

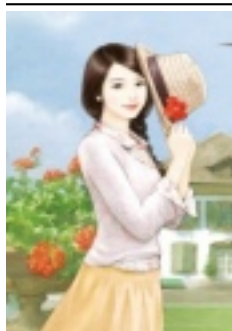
Lãnh Thiếu Truy Thê

Contents

Lãnh Thiếu Truy Thê	2
1. Chương 1: Mới Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Con Có Mẹ Giống Như Báu Vật	4
3. Chương 3: Tình Nhân Cố Định	8
4. Chương 4: Tranh Thủ Dừng Hai Tay	11
5. Chương 5: Chuyện Sai 1	14
6. Chương 6: Chuyện Sai 2	16
7. Chương 7: Ốm Đau	19
8. Chương 8: Kết Giao	20
9. Chương 9: Cuộc Sống Là Ai, Cả Đời Là Ai	23
10. Chương 10: Chó Cưng	25
11. Chương 11: Đến Nơi Đến Chốn	29
12. Chương 12: Nhà Hàng Vương Tử	32
13. Chương 13: La Lăng Thu, Hẹn Gặp Lại	34
14. Chương 14: Cổ Nhân	37
15. Chương 15: Cứu Giúp	40
16. Chương 16: Có Lẽ Không Phải Là Địa Ngục	43
17. Chương 17: Ranh Giới Cuối Cùng Của Tự Do	46
18. Chương 18: Hiểu Lắm Lung Tung	49
19. Chương 19: Trừng Phạt, Là Tất Nhiên	53
20. Chương 20: Không Muốn Lớn Lên	57
21. Chương 21: Năm Mới [1]	60
22. Chương 22: Năm Mới [2]	64
23. Chương 23: Ghen Tuông Nghi Ngờ [1]	67
24. Chương 24: Ghen Tuông Nghi Ngờ [2]	70
25. Chương 25: Ghen Tuông Nghi Ngờ (3)	72
26. Chương 26: Nhập Học	74
27. Chương 27: Ngô Gia Của Em Họ Tranh Chấp [1]	77
28. Chương 28: Ngô Gia Tranh Chấp [2]	79
29. Chương 29: Ngô Gia Tranh Chấp [3]	82
30. Chương 30: Ngô Gia Tranh Chấp [4]	84
31. Chương 31: Tai Họa	87
32. Chương 32: Tôi Hiểu Tôi Nên Làm Như Thế Nào	89
33. Chương 33: Dây Dưa [1]	90
34. Chương 34: Dây Dưa [2]	92
35. Chương 35: Dây Dưa [3]	94
36. Chương 36: Đây Là Số Mệnh	96
37. Chương 37: Sóng Gió	100
38. Chương 38: Thời Buổi Rối Loạn	103
39. Chương 39: Mờ Mịt	106
40. Chương 40: Bác Sĩ Tâm Lý	108

41. Chương 41: Phương Thức	111
42. Chương 42: Đánh Cuộc	113
43. Chương 43: Mang Thai	115
44. Chương 44: Sanh Con	119
45. Chương 45: Kết Thúc	123
46. Chương 46: Ngoại Truyện 1: Chứng Trầm Cảm Sau Khi Sanh	127
47. Chương 47: Ngoại Truyện 2: Tâm Lý Biến Thái Cùng Làm Nô Lệ Cho Vợ	130
48. Chương 48: Ngoại Truyện 3: Ảnh Gia Đình	134
49. Chương 49: Ngoại Truyện 4: Tranh Chấp Trộm Đồ	138
50. Chương 50: Ngoại Truyện 5: Lễ Tình Nhân	141

Lãnh Thiếu Truy Thê

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, HE Giới thiệu Người thừa kế Chúc gia hợp pháp duy nhất Nhan thiếu ở phi trường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-thieu-truy-the>

1. Chương 1: Mới Gặp Gỡ

“Tiên sinh, anh rót đồ!”

Ngay từ lúc ra cửa khẩu kiểm tra an ninh, An Ninh đã chú ý tới bé trai trẻ tuổi cao lớn này đi ở phía trước cô.

Rõ ràng chỉ là một bóng lưng mà thôi, cũng đã làm cho cô nhin không được mà nhìn lại.

Dáng người rất đẹp, tư thế bước đi cũng rất đẹp.

“Nhan khổng”

cũng giống như An Ninh vậy, cố gắng khắc chế mình, mới không có nhất thời kích động mà chạy tới trước mặt người ta “Nghiên cứu đến cùng”

.

Có điều, cô cũng không có ý định đi theo phía sau ra khỏi sân bay.

Chỉ là cô không nghĩ tới thật sự có một cơ hội để xem khuôn mặt trẻ con của người con trai này.

Nếu như cô có năng lực tiên đoán, biết ở nơi này gặp mặt sau đó sẽ có nhiều chuyện phát sinh, đánh chết cô, cô cũng không vì bóng lưng anh tuấn của đối phương mà xen vào việc của người khác . Trong nháy mắt khăn giấy ở trong túi áo rơi ra, Chúc Nhan cũng cảm giác được.

Chỉ là một túi khăn giấy thôi mà, anh hoàn toàn không cần thiết mạo hiểm mà nhặt về.

Hơn nữa, bọn cận vệ đi theo phía sau anh cách đó không xa nhất định sẽ thay anh nhặt lên.

Nhưng mà, lúc nghe An Ninh nhắc nhở, anh vẫn là nhịn không được mà quay đầu lại.

Đúng vậy, nhịn không được, bởi vì giọng nói của An Ninh rất êm tai.

Hai mươi năm qua Chúc Nhan chưa từng nghe giọng nói êm tai như vậy, ở mùa hè nóng bức này gần như có thể, mang đến hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái cho người ta. An Ninh vừa nói ra, không chỉ có khiến Chúc Nhan chú ý, càng làm cho bọn cận vệ ở chung quanh Chúc Nhan trong nháy mắt đề cao cảnh giác. Thậm chí một hai người theo thói quen liền sờ súng.

Có lẽ An Ninh và Chúc Nhan đều không chú ý tới, nhưng mà bọn họ vì xứng đáng với chức vệ sĩ nên chú ý tới từ hình dáng đi đến hành động của An Ninh cách đó không xa kể từ khi ra khỏi cửa khẩu kiểm tra an ninh vẫn đi theo phía sau thiếu gia nhà bọn họ, đều ở trong mắt vệ sĩ, tuyệt đối có thể coi là “cử chỉ khả nghi”

. An Ninh không ngốc, ngay khi trong nháy mắt kia Chúc Nhan quay đầu lại, cô chú ý tới không khí chung quanh thay đổi.

Một loại cảm giác không rõ, khiến cô buông thả việc thật vất vả đi xem cái bóng lưng dễ nhìn “Ngoái đầu nhìn lại”

, hơi hoảng sợ nhìn về phía bọn cận vệ sắc mặt không tốt vây quanh cô bốn phía. An Ninh cùng đại đa số bạn cùng lứa tuổi có trang phục giống nhau, quần short jean vừa người, lộ ra hai chân thon dài trắng nõn; cùng giày xăng-đan hoa văn rườm rà đủ mọi màu sắc, làm cho bàn chân trắng nõn của cô càng thêm tinh tế.

Chỉ là, cô sợ nóng, nửa người trên chỉ mang một đai tơ tằm màu trắng, bên ngoài vốn có một áo khoác nhỏ màu hồng cánh sen, được cô cởi bỏ lúc vừa mới xuống máy bay.

Thật vất vả mới nuôi dưỡng được làn da trắng lại bị rám đen, cô không sợ phiền toái mà mở cái ô che nắng. Chúc Nhan quay đầu lại, thấy cái ô màu lam nhạt bao phủ khuôn mặt An Ninh, quỷ thần xui khiến nhịn không được mà vươn tay sờ sờ, ấm áp, lại không có mồ hôi, hiếm thấy ở nơi mùa hè nóng bức này mà lại có một chút trơn nhẵn thoải mái. Hành động kia của Chúc Nhan, không chỉ có An Ninh thất kinh vì bị ăn đậu hủ, mà ngay cả bọn cận vệ bên cạnh vẻ mặt cảnh giới cũng hóa đá. “..... Lưu manh!”

An Ninh sững sốt một chút mới phản ứng lại, ném cây dù cùng cái rương hành lý trong tay xuống, dùng sức đẩy hai tay kia vẫn sờ mó ở trên mặt cô ra. “Em tên gì?”

Bị đẩy ra Chúc Nhan nhú mày rất bất mãn.

Nhưng mà, biểu tình của anh bị cái kính che nắng thật to chặn lại. “Ông còn như vậy tôi liền báo cảnh sát đó!”

Lúc này An Ninh hồi hận, khó gặp được một khuôn mặt dễ nhìn, vậy mà bị bệnh thần kinh.

Cũng không phải là bệnh thần kinh sao, người bình thường gặp mặt có một lần lại sờ mặt người khác sao? Xem như là bạn bè khác phái quen biết, làm loại hành động này cũng có vẻ quá đáng.

Gặp phải tinh thần có vấn đề, đương nhiên là ba mươi sáu kế chạy thôi.

Nhưng mà, cô mới vừa bước hai ba bước, hai tay đã bị người ta tóm được.

Không phải là Chúc Nhan, mà là cận vệ vẫn từ trong trạng thái hóa đá, vội phản xạ thi hành lệnh của thiếu gia. “Cứu mạng a!!!! Ô –”

Ngay từ lúc mới bắt đầu An Ninh đã chú ý tới những người này ở chung quanh, có điều cho đến khi bị nắm, cô mới kịp phản ứng, những người này cùng tên lưu manh kia là đồng bọn.

An Ninh trước tiên liền nghĩ đến “tập đoàn phạm tội”

trong truyền thuyết.

Vì bảo vệ tánh mạng, cô không để ý đến hình tượng mà hét to một tiếng cứu mạng, nhưng ngay sau đó đã bị một cái tay bịt lại. Hơn nữa, ở sân bay người đến người đi, một tiếng cứu mạng này của cô vẫn là khiến cho không ít người chú ý.

Mấy người đàn ông cao to vây bắt một người con gái tuổi còn trẻ, an ninh ở sân bay đã sớm chú ý tới nơi này.

Gần như là trong nháy mắt An Ninh hô lên cứu mạng, thì không ít người mặc quân phục cảnh sát nhanh chóng tập hợp tới đây. Song, cảnh sát cũng không giống như trong tưởng tượng của An Ninh là anh dũng trừ bạo an dân.

Chỉ thấy bọn họ hùng hổ đi tới, sau khi thấy Chúc Nhan cùng những người đàn ông trung niên bên cạnh anh ta, thì trong nháy mắt thái độ quẹo sang 180 độ. “Thì ra là Nhan Thiếu! Thứ cho chúng tôi có mắt như mù, quả thật là đắc tội, quả thật là đắc tội!”

Tổ trưởng cảnh đội nhỏ thấy rõ chính là Trầm Khinh một người trong bọn họ ở bên cạnh Chúc Nhan, ở nơi giữa trưa nóng bức của mùa hè này mà rung mình. Chúc Nhan là người thế nào mà bọn họ dám đắc tội! Tuy nói thành phố A khắp nơi đều có tiền có quyền, đừng người ngoài thì không sao, đắc tội người bình thường, cũng không quan trọng, anh luôn luôn có thể chế trụ.

Nhưng mà, nếu như là đắc tội với Chúc gia, vậy cũng chính là game over.

Mà bây giờ là bảo bối duy nhất của Chúc gia Chúc Nhan này chính là huyết mạch duy nhất, Nhan thiếu.

Bây giờ, bất kể bọn họ làm gì đó, tổ trưởng cảnh đội nhỏ đã rất rõ ràng lập trường của mình, coi như không nhìn thấy, chính là không nhìn thấy. Chúc Nhan vẫn nhìn An Ninh, vốn không quan tâm đến ý của cảnh sát.

Ngược lại Trầm Khinh chậm rãi mở miệng: “Đồng chí cảnh sát anh mạnh khỏe, tôi là Trầm Khinh.”

“Chào Trầm tiên sinh, xin chào! Tôi nghĩ đây là có hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm!”

An Ninh thấy tình huống như thế, gần như tuyệt vọng. “Em tên gì?”

Bên kia Trầm Khinh chào hỏi với cảnh sát, bên này Chúc Nhan vẫn quần lấy vấn đề này. “Tôi..... Van cầu anh, thả tôi đi!”

Mất thấy cảnh sát đều là loại thái độ này, trong nháy mắt An Ninh lo lắng.

Càng khiến cho cô khủng hoảng chính là, cô cũng không biết cuối cùng mình làm sao lại trêu chọc đến cái tên nhìn như bệnh thần kinh này, kì thực chính là nhân vật không thể trêu vào. “Tên.”

Chúc Nhan lạnh lùng nhả ra chữ lần nữa. “An Ninh, tôi gọi là An Ninh.

Tôi không biết sao lại đắc tội với ngài, kính xin ngài đại nhân có đại lượng, thả tôi đi!”

An Ninh chú ý thấy cảnh sát đã rời đi, lại càng lo lắng thêm. “Chúc Nhan, nhớ lấy.”

Chúc Nhan nói xong, ý bảo cận vệ thả An Ninh. Nhìn nhóm người Chúc Nhan dần dần đi xa, An Ninh cơ hồ muốn mệt lả, Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây? Chờ hơi thở khôi phục, An Ninh gần như bối rối cầm lấy cây dù cùng cái rương hành lý trên mặt đất, một đường lao ra sân bay.

Cho đến khi lên xe taxi, cô mới ra sức mà thở phào nhẹ nhõm.

2. Chương 2: Con Có Mẹ Giống Như Báu Vật

Trong nhà chỉ có một mình em trai ngồi chơi xếp gỗ ở trên sàn nhà, thấy An Ninh, em trai cơ hồ lăn một vòng đến trước mặt cô, dùng cánh tay mập mập kia ôm thật chặt lấy chân An Ninh. “Chị, chị!”

“Cục cưng ngoan ~”

An Ninh cúi người xuống, ôm lấy em trai, hung hăng xoa hai cái, cuối cùng cũng cảm thấy hồn đã quay về chỗ. “Hôn cái nào ~ ừ.....”

Cậu bé chu miệng nhỏ trắng mềm tiến tới trước mặt An Ninh. “Mồ a ~”

An Ninh không chút khách khí tiến lên hôn một cái. Cục cưng năm nay ba tuổi, là em trai cùng mẹ khác cha với An Ninh. Năm cha mẹ của An Ninh ly hôn là lúc cô được chín tuổi.

An Ninh lơ mơ hiểu nhìn mặt mẹ không chút thay đổi rời đi, trong phòng cũ nát chỉ còn lại có cha bộ mặt xám trắng và vẻ mặt ngây ngốc của cô.

Trí nhớ khi đó là đen trắng, ký ức hiện ra êm đềm, giống như phim cũ.

Bà nội tóc hoa râm đứng ở cửa, quay lưng với ánh mặt trời, cho nên An Ninh thấy không rõ lắm nét mặt của bà. Sau khi mẹ đi, vốn là cha không an phận càng sa ngã thêm, say rượu đánh bạc, tụ tập gây chuyện, cuối cùng bị giam vào ngục.

An Ninh và bà nội sống nương tựa lẫn nhau mãi cho đến mười lăm tuổi, bà nội qua đời. Sáu năm xa nhau, lúc An Ninh gặp lại mẹ là Vương Anh, cảm giác của cô giống như là đến một thế giới khác, dung mạo trang điểm tinh xảo, trang phục trang nhã.

Xem ra khuôn mặt, so với sáu năm trước lại xinh đẹp hơn nhiều.

An Ninh loáng thoáng biết sau khi Vương Anh ly hôn với cha cuộc sống cũng không tệ, hình như là gả cho một người đàn ông có tiền. Chín tuổi An Ninh ngây thơ không biết, mười lăm tuổi An Ninh mê mang mà yếu ớt.

Cô canh giữ linh cữu của bà nội khóc đến hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại lần nữa đã ở trong biệt thự hai tầng nhỏ xa lạ mà tinh xảo. Vương Anh tái giá với chồng là Trần Tuấn, nói tóm lại, đối với An Ninh cũng không tệ, cung cấp chỗ ăn, chỗ ở và học phí.

Đến nỗi trong lúc vô tình biết được An Ninh thích vẽ tranh, còn tốn tiền vào các khoá học đào tạo mỹ thuật cho cô, học phí của viện mỹ thuật khá cao cũng cung cấp cho cô.

Có đôi khi, An Ninh cảm thấy, cha dượng Trần Tuấn này giống cha của mình hơn so với mẹ Vương Anh.

Có điều lúc cục cưng mới sinh ra đời thái độ của Trần Tuấn đã từ từ thay đổi.

Sau này, An Ninh mới biết được sở dĩ sau khi bà nội qua đời Vương Anh và Trần Tuấn đón mình trở về, là vì khi đó Vương Anh vừa mới bị sảy thai, thầy thuốc nói sau này tỷ lệ mang thai không lớn.

Nhưng mà, cũng không ai nghĩ tới, lúc Vương Anh mang thai lại ở tuổi hơn ba mươi, vẫn thuận lợi sinh một cậu bé mập mạp. Quan hệ của An Ninh và Vương Anh bình thường, nhưng từ trong lòng cô đã thích em trai cùng mẹ khác cha. Ngồi máy bay bốn giờ lại trải qua chuyện ở sân bay kia vẫn làm cho người ta sợ hãi, An Ninh cảm thấy mình cần ấm áp từ bên ngoài, loại ấm áp này, e rằng chỉ có em trai còn chưa có hiểu biết này dành cho. “Sao không tắm rửa mà cùng chơi với cục cưng?”

Vương Anh đột nhiên từ trên lầu đi xuống. “Con đi đây.”

An Ninh để cục cưng xuống lưu luyến không rời, cầm cái rương hành lý mình đặt tùy ý ở bên cạnh ghế salon lên vội vã đi trở về gian phòng của mình. Điều nói con có mẹ giống như báu vật, nhưng là loại định luật này gần như đều không thích hợp ở mỗi người.

An Ninh đứng ở dưới vòi hoa sen, mặc cho nước ấm áp rửa sạch thân thể của mình. Thật ra thì, cô cũng không muốn về nhà.

Bởi vì, nơi đây vốn là không phải là nhà của cô.

Nhưng mà, không trở về nơi này, cô không biết mình đi đâu nữa.

Ngay từ lúc cục cưng ra đời cô liên ý thức được tình cảnh khó xử của mình ở trong nhà này.

Chính là, cô không có bất kỳ năng lực sinh tồn nào, nên chỉ có thể mặt dày sống ở chỗ này, nhận bố thí từ mẹ. Ngay từ lúc đại học năm nhất An Ninh đã bắt đầu đi làm, chính là tiền đi làm cũng không trả nổi học phí quá cao.

Nhưng mà bắt đầu từ năm thứ hai, cô chỉ lấy một phần ba học phí từ trong nhà, học phí còn lại và sinh hoạt phí đều là mình tự kiếm tiền.

Thái độ của Vương Anh và Trần Tuấn cũng ngầm đồng ý.

Chỉ còn một năm..... thì tốt nghiệp.

Bất kể nói như thế nào, ít nhất phải nuôi sống mình đã. Có điều, nhìn ra được Vương Anh và Trần Tuấn đều là người vô cùng sĩ diện, bởi vì mỗi ba tháng bọn họ đều mua hai bộ quần áo cao cấp cho An Ninh.

Ít nhất, người ở bên ngoài thấy, bọn họ đối với cô quả thật không tệ. An Ninh tắm rửa xong đi ra thấy trong phòng khách im ắng, xem chừng cục cưng đã đi ngủ, không lên lầu tìm nó mà chạy đến phòng Internet ở bên ngoài khu cư xá này để kiểm tra tin tức về công việc của kỳ nghỉ hè.

Trong nhà thật ra có hai bộ máy vi tính, một bộ đặt ở phòng ngủ Vương Anh, một bộ đặt ở thư phòng Trần Tuấn.

Bất kể là phòng ngủ hay là thư phòng, đều là nơi tương đối riêng tư, trừ phi vạn bất đắc dĩ, An Ninh rất ít qua bên kia để lên net. Nhớ kỹ tin tức thông báo tuyển dụng, An Ninh về nhà vừa lúc còn kịp làm cơm tối. Lúc Trần Tuấn trở về sắc mặt không tốt lắm, cho nên không khí trên bàn ăn cũng hơi căng thẳng theo. Ăn cơm tối rửa chén xong, lại thu dọn phòng khách và phòng ăn một lượt, đến tối hơn mười giờ An Ninh mới nằm vật xuống trên giường mình. Mới vừa nằm chết dí trên giường, cô liền ngồi dậy.

Từ trong túi lấy ra tin tức thông báo tuyển dụng, đọc một lượt, tự hỏi đường đi tìm việc ngày mai. “Tuờng thể hội họa?”

Nhanh chóng xem lại một lần, không nghĩ tới tiền lương cao nhất dĩ nhiên là tuờng thể hội họa.

Mặc dù nghe giống như là việc tốn sức, nhưng mà lương ở nơi đó rất dũ dũ..... Ngày hôm sau An Ninh dậy sớm làm điểm tâm cho người nhà, mình cũng không vội ăn, chỉ nuốt hai cái bánh bao rồi mang túi đi ra cửa.

Bởi vì cô gọi điện thoại cho bên tuờng thể hội họa kia, không nghĩ tới mình rất phù hợp điều kiện.

Hơn nữa bên kia nói muốn nắm chắc thời gian, bởi vì ông chủ lớn hai ngày này sẽ đi kiểm tra. Địa điểm làm việc là một câu lạc bộ đang được sửa sang, ở trung tâm thành phố, vị trí rất tốt.

Lúc An Ninh tới đó, bên trong một mảnh hỗn loạn.

Có điều tổng thể mà nói, quy mô sửa chữa rất đơn giản, nhìn ra được rất đẳng cấp.

An Ninh biết nơi này, hoặc là nói, mọi người cả thành phố A biết nơi này, đây là câu lạc bộ cao cấp nhất của thành phố A, trong truyền thuyết chính là loại quy định của hội viên.

Trước kia mỗi lần đi ngang qua nơi này, cũng nhìn không được mà dừng lại nhìn những chiếc xe kia ở bên ngoài, nơi này là bãi đậu xe à, quả thực chính là thể giới triển lãm tên xe. Nhìn những chiếc xe kia, An Ninh cũng có chút luống cuống.

Không trách được một “Tuờng thể hội họa”

vậy mà lại cho tiền lương cao như vậy..... “Cô là?”

Một người đàn ông trung niên lúc vội vã đi qua, thấy An Ninh thì ngừng lại. “Cháu là An Ninh, tới nơi này họa tranh cho tuờng thể hội họa.”

An Ninh vội vàng tự giới thiệu mình. “Thời gian cấp bách, tôi đi thẳng vào vấn đề nha.

Tôi là Trương Khôn, trông coi nơi này.”

Trương Khôn hiển nhiên bề bộn nhiều việc, tiếng nói cũng có chút khàn khàn.

Nghe giải thích của ông ta, An Ninh đại khái cũng hiểu công việc của mình.

Vẫn là tại bốn phía trên vách tường họa một bức tranh dài.

Giống như loại câu lạc bộ cao cấp này, tự nhiên sẽ không tùy tiện mời người tầm tầm mà tới đây họa tranh.

Ngay một tháng trước, bọn họ cũng đã tìm các sinh viên chưa tốt nghiệp thậm chí nghiên cứu sinh của trường mỹ thuật tạo hình đứng đầu trong nước tới họa tranh, chỉ là bởi vì yêu cầu quá cao, tiến trình tương đối chậm.

Ngày hôm qua trợ lý của ông chủ đột nhiên gọi điện thoại tới nói có thể hai ngày nữa tới đây thị sát, Trương Khôn tự nhiên không thể an vị.

Nhưng mà, bây giờ đang là kỳ nghỉ hè, trường học cho nghỉ, căn bản không tìm được nhiều học sinh, chỉ có thể tung ra tin tức thông báo tuyển dụng ở trên mạng. Nghe lời nói của Trương Khôn, An Ninh mới phát hiện thì ra là đại sảnh quay chung quanh một vòng vách tường, có không ít thanh niên ngồi ở trên thang ở trên cao mà vui đùa vẽ tranh.

Bức tranh về cảnh trời đất hướng về phong cách trang trí, nhưng cũng không mất vẻ tao nhã của tác phẩm nghệ thuật, màu sắc tương đối phong phú, hình tượng nhân vật có chút thay đổi, nhưng mà rất đẹp, chính là loại An Ninh thích. “Cô nếu như có lòng tin đối với mình thì có thể tới thử một chút. Một giờ sau tôi tới kiểm tra, nếu như có thể thì cô ở lại.”

Không được, thì người đi. “Cháu nghĩ là có thể.”

An Ninh tiếp lấy bản thảo trong tay Trương Khôn, lấy ra một bộ dụng cụ, trèo lên ghế thang. Người vẽ tranh xác thực là vẽ tới vẽ lui, liền lâm vào tình cảnh không người.

Chờ An Ninh họa xong bản vẽ trong tay, cũng chính là bức tranh lớn một thước vuông, ngừng đầu, thậm chí nghe thấy xương cổ của mình phát ra âm thanh kéo kẹt.

Lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, vậy mà bất tri bất giác đã giữa trưa, nghĩ lại không biết Trương Khôn kia đến tới cùng có tới kiểm tra công việc hay không, nghe thấy một tiếng la lên: “Bên tường thể hội họa kia, tới đây lấy hộp cơm!”

An Ninh nhìn chung quanh một chút, thấy tất cả mọi người đi xuống, cô cũng chỉ có thể theo mà đi xuống. “Trương tiên sinh, cháu muốn hỏi một chút –”

Người cùng vẽ tranh có ít nhất 30 người, An Ninh không nóng nảy tranh đoạt lấy hộp cơm cùng bọn họ, mà là chạy đến trước mặt Trương Khôn, chờ ông nói dứt lời cùng mấy người công nhân, định mở miệng hỏi chuyện của mình.

Nhưng mà cô còn chưa nói xong, Trương Khôn liền phất tay một cái: “Hoàn toàn có khả năng! Tôi đã xem qua, tốc độ và chất lượng cũng hợp phong cách.”

Cứ dựa theo tình trạng bức tranh bây giờ tiếp chút nữa là được rồi.

Buổi tối lúc tan việc, bộ tài vụ sẽ phát tiền công cho các người.”

Trương Khôn nói xong cũng không khách khí, xoay người lại bắt đầu chỉ huy những công nhân lột sàn nhà kia. Bởi vì là quy định làm khoán, làm nhiều có nhiều, mọi người cơm nước xong không nghỉ ngơi liền vừa trèo lên trên cái ghế thang. Lúc đến tối ngừng việc, An Ninh vừa mới họa xong một thước vuông khác.

Bộ tài vụ cũng sáng khoái, lấy 30 tờ tiền giấy màu hồng bỏ vào túi cho cô.

An Ninh ở trong lòng mừng thầm một phen, như thế này, bức tranh này năm ngày là có thể nhận đủ một năm học phí.

Chỉ có điều, dựa vào tiến độ như vậy, có thể vẽ nhiều nhất là hai ngày, sẽ kết thúc.

Hơn nữa, ngày mai có thể còn thêm người tới đây nữa. Lúc An Ninh đi ra, bên trong những công trình khác cũng còn làm thêm giờ.

Nếu như có thể, An Ninh cũng muốn làm thêm giờ, bắt quá ánh đèn buổi tối cùng ánh nắng ban ngày không giống nhau, hành động vẽ ra rất có thể có sinh ra khác màu sắc mặc dù muốn đuổi theo tốc độ, cũng không

cho phép phát sinh sai sót như vậy. Ngày hôm sau An Ninh cũng bắt chắp người đang mỗi mệ, thức dậy sớm hơn.

Sau khi hỗ trợ làm điểm tâm, nhanh chóng ra cửa.

Bởi vì, buổi tối trước khi ngủ cô định ra cho mình một lượng công việc, hôm nay vẽ ba thước. Chẳng qua là, kế hoạch vĩnh viễn căn không nổi biến hóa.

3. Chương 3: Tình Nhân Cố Định

An Ninh mới vừa làm xong bản phác thảo, lúc chuẩn bị lên màu sắc, đột nhiên cảm thấy không khí bên cạnh có chút kỳ quái.

Bởi vì âm thanh sửa sang hỗn độn trong đại sảnh lại trở nên yên lặng như tờ.

Nếu như không phải là giữa chừng dừng lại đổi thuốc màu, cô có thể vẫn không ý thức được. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, An Ninh quay đầu lại nhìn một chút, lại cảm thấy thân ảnh cao cao đứng trong đại sảnh kia có chút quen thuộc. Khi cô đang suy tư về việc đã gặp người này ở nơi nào, người ấy đúng lúc nhìn sang, dĩ nhiên là đã gặp qua người kia ở sân bay! Trong nháy mắt, An Ninh cảm thấy hình như là mình gặp sét đánh, từ đầu đến chân đều căng lên.

Cái khay hòa màu đang chà chà trong tay đã rớt xuống, âm thanh loảng xoảng vang vọng cả đại sảnh.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người cô, vốn là Trương Khôn đang khẩn trương ở bên cạnh Chúc Nhan khi nghe thấy cái thanh âm xèo xèo này, mà cả người chảy mồ hôi lạnh. “An Ninh?”

Chúc Nhan ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn sắc mặt hơi khó coi của An Ninh.

Nếu như không phải là do cái âm thanh chói tai kia, anh thật đúng là không có chú ý tới An Ninh.

Bởi vì, tất cả mọi người vẽ tranh ở chỗ này khuôn mặt đều hướng vào vách tường.

Chỉ dựa vào lưng, tuyệt đối là anh không nhận ra người chỉ thấy mặt một lần. “Thì ra An tiểu thư là bạn của thiếu gia, thật không ngờ~ còn không mau đỡ An tiểu thư xuống ?!”

Trương Khôn mồ hôi chảy càng nhiều. Hai người trợ lý của Trương Khôn gần như là kinh sợ mà đi tới chỗ ghế cao An Ninh ngồi. “Ngài nhận lầm người rồi.”

Trốn cũng không thể trốn An Ninh dứt khoát làm đà điểu. Hai người trợ lý đứng ở phía dưới không biết làm sao.

Cũng là Chúc Nhan từng bước từng bước đi tới. “Xuống đây.”

Chúc Nhan mặt không thay đổi ngẩng đầu lên nhìn An Ninh.

Bởi vì vẽ tranh thường xuyên nên cọ thuốc màu trên người, ở trên người cô che bằng một áo choàng lớn màu nâu xanh, toàn thân trên dưới chỉ lộ ra bắp chân có một chút trắng nõn cùng mắt cá chân mảnh khảnh. Nhìn ra được, cái áo choàng này, đã có lâu lắm rồi, hiện đầy các mảng nhỏ nhiều màu sắc.

An Ninh may mắn nơi này còn chưa sửa sang xong, tiếp xúc bóng râm mát, nếu không cô thật sự không dám mặc cái áo choàng này, sợ bị cảm nắng. An Ninh mười lăm tuổi mới đến thành phố A, lúc mười tám tuổi lại ra ngoài đi học đại học, cho nên cũng không biết sự lợi hại của Chúc gia anh.

Nhưng mà, ở đây ngoại trừ cô ra mọi người, bao gồm công nhân và học sinh, đều biết rõ Nhan thiếu Chúc gia đến tốt cùng là nhân vật như thế nào.

Cho nên, bọn họ gần như nín thở nhìn hai người giảng co, dưới đáy lòng lặng lẽ suy đoán người con gái An Ninh này đến tốt cùng là người như thế nào, quan hệ như thế nào với Nhan thiếu.

Nhan thiếu vừa được 20 tuổi, lại không có bất kỳ tin tức trăng hoa nào.

Mọi người đều biết, Nhan thiếu này quái gở.

Trừ khi ra ngoài còn không thì nói chuyện với trợ lý cận vệ cùng bảo mẫu bên cạnh, rất ít để ý tới những người khác. Cho dù là ở nhà, anh cũng không phải là người nói nhiều. Hơn nữa, Chúc Nhan không được đi học, vẫn ở trong nhà tiếp thu giáo dục tinh anh, bên cạnh gần như không có bạn cùng tuổi.

Như vậy, An Ninh này, đến tột cùng là có lai lịch gì? Nhìn không khí cũng biết nơi này là địa bàn của ai.

Thức thời là trang tuần kiệt, An Ninh mau chóng xuống dưới đất.

Cô không biết mình đến tột cùng là làm sao lại trêu chọc đến người này, nhưng là nếu đã trêu chọc, liền phải nói chuyện rõ ràng.

Miễn đến lúc đó ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết. “Xin hỏi ngài gọi xuống có chuyện gì?”

An Ninh bình tĩnh mà hít sâu một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Chúc Nhan, vừa nhìn, An Ninh thiếu chút nữa học máu, cái tên bệnh thần kinh này thế nào mà bộ dạng lại đẹp trai như vậy? Thiên lý ở đâu? “Gọi Chúc Nhan.”

Chúc Nhan vươn tay, lau một ít màu than chì dính trên mặt An Ninh. “Chúc tiên sinh, xin ngài tự trọng!”

Lần trước không có kịp phản ứng, một lần bị ăn không ít đậu hủ, An Ninh đầu tiên quay đầu, đẩy tay Chúc Nhan ra.

Nhưng mà, hiển nhiên sức lực của đối phương khá lớn, không có đẩy ra được.

Cũng là Chúc Nhan tự mình thu tay về. “Anh đã nói rồi, gọi Chúc Nhan.

Như nhau, đừng để cho anh nói hai lần.”

Chúc Nhan mặt không thay đổi nhìn Trần Khinh: “Chuyện bên này giao cho ông, tôi có chút chuyện.”

“Dạ.”

Trần Khinh nhận thức nghiêm túc thật sự gật đầu. “Em đi theo anh.”

Chúc Nhan kéo tay An Ninh. “Buông ra.”

An Ninh giãy dụa, không có kết quả. “Chúc tiên sinh, anh làm như vậy là phạm pháp!”

An Ninh bị Chúc Nhan ném ra khỏi câu lạc bộ. “Em không phải là muốn anh ôm em đi ra ngoài chứ?”

Chúc Nhan rất nghiêm túc nói ra một câu như vậy nghe rất nhẹ nhàng. Nói thật, An Ninh hoàn toàn bị Chúc Nhan lời đến ngây người.

Cho nên, cô dễ dàng bị Chúc Nhan kéo lên trên xe. “Mở cửa, tôi muốn đi xuống!”

Kịp phản ứng thì cô đã bị lôi vào xe, An Ninh nhanh chóng vươn tay ra mở cửa xe, lại phát hiện cửa xe bị khóa trái rồi. “Lái xe.”

Chúc Nhan nhìn An Ninh, phân phó tài xế phía trước. “Chúc tiên sinh, tôi đắc tội với ngài chỗ nào, xin ngài nói thẳng. Nhưng mà ngài không thể ép buộc tôi phi pháp.”

Sau khi cảm nhận được sườn xe di động, An Ninh hoàn toàn nóng nảy, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? “Anh năm nay 20 tuổi.”

Chúc Nhan khẽ nghiêng người, có chút lo lắng nhìn An Ninh. “Ừ.”

So với tôi nhỏ hơn một tuổi.

Nhưng mà cái đó và tôi không có quan hệ gì. “Ngày sinh nhật mười tám tuổi của anh, mẹ anh nói anh được phép nuôi dưỡng một tình nhân cố định bên người.”

Chúc Nhan đối với trạng thái hàng phục bây giờ của An Ninh hết sức hài lòng. “.....”

Thật là..... Mẹ biến thái nuôi dưỡng con biến thái, nói như nhà người bình thường, lúc con mười tám tuổi, cha mẹ cũng nên nói cho bọn họ biết không nên làm loạn sao? Cho dù là An Ninh, cũng ở vào tuổi này mà nghênh đón Vương Anh cùng Trần Tuấn tâm sự sâu sắc.

Ở bên ngoài không nên làm loạn , phải quý trọng chính mình một chút. “Có điều, anh vẫn chưa có tìm được người thích hợp .”

“.....”

Vậy thì tiếp tục tìm đi, bắt quá cái đó và tôi lại có quan hệ gì? Chẳng lẽ..... “Không phải là tôi làm trễ nải việc anh tìm tình nhân chứ?”

Cho nên muốn trả thù tôi? “Anh đã tìm được rồi.”

Chúc Nhan nét mặt như cũ không có biến hóa gì. “Vậy ngài kèm hai bên tôi làm gì? Van cầu ngài đại nhân có đại lượng thả tôi đi, tôi chỉ là một sinh viên đại học bình thường, không có tiền không có thể không có vẻ thù mị, cùng nhân vật lớn như ngài, quả thực ngay cả con kiến trên đường cũng không bằng.

Ngài bỏ qua cho tôi, coi như là thời điểm bước đi tránh né một con kiến, có được hay không?”

An Ninh đáng thương mà nhìn Chúc Nhan từ từ nhú mày. Nhìn Chúc Nhan khuôn mặt vốn không chút thay đổi sau khi nghe lời của mình thì trở nên biến sắc không tốt, An Ninh bắt đầu thấp thỏm bất an, không biết mình đến tột cùng nói sai chỗ nào rồi. “Em có đầu óc không?”

Chúc Nhan giọng nói rất chân thành. “.....”

Có ý gì? Hai người mắt to trừng đôi mắt ti hí. An Ninh cảm giác đầu óc mình vẫn bị vây ở trạng thái vận chuyển tốc độ cao.

Nhưng mà, trong quá trình đang cùng Chúc Nhan mắt to trừng đôi mắt ti hí, cô gần như nghe được âm thanh bánh răng trong đầu mình đột nhiên ngừng lại. !!!!! “Chúc tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta phải nói một chút.”

An Ninh không phải là ngu ngốc.

Lúc trước là cô bị Chúc Nhan làm cho đầu óc choáng váng không hiểu, vốn không có loại năng lực tự hồi.

Bây giờ, cô nghĩ là cô đã hiểu ý tứ của Chúc Nhan.

Song, bản thân cô tình nguyện chưa.

Tại sao loại chuyện tình bất khả tư nghị này lại phát sinh ở trên người mình? Tình nhân sao? Cô cũng không muốn biến thành cô vợ bé nhiều người chỉ trích nha. “Tôi cũng là ý tứ này.”

Hai người cuối cùng là đạt thành nhận thức chung. Xe dừng ở trước một nơi gọi là “U lan”

là hội sở của hội viên cao cấp.

Sau khi xuống xe, An Ninh rất tự giác mà bỏ đi áo choàng trên người.

Nhưng mà cho dù là quần áo trên người, vào nơi này, cũng hơi khó coi.

Dù sao dọa người cũng là ném vào người Chúc Nhan, có người biết mình hay không.

Mang theo tâm thái như vậy, An Ninh đương nhiên theo sát ở phía sau Chúc Nhan đi vào. Đứng ở bên ngoài ghế lô, An Ninh hơi khẩn trương nói: “Ghế lô, cũng chưa có cần thiết nha! Chúng ta ở bên ngoài nói là được.”

Nói giỡn, cùng người kia ở nơi ghế lô bị phong bế này, đây không phải là muốn chết sao! Nhưng, Chúc Nhan giống như không có nghe thấy mà trực tiếp đi vào. Mà An Ninh thì kiên quyết đứng ở cửa, không nhúc nhích.

Hai người cứ như vậy một người ngồi ở trên ghế sa lon một người đứng ở cửa, mắt to trừng đôi mắt ti hí. “Em không nên khiêu chiến cực hạn của anh.”

Vẫn là Chúc Nhan mở miệng trước. “Chúc tiên sinh nói lời này như thế nào ? Anh là người, tôi cũng là người, giữa người và người là phải tôn trọng lẫn nhau.

Mới vừa rồi ngài cái gì cũng không nói mà kèm hai bên tôi vào xe ngài, này có thể coi là sơ suất của tôi, chưa từng có ý thức phòng vệ mạnh mẽ, nhưng tôi cũng không truy cứu.

Tôi biết rõ tình huống ngài là có ý đồ gì với tôi, ngài có thể có chút cổ kị nào trong chuyện cô nam quả nữ ở chung một phòng không? Nếu Ngài không muốn nói, tôi liền đi, không sao.

Dù sao, tôi nghĩ cho dù là nói chuyện, ý kiến của chúng ta cũng sẽ không thống nhất.”

An Ninh cũng chỉ là ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà cô biết mình đi không được, bởi vì còn có bốn người cận vệ giống như bức tường người đứng ở trước mặt cô. “Đi vào.”

Chúc Nhan không nói lời vô ích. An Ninh vẫn không nhúc nhích, cận vệ bên cạnh động.

4. Chương 4: Tranh Thủ Dừng Hai Tay

“Anh đã như vậy, tôi đây liền nói thẳng sự việc, không thể nào.

Tôi chết cũng sẽ không đồng ý.”

Bị cận vệ đè lại bả vai ngồi ở trên ghế sa lon lòng An Ninh tràn đầy khổ sở.

Tự mình đây là trêu chọc đến ai? “Em có chỗ nào không hài lòng?”

Chúc Nhan nhìn An Ninh, suy tư trong chốc lát, hỏi. “Chỗ nào cũng không hài lòng.”

An Ninh trả lời vô cùng dứt khoát. “Vây em cũng chậm chậm mà quen đi!”

Chúc Nhan đứng dậy, ngồi vào bên cạnh An Ninh, ý bảo cận vệ đi xuống. An Ninh nhân cơ hội muốn chạy đi, lại bị Chúc Nhan ôm lấy từ phía sau lưng. “Anh buông!!”

An Ninh gần như là thét chói tai.

Bất kỳ một cô gái nào đối mặt tình trạng bây giờ, e rằng cũng sẽ có loại biểu hiện này đồng thời phát ra sợ hãi từ trong lòng. “Ngồi xuống, nói chuyện một chút cho tốt.”

Giọng Chúc Nhan không có phập phồng từ phía sau lưng truyền vào tai An Ninh. “Anh đừng đụng đến tôi.”

Hai người lần nữa mặt đối mặt ngồi ở trên ghế sa lon. Chúc Nhan nhìn An Ninh, nhin không được liếm liếm khóe miệng.

Anh đối, từ sâu trong nội tâm phát ra mà cảm giác không thể ức chế đối bụng, loại cảm giác này ở lần đầu tiên nhìn thấy An Ninh.

Cảm giác xa lạ mà lao tới, giống như là nước lũ cuộn cuộn, hai phương diện ở trong lòng và sinh lý hành hạ, hai mươi năm nay chưa từng thể nghiệm. “Tôi sẽ không làm người tình của người khác, cũng sẽ không cùng người không thích ở cùng nhau.”

Tôi cũng không thích anh, cũng không muốn làm tình nhân của anh.

Nhưng mà, An Ninh đau khổ muốn nói trắng ra cự tuyệt rồi, chỉ có thể nói uyển chuyển. “Anh đã ra quyết định, chưa từng có thu hồi lại.”

Chúc Nhan cầm lấy chén trà, nhàn nhã uống một hớp. Ngửi thấy hương trà nhàn nhạt, sáng sớm chỉ ăn hai miếng bánh bao An Ninh cảm thấy miệng hơi đắng lưỡi hơi khô, cũng cầm lấy cái chén trước mặt, hùng hăng uống hai hớp.

Chén trà rất tinh xảo, cũng rất nhỏ, cho nên vốn không giải khát được. “Muốn uống gì, để nhân viên phục vụ đi lấy.”

Chúc Nhan kịp thời mở miệng. Vừa lúc đó, có người gõ cửa ghé lô. “Nhan thiếu, đại hồng bào mới có, tôi đưa tới trước cho ngài ngắm thử.”

Phía ngoài giọng nói của một người đàn ông hơi nịnh nọt truyền đến. “Mở cửa.”

Chúc Nhan bảo nhân viên phục vụ. “Nhan thiếu ngài ngắm thử, vật này hiếm lạ, hàng năm là có thể có một chút.”

Mặc dù giọng có vài phần nịnh nọt, cảm giác bộ dạng người đàn ông này có chút tiên phong đạo cốt.(phong cách người tu tiên) Chỉ thấy người kia và cô gái có một đôi tay nhỏ trắng non mịn tinh xảo giống như phượng hoàng gập đầu, rút một chén trà cho An Ninh cùng Chúc Nhan. “Có cần gì xin ngài cứ việc dặn dò, tôi đi ra bên ngoài.”

Người đàn ông cũng rót trà xong, rất thức thời lui ra ngoài. An Ninh mặc dù không hiểu trà lắm, cũng nghe được từ trong trà tản mát ra một trận mùi thơm ngát thật là cùng người khác bất đồng.

Nếu như bây giờ không phải là loại tình huống khó xử này, cô thật là có thể ngồi xuống từ từ nhấm nháp một phen.

Nhưng mà, bây giờ có thể nói cô là cấp hỏa công tâm (tâm nóng như lửa), một lòng nghĩ làm thế nào để trốn khỏi Chúc Nhan, làm gì có tâm tư mà bình phẩm trà chứ? Chỉ kém liều mạng chút.

Thổi lung tung hai cái, cô rót xuống uống một hơi, phảng phất giống như muốn dập tắt lửa giận trong lòng. “Chúc tiên sinh, nói như thế nào đây? Chúng ta mỗi người đều có một lý tưởng, sau đó chúng ta mỗi ngày đều ở vì lý tưởng này mà phấn đấu.

Có lúc đi thẳng, có lúc đi đường quanh co, hoặc nhanh hoặc chậm một chút đi đến điểm cuối.

Lý tưởng của tôi, chính là thuận lợi tốt nghiệp đại học, tìm một phần công tác ổn định, sẽ tìm một người chồng bình thường thành thật, có thể nói, sinh hai đứa con trai nhỏ, sống bình an.

Ngài..... Hiểu ý của tôi không?”

Cứng rắn không được thì mềm, vẫn không được thì võ.

Thiên hạ, cũng vẫn là có vương pháp. “Tại sao là hai đứa con trai?”

Vấn đề của Chúc Nhan làm An Ninh muốn học máu. “Tôi cảm thấy được, trọng điểm không phải là ở chỗ mấy đứa con.”

An Ninh cảm thấy cô giống như là tú tài gặp phải binh. “Này, tại sao chỉ muốn có hai đứa con trai?”

Chúc Nhan hỏi rất chân thành. “Một đứa mà nói, là quá cô độc.”

Thương cảm trong nháy mắt chợt lóe lên lướt qua đầu óc của An Ninh.

Cái loại cảm giác này, phảng phất làm cho người ta không thở nổi.

Màu trắng đen, hiện ra ảm đạm, tái nhợt mà tuyệt vọng. Cũng không biết uống bao nhiêu trà quý, đàm phán đã lâu mà không có kết quả. “Chúc tiên sinh, còn như vậy nữa cũng không phải là biện pháp.

Tôi còn phải đi vẽ tranh..... Anh xem.....”

Bỏ qua cho tôi đi! “Em cần tiền?”

Giọng của Chúc Nhan hơi có chút kích động, giống như là tìm được một bước đột phá. “Tôi cần gì, tôi còn có hai tay để mà thực hiện.”

An Ninh trả lời như đinh chém sắt. “Cùng nhau ăn cơm trưa.”

Chúc Nhan nói chuyện đồng thời quan sát nhân viên phục vụ đã đem hai phần thực đơn tinh xảo chia ra đặt ở trước mặt hai người. “Cơm nơi này tôi ăn không nổi.”

An Ninh vẫn không chú ý tới, cũng là trước chú ý tới người phía sau mà kéo mấy cái.

Thần a ~ làm cho tôi ngất đi! “Anh mời.”

Chúc Nhan trả lời rất kiên quyết. Dù biết không có sự cho phép của Chúc Nhan, cô cũng đi không được, An Ninh chỉ có thể ngoan ngoãn một chút mà ăn cơm.

Sau khi cơm nước no nê, Chúc Nhan coi như tương đối phân rõ phải trái mà đưa cô đến câu lạc bộ. An Ninh cao hứng, nhìn khuôn mặt Trương Khôn khổ sở sắp khóc ra.

Bởi vì, An Ninh trở về, Chúc Nhan cũng ở lại, Trương Khôn cũng không kịp tiến độ, chẳng qua là dặn dò những người xây cất chế tạo tạp âm kia trước tiên dừng lại.

Nhan thiếu thích yên tĩnh, đây là chuyện mọi người đều biết.

Và so với tâm tình Nhan thiếu, tiến độ chỉ là cộng lông! Bởi vì Chúc Nhan, lãng phí thời gian một cách vô ích gần nửa ngày, cuối cùng lúc kết thúc, An Ninh chỉ về một nửa bức.

Vốn quy định là, nếu chỉ có nửa bức, tiền lương tính trong hai ngày.

Nhưng mà An Ninh là ai chứ? Có thể khiến cho Nhan thiếu, đi cùng con gái cả ngày! Trên thế giới này tuyệt không có người thứ hai Trương Khôn cũng đã sớm dặn dò bộ tài vụ, giá tiền cho hai bức họa như cũ. Khiến trong lòng An Ninh ghen uất, rồi lại không thể đi tìm Chúc Nhan vì lăm công phí.

Cô lại do dự ngày mai có nên tới đây hay không. Mặc dù cho nhiều tiền, nhưng mà đây là địa bàn của người ta, dầm rông hang hổ a! Cầm tiền, An Ninh cố ý quên Chúc Nhan đứng cách đó không xa, trực tiếp đi về phía cửa lớn.

Nhưng mà, ngay khi An Ninh nhàn rỗi chờ xe bus, một đám người chờ xe ồn ào một trận nho nhỏ, một chiếc màu xám bạc Porche đứng tại trước mặt cô. “Lên xe.”

Cửa sổ xe mở xuống, lộ ra một khuôn mặt làm cho An Ninh cảm thù đến tận xương tuỷ. Bên kia tài xế đã xuống mở cửa xe.

An Ninh nhìn về phía nơi xe bus đang lái tới một chút, nhìn lại phía sau bọn cận vệ trên chiếc xe Porche kia đang rục rịch, cuối cùng vẫn là khẽ cắn môi, một hơi chạy về phía xe bus. Khi xe bus thắng xe chói tai, truyền đến tiếng hỗn hển của tài xế. Thế nhưng, An Ninh cũng không có dừng lại, mà là bỏ qua xe bus tiếp tục chạy về phía trước, kịp thời chặn xe bus theo sát phía sau, xe taxi cũng phát ra tiếng thắng xe chói tai. Làm đám cận vệ kia đuổi theo tới được thì, An Ninh đã cách cửa sổ xe mà phát phát tay phía bọn họ, không mang theo một đám mây. Thả chim bồ câu Chúc Nhan, nói cách khác, ngày mai không thể lại đi câu lạc bộ làm. “Chị ~”

Cơm nước xong, cục cưng vẫn không có cơ hội thân cận với An Ninh thừa dịp Vương Anh cùng Trần Tuấn nói chuyện trong thư phòng, len lén chạy đến phòng bếp, từ phía sau ôm lấy chân An Ninh. “Ngoan ~ một lát chị cùng chơi với cưng ~”

An Ninh quay đầu lại nhìn em trai một cái, tiếp tục rửa chén. “Chị, ba và mẹ thật sự kỳ quái..... Buồn bã.....”

Đều nói đứa nhỏ là mẫn cảm nhất, quả nhiên không tệ. An Ninh bằng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp xong, ôm lấy em trai tâm tình hơi xuống thấp, nhéo khuôn mặt nhỏ bé nhiều thịt của nó. “Thế giới người lớn rất phiền toái, chúng ta nghĩ cũng không thông. Chú và mẹ có thể gặp phải chuyện gì đó không hài lòng, hai ngày nữa sẽ không việc gì.

Giống như cục cưng đau răng, đau một chút thì tốt liền.”

An Ninh mặc dù an ủi em trai như vậy, nhưng mà trong lòng cũng có một số nghi ngờ.

Mặc dù sau khi cô trở về ở nhà chưa được vài ngày, nhưng cũng cảm giác được không khí giữa hai người bọn họ có chút kỳ quái. “A? Thì ra là ba mẹ đau răng! Vậy có cần phải nhổ răng ra hay không?”

Cục cưng đáng thương từ nhỏ đã thích ăn kẹo cùng chocolate, được Vương Anh và Trần Tuấn cố hết sức thỏa mãn nguyện vọng của con.

Kết quả, cục cưng nhỏ mới vừa mọc răng không bao lâu thì có cơn trùng đục răng, phải đi ra phòng răng nhổ răng ra.

Từ đó về sau, cậu nhóc thấy kẹo muốn chảy nước miếng, nói gì cũng không dám ăn. “Ha ha ~ cục cưng em đáng yêu quá ~ mỗ a!”

“Mỗ a ~”

Hai người hôn em một cái chị một cái mà không dứt, lúc Vương Anh xuống lầu la cục cưng lên giường ngủ. “Chị ngủ ngon ~ mỗ a ~”

Cậu bé lưu luyến không rời mà hôn thêm một cái, mới run rẩy đi lên lầu. “Cục cưng ngủ ngon ~”

Nếu hạ quyết tâm không đi câu lạc bộ rồi, ngày hôm sau An Ninh cũng không có rời đi sớm, sau khi làm điểm tâm thì đứng lên. Có thể cô không ngờ tới Vương Anh đã ở phòng bếp. “Mẹ..... Mẹ dậy sớm làm gì?”

Nghỉ đông và nghỉ hè, chỉ cần là An Ninh ở nhà, Vương Anh không cần dậy sớm nấu cơm, đây là hai mẹ con Vương Anh và An Ninh có làm ước định. “Mẹ ngủ không được.....”

Vương Anh như có như không nói một câu. “Mẹ, trong nhà có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

An Ninh do dự một chút, vẫn là hỏi cho rõ. “..... Ai! Công ty của chú con..... hình như xảy ra chút việc.”

Vương Anh ậm ừ nói, An Ninh cũng không có hỏi nữa. “Chờ trận này đi qua, có thể sẽ khá hơn một chút ! Mẹ cũng đừng quá lo lắng, thân thể quan trọng hơn.”

Bây giờ trên ti vi vẫn đưa tin gió lốc tài chính.

Mặc dù không rành về kinh tế, nhưng An Ninh cũng có hiểu một chút.

Trần Tuấn vốn là chính là lập ra bất động sản, tuy nói cũng có giao thiệp với những lĩnh vực khác, nhưng chỉ là đánh nhỏ.

Mà lần này trong nguy cơ về tài chính, trước hết bị đả kích chính là bất động sản. Ăn xong điểm tâm, An Ninh cầm lấy tin tức thông báo tuyển dụng ra xem thật lâu, cuối cùng vẫn là ngồi xe bus đi câu lạc bộ.

Tiền lương ở những nơi làm việc khác so với nơi này thật là khác biệt một trời một vực.

Buổi sáng nghe lời của Vương Anh, An Ninh đã hạ quyết tâm năm nay không lấy tiền từ trong nhà nữa.

Lớp tốt nghiệp tiêu xài so với hai năm trước nhiều hơn, nghỉ ngắn ngủn chưa tới hai tháng, sao có thể gom đủ? Ít nhất, trước mắt công việc ở câu lạc bộ này là không thể buông tha.

5. Chương 5: Chuyện Sai 1

Ngày hôm sau đi làm chỉ có mười người, vừa vặn mỗi người hai thước vuông, người vẽ tranh xong sớm rút lui.

Lúc giờ cơm trưa Chúc Nhan tới. “Đi ra ngoài ăn cơm.”

Anh chưa từng nói lời thừa. “Chúc tiên sinh, tôi và ngài không giống nhau, tôi còn có công việc, còn phải nuôi sống mình.

Ngài để cho tôi một con đường sống có được hay không?”

Cả người đều mỗi một tinh thần An Ninh đã không chịu nổi mà cãi cộ với Chúc Nhan. “Em đi theo anh, căn bản không cần suy nghĩ những thứ này.”

Chúc Nhan nói rất đương nhiên. “Tôi và anh không thể nào.”

An Ninh tùy tiện tìm một chỗ khuất ngồi xuống, mở hộp cơm ra, từ từ ăn cơm.

Chúc Nhan cũng không nói chuyện, chẳng qua là đứng ở bên cạnh cô nhìn cô nuốt xuống từng miếng từng miếng. Lúc An Ninh hoàn thành xong công việc của mình, đã là ba giờ chiều rồi.

Đến chỗ tài vụ lấy tiền lương sau đó từ biệt với Trương Khôn, lại bị Chúc Nhan kéo đến hội sở U Lan. Ghế lô giống vậy người giống vậy, không giống là mùi vị nước trà. Chúc Nhan cái gì cũng không nói, lẳng lặng uống trà.

Chịu không nổi chính là An Ninh.

Có điều lần này An Ninh cũng không nóng nảy, công việc mới bắt kể nói như thế nào cũng phải bắt đầu từ buổi sáng ngày mai.

Đã có hoàn cảnh tốt như vậy cùng trà thượng đẳng như vậy, cô dứt khoát coi như là buông lỏng chính mình. Người đàn ông tiên phong đạo cốt lần trước tới nơi này tặng trà một lần, giới thiệu nói là con gái chuyên dùng nuôi dưỡng dung nhan, trà lài bổ máu.

An Ninh nể tình mà uống một chén, cũng không có cảm thụ đặc thù gì.

Chỉ là, không lâu lắm, đột nhiên cô cảm thấy toàn thân nóng, cực kỳ buồn bực. “Điều hòa có phải ngừng hay không?”

An Ninh nhin không được lấy tay mà quơ làm quạt gió lên trên mặt. “Báo cáo An tiểu thư, điều hòa rất tốt, 20 độ.”

Nhân viên phục vụ bên cạnh nhanh chóng nhìn thoáng qua điều hòa hoạt động bình thường mà trả lời. “Có thể hay không phiền toái anh chỉnh nhiệt độ điều hòa thấp một số?”

An Ninh cảm thấy mình nóng thần trí có chút không rõ. “Này –”

Nhân viên phục vụ nhận được Chúc Nhan ngầm đồng ý sau mới đi chỉnh nhiệt độ. “Tại sao nóng như vậy? Phòng vệ sinh ở chỗ nào?”

An Ninh muốn dùng nước lạnh hạ nhiệt mình một chút. “Chỗ này.

Mời An tiểu thư.”

Thì ra là trong ghế lô lại có phòng vệ sinh độc lập, cánh cửa rất bí mật, ở phía sau bồn hoa. “Chúc tiên sinh, ông chủ kêu tôi chuyển cáo với anh, đây là một chút tâm ý của ông ấy.

Tôi không quấy rầy.”

Nhân viên phục vụ đem một cái thẻ phòng đặt ở trong tay Chúc Nhan, cúi đầu lui ra ngoài. Nếu như nói lúc này Chúc Nhan còn chưa hiểu đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, thì sau khi nhìn sắc mặt hồng nhuận ánh mắt mê ly của An Ninh, anh hoàn toàn hiểu.

Bình trà lài kia có vấn đề. “Chúc tiên sinh..... Tôi thật khó chịu, có thể mượn nước lạnh nơi này tắm hay không?”

An Ninh không biết tại sao mình như vậy, cảm thấy sâu trong nội tâm mình giống như là có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Cô đang khát vọng thứ gì đó, rồi lại không biết đến tột cùng khát vọng cái gì.

Chẳng qua là cảm thấy trống không mà muốn chết, toàn thân nóng rang.

Biết rất rõ rằng tắm rửa ở trong phòng vệ sinh của ghế lô này là không sáng suốt, nhưng mà cô đã chịu không được rồi.

Nước lạnh, cô phải dùng nước lạnh ngâm mình một chút. “An Ninh.....”

Chúc Nhan nhin không được nuốt nuốt nước miếng, anh không muốn ra tay nhanh như vậy.

Chỉ là, An Ninh gần như bằng một loại tư thái mỉa mai hoặc trêu chọc đứng ở trước mặt anh, anh nhin không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt ửng hồng của An Ninh. “Ừ.....”

An Ninh không tự chủ được mà chà chà ở lòng bàn tay hơi lạnh của Chúc Nhan, từ trong cổ họng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn. Tiếng thở dài này hoàn toàn đốt Chúc Nhan.

Anh một tay vuốt ve mặt An Ninh, tay kia hung hăng mà ôm cô vào trong lòng ngực của mình, để hai người trong lúc này không có một chút khe hở. “Buông..... ra...”

An Ninh đã bị được vật làm tâm trí mê mẩn, một chút lý trí duy nhất đã hơi tan rã. “Không buông.”

Chúc Nhan hung hăng mà xoa An Ninh mềm nhũn không có xương, gần như muốn nhu cô vào trong thân thể của mình. “Ừ..... buông... Buông ra..... Khốn kiếp.....”

An Ninh dùng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại mà đấu tranh cùng dục vọng. “Thật đẹp.....”

Chúc Nhan nhìn khuôn mặt An Ninh mê ly gần trong gang tấc.

Anh mãnh liệt để An Ninh tựa vào trên tường, gắt gao dùng thân thể của anh mà chống đỡ ở trên người cô, hai tay di chuyển, một chút lại một chút vuốt ve dung nhan động tình của An Ninh.

Anh một chút lại một chút sáp đến gần An Ninh, cảm thụ hơi thở cô hào hển và anh cảm thấy hơi thở lần lượt thay đổi. An Ninh hoàn toàn bị được vật khống chế tâm trí, hai tay cô vuốt ve loạn xạ ở lưng Chúc Nhan.

Hành động này của cô không thể nghi ngờ là trạng thái bây giờ của hai người như lửa cháy đổ thêm dầu.

Chúc Nhan rốt cục nhìn không được, hung hăng hôn đôi môi An Ninh khê mở ra. Một tình mật ý loạn, một nhiệt huyết sôi trào, tiếc rằng hai người trong cuộc đều là tay mới, hôn đến có thừa nhiệt tình, nhưng không có cách thức.

Dù cho là như vậy, hai người vẫn hôn đến khó chia lìa.

Cuối cùng thì Chúc Nhan tàn nhẫn rời khỏi môi An Ninh, An Ninh còn chưa tha mà cắn môi dưới của anh một cái khiến Chúc Nhan ép môi xuống lần nữa, lại là một cái hôn sâu nóng bỏng kéo dài. Cuối cùng vẫn là Chúc Nhan còn có một chút lý trí tồn tại đỉnh chỉ điều này làm cho máu huyết người sôi trào mà hôn cùng vuốt ve, cầm lấy tấm thảm trên ghế sa lon bao bọc lấy An Ninh quần áo không chỉnh tề, lấy tư thế ôm công chúa nhanh chóng vọt tới cửa thang máy, hoàn hảo thang máy tới rất kịp thời, bên trong không còn người.

Chúc Nhan hung hăng dán tại kim loại trên vách tường lạnh như băng, cố gắng khiến mình tạm thời lạnh xuống.

Nhưng mà An Ninh vẫn vùi đầu ở trong cổ của anh, dưới sự khống chế của được vật vô ý thức mà vươn ra cái lưỡi nóng ướt, nhẹ nhàng liếm cắn. Chúc Nhan ngừng thở, động cũng không dám động, sợ mình tại một khắc mà bộc phát.

Mười mấy giây ngắn ngủn, trong mắt Chúc Nhan như dài mười mấy thế kỷ như vậy.

Thật vất vả đến giữa cửa, lúc Chúc Nhan quét thẻ, tay cũng run rẩy .

Đi vào gian phòng, còn không kịp đi tới bên giường, Chúc Nhan vào cửa đã chống đỡ An Ninh ở trên ván cửa dày, giống như dã thú hôn hít lấy môi của cô, cổ gáy của cô, xương quai xanh của cô..... Lúc một đường đi tới trên giường, trên người hai người cũng đã ...rồi.

Chúc Nhan cố gắng điều khiển động tác của mình dịu dàng mà đặt An Ninh trắng nõn ở trên giường, sau đó cúi người xuống.....

6. Chương 6: Chuyện Sai 2

Khi An Ninh tỉnh lại, trong tầm mắt là một màn đen tối.

Chưa thanh tỉnh cô hơi giật mình, nhưng cảm giác toàn thân bị đau nhức, hơn nữa phía dưới truyền đến một trận khó chịu.

Không rõ cho nên cô thử giật giật, mới phát hiện mình căn bản không nhúc nhích được — bởi vì, có vật gì đó ôm cô! An Ninh giật giật tay duy nhất để tự do hoạt động, cảm nhận được một mảnh tơ lụa ấm áp, là da, cũng không phải của mình. “Đừng động.”

Một giọng đàn ông hơi khàn khàn vang trên đỉnh đầu. Oanh một tiếng, giống như là sấm dậy đất bằng vậy, An Ninh nhớ lại chuyện trước đó.

Có người bỏ thuốc cho cô, sau đó, sau đó..... Cô và Chúc Nhan..... Nói cách khác, bây giờ ôm cô là Chúc Nhan.

An Ninh đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh như băng, vì chuyện gì mà biến thành cái dạng này? Thuốc là ai hạ? Là ý của Chúc Nhan hay là? An Ninh thậm chí không biết là cô nên tức giận hay là nên tuyệt vọng. “Cái này ngài hài lòng.”

An Ninh hung hăng đẩy thân thể trối buộc ở trên người mình ra, nhưng mà đối phương vẫn như cũ ôm cô gắt gao. “Ngủ.”

Chúc Nhan che An Ninh đang mạnh mẽ ra sức giãy dụa ở trước ngực mình. “Tôi ngủ thế nào được! Không giải thích được chuyện xảy ra, ngài để tôi ngủ thế nào được?!”

Đã đến gần lần ranh sập đổ An Ninh quên thân phận Chúc Nhan làm người ta kiêng kỵ, lợi dụng gần như vậy mà bắt đầu cắn thân thể trước mắt, không chút cố kỵ nào mà phát tiết nội tâm tức giận cùng tuyệt vọng. “Em muốn chết sao?”

Chúc Nhan dùng cả tay chân, dùng An Ninh phát điên lại. “Anh để cho tôi chết đi! Thà chết còn hơn bị làm nhục, tôi tình nguyện tìm cái chết!”

An Ninh không chút sợ hãi nhìn Chúc Nhan. “Em, đừng, nghĩ! Nếu đã xảy ra quan hệ, anh sẽ không dễ dàng buông em ra.

Cho dù là em muốn chết, cũng phải qua sự đồng ý của anh.”

Chúc Nhan lạnh nhạt mở miệng. Ánh mắt đã thích ứng với bóng tối An Ninh nhìn ánh mắt đáng sợ của Chúc Nhan trong nháy mắt trở nên tỉnh táo, từ từ không giãy dụa nữa, người, có bệnh! Cô đột nhiên phát hiện, mỗi một câu nói của anh đều là phát ra từ nội tâm, bất kể những lời này thái quá đến cỡ nào khó tin đến cỡ nào.

Đáng sợ chính là, anh có quyền thế như vậy để thực hiện cái ý nghĩ thái quá kia.

Tựa như lưu manh có văn hóa vậy, người có loại suy nghĩ quỷ dị này lại có quyền lực đáng sợ hơn. “Em biết điều một chút đi theo anh, chỉ cần anh cao hứng, em cũng sẽ trải qua thoải mái.

Ngủ đi, có chuyện gì trời sáng rồi hãy nói.”

Chúc Nhan nhìn An Ninh không phản kháng nữa, lại ôm cô vào trong ngực, tiếp tục ngủ. An Ninh không biết Chúc Nhan đến tột cùng có ngủ hay không, ít nhất cô lại không buồn ngủ chút nào.

Đủ loại ống kính giống như đi qua ở trong đầu cô lẫn qua lộn lại, ước mơ thời bé, hiểu chuyện sau đó theo đuổi, thích bé trai, hướng tới cuộc sống..... Hết thấy chuyện này, vào hôm nay, gần như hóa thành bọt nước. Thực chất An Ninh là một cô gái tương đối truyền thống, có lẽ có liên quan đến giáo dục khi còn bé.

Bà nội của An Ninh vốn là một người phụ nữ Trung truyền thống, dịu dàng hiền lành, chồng là quan trọng, con là trời, sanh con dưỡng cái, dưỡng dục đời sau không một câu oán hận nào.

Mặc dù mười lăm tuổi đến nơi thành phố A này có thể nói là xa hoa, nhưng mà cô cũng không có bị nơi phù hoa này làm ô nhiễm chút nào.

Cô giữ mình trong sạch, có thể nói là một đóa sen nổi trên mặt nước, rơi xuống bùn mà không nhiễm.

Cho dù sau đó vào học viện mỹ thuật tạo hình được gọi là chảo nhuộm lớn nhất kỳ quái nhất, cô vẫn như cũ duy trì thuần khiết cùng niềm tin lúc ban đầu. An Ninh kế thừa bề ngoài xinh đẹp của Vương Anh, cho nên ở trong trường học người theo đuổi cô cũng không ít.

Nhưng mà, ba năm đại học, An Ninh vẫn không có nói chuyện yêu thương.

Dùng chính lời của cô mà nói, chính là chí hướng bất đồng, không cùng mưu.

Ở trong mắt cô, yêu thương chính là điều kiện tiên quyết và cơ sở để kết hôn, mà không phải cái gọi là trò chơi tình cảm, lại càng không vì nể mặt trái cấm. Chúc Nhan đến, đánh vỡ kiên trì hai mươi một năm qua của An Ninh, phá cuộc sống đơn thuần êm dịu yên lặng của cô thành mảnh nhỏ, thành tro bụi. An Ninh không biết cô là ngủ lúc nào, khi tỉnh lại lần nữa, trên giường chỉ có một mình cô, đầu tiên đập vào mắt chính là trần nhà xám trắng màu sắc giản lược hào phóng.

Ấn tượng về đêm trước, cô chỉ mơ hồ nhớ rõ một chút và mơ hồ bị ngắt quãng.

Suy đoán nơi này có thể là gian phòng của U Lan hội sở, An Ninh cũng bất chấp toàn thân đau nhức, buộc khăn trải giường hai chân run rẩy đứng lên.

Cô quét mắt một vòng trong phòng, cũng không có phát hiện quần áo của mình. Lúc này, cửa truyền đến tiếng bước chân như có như không, suy nghĩ đến hình tượng của mình bây giờ, An Ninh bằng tốc độ nhanh nhất trở về nằm trên giường, dùng chăn bao vây mình chặt chẽ. Sau khi thấy người tiến vào là Chúc Nhan, An Ninh rất khó hình dung cảm thụ trong lòng của cô. “Quần áo của tôi đâu?”

An Ninh cố gắng khống chế nội tâm tức giận của mình. “Một lát bảo mẫu sẽ đem quần áo của em và bữa trưa tới.”

Chúc Nhan ngồi ở bên giường, một tay chống ở trên giường, khẽ cúi người, nhìn An Ninh. “Đây là nơi nào?”

Mới vừa rồi nhìn bài biện trong gian phòng một chút, so với phòng của khách sạn, nơi này giống phòng ngủ trong nhà hơn, bố trí mặc dù đơn giản, so với gian phòng khách sạn có nhiều mùi vị cuộc sống. “Nhà anh, sau này nơi này cũng là nhà của em.”

Chúc Nhan vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt An Ninh, lại bị cô tránh né. “Đem quần áo của tôi trả lại cho tôi, tôi muốn về nhà.”

An Ninh sau khi quay đầu, không nhìn tới Chúc Nhan. “Nhà của em bên kia, anh đã nói chuyện qua rồi.”

Chúc Nhan chuyển mặt An Ninh qua, mặt đối mặt cùng anh. “..... Sao anh có thể làm như vậy?! Anh cho anh là ai? Anh dựa vào cái gì có thể quyết định cho tôi?! Đem quần áo trả lại cho tôi, tôi muốn về nhà!”

Bất chấp tình cảnh hiện tại, An Ninh vươn tay đẩy tay Chúc Nhan ra, cố hết sức la từ đáy lòng. “Em không phải vẫn không rõ tình cảnh bây giờ của mình? Anh nói rồi, em tốt nhất đi theo anh, chỉ cần anh cao hứng, em cũng trải qua thoải mái.”

Chúc Nhan trở tay lấy chăn ôm lấy An Ninh giống như nhộng, cả người đều đặt ở trên người cô. “Tình cảnh hiện tại của tôi? Tôi bị anh..... Bị anh lưu lại phi pháp. Tôi chẳng những biết tình cảnh hiện tại của tôi, nên biết, anh đang phạm pháp!”

An Ninh gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt Chúc Nhan treo ở phía trên cô, gần trong gang tấc. Đồng đông đồng, có người lễ phép gõ cửa. “Vào đi.”

Chúc Nhan từ trên người An Ninh đứng lên, ngồi vào bên giường. Một người phụ nữ trung niên đẩy toa ăn đi vào, theo quy củ chào hỏi Chúc Nhan và An Ninh, sau khi nhận được Chúc Nhan cho phép mà yên lặng lui ra ngoài. “Đứng lên ăn cơm.”

Chúc Nhan từ trong tủ quần áo giấu ẩn ở trong vách tường lấy ra một bộ đồ ngủ mới tinh của con gái đặt vào bên cạnh An Ninh. “Đừng để cho anh tái diễn.”

Chúc Nhan đẩy toa ăn tới bên giường. “Tôi ăn không vô.”

An Ninh đem chăn che ở trên đầu, mắt không thấy tâm không phiền. Chúc Nhan không nói cái gì nữa, hai người trầm mặc mà giằng co. An Ninh trong lòng khó chịu muốn chết, ánh mắt bất tri bất giác bắt đầu chưa xót, chất lỏng nóng ướt theo gương mặt xuyên vào trong gối đầu.

Mơ mơ màng màng An Ninh tựa hồ lại lâm vào cảnh trong mơ, bà nội dùng bàn tay sừng thô ráp của bà vuốt ve tóc của cô một cái, dùng giọng nói dịu dàng chậm rãi nói: “Dù sao các con là mẹ con, cốt nhục liên tâm, nó không bạc đãi con.”

Hình như vừa trở lại khi còn bé, Vương Anh vẫn mặc quần áo đơn giản mà quê mùa, mặt xem ra cũng như ánh sáng hoàng hôn mà càng thêm xinh đẹp.

Tay nhỏ bé của An Ninh bị bà giữ ở trong tay, nghe bà dùng giọng nói nghi hoặc hỏi: “Con nói mẹ nên làm cái gì bây giờ?”

Nên làm cái gì bây giờ nên làm cái gì bây giờ nên làm cái gì bây giờ? An Ninh chợt giật mình tỉnh lại. “Mẹ mẹ!!”

Bà ấy muốn đi! Bà ấy muốn đi! “Đừng lộn xộn.”

Chúc Nhan kịp thời đề tay trái đang truyền dịch của An Ninh lại. “Chúc Nhan?”

An Ninh từ trong thờ dốc mà tỉnh lại, dùng tay không có truyền dịch lau mồ hôi lạnh trên trán, giống như là đang ở trong mộng trải qua một cuộc quyết đấu liều chết vậy. “Là anh.”

Chúc Nhan vỗ vỗ gương mặt An Ninh. “Anh cùng người nhà tôi nói cái gì?”

An Ninh có chút vội vàng hỏi. “Em bị bệnh, hôn mê hai ngày hai đêm.”

Chờ em khá hơn một chút, anh cho người mời mẹ em tới đây.”

Chúc Nhan chắc là sẽ không chính miệng nói với An Ninh, cha mẹ của em đưa em cho anh.

7. Chương 7: Ốm Đau

Lần này cùng An Ninh ở chung một chỗ, là Chúc Nhan ở tuổi hai mươi mới biết, tình lực cùng tuổi tác, hơn nữa An Ninh bị được vật điều khiển, hai người vẫn từ buổi trưa lần qua lần lại đến nửa đêm mới an phận lại.

Yên ổn xong bởi vì An Ninh quá mệt mà tiến vào trạng thái ngủ say, Chúc Nhan gọi một cú điện thoại cho Trần Khinh, dặn dò ông để ý chuyện nhà An Ninh bên kia. Sáng sớm ngày hôm sau, thừa dịp An Ninh còn đang trong giấc mộng, Chúc Nhan tự mình và Trần Tuấn Vương Anh gặp mặt một lần. Từ lần gặp gỡ ở sân bay, Chúc Nhan cũng đã sai người điều tra cận kề thông tin của An Ninh.

Tài chính ở công ty Trần Tuấn khủng hoảng có nguy cơ bị sụp đổ, gặp phải nguy cơ phá sản; con trai của Trần Tuấn cùng Vương Anh, cũng chính là cục cưng, có bệnh tim bẩm sinh loại bệnh này có tính chất ẩn, Trần Tuấn và Vương Anh cũng vừa mới biết được không lâu.

Cục cưng cùng những đứa trẻ khác giống nhau lớn lên khỏe mạnh bình thường, nhưng mà cậu bé sẽ chết bởi trái tim suy kiệt trước lúc 25 tuổi.

Phương pháp trị liệu chỉ có một, thay tim loại giải phẫu chỉ có thành công ở nước Mỹ, nhưng rất nhiều tiền, còn phải có nhiều mối quan hệ.

Nếu như công ty Trần Tuấn không có vấn đề thì, tất cả hướng kia, cũng có thể gánh một số tiền chữa trị khổng lồ.

Nhưng mà, tình huống bây giờ là, ông ta lại không có đủ tài chính, không có bất cứ quan hệ nào với bệnh viện bên kia. Trần Tuấn và Vương Anh lớn tuổi rồi mới có con, cục cưng là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Cho nên, lúc được Chúc Nhan hứa hẹn để tùy anh toàn quyền xử lý chuyện cục cưng, Vương Anh cùng Trần Tuấn liền thỏa hiệp.

Ở thành phố A, trừ Chúc Nhan, sợ rằng không có mấy người dám có bảo đảm như vậy.

Ngay sau đó, Chúc Nhan lại đưa ra ý anh có thể đỡ cho công ty Trần Tuấn, bảo đảm tiếp tục vấn đề hoạt động tài chính và vấn đề khách hàng.

Nếu như nói lúc trước vợ chồng Vương Anh và Trần Tuấn còn có một chút do dự, bây giờ bọn họ đã hoàn toàn theo yêu cầu và toan tính của Chúc Nhan. Chúc Nhan yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần Trần Tuấn và Vương Anh duy trì thái độ ngằm đồng ý ở vấn đề của An Ninh là được rồi. Chúc Nhan vốn là tính chờ An Ninh tỉnh ngủ sẽ an bài cô và Vương Anh gặp mặt, nhưng mà không nghĩ tới An Ninh đột nhiên bị bệnh, nhiệt độ cơ thể thoáng cái đã lên tới 40 độ, ý thức hỗn độn. Trong Chúc gia có một đội ngũ tư nhân chữa bệnh, quanh năm ở tại chỗ ở của Chúc gia.

Được Chúc Nhan triệu tập khẩn cấp tới sau đó các bác sĩ cẩn thận hội chẩn cho An Ninh, cho ra kết luận nhanh nhất. “Thiếu gia, bệnh trên thân thể, trị được.”

Máu chốt là tâm thái An tiểu thư, đề nghị của tôi là sắp tới không nên kích thích cô ấy nữa, để cho cô ấy từ từ bình tĩnh trở lại.”

Kiều Vũ cẩn thận nói, vừa uyển chuyển vừa nói rõ tình huống của An Ninh.

8. Chương 8: Kết Giao

“Không..... Tôi không muốn gặp mặt bà ấy Không!” An Ninh hung hăng lắc đầu, dưới tình huống này cô không biết nên đối mặt Vương Anh như thế nào.

“Không gặp cũng được.” Chúc Nhan vậy mà kiên trì.

“Chúc Nhan..... Anh thả tôi đi! Tôi còn muốn đi học, còn muốn vẽ tranh..... Tôi, tôi còn có rất nhiều việc cần hoàn thành!” An Ninh sợ hãi.

“Chờ em hết bệnh rồi hãy nói. Nếu đã tỉnh, trước hết ăn chút cháo.” Lời Chúc Nhan còn chưa dứt, động tác của hai người bảo mẫu liền nhanh nhẹn đỡ An Ninh dựa vào gối ở trên giường, cũng ở để lên một cái bàn ăn nhỏ trước mặt cô, bày mấy chén đĩa.

“Trước hãy dưỡng bệnh cho tốt, em cũng đừng nghĩ rời khỏi căn phòng này, cũng không có tư cách nói điều kiện cùng anh.” Chúc Nhan nói xong, vỗ vỗ gương mặt An Ninh, đứng dậy rời khỏi phòng.

An Ninh phát ngốc một lúc, từ từ cầm cái muỗng, bắt đầu ăn một chút một chút. Kể từ ba ngày trước sau khi ăn hộp cơm trưa ở câu lạc bộ, cô cũng không ăn bất kỳ gì nữa. Cho nên, mặc dù chỉ là cháo rau xanh thanh đạm, cô cũng không có ăn bao nhiêu.

Chúc Nhan quả nhiên không xuất hiện ở trước mặt An Ninh nữa. Mỗi ngày bốn người bảo mẫu phân hai người ở lại bắt đầu chiếu cố cuộc sống hàng ngày của An Ninh. Vì phải dưỡng thân thể cho tốt, đàm phán với Chúc Nhan, An Ninh cần tuân lời dặn của bác sĩ, đúng hạn uống thuốc ngoan ngoãn ăn cơm một chút. Kiên trì ba ngày sau đó, thân thể bắt đầu từ từ khôi phục. Một tuần sau, Chúc Nhan phái người đưa quần áo mới tới, để cho cô sửa soạn một chút, cùng anh đi ra cửa.

An Ninh tắm rửa rồi thay đổi quần áo mới, xuống lầu thấy Chúc Nhan ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách dưới lầu nhắm mắt dưỡng thần. Khách quan mà nói, Chúc Nhan điều kiện bên ngoài tương đối khá, bất kể là vóc người thon dài 185 cm hay là gương mặt anh tuấn, đều đủ để con gái động tâm, để đàn ông ghen tỵ. Nhưng mà, một người đàn ông như vậy, lại có hành động quái đản như vậy khiến cho người ta không thể nghĩ ra. Từ trong đáy lòng An Ninh, chống đối Chúc Nhan.

Chúc Nhan có thể cảm giác được An Ninh đi xuống, chậm rãi mở mắt, nhìn cô một cái, liền đứng dậy đi ra ngoài. Chúc Nhan cũng không nói muốn đi đâu, An Ninh cũng không có hỏi. Ở trước mặt Chúc Nhan, cô có cảm giác thật vô lực. Bất kể kháng cự như thế nào chống cự như thế nào, kết quả cuối cùng cuộc đời đều là vây quanh dự định của Chúc Nhan. Thay vì uống phí khí lực, không bằng tiêu cực đối đãi.

“Mẹ?” An Ninh đi theo Chúc Nhan đi tới ghế lô một nhà hàng, không nghĩ tới gặp Vương Anh ngồi thấp thỏm bất an ở bên trong.

“Con..... Có khỏe không?” Vương Anh hiển nhiên bị An Ninh đột nhiên tiến vào dọa một chút, bình tĩnh ngồi lại, ánh mắt bà nhìn An Ninh hơi lóe lên.

“.....” An Ninh nghe được tiếng đóng cửa lại của ghế lô, quay đầu lại nhìn một chút, thậm chí không thấy Chúc Nhan, giờ mới hiểu được anh không nói một lời mà đưa cô tới đây là vì để cho mẹ con cô gặp mặt. Đối với vấn đề Vương Anh, An Ninh thật sự không phản bác được. Cô chỉ lẳng lặng ngồi xuống đối diện Vương Anh, cúi đầu nhìn hoa văn trên mặt thảm theo phong cách cổ dưới chân. Những kiểu hoa văn phiền phức kia quần quýt quần quanh chung một chỗ, nghĩ giờ này khắc này giống như tâm tình lo lắng của cô. Cô tức giận, nhưng vô lực cũng không có chỗ phát tiết. Có cảm giác đánh nát răng nuốt xuống trong bụng cũng không hơn gì.

“Mẹ cùng con nói cho rõ! Con oán chúng ta cũng được, hận chúng ta cũng được, mẹ đều nhận. Con cũng biết, năm nay tài chính biến động đối với công ty chú con ảnh hưởng rất lớn, thậm chí có thể phá sản. Hai ngày trước mẹ và chú con vẫn thương lượng có cần đem phòng ốc ra ngoài cầm cố giải cứu khủng hoảng tài chính của công ty hay không. Thật ra, nếu như chỉ là chuyện của công ty, cũng không sao cả. Con cũng không phải là không biết, mẹ cũng không phải là chưa từng có sống khổ. Trước kia lúc đi theo ba của con, có khổ sở gì mà chưa trải qua. Bây giờ không phải là công ty phá sản sao, không có căn phòng lớn ở, hoàn toàn không có nơi đặt chân; Không có sơn trần hải vị, luôn luôn cơm rau dưa. Chỉ cần có thể sống là được rồi. Nhưng mà, vấn đề là cục cứng.” Nói tới đây Vương Anh cùng An Ninh đồng thời ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Cục cứng làm sao vậy?” An Ninh có chút vội vàng hỏi.

“Năm trước cục cứng không phải là bị nóng rần lên không giải thích được sao? Lúc ấy chúng ta mang cục cứng đi bệnh viện kiểm tra, thật ra thì cũng không phải là không có kết quả. Cục cứng nó..... và bà ngoại con giống nhau, có bệnh tim bẩm sinh.” Mẹ của Vương Anh kết hôn sớm, sinh hạ tổng cộng ba người con, Vương Anh là út. Khi bà ngoại sinh bà ấy, trái tim suy kiệt, qua đời. Lúc bà tắt thở, thân thể Vương Anh vừa mới ra ngoài một nửa, cuối cùng là bác sĩ và y tá cùng nhau dùng sức đem bà túm ra từ trong bụng thi thể. Vương Anh không có bất kỳ ấn tượng với mẹ, cho dù là một đôi câu về bà tất cả đều nghe từ miệng người khác. Vương Anh từ nhỏ đã bị coi là biểu tượng của điềm xấu, cho nên tạo thành tính cách bây giờ có chút lạnh lùng của bà. Cũng chính bởi vì mọi người kỳ thị và đồn đãi bà, bên ngoài điều kiện tương đối khá cuối cùng bà gả cho cha An Ninh là An Điền Nghĩa. An Điền Nghĩa từ nhỏ đã nghịch ngợm gây sự, lớn hơn một chút thì đi theo một số lưu manh hỗn tạp cùng nhau đánh nhau ẩu đả. Đến tuổi kết hôn mà không cưới được vợ, mới bắt đầu bót phóng túng. Vương Anh gả cho An Điền Nghĩa, chính rõ ràng là ví dụ một đóa bóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu.

Cùng An Điền Nghĩa ở chung một chỗ mười năm, Vương Anh thật là cái khổ gì cũng nếm qua, đi sớm về tối, cơm rau dưa, còn phải thỉnh thoảng chịu được sự tức giận của An Điền Nghĩa nhục mạ thậm chí là đánh. Trước khi kết hôn hai năm An Điền Nghĩa coi như an phận. Nhưng mà an phận chưa được hai năm, ông lại bắt đầu chung chạ ở bên ngoài. Say rượu đánh bạc đánh nhau ẩu đả, của cải trong nhà thật vất vả mới gom góp được một chút bị ông giẫm đạp không còn. Vì nuôi gia đình, có lúc một ngày Vương Anh kiêm 5 phần công việc, mỗi ngày đều mệt mỏi, về nhà còn phải chăm sóc con, chiều cổ ông chồng say rượu. Cuối cùng, Vương Anh thật sự không chịu nổi, ở lúc mịt mù nhất vô lực nhất, bà gặp được Trần Tuấn. Lúc ấy Trần Tuấn vừa ly hôn không lâu, Vương Anh là Trần Tuấn mời làm công theo giờ. Trần Tuấn chịu khó theo đuổi, Vương Anh tránh né quá, quần quýt quá, cuối cùng vẫn là lựa chọn cuộc sống hạnh phúc thấy được ánh sáng.

“Lúc ấy bác sĩ cũng nói rất rõ ràng, loại này bệnh muốn trị tận gốc, chỉ có thể đi một bệnh viện tư nhân ở nước Mỹ. Mẹ và chú con vốn là tính chờ sau khi xây dựng công ty lại thì mang cục cứng đi. Nhưng mà, không nghĩ tới.....” Khủng hoảng tài chính cứ tới như vậy không có chút báo động trước. Song khi bọn họ cảm thấy sơn cùng thủy tận, thiếu gia Chúc gia lại tìm tới cửa.

“Anh ta..... Có thể trợ giúp cục cứng trị lành bệnh hay không?” An Ninh trong lòng ngũ vị tạp trần. (đầy đủ mùi vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn)

“Mẹ còn chưa kịp nói cho con biết, tuần sau mẹ và chú con sẽ phải mang theo cục cứng đi nước Mỹ rồi.” Là Chúc Nhan an bài, cái này, Vương Anh không cần phải nói, An Ninh cũng hiểu.

“Tỷ lệ giải phẫu thành công cao bao nhiêu?” An Ninh cúi đầu, không nhìn Vương Anh nữa.

“Luôn là nguy hiểm. Ở thủ thuật trước nếu trị liệu được vật một năm, chúng ta có thể chờ một năm ở nơi đó. Con..... chiếu cố mình thật tốt. Chúc Nhan..... không dễ chọc, ở bên cạnh anh ta con phải cẩn thận, biết điều một chút nghe lời anh ta. Mẹ biết con khổ sở, nhưng mà đó cũng là chuyện không còn cách nào khác. Ăn ngay nói thật, người giống như Chúc Nhan như vậy, cho dù anh ta cái gì cũng không quản, trực tiếp nhốt con ở trong nhà anh ta, cũng không có ai dám làm gì anh ta. Con nhớ kỹ một câu nói, ở thành phố A, cho dù Diêm vương cũng muốn cho Chúc gia ba phần mặt mũi. Chúng ta gặp phải loại chuyện này, chỉ có thể nhận mệnh.” Vương Anh thở dài, không nói thêm gì nữa.

“Con biết rồi.” Diêm vương cũng muốn cho ba phần mặt mũi..... Biết bối cảnh Chúc Nhan không đơn giản, nhưng lại thật không ngờ lớn như vậy.

Ngay lúc hai mẹ con không biết nói gì, nhân viên phục vụ gõ cửa tiến vào.

“Nhan thiếu bảo tôi dẫn hai vị đi qua.”

Vương Anh đứng lên vỗ vỗ bả vai An Ninh, hai người đi theo nhân viên phục vụ đi tới ghế lô khác cùng tầng lầu.

Trong ghế lô lớn chỉ có ba người Chúc Nhan, Trần Tuấn cùng cục cưng, không khí nặng trĩu mà vắng lạnh, mà ngay cả cục cưng ngày thường sống yên ổn lại ảnh hưởng ở tác phong mạnh mẽ của Chúc Nhan mà ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi Trần Tuấn, cúi đầu gặm đầu ngón tay của mình. Nhưng mà sau khi nhìn thấy An Ninh mấy ngày không gặp, cục cưng vụt nhảy xuống từ trên đùi Trần Tuấn, đang lúc mọi người còn chưa có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã thấy cục cưng giống như gấu túi đeo ở trên người An Ninh.

“Chị..... Cục cưng rất nhớ chị..... Mồ a mồ a.....” Cục cưng cong lên miệng nhỏ, hướng về phía mặt An Ninh hôn một trận mãnh liệt, hôn đầy nước miếng trên bộ mặt râu rĩ của An Ninh.

“Ừ..... Chị cũng rất nhớ cục cưng.....” An Ninh hôn nhẹ gương mặt non nớt của cục cưng, nhắm mắt lại, bức trở về ở ôm lấy cục cưng trong nháy mắt hiện ra nước mắt. Cục cưng, hy vọng em có thể khỏe mạnh vui sướng.

Sau khi mọi người ngồi vào, nhân viên phục vụ nối đuôi nhau bưng món ăn vào, tất cả món ngon tinh xảo ngon miệng thật chỉnh tề mà đặt ở trên bàn ăn xa hoa, cho đến cả bàn ăn xoay tròn không có chút khe hở.

“Mọi người tùy ý.” Mặc dù Chúc Nhan nói như vậy, nhưng cũng không có thấy ai tùy ý được. Trần Tuấn cùng Vương Anh vừa khó xử vừa xấu hổ, bữa cơm này đối với bọn họ mà nói, giống như là kiểu bán con gái đổi lấy, tại sao có thể nuốt được? Cục cưng mặc dù cảm thấy không khí ngoan ngoãn, nhưng cũng không nhịn xuống chuyện vật đẹp nhất thật là hiếu kì, dùng ánh mắt đáng thương nhìn thức ăn trên bàn tản ra mùi hương nhìn lại An Ninh ôm cậu.

“Bác sĩ nói phải ăn nhiều cái này.” Chúc Nhan giúp gấp một miếng thịt bò cho An Ninh, đặt ở đĩa trước mặt cô.

Chúc Nhan mở ra đầu tiên, một bữa tiệc khó xử mà trầm mặc tiến hành ở trong không khí quỷ dị. Trong đó, chỉ có cục cưng ngồi ở trong ngực An Ninh thỉnh thoảng dùng tiếng nói non nớt muốn ăn cái này muốn ăn cái kia, những người khác đều yên lặng im lặng.

An Ninh biết, cho dù quên bối cảnh gia đình Chúc Nhan, riêng là vì sức khỏe của cục cưng, cô cũng có thể lấy lòng anh, không thể phản kháng anh nữa. Nhưng mà, cô sao có thể làm được? Chúc Nhan, là người đắc tội phá cả cuộc đời cô!

Dùng bữa xong, trừ cục cưng và Chúc Nhan đang ngồi, đoán chừng đều có chút tiêu hóa không được. Cục cưng ôm An Ninh, chết sống không xa rời nhau. Vương Anh cùng Trần Tuấn nhìn mặt Chúc Nhan không chút thay đổi, kinh hãi mà dụ dỗ cục cưng. Nhưng mà, cục cưng giống như là đã ý thức được phải cùng An Ninh tách ra một thời gian thật dài, vẫn ôm An Ninh, chết không buông tay. An Ninh cũng không muốn buông cục cưng ra, nhưng khi nhìn thấy Chúc Nhan khẽ cau mày lại, cô vẫn là nhịn đau nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ dụ dỗ cục cưng vài câu, mới giao cục cưng cho Vương Anh.

An Ninh từ trong cửa sổ xe nhìn cục cưng đang vùng vẫy nhiệt tình về phía cô, không tự chủ được đổ vánh mắt, gần như bối rối mà nâng cửa sổ xe lên, quay đầu đi không hề nữa hướng phía ngoài nữa.

“Qua một thời gian ngắn anh sẽ dẫn em đi Mỹ thăm nó.” Chúc Nhan ôm An Ninh vào trong ngực, trong nháy mắt thân thể An Ninh trở nên cứng ngắc lên. Hiển nhiên, Chúc Nhan cũng cảm giác được, anh chẳng qua là vô vô lương của cô, lại không thấy tiến thêm một bước nào, cũng không có buông ra.

Về đến nhà, Chúc Nhan cũng không có xuống xe, anh chẳng qua là đưa cô về nhà, ngay sau đó liền ra cửa.

“An tiểu thư, thiếu gia dặn ngài đến phòng chính ngủ nghỉ ngơi.” Vẫn người giúp việc chiếu cố cuộc sống hàng ngày và ăn uống của An Ninh lên lầu nhắc nhở.

“Ừ, đã biết rồi.” Nên tới, sẽ tới.

9. Chương 9: Cuộc Sống Là Ai, Cả Đời Là Ai

Phòng ngủ chính so với gian phòng An Ninh ở lớn gấp đôi, bởi vì nguyên nhân là cửa sổ chạm sàn, đặc biệt lấy ánh sáng tốt. Nằm ở trên giường, còn có thể thấy hồ bơi phía bên ngoài trời phản chiếu ở trên trần nhà ánh sáng mặt trời rực rỡ, trông rất đẹp mắt.

Nhìn nhìn, An Ninh liền sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ mình giống như là một lá thuyền con, hư vô mờ mịt mà dạo chơi ở trong biển rộng không bờ bến. Mà Chúc Nhan giống như là lốc xoáy trên biển, không có chút báo động trước mà sẽ làm cho cô rời xa quỹ đạo của cuộc sống, lâm vào trong nước xoáy cuồng loạn như vậy. An Ninh tức giận cùng phản kháng ở trước Chúc Nhan là nhỏ bé mà yếu ớt, thậm chí là không chú ý.

Hốt hoảng bất tri bất giác mặt trời chiều đã ngã về tây, khi cả gian phòng đắm chìm trong ánh hoàng hôn ảm áp, cửa gian phòng mở ra, Chúc Nhan đi vào.

“Không thoải mái sao?” Thấy thần sắc An Ninh hoảng hốt nằm ở trên giường, Chúc Nhan đưa tay sờ cái trán An Ninh, cho là cô lại phát sốt. An Ninh theo bản năng đưa đầu tránh ra một bên, nhưng ngay sau đó lại ý thức được cái gì, chủ động quay đầu đem cái trán dán tại trên bàn tay Chúc Nhan.

“Em không sao.” An Ninh không nhìn tới Chúc Nhan.

Chúc Nhan cũng cảm thấy An Ninh không có phát sốt, nhưng cũng không có lấy tay ra, mà là nhẹ nhàng vuốt ve ở trên mặt An Ninh, từ cái trán đến gương mặt, rồi đến mũi..... khi ngón tay Chúc Nhan nhẹ nhàng áp lên môi của cô, hai tay An Ninh không tự chủ được mà nắm chặt ra giường phía dưới, sợ mình nhất thời không chế không được, theo thói quen phản kháng.

Cho đến khi Chúc Nhan vỗ vỗ gương mặt của cô đứng dậy đến phòng tắm tắm rửa, An Ninh mới thở dài một hơi. Cửa phòng tắm một khắc kia đóng lại, An Ninh nâng tay lên, hung hăng mà xoa môi mới vừa bị Chúc Nhan vuốt ve qua, giống như là muốn lau vết bẩn.

Sau khi cơm tối xong, An Ninh và Chúc Nhan ở dưới lầu xem tin tức một lát. Đợi Chúc Nhan đến thư phòng làm việc, cô cũng vội vàng lên lầu trở về phòng tắm rửa. An Ninh tính là mau mau tắm rửa ngủ thật sớm, chờ Chúc Nhan làm việc xong cô đã ngủ thiếp đi. Cho dù là không ngủ cũng có thể làm bộ như ngủ. An Ninh biết cùng Chúc Nhan chung một chỗ, tình hình nhất định không thể thiếu, bây giờ có thể trốn thì trốn.

Nhưng mà, khi An Ninh mở cửa phòng tắm ra liền ngây dại, bởi vì Chúc Nhan mặc đồ ngủ cầm lấy một quyển sách ngồi ở trên giường. Chú ý tới động tĩnh bên này, Chúc Nhan ngẩng đầu, tầm mắt hai người đụng nhau.

“Tối đây.” Chúc Nhan đem sách đặt ở trên tủ đầu giường, bất động thanh sắc mà ra lệnh với An Ninh đang ở cửa phòng tắm.

An Ninh đành phải kiên trì ngồi vào bên giường, mặc cho Chúc Nhan ôm cô vào trong lòng. Mặc dù đã hoàn toàn chuẩn bị tư tưởng, An Ninh vẫn ở một khắc kia khi Chúc Nhan hôn lên khoe môi cô, tất cả động tác đều trở nên cứng ngắc, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngừng lại. Chúc Nhan cũng cảm giác được sự thay đổi của An Ninh, vốn là động tác có chút dồn dập từ từ chậm lại, lè lưỡi liếm hôn môi cô một chút, hai tay cũng thông thả mà có tiết tấu thăm dò vào đồ ngủ cô, trên dưới hoạt động. Nhưng mà, bất kể thế nào, An Ninh cũng không buông lỏng được.

An Ninh lần đầu tiên, là bị được vật điều khiển, thần trí mơ hồ mà phát sinh tình huống, trên căn bản cô không có ấn tượng gì. Bây giờ đột nhiên cùng một người con trai xa lạ lại mới biết chừng mười ngày làm loại chuyện này, hơn nữa là hơi có tính cưỡng ép, làm cho cô buông lỏng, căn bản là mò trăng dưới nước.

Chúc Nhan cũng không có kiên trì, hôn hít một lát, anh liền buông An Ninh ra, thuận tay tắt đèn nằm xuống ôm cô vào trong ngực.

“Ngủ đi!” Chúc Nhan nói một câu, làm An Ninh như trút được gánh nặng.

Tránh được mừng một không tránh được mười lăm, chẳng qua là An Ninh không nghĩ tới mười lăm tới nhanh như vậy. Ngày hôm sau An Ninh bị Chúc Nhan hôn tỉnh, ý thức của cô còn chưa tỉnh táo lại từ trong giấc mộng, thân thể cũng đã bị Chúc Nhan trêu chọc rất nhạy cảm. Chỉ có thể nói Chúc Nhan rất biết chọn thời gian, khi sáng sớm ý thức dễ phòng của An Ninh yếu kém nhất mà ra tay. Cho nên, An Ninh u mê đã bị hũy ăn vào bụng, không lưu một manh giáp. Bất kể trong lòng có nguyện ý hay không, thân thể ở bên ngoài mãnh liệt dưới sự kích thích đã không bị suy nghĩ điều khiển. Nhất thời khinh thường, đối lấy ba lần triền miên. Chờ Chúc Nhan bình tĩnh trở lại, đã là cảnh sắc chiếu cao. Lúc được Chúc Nhan ôm đi tắm rửa, An Ninh nhìn thấy đồng hồ treo tường biểu hiện thời gian là 13:14, thật là mấy chữ châm chọc. Cuộc sống là ai, cả đời là ai?

Suốt nửa ngày sau chuyện kịch liệt, An Ninh đi đường cũng không được, cặp chân không bị khống chế mà run lên. Chúc Nhan dặn dò người giúp việc đem thức ăn bưng lên trên lầu, hai người ăn cơm trưa ở phòng ngủ.

Cơm nước xong An Ninh vô cùng mệt mỏi nhện không được lại nằm lên trên giường nghỉ ngơi, Chúc Nhan cũng lên giường, tựa vào trên giường, vừa đọc sách, vừa dùng tay không có cầm sách mà vuốt ve gương mặt An Ninh. An Ninh thật sự là mệt mỏi, ở trong hoàn cảnh như vậy bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Trời bên ngoài ngày càng nóng hơn, tin tức vẫn luôn báo cáo nhiệt độ báo động màu vàng. Không biết là bởi vì nhiệt độ khí trời hay là anh không có chuyện gì, mấy ngày kế tiếp Chúc Nhan cũng không có ra cửa. Chúc Nhan sinh hoạt tại nhà, trừ xử lý chuyện công việc ở trong điện thoại, anh lại xem sách, lên mạng, hoặc là bơi lội ở bên hồ bơi ngoài trời, thỉnh thoảng cũng sẽ đến phòng tập thể thao tầng cao nhất chạy bộ. Mà An Ninh phải làm, chính là 24 giờ theo ở bên cạnh anh.

An Ninh ngồi ở dưới ô che nắng, nhìn Chúc Nhan trong hồ bơi, không khỏi bội phục anh tràn đầy tinh lực. Không biết Chúc Nhan cố ý hay là vô tình, bọn họ rất ít thân mật ở buổi tối. Giống như trước khi ngủ, Chúc Nhan chẳng qua là ôm An Ninh hôn một cái sờ một cái, sau đó ôm cô ngủ. Chúc Nhan thích đánh bắt ngủ, liên tiếp một tuần lễ, An Ninh cảm thấy không có ngủ một giấc đầy đủ, có lúc ở nửa đêm bị Chúc Nhan quấy rầy hôn tỉnh, có lúc là ở sáng sớm, thậm chí có lúc là sau khi ngủ không lâu. An Ninh đoán không ra kiểu suy nghĩ của Chúc Nhan, định không đoán, dù sao loại chuyện này trốn không được. Hôm nay Chúc Nhan ở nửa đêm làm cho An Ninh tỉnh ngủ. Khi cô tỉnh lại, quần áo trên người đã không thấy, mà thân thể của cô đang ngủ đã tuân theo bản năng, ôm thật chặt Chúc Nhan đang ở trên người cô. Cùng Chúc Nhan làm chuyện như vậy, An Ninh căn bản không có cơ hội suy nghĩ, cô chỉ có thể đi theo động tác của anh bị mang vào nước xoáy dục vọng. Lần đầu tiên lúc kết thúc, An Ninh xuyên thấu qua rèm cửa sổ trong suốt chú ý tới ánh trăng bán nguyệt ở bên ngoài; Lần thứ hai lúc kết thúc An Ninh đã không có tinh lực nhìn vật nào khác. Chỉ nhớ rõ một lần cuối cùng lúc kết thúc, mặt trời đã leo ra khỏi đường chân trời. Sau đó An Ninh ngủ mê man, loáng thoáng cảm giác được Chúc Nhan ôm cô đi phòng tắm tắm rửa. An Ninh tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa, ăn xong cơm trưa nằm ở trên giường hồi lâu, mới được người giúp việc đấm bóp từ từ tới mức chậm rãi. Mà Chúc Nhan đầu sỏ gây nên thậm chí có thể sinh khí dồi dào đi bơi lội, này không khỏi để An Ninh hoài nghi tối ngày hôm qua người kia ở trên thân thể mình mại lực cày cấy đến tột cùng có phải anh hay không.

Nghĩ tới ngày hôm qua, An Ninh lắc đầu kịch liệt, thật là nhàm chán đến phát hoảng, mới nghĩ loại chuyện này. Nhưng thật ra những ngày qua An Ninh vẫn suy nghĩ Chúc Nhan có thể cho cô đến trường đi học hay không. Trong lòng cô thật ra rất rõ ràng, Chúc Nhan sẽ không dễ dàng buông tay. Nhưng mà, cô nghĩ tranh thủ nhìn một chút. Dù sao, chỉ còn một năm thì tốt nghiệp. Nếu như bỏ qua năm cuối cùng này, ba năm trước cũng không có ý nghĩa gì. Học viện nghệ thuật năm cuối cùng rất quan trọng, nếu căn cứ ba năm trước học lý luận cùng kỹ xảo kiến thức, sáng tác một tác phẩm chân chính thuộc về mình. Vô luận từ kỹ xảo hay là ý nghĩ sáng tác, hoàn toàn đều là của mình. Tốt nghiệp bằng bức sáng tác này để chứng minh biết thời gian dài khổ sở học tập thành quả cuối cùng. An Ninh thậm chí ngay từ nửa năm trước đã nghĩ đến sáng tác đề tài tốt nghiệp rồi, chỉ còn chờ sau khi tựu trường bắt đầu thực hành. Nhưng mà, bây giờ.....

“Đang suy nghĩ gì?” Theo tiếng nước chảy ào ào thanh thúy, Chúc Nhan ướt đầm lên bờ. An Ninh lấy khăn lông từ trong tay người giúp việc qua, tự mình lau thân thể cho Chúc Nhan. Sau khi nhìn mấy vết cào bắt mắt phía sau lưng Chúc Nhan, không tự chủ được mà đỏ mặt.

“Thật đáng yêu.....” Chúc Nhan quay đầu lại thấy gương mặt An Ninh hồng hồng, nhin không được ép thân xuống cho cô một cái hôn sâu. Bất kể là nét mặt cô xấu hổ hay là cử chỉ cô chủ động lau thân thể cho, Chúc Nhan cũng rất hài lòng, cảm giác trong lòng rất vui mừng.

An Ninh cũng cảm thấy tâm tình Chúc Nhan không tệ, cho nên nắm thời cơ mở miệng hỏi:

“Sau khi tựu trường, em có thể trở về trường học đi học không? Chỉ còn một năm thì tốt nghiệp rồi.” Tay vuốt ve ở trên mặt An Ninh dừng lại một chút, tâm An Ninh cũng run rẩy một cái. Nhưng mà, Chúc Nhan thật giống như không nghe được, tiếp tục ôm An Ninh ngồi ở trên ghế nằm làm bằng trúc nhìn phong cảnh phía ngoài bên trong mặc dù không tính vùng ngoại ô, cảnh sắc cũng không tệ, hoàn cảnh cũng không có bị ô nhiễm bao nhiêu. Lúc trước chưa từng tới nơi này, An Ninh chưa bao giờ biết ngũ hoàn bên trong còn có vùng phong thủy như vậy. Nhưng mà, hiện tại tâm tình An Ninh thấp thỏm đã không có tâm tình thưởng thức phong cảnh, cô mặc cho bàn tay to của Chúc Nhan di chuyển qua lại ở trên người cô, ngay cả hít thở một chút cũng không dám. Chỉ sợ một câu nói của Chúc Nhan, đánh cô vào a tì địa ngục.

Song, An Ninh đợi đến lúc ăn cơm tối cũng không có đợi được đáp án, Chúc Nhan giống như là không có nghe được những lời này. Thẳng đến tối trước khi ngủ, Chúc Nhan hôn môi An Ninh nói:

“Anh đã sớm nói, chỉ cần em để cho anh hài lòng, anh cũng sẽ để cho em như ý.”

An Ninh sững sốt một chút mới kịp phản ứng ý tứ của Chúc Nhan, ở bên trong lòng xoắn xuýt một phen, lần đầu tiên cô chủ động vươn tay, ôm cổ Chúc Nhan, ngẩng đầu lên hôn. Rốt cục, lần đầu tiên hai người bọn họ cũng suy nghĩ rõ ràng tình huống xảy ra quan hệ một đêm, Chúc Nhan phá lệ nhiệt tình, An Ninh mấy lần cảm giác cô sắp bị dục vọng rừng rực này thiêu đốt mà thương tích đầy mình.

10. Chương 10: Chó Cưng

Chiều nay, Chúc Nhan vô cùng nhiệt tình, An Ninh mấy lần cảm giác cô sắp bị dục vọng rừng rực này thiêu đốt đến thương tích đầy mình. Khi An Ninh tỉnh lại, Chúc Nhan đã ra cửa rồi.

Nằm ở trên giường để người giúp việc đắp bốp rồi nửa giờ sau An Ninh tắm rửa đổi y phục.

Nếu Chúc Nhan không ở nhà, thì An Ninh dọn đồ đầu bếp không cần làm cơm cho mình.

Mùa hè cô luôn luôn không muốn ăn, hơn nữa trong khoảng thời gian này cơ hồ mỗi ngày phải cùng Chúc Nhan thân mật, có cảm giác tiêu hao bao nhiêu thể lực. Trước kia ngại Chúc Nhan, An Ninh ít nhiều gì cũng sẽ ăn một ít.

Thật vất vả thiếu đi giám sát, An Ninh khó được tùy ý một lần. Nhưng mà, cô không nghĩ tới Chúc Nhan trở lại ăn cơm trưa.

Đầu bếp đương nhiên cũng không có nghĩ.

Thật ra thì, hôm nay Trần Khanh đã điện thoại cho phòng bếp nói hôm nay không trở lại ăn cơm.

Bây giờ, Chúc Nhan xuất hiện, khiến tất cả mọi người ứng phó không kịp. Chúc Nhan sau khi biết được tình huống sắc mặt thật không tốt, người giúp việc và đầu bếp cũng thất kinh hồn vía, An Ninh cái khó ló cái khôn mở miệng nói: “Hôm nay em tính tự mình ra tay làm chút gì ăn, sẽ không để phòng bếp ra tay.

Anh không ngại, chờ một lát là thức ăn có thể lên bàn.”

“Em có thể làm cơm?”

Lực chú ý của Chúc Nhan bị dời đi. “Một lát anh ném thử sẽ biết.”

An Ninh khoát cánh tay Chúc Nhan, đem anh lôi về phía thang lầu. “Anh lên trước đi tắm rửa đổi lại quần áo trên người rồi xuống dùng cơm.”

An Ninh vỗ vỗ bả vai Chúc Nhan. Chúc Nhan thật cũng không có so đo, lên lầu. Thấy thân ảnh Chúc Nhan biến mất ở lầu hai, trong phòng khách mọi người thở phào nhẹ nhõm sau đó chạy tán loạn, sao có thể ở trong thời gian nhanh nhất chuẩn bị một bàn thức ăn cho tốt?! “Tôi tự mình làm là được rồi!”

An Ninh cự tuyệt trợ giúp của đầu bếp cùng người giúp việc, tự giam mình ở trong phòng bếp chơi đùa mãi một trận.

Bây giờ bất kể đang vội thế nào, cũng không thể nhân lúc Chúc Nhan tắm rửa xong mà làm ra một bàn thức ăn.

Nếu thời gian không cho phép, dứt khoát ngay khi đã có thành ý rồi.

Nói với anh là mình phải làm cơm, dứt khoát hoàn toàn tự mình động thủ. Chúc Nhan thấy người giúp việc cùng đầu bếp đứng một hàng ở khu vực cửa phòng bếp, có chút không rõ. “Một mình An tiểu thư nấu cơm ở trong phòng bếp.”

Trần Khanh đứng lúc giải thích nghi hoặc. Chúc Nhan không nói gì, lẳng lặng mà ngồi ở trên ghế sa lon xem tạp chí. Không bao lâu sau, cửa phòng bếp mở ra, An Ninh mặc tạp dề màu trắng gương mặt đỏ bừng , nhìn Chúc Nhan nói: “Ăn cơm thôi.”

Chúc Nhan không có ăn cơm, trước tiên ôm An Ninh gặm một lúc mới lưu luyến không rời buông ra.

Trong phòng khách những người không có nhiệm vụ rất có ăn ý nhanh chóng biến mất. “Ăn cơm trước, xem em đến tốt cùng có thể nấu cơm hay không.”

An Ninh nhẹ nhàng đẩy Chúc Nhan hơi động tình ra.

Còn miệt mài ham muốn như vậy, cô thật sự ăn không tiêu . Trên bàn ăn bốn món ăn một súp, rau trộn dưa leo, bí đao tôm bóc vỏ, đậu cô-ve xào, mà ba món trứng cà chua canh súp.

Đều là món ăn thường ngày, đặt trên bàn ăn vào mùa hè là đặt biệt thích hợp.

Hơn nữa, căn cứ quan sát nhiều ngày như vậy, An Ninh phát hiện khẩu vị Chúc Nhan tương đối nhẹ, đối với thịt cũng không phải là cảm thấy hứng thú. Chúc Nhan ở trên bàn ăn chưa bao giờ nói chuyện, cho nên An Ninh cũng không có mở miệng hỏi anh mùi vị thế nào.

Nhưng từ vẻ mặt cũng có thể thấy được, lần này làm rất thành công.

An Ninh theo bên cạnh bà nội, mặc dù không có điều kiện kinh tế như những đứa trẻ khác nhưng được hướng dẫn ăn đủ loại, lại đem chế độ ăn uống cùng kỹ năng sống hàng ngày cần phải học vô cùng nhuần nhuyễn.

Bà nội thường nói, nấu cơm là thiên chức của phụ nữ.

Một cô gái tối kỵ thứ nhất là không thể sinh cơm, tối kỵ thứ hai chắc là không biết nấu cơm.

Có thể làm cơm, cũng không phải là chỉ là có ý nghĩa đem thức ăn bình thường quen thuộc mà làm, mà là làm tốt, màu sắc, hương vị và hương vị.

Cho nên, An Ninh đối với tài nấu nướng của mình là tương đối có tự tin . Chúc Nhan thật cao hứng, anh mặc dù không có nói, nhưng An Ninh cảm giác được.

Lúc hoàng hôn, Chúc Nhan thậm chí hỏi An Ninh: “Có muốn đi ra ngoài đi một chút hay không?”

Kể từ lần cùng một nhà ba người Vương Anh ăn cơm ở bên ngoài, An Ninh chưa từng ra khỏi cửa lớn. Chúc Nhan gọi là đi ra ngoài đi một chút, thật sự chính là đi ra ngoài đi một chút.

Chúc Nhan nắm tay An Ninh đi thẳng tới phía trong khu hoa viên khu nhỏ, trên thực tế tổng cộng ở mười mấy gia đình.

Bởi vì mỗi nhà chiếm diện tích cũng rất lớn, cho nên tổng diện tích khu nhỏ cũng không nhỏ.

Hai người đi một vòng quanh khu nhỏ, cho nên dùng gần một canh giờ.

An Ninh cảm thấy mấy người cận vệ đi theo phía sau cảm giác rất kỳ quái, nhưng mà Chúc Nhan giống như đã quen, ngay cả trên đường gặp người cũng không quá mức ngạc nhiên.

An Ninh mới ý thức tới nơi này và vị trí hoàn cảnh mình trước kia cơ hồ hoàn toàn không phải là một thế giới. Ven đường một thiếu phụ có vẻ trẻ tuổi trong tay cô gái cầm lấy một miếng thịt khô, cười híp mắt mà đùa với chó quý ngẩng đầu mong đợi.

Chỉ thấy con chó kia phe phẩy cái đuôi ngửa đầu, ánh mắt chuyên chú theo sát miếng thịt trong tay thiếu phụ. “Bối Bối, lần một cái thì có thịt thịt nha~”

Thiếu phụ lắc lắc thịt khô trong tay. Quả nhiên, chó quý rất nghe lời lần một vòng, thiếu phụ nhìn bộ dạng nó chống vó, cười đến cong người xuống, cuối cùng lấy thịt khô trong tay thưởng cho con chó này.

Chó quý nhảy dựng lên dùng miệng tiếp được thịt khô, cũng không giống như chó hoang bên ngoài một miếng nuốt trọn, mà rất có kiểm chế đem thịt khô đặt ở trên mặt đất, nuốt vào từng miếng từng miếng.

Sau khi ăn xong thịt khô, chó quý lè lưỡi, giống như lấy lòng liếm liếm lòng bàn tay thiếu phụ, lại khiến cho thiếu phụ cười duyên một trận. An Ninh cảm giác mình giống như là con chó cưng kia, mỗi ngày lấy lòng chủ nhân, đôi mắt trông mong mà mong đợi anh ban cho mình được tự do. Hôm sau, An Ninh đang xem sách, người giúp việc tới gõ cửa nói là thiếu gia sai người tới tặng đồ.

An Ninh không giải thích được mà xuống lầu, thấy cận vệ cao cường tráng ôm trước ngực một con chó nhỏ trắng cùng tác phong anh ta cực kỳ không phù hợp. “An tiểu thư, con chó này là thiếu gia đưa tới.

Ngài ấy còn có chút chuyện, buổi tối mới trở về.”

Cận vệ hồi hộp mà đem con chó nhỏ đưa tới trước mặt An Ninh. An Ninh nhìn ánh mắt con chó nhỏ kia không nơi nương tựa, có chút hốt hoảng mà quay mặt đi, không nhìn nữa. “An tiểu thư?”

Cận vệ không rõ vì sao. “Tôi không muốn nó..... Anh đem đi!”

An Ninh xoay người, có chút lảo đảo mà chạy về phòng ngủ trên lầu. An Ninh tựa vào trên cửa, lấy tay mà che miệng lại thật chắc, rốt cục không tiếng động mà khóc ra.

Trước kia mặc kệ tình cảnh của cô bất lực cùng khó xử cỡ nào, An Ninh đều có quyết tâm tiếp tục sống.

Nhưng mà, bây giờ cô thậm chí biến thành sủng vật của người khác.

Phản kháng không được, cự tuyệt không được, ngay cả chút tia hy vọng cũng nhìn không thấy. Dưới lầu trước tiên cận vệ gọi điện thoại cho Chúc Nhan, báo cáo tình hình bên này.

Lúc Chúc Nhan trở lại, cảm xúc của An Ninh đã bình tĩnh trở lại. “Không thích nó?”

Chúc Nhan có chút không rõ vì sao, anh rõ ràng nhìn thấy cô ngày đó si mê như vậy.

Rõ ràng là cùng giống một màu sắc, chẳng qua là ít đi một chút mà thôi, tại sao cô phải có loại biểu hiện này? “Thật xin lỗi, em không thích động vật nhỏ.”

An Ninh cố gắng khống chế mình không nhìn tới con chó nhỏ. “Không thích cũng không muốn, em khóc cái gì?”

Chúc Nhan dùng ngón cái vuốt ve một chút ánh mắt hơi có chút sưng đỏ của An Ninh. “.....”

An Ninh cúi đầu, không nói thêm gì nữa, Chúc Nhan cũng không hỏi. Hôm sau vào buổi trưa, cần vệ lại đưa đến một máy vi tính xách tay IBM cái khu nhỏ này có thể lên net, An Ninh tóm máy vi tính trước tiên download cài đặt một cái phần mềm máy tính QQ.

Điện thoại di động của An Ninh ở ngày thứ nhất khi cô tỉnh ngủ đã không thấy tăm hơi, Chúc Nhan không có nói ra chuyện này, An Ninh cũng không có mở miệng hỏi.

Cô hiểu Chúc Nhan không muốn cho cô liên lạc cùng bên ngoài.

Bây giờ ý Chúc Nhan đưa máy tính xách tay trở lại, chắc là ngầm đồng ý đi! Mang tâm tình kích động sau khi cài đặt được QQ, An Ninh nhìn chim cánh cụt nhỏ chớp động không ngừng, ngây ngẩn cả người.

Cô muốn cùng bạn bè hàn huyên những gì? Bộ dạng cô bây giờ, còn có thể cùng bạn bè hàn huyên những thứ gì? An Ninh nhìn các tin nhắn bạn bè để lại, dạo gần đây bạn rộn cái gì, thế nào liên lạc không được, đến khi nào trở về trường học vân vân.

Mỗi một vấn đề, hình như cũng là châm chọc tình cảnh của cô bây giờ.

An Ninh dứt khoát tắt máy vi tính, giống như một trận gió chạy đến dưới lầu, tóm được một người giúp việc hỏi: “Cô có thể đi ra ngoài giúp tôi mua chút đồ hay không?”

“Tôi hỏi thiếu gia một chút.”

Người nọ không hỏi muốn mua thứ gì, nghiêm chỉnh mà đi gọi điện thoại cho Chúc Nhan. “Bỏ đi! Tôi không muốn mua!”

An Ninh thấy cô cầm lấy điện thoại trong nháy mắt mở miệng ngăn lại.

Cô chỉ là một sủng vật mà thôi, tại sao có thể yêu cầu xa vời một người chủ chưa từng có hứa hẹn gì đó? Buổi tối sau khi Chúc Nhan trở về, người giúp việc rất thành thực rất trung thực mà chuyển đạt không sai một chút cho anh.

Chúc Nhan sau khi nghe xong cũng bình tĩnh không có hỏi An Ninh rốt cuộc muốn mua cái gì. Qua hai ngày, Chúc Nhan nhàn rỗi lần nữa. “Hôm nay anh có thời gian, dẫn em đi ra ngoài đi dạo.”

Chúc Nhan để An Ninh mang vào váy và giày anh mang về hai ngày trước.

An Ninh dựa theo phân phó, nhất nhất tuân thủ. “Có đặc biệt muốn đi nơi nào hay không?”

Ở trên xe, Chúc Nhan để An Ninh tựa vào trên bả vai anh.

Theo góc nhìn của anh có thể thấy An Ninh vốn là xương quai xanh nhô ra so với một thời gian ngắn trước càng thêm rõ ràng. “Anh dẫn em đi nơi nào, em liền đi nơi đó.”

An Ninh biết điều mà cầm tay Chúc Nhan dừng lại ở trên xương quai xanh của cô. “A tì địa ngục, em đi sao?”

Chúc Nhan đỡ An Ninh dậy, để cho cô mặt đối mặt với mình. “.....”

An Ninh khẽ mở môi, nhưng không dám đem cái chữ đơn giản kia nói ra miệng.

Bởi vì, giờ khắc này, ánh mắt Chúc Nhan quá chăm chú.

An Ninh có một loại ảo giác, nếu như cô thật sự gật đầu vào lúc này, nói vâng, đời này thật sự sẽ phải cùng Chúc Nhan cùng nhau rơi vào a tì địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh. Trong xe không khí bỗng cứng lại. “Thiếu gia, chúng ta đi nơi nào?”

Tài xế biết rõ lúc này không thể tìm phiên toái cho mình, nhưng mà không có cách nào, xe đã lái tới mười phút đồng hồ rồi, ngay cả mục đích mà cũng không biết.

Tài xế như anh đây thật sự bất đắc dĩ.

Chúc Nhan không nói gì, chỉ nhìn An Ninh. “Hôm nay em muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, bọn anh đi theo em.”

Chúc Nhan vỗ vỗ An Ninh đang không biết làm sao. Nghe được anh nói như vậy, cuối cùng An Ninh hiểu ý tứ hôm nay của Chúc Nhan là mang cô ra ngoài.

Ở địa bàn của anh, có chuyện gì có thể dấu diếm anh? Nếu anh đã biết chuyện ngày đó cô muốn đi ra ngoài mua đồ, An Ninh cũng không dấu diếm nữa, thẳng thắn nói: “Em muốn mua một bộ dụng cụ vẽ tranh.”

Tài xế rất nhanh đem xe lái đến một cửa tiệm đồ dùng mỹ thuật tạo hình của khu vực học viện mỹ thuật tạo hình, ngồi ở vị trí kế bên tài xế cận vệ Tịch và tài xế xuống xe trước mở cửa xe cho An Ninh và Chúc Nhan.

Phía sau một chiếc xe có mấy người cận vệ ở thời điểm bọn họ xuống xe đã sớm đợi ở ngoài xe. “Các người chờ ở bên ngoài.”

Chúc Nhan dẫn dò những người bên cạnh sau đó kéo An Ninh đi vào trong cửa tiệm, do nghỉ hè nên trong cửa tiệm buôn bán tương đối vắng vẻ, mấy người nữ bán hàng trẻ tuổi đang ghé vào quầy thu ngân vui vẻ mà trò chuyện.

Thấy Chúc Nhan đến, hai mắt các cô tỏa sáng, thế nhưng tức khắc gương mặt ngừng đứng lên.

Nhưng mà Chúc Nhan căn bản là không có thấy bọn họ, ngược lại An Ninh nhìn một màn rõ ràng này ở trong mắt. An Ninh chọn lấy một bộ tranh sơn dầu công cụ cùng một bộ hoạ công cụ.

Cô ở trường học chuyên ngành tranh sơn dầu, chọn môn học hoạ, hai loại tranh mà cô rất thích, thậm chí một lần muốn xin hai học vị.

Tiếc rằng thời gian luôn là không đủ dùng, cuối cùng cũng chỉ có thể mắc cạn. Lúc tính tiền, là Chúc Nhan quét thẻ.

Đồ quá nhiều, không đợi Chúc Nhan gọi cận vệ đi vào hỗ trợ, mấy người nhìn qua người bán hàng yếu điệu chủ động ra tay cầm đồ giúp bọn họ.

An Ninh không khỏi không cảm khái, trên thế giới này người bị Nhan khống chế thật không ít. Có đôi khi, An Ninh nghĩ, nếu như lúc ấy mình không có bị bóng lưng Chúc Nhan hấp dẫn, nếu như cô không đi ra sân bay cùng Chúc Nhan, nếu như cô không có lên tiếng nhắc nhở Chúc Nhan rơi đồ, nếu như..... Có phải hết thấy cũng không giống nhau hay không? Thậm chí An Ninh còn muốn nếu như lúc ấy vé máy bay không có giảm đến hai lần, cô sẽ theo lẽ thường ngồi xe lửa về nhà, cô cũng sẽ không gặp phải Chúc Nhan, cũng sẽ không có trải qua như bây giờ? Nhưng mà, thực tế trong thế giới, không có nếu như.

11. Chương 11: Đến Nơi Đến Chỗ

Có đôi khi, An Ninh có nghĩ, nếu như lúc ấy mình không có bị bóng lưng Chúc Nhan hấp dẫn, nếu như cô chưa cùng Chúc Nhan đi ra phi trường, nếu như cô không có lên tiếng nhắc nhở Chúc Nhan rơi đồ, nếu như..... Có phải hết thấy cũng không giống nhau hay không? Thậm chí An Ninh còn muốn nếu như lúc ấy vé máy bay không có giảm đến hai lần, cô cùng thường ngày ngồi xe lửa về nhà, cô cũng sẽ không gặp phải Chúc Nhan, cũng sẽ không có trải qua như bây giờ? Nhưng mà, thực tế trong thế giới, không có nếu như.

Chúc Nhan phân phó người giúp việc ở lầu hai bố trí cho An Ninh một gian phòng vẽ tranh, trong mấy ngày kế tiếp, lục tục tăng thêm không ít đồ, nhìn qua thật đúng là giống như một phòng vẽ tranh chuyên nghiệp, sau khi Chúc Nhan ra cửa, An Ninh cuối cùng có chuyện có thể làm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Chúc Nhan vẫn không có nói chuyện vượt qua kiểm tra cho đi học. Mất thấy cũng đã đến cuối tháng tám rồi, An Ninh bắt đầu phiền não. Thỉnh thoảng cô có lên qq, ẩn thân, sau đó nhìn các bạn học ở trong lớp học nói chuyện phiếm. Bây giờ, có phần lớn bạn học đã trở lại trường, cô vẫn còn chưa xác định được mình đến tốt cùng có thể có cơ hội trở về trường học hay không.

Trong khoảng thời gian này, Chúc Nhan vẫn bề bộn nhiều việc, sáng sớm ra cửa, thẳng đến tối mới trở về, cảm giác ban đêm cũng không giống như trước kia nữa vẫn dấy đưa An Ninh đến nửa đêm mới ngủ, ban

ngày sau khi An Ninh rời giường không có đi phòng vẽ tranh vẽ tranh, mà là đến phòng bếp hỏi đầu bếp tiên sinh một số thực phẩm mới, bắt đầu nấu súp. Đông qua lọc bỏ phổi trừ nóng, bài xương, bổ khí, dưỡng cơ bản, hơn nữa Đông Qua có thể trừ mùi tanh dầu mỡ trong xương, thích hợp nhất cho khẩu vị thanh đạm của Chúc Nhan. An Ninh bắt đầu bận việc từ buổi sáng, chưng lửa nhỏ, mãi cho đến xế chiều mới nấu thành thành phẩm. Cô múc một ít vào chung, bưng ra đi để đầu bếp tiên sinh giúp mình nêm mùi vị.

“Người xem thế nào? Có cần lại thêm những thứ gia vị gì hay không?” Đã lâu không có nấu súp rồi, An Ninh sợ sai cái gì.

“..... An tiểu thư, nói thật, tôi chưa từng có uống qua súp sườn mùi vị thơm ngon như thế” Đầu bếp rất kích động mà nhìn An Ninh, trong giọng nói không có một thành phần là chiều lệ. Từ sau khi Nhan thiếu mười tám tuổi đến cái tòa nhà này, ông cũng được điều tới đây. Nhan thiếu ăn uống ông biết rõ, thích thanh đạm, đừng nói là mua dầu quá ngấy, hơi có chút dầu mỡ, anh ta muốn ăn rõ ràng đã giảm thấp. Nhưng mà Nhan thiếu tuổi còn trẻ, cũng không thể để anh ta ăn chay mỗi ngày, coi như là Nhan thiếu đồng ý, trong nhà phu nhân cùng lão gia bên nhà cũng sẽ không đồng ý, thân thể Nhan thiếu cũng không đồng ý. Cho nên, như thế nào để món ăn mặn nhạt ngon miệng, cuộc sống là đầu bếp tiên sinh phải lên lớp. Ông luôn nghiên cứu đủ loại phương pháp chế biến cùng nguyên liệu nấu ăn phối hợp phương pháp, còn chưa từng có một lần có thể giống như An Ninh như vậy đem nấu súp sườn không có một chút mùi tanh..... ông tại sao có thể không kích động?

Đem súp ninh lửa riu riu, An Ninh cùng đầu bếp tiên sinh ở phòng bếp trao đổi một chút món ăn tâm đắc cả buổi trưa. Mãi cho đến Trầm Khinh điện thoại trở lại nói có thể chuẩn bị thức ăn rồi, đầu bếp mới lưu luyến không rời mà để tha cho An Ninh.

Chúc Nhan lại là vẻ mặt mỗi một trở về, An Ninh chủ động cho mở nước tắm cho anh, thả lỏng tinh thần cùng tinh lực, chuẩn bị quần áo ở nhà, lúc Chúc Nhan cởi quần áo chuẩn bị rời khỏi phòng tắm trước.

“Lưu lại giúp anh xoa bóp bắp vai.” Chúc Nhan đưa lưng về phía An Ninh cởi quần áo.

An Ninh dừng bước lại, muốn chờ Chúc Nhan sau khi xuống nước mới đi cho xoa bóp vai cho anh, nhưng mà đợi hồi lâu lại chậm chạp không có nghe được bất kỳ tiếng vang. An Ninh nghi hoặc mà quay đầu, lại chợt bị Chúc Nhan không biết khi nào thì đã đi đến phía sau anh ôm vào trong ngực thật chắc. Tâm tình Chúc Nhan khá hung mãnh mà dữ dằn, anh cúi đầu hôn An Ninh, cơ hồ làm cho cô không thể hít thở.

Cách một thời gian không có trải qua hiện tượng thân thể bộc phát nhạy cảm lên, chỉ riêng Chúc Nhan hôn cùng vuốt ve, đã để An Ninh quân lính tan rã, mềm mại không xương mà bị cánh tay cường tráng có lực của Chúc Nhan ôm vào trong ngực thật chắc. Chúc Nhan cũng rất kích động, môi của anh dọc theo cảm của An Ninh một đường hôn xuống tới, ồ ồ mà nóng ướt hít thở một cái thở ra bởi vì An Ninh động tình mà trên da khê hiện hồng, khiến cho cô run rẩy một trận. Chúc Nhan hôn đến cuối cùng, nhịn không được bắt đầu nhẹ nhàng mà gặm cắn da thịt trắng nõn mềm mại của An Ninh. Tình mê ý loạn xé rách quần áo cản trở trên người hai người, Chúc Nhan ôm An Ninh cùng nhau ngồi vào trong bồn tắm rộng rãi.

An Ninh chẳng bao giờ trải qua chuyện kích tình như thế, cuối cùng làm được, An Ninh vô cùng kích thích nhỏ giọng mà hét chói tai đến hôn mê bất tỉnh. Chúc Nhan cũng thật lâu mới từ trong dư âm khôi phục như cũ, ôm An Ninh ở dưới vòi hoa sen tắm rửa qua loa thân thể hai người, sau dùng khăn tắm lau khô mới đem An Ninh đã hôn mê thả lên trên giường.

Thấy Chúc Nhan từ trên lầu đi xuống, người giúp việc dè dặt hỏi:

“Thiếu gia, món ăn nguội rồi, tôi tôi sẽ đi hâm nóng ngay bây giờ?”

“Ừ, một lát đem thức ăn vào trong phòng ngủ trên lầu.” Chúc Nhan nói xong chuẩn bị lên lầu.

“Thiếu gia, An tiểu thư nấu cho ngài súp sườn đông qua (bí đao), vẫn ninh lửa nhỏ, bây giờ là có thể uống. Ngài có muốn nêm thử chút hay không?” Lúc Chúc Nhan phân phó bà đem thức ăn đưa đến trên lầu, bà tự hiểu được mới vừa rồi Chúc Nhan vẫn chưa có xuống lầu, đến tốt cùng bận việc gì. Như vậy, bây giờ An Ninh nhất định là không có sức lực đi nhắc nhở Chúc Nhan uống súp rồi. Người giúp việc chỉ có thể thay cô ấy nhắc nhở Chúc Nhan.

“Bưng ra đi!” Chúc Nhan sững sốt, trong lòng nhất thời có chút trấn tĩnh.

“An tiểu thư từ sáng sớm đến buổi trưa, vẫn vây quanh làm phần súp này.” Người giúp việc là người giúp việc lâu năm trong Chúc gia trạch, tự mình biết nói gì, thiếu gia nhà mình mới có thể cao hứng.

Chúc Nhan cẩn thận mà nhấm nháp mỗi một hớp súp, đem một chén canh tràn đầy uống không thừa một giọt.

“Còn nữa không?” Chúc Nhan ngẩng đầu hỏi người giúp việc hầu hạ bên cạnh.

“Còn nữa nửa nồi đây, tôi múc cho thêm ngài.” Người giúp việc làm bộ muốn cúi người lấy chén không trên bàn.

“Đem nồi bưng ra đi!” Chúc Nhan nhàn nhạt mà phân phó.

Chúc Nhan luôn luôn tạo nhẽ khiến tất cả người giúp việc cùng cận vệ trốn mắt há hốc mồm nhìn soi mói, không có chút hình tượng nào mà nhìn một hớp súp trong nồi nhỏ, đem nồi súp cùng xương ăn được sạch sẽ.

Chúc Nhan trở lại phòng ngủ, An Ninh còn đang ngủ.

“Ngồi dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp.” Chúc Nhan vỗ vỗ gương mặt An Ninh bởi vì chuyện quá kích tình mà hơi có vẻ ửng hồng như cũ.

“Ừ.....” An Ninh mê mang mà mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Chúc Nhan, khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Chuyện mới vừa rồi phảng phất rõ mồn một trước mắt, làm cho cô hận không được tìm một cái lỗ để chui vào.

Ba người giúp việc đi theo Chúc Nhan cùng tiến vào, một người đỡ An Ninh rời giường, một người để bàn ăn nhỏ lên trên giường, một người khác đem thức ăn vừa mới hâm nóng đặt ở trên bàn, sau đó theo thứ tự lui ra ngoài.

Vừa mới tỉnh ngủ An Ninh cũng không muốn ăn mấy, chẳng qua là ăn vài miếng tượng trưng, để cho người giúp việc đem đồ vật thu dọn.

Hai người rửa mặt chà răng rồi nằm ở trên giường, ngay khi lúc An Ninh buồn ngủ, thanh âm Chúc Nhan hơi có chút khàn khàn nói:

“Anh sẽ không để cho em đến nơi xa như vậy đi học, một năm cũng không được.”

An Ninh không nói gì, liền như vậy lặng yên mà vùi vào trong ngực Chúc Nhan, nhắm hai mắt lại. Vừa bắt đầu cũng chưa có ôm hi vọng, bây giờ cũng không tồn tại thất vọng, chẳng qua là cảm thấy tuyệt vọng. Cô thật sự biến thành chim hoàng yến được Chúc Nhan nuôi nhốt ở trong lồng, chỉ có thể hy vọng xa vời một ngày anh ta chán ghét cô. Hy vọng, khi đó, anh ta để cô tự do.

“Hôm nay súp uống rất ngon, có thời gian có thể thường xuyên nấu uống.” Chúc Nhan lại mở miệng.

“Ừ.” An Ninh đáp một tiếng, hai người lâm vào trầm mặc. Không bao lâu, đỉnh đầu An Ninh truyền đến tiếng hít thở của Chúc Nhan.

Chúc Nhan vừa nhàn rồi xuống tới, ăn xong điểm tâm vẫn mang theo An Ninh ở điều ngũ hoa hương trong khu nhỏ đi bộ một vòng. Khi về đến nhà, An Ninh chú ý tới vườn bên cạnh đường mòn ngừng một chiếc màu trắng Porche, mới tinh. Ở trước xe người đàn ông trung niên cùng cô gái trẻ tuổi khi thấy Chúc Nhan cùng An Ninh cung kính mà đi tới chào hỏi:

“Nhan thiếu khỏe, An tiểu thư khỏe! ”

Chúc Nhan gật đầu, cúi đầu nhìn An Ninh mở miệng nói:

“Sau này đến khi nào muốn ra cửa, liền phân phó Trần tài xế cùng Lý phụ tá. Bọn họ tùy thời nghe lời em sai phái.”

An Ninh không biết nên nói gì, chẳng qua là lẳng lặng ngẩng đầu lên nhìn Chúc Nhan. Cô biết, đây là anh cự tuyệt cô đi phân đi học bên ngoài mà bồi thường. Nhưng mà, loại bồi thường này, đối với cô mà nói là không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Thế nào? Không thích?” Chúc Nhan cau mày.

“Thích, em thật cao hứng.” An Ninh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng kéo tay Chúc Nhan. Cô không có quyền cự tuyệt.

“Sau này Tương Sinh cũng đi theo em.” Tương Sinh là một cận vệ kiêm phụ tá mà Chúc Nhan thường xuyên mang theo bên người, tuổi khoảng ba mươi, không nói nhiều, nhưng có năng lực thấy rõ cực kỳ lợi hại. Lúc An Ninh lần đầu tiên thấy Tương Sinh, cũng cảm giác cái ánh mắt kia giống như một cái đầm nước yên lặng thần bí giống nhau.

Mặc dù An Ninh cảm thấy ở bên cạnh Chúc Nhan mỗi một ngày cũng rất dài đằng đặc, nhưng là chợt quay đầu, lại phát hiện thời gian thật ra trôi qua rất nhanh. Bất tri bất giác, đã đến cuối tháng tám. Cô đi theo bên cạnh Chúc Nhan đã gần hai tháng. Mà trường học, cũng sắp tựu trường. Vì lấy lòng Chúc Nhan, đoạn thời gian này An Ninh vẫn biểu hiện rất biết điều, thường thường thay thế người giúp việc vì Chúc Nhan làm một số chuyện đủ khả năng, tỷ như đầm bóp bả vai, châm trà nước, gọt nước trái cây, nấu súp nấu cơm vân vân. Hiển nhiên Chúc Nhan đối với cô biểu hiện rất hài lòng, trong khoảng thời gian này tâm tình vẫn không tệ.

Tối hôm đó Chúc Nhan uống qua cháo gà An Ninh nấu sau lúc ôm cô ở trên ghế sa lon phòng khách xem tivi, đột nhiên mở miệng nói:

“Em có thể suy nghĩ một chút về trường học bên này.”

Đang gọt trái táo An Ninh kích động một chút, không cẩn thận cây dao cắt lên trên ngón trỏ. Bất quá cô không có sức lực đi quan tâm máu tươi của ngón tay chảy ra nhẹ nhẹ, chẳng qua là ngẩng đầu có chút khó tin mà nhìn mặt không chút thay đổi của Chúc Nhan. Anh..... Đây là, ở nhất định là ý nghĩa thường nói, ban thưởng cô một phần tự do sao? Tin tức kia quá rung động, trong khoảng thời gian ngắn An Ninh phản ứng không kịp.

“Em cứ muốn ra cửa như vậy, ở nhà không tốt sao?” Chúc Nhan cầm lấy tay An Ninh để đến khoe miệng mình, sau đó khẽ hé miệng, dùng khoang miệng nóng ướt bao trùm ngón tay chảy máu của An Ninh, loại xúc cảm nóng ướt trơn mượt, khiến An Ninh hung hăng mà run run một chút, cuối cùng là từ trong vui sướng cực đại mà tỉnh táo lại.

“Em, em chỉ là muốn đến nơi đến chốn.” An Ninh biết lúc này ngàn vạn không thể nghịch ý Chúc Nhan, tùy thời anh ta cũng có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

“Đến nơi đến chốn?” Chúc Nhan nhẹ nhàng liếm lấy ngón tay An Ninh một cái mới buông ra.

An Ninh không biết trả lời như thế nào cái vấn đề này tựa như Chúc Nhan hỏi không phải là hỏi, bất quá Chúc Nhan cũng không còn tính cho cô trả lời, bởi vì anh đem đầu của cô qua, nhẹ nhàng hôn lên. Miệng của anh vẫn mang theo vị máu tươi của cô.

Có lẽ là mùi vị máu tươi này kích thích hai người, vốn là chỉ là một cái hôn đơn giản, cuối cùng lại phát triển đến mức không thể thu thập. Lúc người giúp việc cùng cận vệ chuẩn bị tránh đi, Chúc Nhan ôm lấy An Ninh run rẩy co rúc ở trong lòng ngực của anh sải bước lên lầu.

12. Chương 12: Nhà Hàng Vương Tử

Có lẽ là mùi vị máu tươi này kích thích hai người, vốn là chỉ là một cái hôn đơn giản, cuối cùng lại phát triển đến mức không thể thu thập. Lúc người giúp việc cùng cận vệ chuẩn bị tránh đi, Chúc Nhan ôm lấy An Ninh run rẩy co rúc ở trong lòng ngực của anh sải bước lên lầu.

Lớp học đàn trong gần đây bị tán loạn, đầu sỏ gây nên là An Ninh. Đã sớm qua trường học đăng kí ngày, nhưng An Ninh chậm chạp không có đi phòng làm việc chuyện môn trình diện, lão sư hướng dẫn phát ra một tin tức:

Vị bạn học nào có thể liên hệ với bạn học An Ninh, xin báo cho cô ấy kịp thời tới trường học trình diện. Nếu có chuyện gì chậm trễ, hãy gọi điện thoại tới đây xin phép.

Cái tin tức này giống như một cái bom hẹn giờ, khiến cho nổ tung kịch liệt. Bởi vì mọi người bạn một lời tôi một tiếng, ngoài ra đều là liên lạc An Ninh không được. Cuối cùng mọi người cho ra kết luận là, An Ninh thậm chí tháng bảy có về nhà một lần, biến mất ở mọi người trong tầm mắt!

“Đang nhìn cái gì?” Chúc Nhan từ phía sau ôm lấy An Ninh, đem cảm đặt ở trên vai cô. Thân thể An Ninh căng một chút, sau kịp phản ứng, điều chỉnh tốt tâm thái mỉm cười quay đầu dùng mặt chà chà mặt Chúc Nhan.

Chúc Nhan rất thích An Ninh chủ động biểu hiện làm ra loại thân mật này, tâm tình của anh rất tốt mà kéo mặt An Ninh qua, hung hăng hôn tới. Hai ngày trước kì sinh lý của An Ninh, cho dù Chúc Nhan nhàn hạ ở nhà, nhưng mà chẳng qua là nhìn thấy không ăn được. Bây giờ Chúc Nhan không thể nghi ngờ là một con sói đói, một con sói đói không có kiên nhẫn. Giường rõ ràng chỉ còn mấy bước nữa, Chúc Nhan cũng đã nhịn không được, ba cái hai cái rút đi quần áo của An Ninh, đem chân của cô quấn ở ngang hông của anh, tư thế như ôm cô treo lơ lửng trên không để cho cô tựa vào trên tường, lại bắt đầu khẩn cấp mà tiến công. An Ninh bị anh trêu chọc mà toàn thân xụi lơ, chỉ có thể vươn tay liều mạng mà ôm lấy cổ của anh, bảo đảm mình không có bị anh hung mãnh tiến công mà té xuống.

Sau khi giống như bão táp chấm dứt, An Ninh được Chúc Nhan kẹp ở giữa thân thể của anh cùng vách tường, mới không có một lả mà ngồi xuống trên mặt đất. Nhưng mà, không đợi cô từ dư âm cao triều mà khôi phục lại, Chúc Nhan lại bắt đầu rục rịch.

“Đi..... đến giường.” An Ninh muốn đem đầu Chúc Nhan chôn ở trong cổ cô gặm cắn chuyển ra.

“Ở chỗ này.” Chúc Nhan hiển nhiên đối với loại thí nghiệm mới mẻ này rất cảm thấy hứng thú, anh một phen đem An Ninh vô lực ôm đến trên bàn sách, để cho cô nửa người trên nằm ở trên mặt bàn, nửa người dưới treo lơ lửng giữa bầu trời. An Ninh bị loại tư thế này mang đến kích thích hành hạ nhịn không được chảy ra nước mắt, cuối cùng làm xong, An Ninh không chịu nổi cảm giác quá mức mãnh liệt, hôn mê bất tỉnh.

Lúc An Ninh được Chúc Nhan tắm rửa nơi sâu kín của cô mà tỉnh lại.

“Em thật đáng yêu.” Chúc Nhan hôn hôn lông mi ướt nhẹp của An Ninh, động tác trong tay càng mềm nhẹ, có một khắc như vậy, để An Ninh sinh ra một loại ảo giác là mình được quý trọng.

“Em có thể đi thành phố làm thủ tục tạm nghỉ học không?” An Ninh thừa dịp tâm tình Chúc Nhan tốt, đưa ra yêu cầu của mình.

“Hai ngày nữa anh đi cùng em.” Chúc Nhan hơi suy tư một chút, nhàn nhạt mà mở miệng. An Ninh nhìn không ra là anh cao hứng hay là mất hứng.

Một tuần sau, Chúc Nhan mang theo An Ninh còn có một đám cận vệ cùng phụ tá trùng trùng điệp điệp trên mặt đất lên máy bay đi thành phố.

Vốn là vào lúc này, An Ninh suy nghĩ phải là rối rắm mà phức tạp, nhưng mà cô lại không có tinh lực đi rối rắm, bởi vì máy bay cất cánh không bao lâu cô đã dựa vào ở trên vai Chúc Nhan ngủ thiếp đi. Một ngày trước buổi tối Chúc Nhan quá độc ác, bắt đầu lên giường tinh thần của cô cũng rất uể oải, dưới mắt có hai luồng quầng thâm nhàn nhạt.

Chúc Nhan nhìn An Ninh tựa vào trên bả vai anh hít thở miên man, nhịn không được vươn tay, dùng ngón cái sờ sờ lông mi màu xanh nhạt như bóng râm của cô, giống như là muốn bắt bọn nó từ trên mặt An Ninh ung đi.

Sau khi máy bay đến thành phố A, Trầm Khinh tới đây sớm một ngày an bài thủ tục lấy ra một chiếc Mercedes-Benz thương vụ không biết từ nơi nào tay lái xe và một nhóm người kia đến một nhà hàng năm sao cao cấp ở trung tâm chợ. Nhà hàng có một tên lằng mạn, cùng cái thành phố di sản văn hóa du lịch này có chút không hợp nhau, gọi là nhà hàng Vương tử. Trước kia lúc ở chỗ này đi học, An Ninh đi ngang qua nơi này, luôn là nhịn không được ngẩng đầu nhìn mà lại nhìn vào bốn chữ “nhà hàng Vương tử” thật

to trên lầu cao, suy nghĩ chỗ này có phải là tài sản đầu tư của vương tử quốc gia nào. Thậm chí có đôi khi tế bào lãng mạn của cô phát huy quá mức, ảo tưởng một vương tử kia có được một khuôn mặt tuyệt thế.

Cái nhà hàng này bởi vì tên nó cùng người khác bất đồng, thái độ An Ninh ở trong lòng vừa phân tâm vừa bí ẩn. Nhưng mà, hôm nay sau khi chân chân chính chính đi vào, An Ninh phát hiện, chuyện tốt đẹp luôn tan biến ở trong hiện thực một chút, nhà hàng cùng nhà hàng trước kia trong mắt An Ninh không có gì khác nhau, chỉ bất quá cao cấp một chút, là An Ninh lần đầu tiên chân chính bước vào nhà hàng năm sao cao cấp. Trước kia cô ở khách sạn cao cấp nhất là bốn sao, ở một cái thành thị du lịch nhỏ nhỏ. Lúc ấy cả lớp mọi người cùng đi ra về vật thực, cả trong thành phố nhỏ trừ một nhà hàng bốn sao thì đều là người dân ở, vì đem học sinh tập trung ở cùng một chỗ dễ dàng quản lý, lớp trưởng cười híp mắt mà đối với mọi người đi chung đường mỗi một nói:

“Nếu không, chúng ta liền xa xỉ một phen?”

Đến nay, An Ninh còn nhớ rõ ánh mặt trời khi đó chiếu rọi xuống, trên mặt lớp trưởng cao lớn uy mãnh lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ cùng tác phong của bản thân anh ta cực kỳ không hài hòa.

Mọi người như ong vỡ tổ mà chạy vào nhà hàng, cuối cùng lúc ở bên ngoài ăn đồ nướng, mấy người nam sinh cho ra kết luận: Rượu này ở phòng trọ tối đa cũng là ba sao rưỡi. Rượu lấy một đám nữ sinh cười duyên một trận.

Trước một khắc hoan ca nói cười vẫn rõ mồn một trước mắt, sau một khắc tình cảnh thực tế lại đem người đả kích vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được).

“Đang suy nghĩ gì?” Chúc Nhan từ phía sau lưng ôm lấy An Ninh đứng ở bên cửa sổ.

“Ở chỗ này, em nói như thế nào cũng coi như là khá quen thuộc, có muốn em làm hướng dẫn du lịch hay không, dẫn anh đi ra ngoài đi một chút?” An Ninh mỉm cười, quay đầu lại. Tất cả nét mặt cùng động tác giống như dùng trình tự phức tạp đặt ra quỹ đạo vệ tinh tốt, một chút không may cũng không cho phép phát sinh.

“Hôm nay nghỉ ngơi trước, bắt đầu từ ngày mai anh có một tuần thời gian có thể tự do sắp xếp, đến lúc đó chúng ta ở phong cảnh chung qua điểm nhìn một chút.” Chúc Nhan lè lưỡi, liếm láp vành tai nhạy cảm của An Ninh một chút. An Ninh biết điều mà xoay người, vươn tay ôm lấy cổ Chúc Nhan ngẩng đầu lên chủ động hôn.

Chúc Nhan cũng không khách khí, nóng bỏng mà hôn lên. Rõ ràng là hôn náo nhiệt như thế, cũng đang ở giữa từ từ biến thành miệng lưỡi dây dưa triền miên. An Ninh đã làm xong chuẩn bị tư tưởng chu đáo nghênh đón Chúc Nhan hoan ái, nhưng mà Chúc Nhan lại ngoài dự tính mà kết thúc hôn triền miên, ôm An Ninh tắt đèn, cái gì cũng không làm.

An Ninh cho là, nếu Chúc Nhan đồng ý cô tới thành phố, nên sẽ để cô tự mình trở về trường học làm thủ tục xin nghỉ học. Nhưng mà, suy nghĩ của Chúc Nhan vĩnh viễn An Ninh cần không nổi.

“Để Trầm Khinh toàn quyền quyết định, em theo anh đi ra ngoài đi một chút.”

13. Chương 13: La Lăng Thu, Hẹn Gặp Lại

“Để Trầm Khinh toàn quyền quyết định, em theo anh đi ra ngoài một chút.”

Chúc Nhan một lời nói quyết định tất cả. Trung tuần tháng chín, chính là lúc thành phố đến mùa mưa triền miên, đợi được đến tuần lễ vàng ngày một tháng mười [1], cảnh sắc tươi đẹp lại bắt đầu chiếu rọi, giống như là ông trời già cố ý nâng lên khuôn mặt tươi cười nghênh đón các du khách từ khắp nơi trên thế giới đến. Nhưng mà, năm nay vào lúc này, thời tiết ở nơi này thậm chí trời râm xám xịt lại không có mưa, mặc dù không có ánh nắng, nhưng cũng nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, rất phù hợp để đi du lịch.

Ngày một tháng mười vẫn chưa tới, lượng người du lịch chưa đến, thành phố khắp nơi lộ ra một chút nhàn tản an nhàn.

An Ninh mang theo Chúc Nhan nhìn một chút mấy phong cảnh ở khu vực thành thị, thuận tiện nếm một chút món ăn bình dân, cả ngày, tâm tình Chúc Nhan xem như không tệ. Buổi tối trở lại khách sạn, Trầm Khi báo cáo là chuyện trường học đã làm xong rồi.

An Ninh cũng chặt đứt ý định trở về trường học nhìn một chút.

Hôm nay lúc ở bên ngoài ăn cơm trưa, An Ninh thấy một bóng lưng vô cùng giống Ngọc Thanh, nhất thời bị dọa một thân mồ hôi lạnh.

Cũng không phải sợ hãi Ngọc Thanh người bạn này.

Ngọc Thanh cùng An Ninh là bạn học cùng túc xá, quan hệ cũng không tệ.

An Ninh sử dĩ nhìn đến cái bóng lưng kia tương tự như Ngọc Thanh có loại phản ứng này là bởi vì, cô không biết làm sao mà hướng cô ấy giải thích loại tình huống lúc này của mình.

Tại sao tạm nghỉ học, tại sao mai danh ẩn tích, tại sao xuất hiện cùng Chúc Nhan..... Mặc dù sau khi chứng thật người kia không phải là Ngọc Thanh, An Ninh cũng đã hoàn toàn bỏ ý niệm trong đầu đi trở về trường học nhìn một chút.

Thậm chí có chút kháng cự tiếp tục vòng quanh ở trong khu vực thành thị cùng Chúc Nhan, dù sao tùy thời có thể gặp phải người quen. Nhưng mà, Chúc Nhan cũng không biết loại suy nghĩ này của An Ninh, hành trình ngày thứ hai của anh là một nhà bảo tàng lịch sử dĩ nhiên cách trường học An Ninh không xa lắm.

An Ninh chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện tất cả mọi người ổn định ở trong trường học, ngàn vạn không nên cũng không có việc gì mà tới nơi này đi tham quan nhà bảo tàng. Nhưng mà, mơ ước chính là dùng để tan biến, cầu nguyện chính là dùng để ứng nghiệm.

An Ninh kinh hồn bạt vía mà cùng Chúc Nhan đi dạo xong năm đại sảnh của nhà bảo tàng, khi ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc chuẩn bị rời đi, cửa ra vào cũng đang có chút vắng lạnh lại gặp được La Lăng Thu cùng em gái của anh ấy La Lăng Lăng. An Ninh bị Chúc Nhan ôm bả vai sau đó nhìn thấy vẻ mặt La Lăng Thu khó tin nhìn cô, cả người cũng cứng ở tại nơi đó, động cũng không có thể động.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, An Ninh cảm giác toàn thân mình máu cũng bị đông lại rồi. “Chị Ninh Ninh ?!”

La Lăng Lăng cũng không có phát hiện không khí giữa hai người có gì không đúng, cô cũng giống như ngày thường nhiệt tình mà chạy tới, cũng không để ý Chúc Nhan ở bên cạnh cau mày, một phen túm qua bả vai An Ninh, kích động mà mở miệng nói: “Chị Ninh Ninh, nghỉ hè chị đi đâu vậy, cũng không biết liên lạc cùng bọn em.

Chị không cùng em liên lạc cũng không sao, ít nhất cũng phải cùng anh của em liên lạc nha! Anh ấy cũng sắp nổi điên rồi, chị cũng không biết em ở nhà lại đáng thương, mỗi ngày bị anh ấy nhắc tới.....”

La Lăng Lăng càng nói tiếng càng nhỏ, cô rút cục chú ý tới nét mặt Chúc Nhan lạnh như băng cùng vẻ mặt An Ninh khó xử, cùng với cánh tay Chúc Nhan ôm trên vai An Ninh, sắc mặt dần dần lung túng.

Cô nhìn An Ninh, lại nhìn nhìn Chúc Nhan, cuối cùng quay đầu lại nhìn La Lăng Thu từ từ đi tới, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì. An Ninh nhìn La Lăng Thu từ từ đến gần, rút cục kịp phản ứng, chậm rãi xoay người, im lặng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn sắc mặt không tốt của Chúc Nhan.

Chúc Nhan cùng cô im lặng mà nhìn nhau một lát, xoay người rời đi.

Cận vệ cùng phụ tá đi theo phía sau bọn họ tất cả cũng rời đi, chỉ để lại phụ tá riêng Tiểu Lý cùng cận vệ Tương Sinh của An Ninh đứng ở cách đó không xa. “Em trước đi qua bên kia chơi, một lát anh đi tìm em.”

La Lăng Thu đi tới bên cạnh An Ninh cùng La Lăng Lăng, trước vẻ mặt em gái đang không biết làm sao. “Nghỉ hè liên lạc với em không được, hồi rất nhiều bạn học, đều nói không có tin tức của em, anh thật lo lắng.”

La Lăng Thu muốn cười, nhưng làm sao cũng cười không nổi.

Cho nên, nét mặt anh bây giờ rất quý dị, muốn cười không cười, muốn khóc không khóc, thấy vậy trong lòng An Ninh quẩn lại từng chập. An Ninh cùng La Lăng Thu là bạn học cùng lớp, bắt đầu từ đại học năm nhất, quan hệ của hai người cũng không tệ.

Hai người chính là thuộc về vừa thấy đã yêu sau đó lâu ngày sinh tình.

Đều là người đối với tình cảm rất chân thành, bởi vì nghiêm túc mà cẩn thận.

Bọn họ từng bước từng bước tiếp cận làm bạn bè đi tới bạn tốt lại đến mập mờ, đã trải qua thời gian suốt ba năm.

Trong ba năm hai người hiểu rõ lẫn nhau, dây dưa lẫn nhau, trước lúc tốt nghiệp muốn xác định quan hệ, đây là ý nghĩ của hai người đồng thời có ý hẹn ngầm.

An Ninh cảm thấy tình yêu chân chính nên là cái dạng này, ở thời gian dài hiểu rõ lẫn nhau xác định hai người thích hợp ở chung một chỗ sau lại xác lập quan hệ yêu thương, kết hôn sống chết. Thanh niên thế hệ này, có rất ít người có ý nghĩ như An Ninh.

Người theo đuổi An Ninh rất nhiều, trong tất cả người theo đuổi, không có một người nào An Ninh thấy có người cùng chung chí hướng với mình.

Chỉ có La Lăng Thu này từ khi biết bắt đầu liền vẫn yên lặng mà đi theo bên người cô thật sự là bạn tốt, cuối cùng để An Ninh không có đối với nam sinh trong trường học thất vọng. Bộ dáng La Lăng Thu không tệ, cao lớn tuấn lãng, tính cách cũng rất tốt.

Về mặt giống như An Ninh vậy, tự nhiên ở ngày thứ nhất tựu trường liền chú ý tới một người cực phẩm như vậy.

Mà La Lăng Thu tự nhiên cũng chú ý tới An Ninh.

Hai người đều là người thích từ từ, La Lăng Thu không có giống những người khác mở miệng liền nói thích với An Ninh, cũng không có theo đuổi quá rõ ràng.

Hai người chẳng qua là ngầm hiểu lẫn nhau mà tình cảm phát triển như nước chảy tràn khe suối.

Giữa hai người bắt đầu khởi động sóng ngầm, mọi người ở lớp học chưa từng để vào trong mắt.

Lúc mọi người nói giỡn, luôn nói thậm chí ở thế kỷ 21 thấy được hình thức yêu thương thế kỷ 19.

Đối mặt chế giễu như vậy, hai người luôn là cười một tiếng mà qua. La Lăng Thu cùng An Ninh sẽ ở năm thứ tư mà xác lập quan hệ, đây là chuyện tất cả mọi người ngầm hiểu lẫn nhau.

Nhưng mà, ngay sau khi tựu trường năm thứ tư, một trong những nhân vật chính thậm chí không giải thích được mà biến mất.

Mà ngay cả lão sư hướng dẫn liên lạc với An Ninh không được trước tiên tìm La Lăng Thu hỏi thăm tình hình, lại đừng nhắc tới bạn cùng lớp.

Rất nhiều nam sinh tùy tiện ở lúc mới bắt đầu thường xuyên vỗ bờ vai của anh nói giỡn nói: “Hắc anh em, vợ của cậu chạy theo người khác?”

La Lăng Thu không nghĩ tới, một câu nói đùa thậm chí biến thành sự thật.

Anh vẫn cảm thấy An Ninh không đi học, có thể là trong nhà có chút chuyện gì đó, tạm thời không đến.

Anh thậm chí đã tính toán xong rồi, chờ an bài em gái tham gia huấn luyện quân sự học sinh mới xong sau đó đi tìm lão sư hướng dẫn hỏi địa chỉ cụ thể của An Ninh, tự mình đi nhà của cô xem có phải là đã xảy ra chuyện gì không hay. Thế nhưng, hiện tại An Ninh lại cùng một người con trai khác thân mật xuất hiện trước mặt anh, La Lăng Thu căn bản không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả cảm nhận trong lòng anh lúc này.

Chẳng lẽ ba năm qua anh vẫn luôn tính toán sai hay sao? Điều này sao có thể chứ? Người ta vẫn nói khi yêu chỉ số thông minh giảm, thế nhưng khi trai gái yêu nhau trong mập mờ trí thông minh lại phát huy ngoài mức bình thường.

Từ một ánh mắt của đối phương, một cái nhìn mờ ám cũng có thể khiến người khác không thể đọc ra hàm ý đặc biệt trong đó.

An Ninh sao có thể tính toán sai được? “Em là tới tiến hành thủ tục xin nghỉ học.”

An Ninh khó khăn mà mở miệng, cuối cùng vẫn là quyết định đi thẳng vào vấn đề.

Bây giờ cô là tuyệt đối không có cơ hội chạy trốn từ trong tay Chúc Nhan.

Cho dù là vài năm sau Chúc Nhan buông cô ra, cô cũng không còn là cô nữa.

Cô nhất định để vuột mất La Lăng Thu. “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

La Lăng Thu nghiêm túc nhíu mày. “Thật xin lỗi.....”

An Ninh cúi đầu nói xong ba chữ kia lại ngẩng đầu thẳng mà nhìn ánh mắt La Lăng Thu nói: “La Lăng Thu, gặp lại sau!”

La Lăng Thu không phải là ngu ngốc, anh biết An Ninh đây là ý gì. Cho nên, anh chỉ có thể trở mặt nhìn An Ninh nén nước mắt đoạn tuyệt nói với anh gặp lại sau xong sau cũng không quay đầu lại rời khỏi tầm mắt của mình. La Lăng Thu, gặp lại sau! Vui vẻ cười đùa trong quá khứ, gặp lại sau! [1] ngày 1 tháng 10 là ngày quốc khánh Trung Quốc

14. Chương 14: Cổ Nhân

La Lăng Thu, gặp lại sau! Vui vẻ cười đùa đã qua, gặp lại sau! Chúc Nhan cái gì cũng không hỏi, không có nghĩa là An Ninh có thể cái gì cũng không nói.

La Lăng Thu này vốn là nhạc đệm để cho không khí hài hòa trở nên khá cứng nhắc.

Chúc Nhan phân phó Trầm Khinh lập tức trở về đặt vé máy bay, càng sớm càng tốt. Trầm Khinh làm việc hiệu suất rất cao, không bao lâu liền có vé máy bay vào buổi tối.

Trở lại thành phố A là vào rạng sáng, ngồi vào chỗ của xe hơi được điều tới, không khí giữa Chúc Nhan cùng An Ninh rất cứng nhắc. Sau khi xuống xe, An Ninh chủ động lấy lòng kéo cánh tay Chúc Nhan, thái độ của Chúc Nhan ngăm đồng ý.

Chúc Nhan ngăm đồng ý, cuối cùng An Ninh thở dài một hơi.

Trở lại gian phòng An Ninh chủ động hầu hạ Chúc Nhan tắm rửa.

Gương mặt Chúc Nhan vẫn lạnh lùng, không nói lời nào cũng không tỏ thái độ, mặc cho An Ninh ở trước mặt anh lấy lòng. Lúc An Ninh lấy tay nhẹ nhàng đem sữa tắm bôi ở trên người Chúc Nhan, cô chú ý tới thân thể Chúc Nhan thay đổi.

Chúc Nhan cúi đầu nhìn thân thể một chút, nhưng không có khuynh hướng đòi hỏi.

An Ninh do dự thật lâu, rốt cục lấy hết dũng khí từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Chúc Nhan cao hơn cô gần một cái đầu, dùng hai tay khéo léo bôi sữa tắm ở trước ngực Chúc Nhan vuốt ve trên dưới.

Rõ ràng Chúc Nhan hít thở trở nên ồ ồ mà dồn dập, có thể chính là anh đứng ở nơi đó mặc cho An Ninh lấy lòng mình, ý nghĩ không một chút chủ động. Vì em trai ở Mỹ quốc xa xôi, vì tự do của mình, An Ninh rốt cục bỏ xuống tất cả tôn nghiêm đi tới trước Chúc Nhan, kiễng chân hôn lên môi có chút lạnh như băng của anh, phía dưới lặng lẽ vươn tay cầm cực nóng của anh. Chúc Nhan vẫn như cũ không có tiến thêm một bước hành động, ngay khi An Ninh sắp tuyệt vọng, Chúc Nhan rốt cục nhìn không được đoạt lại quyền chủ

động, hung hăng mà đem An Ninh đặt ở trên vách tường lạnh như băng, bừa bãi mà làm nhục môi đỏ mọng giống như cánh hoa của cô. Chúc Nhan vừa hôn An Ninh, vừa lấy một chân của cô lên quần ở ngang hông của anh, tư thế hai người liền tựa vào trên tường tiến vào cô, bắt đầu thô bạo mà cuồng loạn cướp đoạt.

Làm được nữa chừng, toàn thân An Ninh xụi lơ nhện không được từ trên tường rơi đến trên sàn nhà.

Chúc Nhan ôm lấy An Ninh giống như nước, mềm mại, để cho cô bám vào ở trên cổ của anh, anh liền tựa vào trên tường, bắt đầu công kích cuồng liệt hơn. Làm lúc An Ninh khóc tới khiến cho người ta ngập đầu, Chúc Nhan như cũ cực nóng chịu đựng, không một chút dấu hiệu kết thúc.

Đến cuối cùng, An Ninh giống như một con thuyền lá mặc cho Chúc Nhan cuồng phong bạo vũ mang theo trong thế giới dục vọng nước chảy bèo trôi ở cô.

Rốt cục đợi được lúc Chúc Nhan kết thúc, An Ninh đã không biết cô đến tột cùng đặt lên mấy đỉnh cao.

Lúc Chúc Nhan tắm rửa xong lau khô thân thể cho cô đặt ở trên giường, An Ninh vùi vào trong ngực Chúc Nhan, thân thể còn chưa từ trong dư âm mà khôi phục như cũ, vẫn nhện không được run nhẹ nhẹ. Động tình như vậy mà không giúp được An Ninh, khiến Chúc Nhan nhện không được đem cô đặt ở dưới thân lần nữa.

Lúc hết thấy đều kết thúc, trong phòng đã thấy được một chút bình minh của sáng sớm. Chúc Nhan nghiêng người nằm ở trên giường, hoàn toàn mà ôm An Ninh vào trong ngực, vô cùng mệt mỏi hai người rốt cục lâm vào im lặng mà ngủ say. Khi An Ninh... tỉnh lại, bên trong phòng một chút màu vàng, thậm chí đã hoàng hôn rồi.

Mà Chúc Nhan lại vẫn đang ngủ say.

An Ninh nhìn gần khuôn mặt Chúc Nhan ngủ trong gang tấc, trong lòng ngũ vị tạp trần. Chúc Nhan tựa hồ nhận thấy được có người đang nhìn mình, lông mi run rẩy, mở mắt. “An Ninh.”

Chúc Nhan mặt không biểu tình nhìn An Ninh. “Ừ.”

An Ninh không biết Chúc Nhan cuối cùng là có ý gì. “An Ninh.”

Chúc Nhan lập lại. “Ừ.”

Làm sao vậy?”

An Ninh không hiểu ra sao. “Cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Chúc Nhan nhìn ánh mắt An Ninh, thản nhiên nói ra một câu như vậy không giải thích được. Chúc Nhan nói xong, để lại An Ninh mê mang, đứng dậy đến phòng tắm tắm rửa. Cơm nước xong, An Ninh chủ động hướng Chúc Nhan thẳng thắn quan hệ của cô cùng La Lăng Thu. “Bọn em trước kia là quan hệ bạn tốt, hơn nữa sau này em sẽ không ... có cùng anh ấy liên hệ nữa rồi.”

An Ninh thề nói mà cam đoan. “Từ hôm nay trở đi, em phải đi theo bên cạnh anh.”

Anh ở nhà, em cũng ở nhà; Anh ra ngoài, em cũng ra ngoài.”

Chúc Nhan hạ tối hậu thư. Nhưng thật ra An Ninh muốn biết chuyện hứa hẹn lúc trước của Chúc Nhan để cho cô học đại học ở đây có tính toán gì hay không.

Nhưng mà, cô không dám vào lúc này mà lên tiếng hỏi, cũng đã là cuối tháng chín rồi, trên căn bản tất cả đại học cũng đã tựu trường.

Nhưng mà, Chúc Nhan còn không có bất kỳ hành động.

Hơn nữa, nếu như sau này Chúc Nhan ra ngoài cũng muốn mang theo cô, có phải hay không nói rõ, tự do của cô đã mất đi? Đây, là trừng phạt sao? Lúc An Ninh phát hiện máy tính xách tay vẫn đặt ở trong phòng ngủ không thấy nữa, cô hoàn toàn hiểu được, mình lần nữa bị Chúc Nhan giam cầm rồi. Nhưng thật ra cuộc sống của Chúc Nhan rất đơn giản, đi công ty xử lý chuyện, thỉnh thoảng sẽ gặp hai người khách hàng, bất quá tình huống như thế rất ít, bởi vì đại đa số khách hàng đều là do quản lý bên dưới tiếp đãi .

Có thể để cho Chúc Nhan tiếp đãi khách hàng cũng không nhiều, bất quá từng người cũng là có lai lịch lớn .

Cũng chính là mỗi một lần Chúc Nhan tiếp đãi khách hàng, cũng sẽ mang đến cho công ty một hạng mục tương đối lớn. Chúc Nhan cũng là thường xuyên đi Cầu lạc bộ “Phương thức”

.

Nơi đó trên căn bản đang trong giai đoạn sửa sang, đang chuẩn bị kinh doanh. Lần đầu tiên An Ninh cùng Chúc Nhan ra ngoài, chính là vì nghi thức cắt băng khánh thành Cầu lạc bộ “Phương thức”

.

Nghi thức cắt băng rất long trọng, nhân vật chính trị quan trọng thường xuyên xuất hiện ở tin tức tới không ít, cũng không có thiếu minh tinh nổi danh.

Lúc tiến hành cắt băng, làm ông chủ, Chúc Nhan tự nhiên ở lúc mới bắt đầu hoạt động sẽ tới nơi này.

Chúc Nhan mang theo An Ninh ngồi ở bữa tiệc khách quý nhìn trên đài biểu diễn, thỉnh thoảng có một hai người tới chào hỏi.

Mỗi người thấy An Ninh cùng Chúc Nhan tay trong tay ngồi cùng một chỗ, cũng sẽ thần nhiên mà đánh giá một phen.

Cho nên, An Ninh cảm thấy rất không được tự nhiên. Thật vất vả đợi đến thời gian cắt băng, sau khi Chúc Nhan đi lên thăm dò An Ninh mới thở dài một hơi.

Bất quá, kể từ sau khi Chúc Nhan rời khỏi, ánh mắt mọi người nhìn An Ninh càng thêm lớn mật càng thêm không chút kiêng kỵ. Nhan thiếu dẫn theo phụ nữ ra ngoài, cho dù ai cũng muốn biết rõ lai lịch của cô gái này, để ngày sau dễ dàng làm việc.

Nhưng thật ra, bên ngoài sớm đã có lời đồn đãi nói Nhan thiếu không gần nữ sắc rất cực cũng vẫn nuôi dưỡng một tình nhân bên người.

Nhưng mà loại lời đồn đãi này ở trên xã hội thượng lưu truyền đi một chút sau liền sụp đổ.

Bởi vì, Chúc Nhan vẫn như cũ là gương mặt lạnh lùng mang theo mấy người cận vệ cao lớn uy mãnh tham dự mọi trường hợp, đâu có nhìn thấy qua bóng dáng phụ nữ? Nhưng mà, ngay khi tất cả mọi người cho rằng đây chẳng qua là một lời nói dối, thì Chúc Nhan mang theo An Ninh xuất hiện. An Ninh không phải là nữ minh tinh cũng không phải là danh gia vọng tộc, tự nhiên khiến cho mọi người suy đoán một hồi.

An Ninh không biết là, ngay khi đoạn thời gian kia cô ngồi ở bữa tiệc khách quý, đã không hơn mười người thông qua các loại con đường để nghe xuất thân cùng tính cách yêu thích của cô. Bất quá, bọn họ tự nhiên là cái gì cũng tra không được, Chúc Nhan ngay từ lúc tính mang An Ninh đi theo bên cạnh anh, cũng đã đem tất cả tin tức của An Ninh cho tới Vương Anh cùng Trần Tuấn đều phong tỏa.

Anh không muốn có người chú ý đến An Ninh, cho dù là thông qua cái bậc thang An Ninh này đến gần mình, cũng không thể. Sau khi chấm dứt cắt băng, các vị khách nhận được thư mời đều có thể đến câu lạc bộ hưởng thụ phục vụ miễn phí.

Sau khi Chúc Nhan dặn dò quản lý nơi này mấy câu, đi qua bữa tiệc mang theo An Ninh rời đi dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người. Xế chiều Chúc Nhan không có chuyện gì, dẫn theo An Ninh đến nơi chuyên kinh doanh quần áo nữ mua không ít y phục, An Ninh đi theo bên cạnh anh, tự nhiên không thể thiếu muốn mua một số quần áo chính thức. An Ninh vẫn chờ, chờ Chúc Nhan mở miệng nói lên chuyện học.

Nhưng mà đợi đến giữa tháng mười, Chúc Nhan cũng không có đề cập tới chuyện này.

Hơn nữa, An Ninh còn nhận một cái tin tức làm cho cô suy sụp. Hôm nay, Chúc Nhan mang theo An Ninh đi “Phương thức”

giải trí.

Chúc Nhan ở chỗ này bao lấy một gian phòng tắm hơi chuyên dụng, lại mới xây cũng chỉ có một mình anh có tư cách đi vào.

Bất quá, Chúc Nhan vẫn chưa từng đi, hai ngày mưa liên tục, khí trời không tốt lắm, An Ninh có chiều hướng cảm mạo, Chúc Nhan liền quyết định mang cô tới phòng tắm hơi, để giải trừ sự mệt mỏi. Nhưng lúc hai người ở trong một phòng tương đối được đóng kín, Chúc Nhan lại bắt đầu rục rịch.

Ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, An Ninh bởi vì khẩn trương, thân thể nhạy cảm dị thường, bị Chúc Nhan trêu chọc mà kinh hoảng thở gấp liên tục.

Chúc Nhan thấy bộ dạng này của An Ninh, hăng hái càng thêm ngẩng cao.

Bất quá, hai ngày qua thân thể An Ninh không thoải mái, Chúc Nhan cũng không có làm quá mức, một lần sau khi chấm dứt liền ôm An Ninh hôn nhẹ mờ mẫn, không hề có tiến thêm một động tác nữa. Nữa chừng, An Ninh thật sự không thích ứng được với không khí nóng thấp bên trong phòng, cảm thấy hít thở có chút không thoải mái, trước hết đi ra.

Chúc Nhan mỗi lần ở phòng tắm hơi cũng phải xông cho đã, anh dặn dò An Ninh ở bên trong đại sảnh chờ anh. Vừa mới trải qua một cuộc An Ninh cảm thấy mệt mỏi dị thường, sau khi Tiểu Lý an bài, ngồi ở trên ghế đại sảnh uống một ly sữa nóng, buồn ngủ.

Ngay khi lúc cô sắp ngủ, nghe được một thanh âm quen thuộc đang gọi tên của cô.

An Ninh mê mang mà mở mắt ra, theo thanh âm nhìn sang, thậm chí thấy Bạch Sa Sa.

Trong nháy mắt như vậy, An Ninh cảm giác mình đang nằm mơ, nhưng mà ngay lúc khi cô mê mang, Bạch Sa Sa đã không chút khách khí mà ngồi ở bên người cô rồi. “Bạch Sa Sa?”

An Ninh có chút không xác định mà hỏi.

Cô bây giờ không phải là nên ở trường học sáng tác vẽ tranh tốt nghiệp sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

15. Chương 15: Cứu Giúp

“Bạch Sa Sa?”

An Ninh có phần không xác định hỏi.

Bây giờ cô ấy không phải là nên ở trường học sáng tác vẽ tranh tốt nghiệp sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Nói đến Bạch Sa Sa này, cùng An Ninh cũng có một chút quan hệ.

Thành phố A phát đạt hơn so thị xã, trường cao đẳng cũng nhiều hơn so với nơi ấy.

Cho nên, từ thành phố A đến thị xã đi học cũng không có nhiều người.

Đến lần này, cả khoa tranh sơn dầu chỉ có An Ninh cùng Bạch Sa Sa hai người đến thành phố A.

Hai người đều là những cô gái xinh đẹp, tự nhiên tất cả mọi người thích lấy hai người bọn họ ra mà so sánh.

Rõ ràng là chuyện cực kỳ nhàm chán, nhưng mà người chính là một loại động vật kỳ quái như vậy.

Từ từ, An Ninh liền nhận thấy được Bạch Sa Sa đối với cô tựa hồ thật sự có một tia địch ý.

Quan hệ của hai người đối địch rất rõ ràng mà nguyên nhân chính là La Lăng Thu.

Bạch Sa Sa là một rất mạnh mẽ, thực sự là một cô gái lấy mình làm trung tâm, cùng gia đình cô dạy dỗ có quan hệ rất lớn.

Theo lời các bạn học đồn đãi, cha của Bạch Sa Sa rất lợi hại, là một người ở thành phố A dậm chân một cái, là có thể khiến cho các tầng lớp nhân dân run rẩy.

Bất quá, cha của cô ấy cụ thể là ai, tất cả mọi người không biết.

Chính là chỗ thần bí này cảm thấy truyền thuyết càng tăng thêm độ tin cậy. Bạch Sa Sa từ lúc bắt đầu liền biểu hiện rất có hứng thú với La Lăng Thu, vẫn quần ở bên cạnh anh làm này làm nọ, hết lần này tới lần khác La Lăng Thu hoàn toàn không đem cô Đại tiểu thư để vào trong mắt, một lòng một dạ cùng An Ninh đánh tiếng, khiến Bạch Sa Sa thật mất mặt, cho nên cô đem mũi dùi chỉ hướng về phía An Ninh là tên đầu sỏ gây nên.

Bạch Sa Sa so sánh khắp nơi cùng An Ninh, An Ninh lấy được học bổng đứng đầu của học viện, cô quyết chí cố gắng lấy học bổng đứng đầu của quốc gia; An Ninh được bầu là học sinh giỏi, cô liền được bầu thành ưu tú đoàn viên; Bức tranh của An Ninh được lưu lại ở trường học, cô ấy liền tổ chức cho mình một cái triển lãm tranh.

Nhưng thật ra, cho tới nay, đều là Bạch Sa Sa xem An Ninh như địch nhân lớn nhất của mình, có thể An Ninh chỉ lo vẽ tranh cùng đi làm kiếm tiền, cũng không có đem Bạch Sa Sa để vào trong mắt. “Ừ, chính là tôi, Bạch Sa Sa ! Nghe nói bạn thôi học, tại sao a?”

Bạch Sa Sa cảm giác mình còn không có hoàn toàn đánh bại An Ninh, tại sao cô ấy lại sớm thoái lui khỏi chiến trường! “..... Trong nhà xảy ra chút việc.

Làm sao bạn ở chỗ này? Bây giờ không phải là bắt đầu vẽ tốt nghiệp sao?”

An Ninh nói sang chuyện khác. “Tôi thừa dịp tuần quý báu của ngày một tháng mười trở về, bây giờ trường học quản không quá nghiêm, tôi ở lại nhà hai ngày, đến trước khi ngày 1 tháng mười thì trở về là được.

Bạn sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Bạch Sa Sa đánh giá An Ninh trên dưới một phen, nơi này cũng không phải là nơi người nào cũng có thể tùy tiện tiến vào, là hội viên câu lạc bộ, cô cũng là đi theo ba của mình mới có cơ hội tới nơi đây .

Nếu như cô nhớ không lầm lời của An Ninh thì điều kiện trong nhà cũng là một loại trở ngại... Lúc đi học thì ngày ngày đi làm làm ra tiền. “Tôi chờ người, cậu tới một mình?”

An Ninh bị ánh mắt của Bạch Sa Sa nhìn như vậy mồ hôi lạnh đều sắp chảy ra rồi.

Cô không hy vọng bạn học trước kia biết tình trạng bây giờ của cô, rất không hy vọng. “Làm sao có thể..... Vừa rồi tôi không có thể hội viên, tôi và ba của tôi cùng đi tìm một người.

Bạn đừng nói sang chuyện khác, mau nói cho tôi biết bạn làm thế nào mà tới được? Tại sao đột nhiên thôi học? Bạn có biết hay không, bạn xin nghỉ học không bao lâu Lăng Thu cũng thôi học. Tất cả mọi người nghĩ đến hai người cùng nhau bỏ trốn đi!”

Lời của Bạch Sa Sa giống như là sét đánh giữa trời giống như đem An Ninh đánh đến thương tích đầy mình.

Lăng Thu cũng thôi học, tại sao anh ấy đột nhiên xin nghỉ học? Một cái bằng hoạ sĩ là lý tưởng cùng mục tiêu làm người, làm sao có thể không giải thích được mà xin nghỉ học? Trừ phi..... Chuyện này cùng Chúc Nhan có liên quan.

Vừa lúc đó, một người đàn ông trung niên cao lớn đi tới. “Sa Sa, con không đi theo ba, ở chỗ này làm gì đó?”

Bạch Lễ Văn có chút bất mãn mà nhìn con gái nhà mình. “Con gặp được bạn học, tới đây chào hỏi.

Cha, đây là bạn học của con, An Ninh.

An Ninh, đây là cha tôi, bạn xem trên ti vi thì có thể gặp.”

Thần sắc Bạch Sa Sa hơi có chút đắc ý, dù sao ba nhà mình rất vinh quang. “ Chú Bạch khỏe!”

An Ninh có chút lảo đảo mà đứng lên, lễ phép lên tiếng chào hỏi.

Xem ra các bạn học nói rất đúng, ba của Bạch Sa Sa quả nhiên là một nhân vật không tồi.

Hơn nữa, nếu như cô nhớ không lầm, ở lúc nghỉ thức cắt băng, ông ấy đứng ở bên cạnh Chúc Nhan. Bạch Lễ Văn nghe con gái giới thiệu, mới không nhận được mà nhìn cô gái đứng ở bên cạnh Bạch Sa Sa một chút, lại vội vàng nhìn, vậy mà để ông thấy được An Ninh người tâm phúc bên cạnh Chúc Nhan.

Bạch Lễ Văn nhất thời không biết làm sao, dưới đáy lòng lặng lẽ mừng thầm, chuyện này cuối cùng là có chút manh mối rồi. “Cha! Bạn học con chào hỏi cha đấy!”

Bạch Sa Sa bất mãn mà nhìn ba của mình. “An tiểu thư, cô mạnh khỏe, tôi là Bạch Lễ Văn, cha của Sa Sa. Ngài đây là cùng đi với Nhan thiếu?”

Bạch Lễ Văn vô ý thức mà tìm kiếm thân ảnh Chúc Nhan. Nghe được lời của Bạch Lễ Văn, An Ninh vốn là sắc mặt không tốt trở nên càng thêm khó coi, tâm tình thoáng cái té đáy cốc, chuyện của cô..... bị Bạch Sa Sa biết rồi..... Đã biết rồi, đã biết rồi, tất cả mọi người sẽ biết thôi..... “Nhan thiếu, thật là đúng dịp a, không nghĩ tới có thể ở nơi này gặp ngài!”

Bạch Lễ Văn nhìn sắc mặt An Ninh trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trong lúc nhất thời cũng không biết mình đã nói sai cái gì.

Cũng may Chúc Nhan xuất hiện, không khí hòa hoãn một chút. “Sao sắc mặt kém như vậy?”

Chúc Nhan hướng Bạch Lễ Văn gật đầu một chút, trực tiếp đi qua ôm An Ninh vào trong ngực, nâng mặt của cô lên, đưa tay sờ sờ.

Ngay từ lúc Bạch Sa Sa đi qua cùng An Ninh chào hỏi, Tương Sinh vốn vẫn đi theo bên cạnh An Ninh lặng lẽ thối lui, đi báo cho Chúc Nhan.

Cho nên, Chúc Nhan mới có thể xuất hiện kịp thời như vậy. “Em không sao, có thể là có chút cảm mạo thôi!”

Biết rất rõ ràng Bạch Sa Sa ở bên cạnh nhìn mình, động tác An Ninh vô cùng cứng nhắc. “Bạch tiên sinh có chuyện gì sao?”

Chúc Nhan vỗ vỗ lưng An Ninh, ngẩng đầu nhìn hướng Bạch Lễ Văn bởi vì bị quên mà lộ ra vẻ có chút khó xử. “Con gái nói gặp bạn học, tới đây chào hỏi, nhưng chậm chạp chưa có trở về tìm tôi.

Tôi tới đây nhìn xem chuyện gì, không nghĩ tới có thể ở nơi này gặp được Nhan thiếu.”

Bạch Lễ Văn cố ý đem quan hệ Bạch Sa Sa cùng An Ninh nói ra lôi kéo làm quen.

Hôm nay chính là ông nhận được tin tức Chúc Nhan tới đây tiêu khiển, mới mang theo con gái tới.

Cũng có thể nói, thật ra là ông đặc biệt đến tìm Chúc Nhan.

Chúc Nhan cũng không phải là ai hẹn sẵn, cũng sẽ đồng ý gặp mặt.

Ông không thể làm gì khác hơn là ôm cây đợi thỏ, ở chỗ này chế tạo ra hiện tượng vô tình gặp gỡ. Bây giờ, không thể nghi ngờ, quan hệ Bạch Sa Sa cùng An Ninh ở trong tay của ông là lá bài chủ chốt. “Hôm nay thân thể cô ấy không được khỏe, tôi trước mang cô ấy trở về nghỉ ngơi.

Sau này có cơ hội lại hàn huyên.”

Chúc Nhan nhìn trạng thái Bạch Sa Sa vẫn bị vây hóa đá một chút, mang theo An Ninh rời đi. Về đến nhà, An Ninh lại bắt đầu phát sốt, ý thức mơ hồ, cùng tình huống lần trước giống nhau. Sa một đêm truyền dịch, tinh thần An Ninh hơi tỉnh. “Chúc Nhan, em cùng anh ấy không có gì, anh cho anh ấy một con đường sống đi!”

An Ninh nằm ở trên giường, nhìn mặt Chúc Nhan không chút thay đổi ngồi ở bên giường.

Nhưng mà Chúc Nhan nhìn cô như vậy, cái gì cũng không nói. “Anh ấy cùng chuyện này một chút quan hệ cũng không có.

Anh ấy và em không giống vậy, anh ấy có lý tưởng có hoài bão, hơn nữa tất cả giáo sư cũng yêu thích anh ấy như vậy, anh ấy nhất định có thể thành công.

Anh bỏ qua cho anh ấy đi, để anh ấy trở về trường học vẽ tranh thật tốt.

Anh ấy muốn trở thành họa sĩ lớn.”

Bởi vì liên quan tới cơm sốt, ý thức của An Ninh có chút hỗn độn, cô một lòng muốn giúp đỡ La Lăng Thu, nhưng mà cô lại không có nghĩ xin tha cho anh ấy như vậy, trong lòng Chúc Nhan sẽ như thế nào.

Nếu như giờ này khắc này An Ninh là thanh tĩnh, cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy. “Em hãy dưỡng bệnh cho tốt, cái gì cũng đừng nghĩ.

Chờ em hết bệnh, anh dẫn em đi Mỹ quốc thăm em trai em.”

Chúc Nhan nằm xuống bên cạnh An Ninh, ở bên tai cô nhẹ nhàng mà nói. Nghe được Mỹ quốc cùng em trai, An Ninh liền cái gì cũng không nói. Tại sao cô có thể như vậy, mạng em trai vẫn còn trong tay của anh. An Ninh cảm giác mình rất vô dụng, rõ ràng đem mình tiến vào, miễn cưỡng cười vui mà hầu hạ Chúc Nhan, nhưng vẫn là cũng không cứu ai được. “Ai tôi cũng cứu không được..... Thật vô dụng.....”

Lúc nửa đêm, nhiệt độ cơ thể An Ninh lần nữa nâng lên, bắt đầu nói mê sảng. Chúc Nhan nhìn An Ninh vẫn nhú chặt chân mày lẩm bẩm tự nói, im lặng mà đi tới sân thượng. An Ninh bệnh, vẫn quay đi quay lại giằng co gần một tháng cũng không thấy tốt.

Cô vốn là không mập cơ hồ giờ gầy như que củi, vốn là gương mặt hơi có vẻ mượt mà cũng bị trũng xuống. Lúc mới bắt đầu, An Ninh vẫn thỉnh thoảng thỉnh cầu Chúc Nhan để La Lăng Thu trở về đi học, càng về sau, cô dứt khoát không mở miệng nói chuyện.

Nếu như không phải là còn cục cứng ở Mỹ quốc, ngay cả cơm cô cũng không muốn ăn.

Cô nghĩ không ra mình đến tột cùng tại sao sống trên thế giới này.

Cục cứng, đã là chống đỡ duy nhất của cô. “La Lăng Thu trở về trường học đi học rồi.”

Tối hôm đó, Chúc Nhan ở lúc An Ninh ăn cơm đột nhiên nói.

16. Chương 16: Có Lẽ Không Phải Là Địa Ngục

“La Lăng Thu đã trở về trường học đi học rồi.”

Tối hôm đó, lúc ăn cơm Chúc Nhan đột nhiên nói với An Ninh. “Đã trở về.....”

An Ninh ngơ ngác ngây người lặp lại một lần, lại cũng không có phản ứng gì. “Em hãy dưỡng bệnh thật tốt, chờ em bồi dưỡng thân thể tốt, anh liền dẫn em đi Mỹ quốc gặp em trai em.

Sau khi trở về, anh an bài cho em đi học.”

Chúc Nhan lau cháo bên môi An Ninh, bây giờ An Ninh làm cho người ta cảm giác giống như là bảy hồn ba phách thiếu hồn một phách, phản ứng chậm lụt, không có buồn vui. “Đi học?”

An Ninh rất cục ngắc đầu nhìn về phía Chúc Nhan. “Ừ, đi học, vẽ tranh.

Em mau mau khỏe lại, đừng như vậy nữa.”

Chúc Nhan ôm An Ninh vào trong ngực, bỗng chốc hạ xuống hôn khóe môi của cô. “Chúc Nhan.....”

An Ninh cơ hồ là nức nở lên tiếng. “Ừ, anh đây.”

Chúc Nhan ôm lấy cô thật chặt. “Em không muốn đến địa ngục, em không muốn.....”

An Ninh nắm quần áo Chúc Nhan thật chặt, giống như là nắm lấy cây cỏ cứu mạng vậy. Ngày thứ hai, tuyết rơi, trận tuyết đầu tiên mùa đông năm nay.

An Ninh tỉnh lại thấy thế giới tuyết trắng phía bên ngoài cửa sổ, muốn đi đắp người tuyết.

Chúc Nhan có chuyện phải xử lý, sáng sớm liền đi ra ngoài, người giúp việc trong nhà ngăn An Ninh không được, chỉ đành phải gọi điện thoại cho Chúc Nhan. Đến lúc Chúc Nhan vội vã trở về, chỉ thấy An Ninh mặc áo lông màu tím sáng tới đầu gối, húng khởi vây quanh một người tuyết được tạo hình tinh xảo.

Tuyết trắng, bông tuyết tung bay, cùng với tinh linh màu sắc rực rỡ kia, Chúc Nhan nghĩ có lẽ không nhất định là địa ngục. An Ninh chú ý có người đang nhìn mình, liền xoay người, thấy Chúc Nhan sau đó khẽ mỉm cười nói: “Anh trở về?”

“Anh đã trở về.”

Chúc Nhan tiến lên ôm lấy An Ninh, đem mặt dán trên gương mặt đỏ bừng lạnh cóng của cô. Sau khi đắp người tuyết, An Ninh chẳng những không có cảm mạo, ngược lại giống như kỳ tích, thân thể dần dần khôi phục, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều.

Trong nhà thím Diệp là người giúp việc cao tuổi nhất trực tiếp niệm A Di Đà Phật, trời cao phù hộ, rốt cục đã thức tỉnh quay về rồi. Trải qua một thời gian ngắn ăn đồ bổ cùng thuốc bổ, thân thể An Ninh rốt cục lần nữa đầy đặn trở lại, sắc mặt cũng tùy thời tái xám đã trở nên hồng hào xinh xắn.

Chúc Nhan gặp cô, luôn là nhìn không được mà đi tới cần hai cái. Đoạn thời gian trước An Ninh ngã bệnh rất nhiều nguyên nhân, thậm chí bao gồm buông thả quá độ, sinh lực tổn thương nặng nề.

Chúc Nhan sau khi nghe chuyện này sắc mặt thật không tốt, nhưng mà một câu nói kế tiếp của bác sĩ khiến sắc mặt anh lại càng không tốt: “Thân thể cô ấy chưa có khôi phục như lúc trước, ngàn vạn không nên sinh hoạt vợ chồng.”

Lúc trẻ tuổi không chú ý, lớn tuổi, thì mới hiểu được.”

Ai cũng không nghĩ tới An Ninh này bị bệnh, thậm chí bệnh từ trời thu đến mùa đông.

Trước một thời gian ngắn An Ninh bệnh thành bộ dáng kia, Chúc Nhan cũng không có tâm tình suy nghĩ loại chuyện này.

Nhưng mà, bệnh An Ninh cũng đã khỏe rồi, bác sĩ vẫn không để cho bọn họ thân mật.

Ngoài mặt Chúc Nhan im lặng, trong lòng chỉ muốn cào tường.

Nhưng mà, vì chú ý đến thân thể của An Ninh, anh chỉ có thể nhịn. Hôm nay, Chúc Nhan lần nữa bảo quản gia mời bác sĩ Đông Y đến chẩn đoán bệnh cho An Ninh.

Ông ấy vừa bắt mạch cho An Ninh vừa im lặng trên mặt quan sát cô một chút. “Thân thể cũng đã tốt rồi.

Nhớ kỹ buồng trái tim ra một chút, tâm người liền như quả đấm lớn vậy, hãy nên giữ bỏ.

Nên ném , phải ném.”

Ông ấy ý sâu sắc mà nhìn sắc mặt khác nhau của hai người trẻ tuổi, vờ râu mép rồi đi. Cái bác sĩ Đông Y này là thầy thuốc riêng của Chúc lão gia nhà Chúc Nhan.

Ông ấy có địa vị rất cao ở Chúc gia, ngay cả Chúc Nhan cũng phải kính trọng ba phần.

Nghe nói, ông ấy đã cứu mạng Chúc lão gia. Buổi tối, An Ninh giống như ngày thường pha nước tắm dựa theo thuốc của bác sĩ Đông Y dặn dò, cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo ra, Chúc Nhan đi vào chỉ vây quanh một cái khăn tắm. “Anh tới tắm rửa.”

Chúc Nhan giấu đầu lòi đuôi mà giải thích một phen, mặt không chút thay đổi lấy khăn tắm xuống, nhảy vào trong bồn tắm.

An Ninh quay mặt đi, không nhìn thân thể anh không có mặc quần áo. Không muốn nhưng Chúc Nhan thừa dịp cô không có nhìn mà một phen đem cô ôm vào trong lòng. “Anh giúp em tắm.”

Chúc Nhan đem đầu chôn ở trên vai An Ninh, ồ ồ ảm áp hít thở một chút bổ nhào vào trên người cô. An Ninh không nói lời nào, mặc cho Chúc Nhan ở trên người cô tác quái.

Hơn một tháng cấm dục sinh hoạt, An Ninh thật không nghĩ tới Chúc Nhan có thể kiên trì đến bây giờ.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, Chúc Nhan đưa tay bịt kín ánh mắt An Ninh.

An Ninh kinh hô một tiếng, nhưng ngay sau đó lại yên lặng.

Trong phòng tắm chỉ có hai người bọn họ, không thể nào xuất hiện người thứ ba tác quái.

Cô thuận theo ý tứ của Chúc Nhan, nhắm mắt lại, đem đầu về phía sau tựa vào trước ngực Chúc Nhan. Trong bóng tối, người thân thể càng thêm nhạy cảm, vô luận là xúc giác hay là cảm giác.

An Ninh cảm giác được đôi tay của Chúc Nhan giống như rắn mà ở các vùng nhạy cảm của cô di chuyển trong không khí, mà ngay cả bởi vì động tác mà sinh ra tiếng nước chảy ào ào cũng lộ ra vẻ vô cùng mập mờ. Hai tay cùng lúc hành động, Chúc Nhan cúi đầu một chút liếm hôn mí mắt, mũi, cằm, cuối cùng đến môi của An Ninh.

Lúc mới bắt đầu, động tác của anh rất dịu dàng, nhưng mà dần dần anh bắt đầu thô bạo lên. “Nhịn không được.”

Chúc Nhan thở hổn hển ở bên tai An Ninh nói những lời này, liền mạnh mẽ ôm lấy An Ninh, đem một chân của cô gác ở bên mép bồn tắm lớn, một ... chân khác vắt ở bên hông bên chắc có lực của anh.

An Ninh theo tiếng động tiếng nước chảy rắc...rắc... kịch liệt, thật chắc mà ôm lấy lưng Chúc Nhan, ấn nhấn cắn môi.

Cho dù là như vậy, vẫn thỉnh thoảng lộ ra một hai tiếng rên rỉ. “Đừng cần.”

Chúc Nhan nhìn An Ninh cắn môi dưới mà trở nên trắng, vươn tay tách hàm răng của cô ra. “A ừ.....”

Làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào bỗng chốc rên rỉ tuôn ra ngoài. An Ninh cũng chú ý tới, cô hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nhưng mà cô vừa đóng miệng lại, bởi vì ngón cái của Chúc Nhan vẫn còn trong miệng cô.

Cô chỉ có thể mà ngậm thật chặt ngón tay Chúc Nhan, cứng rắn mà chịu đựng không phát ra âm thanh.

Có thể lúc cô khổ cực mà nhịn, Chúc Nhan bởi vì động tác miệng trên của cô, động tác phía dưới lại kịch liệt lần nữa, chạm vào mà An Ninh không có tinh lực để suy nghĩ mình đến tốt cùng có kêu lên hay không. Bởi vì thời gian dài không có đã làm, lần này từ miệng yêu kịch liệt mà ngăn ngủi, Chúc Nhan không có chơi bất kỳ kiểu nào, chẳng qua là ra sức mà xông vào lại xông vào.

Cao triều đến rất mạnh mà kịch liệt.

Sau khi xong chuyện, lúc Chúc Nhan tự mình tắm rửa cho An Ninh, ngay cả đứng cô cũng đứng không được, chỉ có thể run rẩy mặc cho Chúc Nhan làm gì thì làm, nhanh chóng rửa sạch thân thể khắp nơi. Lúc trở lại giường, An Ninh còn chưa từ trong cao triều lần trước khôi phục dư âm như cũ, Chúc Nhan đã bắt đầu một vòng công kích mới.

Lần thứ hai triều miên mà kéo dài, An Ninh ở dưới sự hướng dẫn của Chúc Nhan giống như là xe lên núi, chọt cao chọt thấp, chọt nhanh chọt chậm, mấy lần sợ hãi kêu liên tục.

Chúc Nhan hiển nhiên có toan tính, nhưng mà sau khi kết thúc lần này anh chẳng qua là ôm hôn An Ninh nhẹ sờ sờ một phen, liền ngủ. Hôm nay An Ninh đang ở phòng vẽ tranh vẽ tranh, vốn là nên ở bên ngoài Chúc Nhan đột nhiên tiến vào.

An Ninh chú ý trong tay của anh cầm lấy một cái phong thư màu trắng, không rõ cho nên phải nhận lấy. “Mở ra xem.”

Chúc Nhan ngồi ở trên bàn vẽ tranh, ôm An Ninh, để cho cô tựa vào trên người anh.

An Ninh mang tâm tình tò mò cẩn thận mà mở phong thư ra, cho nên thấy một thư thông báo trúng tuyển, hơn nữa là thư thông báo trúng tuyển trường nghệ thuật đứng đầu cả nước.

An Ninh hít thở bởi vì tâm tình kích động mà trở nên dồn dập.

Sắc mặt cô có chút ửng hồng ngẩng đầu nhìn mặt không biểu tình của Chúc Nhan, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói những gì. “Anh còn có điều kiện.”

Chúc Nhan cúi đầu, ở bên tai An Ninh nhẹ nhàng nói. “Cái gì?”

An Ninh thuận thể nhận lấy hôn môi của Chúc Nhan. “Lúc đi học thì xe đón xe đưa, phụ tá tùy thời theo bên người, Tương Sinh chỉ đi theo trên đường đi học.

Hết giờ lên lớp trở về nhà, nếu đi ra ngoài vẽ thực tế, phải hướng anh xin phép.

Tạm thời chỉ có như vậy.”

Tay Chúc Nhan không yên mà vói vào trong quần áo An Ninh.

An Ninh bị bàn tay lạnh như băng của Chúc Nhan kích thích mà sợ run cả người, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Rước lấy một trận cười khê của Chúc Nhan. An Ninh có chút kinh ngạc ngẩng đầu, khó tin mà nhìn khuôn mặt tươi cười của Chúc Nhan.

Cô chưa từng có thấy cười qua, đây là lần đầu tiên! Chúc Nhan cũng cảm giác được tầm mắt của An Ninh, đột nhiên có chút ngưng ngừng, vì che dấu lúng túng của anh, anh mạnh mẽ đem An Ninh kéo vào trong ngực, hung hăng mà hôn xuống.....

17. Chương 17: Ranh Giới Cuối Cùng Của Tự Do

Chúc Nhan cũng cảm giác được tầm mắt của An Ninh, đột nhiên có chút ngưng ngừng, vì che dấu lúng túng của anh, anh mạnh mẽ kéo An Ninh vào trong ngực, hung hăng mà hôn..... Từ trong dư âm cao triều khôi phục như cũ, An Ninh không thể tưởng tượng mà nhìn cái ghế bình thường kia, cô chưa bao giờ biết, trên ghế cũng có thể..... Mặc dù đã nhận được thư thông báo trúng tuyển rồi, nhưng Chúc Nhan yêu cầu An Ninh đợi đến lúc đầu mùa xuân lại tiếp theo chương trình học năm 3.

Đã là cuối tháng mười hai, cho dù đi học, cũng học không được mấy ngày.

An Ninh tự nhiên không có ý kiến, cũng không dám có ý kiến. Đêm giáng sinh An Ninh được Chúc Nhan dẫn tới trôi qua trong phương thức.

An Ninh không nghĩ tới có lần nữa cô ở trong phương thức gặp được Bạch Sa Sa.

Lúc ấy Chúc Nhan dặn dò người bí mật bố trí một phần bữa ăn tối dưới ánh nến, nhưng bọn họ vừa mới bắt đầu, Trầm Khinh đột nhiên đi tới, ở bên tai Chúc Nhan nói gì đó.

Chúc Nhan đối với An Ninh nói: “Em ăn trước, anh lập tức trở lại.”

An Ninh đưa mắt nhìn Chúc Nhan sau khi rời khỏi, cũng buông xuống dao nĩa trong tay.

Người có quyền không có ở đây, là súng vật như cô tại sao có thể ăn được? Chúc Nhan mới vừa đi không bao lâu, Bạch Sa Sa đột nhiên xuất hiện ở trước mặt An Ninh.

Cô muốn tiến lên cùng An Ninh nói chuyện, lại bị Tương Sinh ngăn cản.

Ngay từ lần trước lúc phụ nữ Bạch gia cùng An Ninh gặp mặt sau, Chúc Nhan liền dặn dò người bên cạnh An Ninh, không thể để cho bọn họ cùng An Ninh gặp lần nữa. Bạch Sa Sa từ đầu tháng mười hai đã trở lại, vẫn chờ tới bây giờ thật vất vả mới nhìn thấy An Ninh, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho cơ hội lần này.

Cô cố gắng mà giãy dụa, nghĩ tránh ra Tương Sinh kéo vai cô, bất đắc dĩ thể lực hai người cách xa quá lớn.

Cuối cùng Bạch Sa Sa bất đắc dĩ, hiển nhiên mình bị Tương Sinh mang đi cách An Ninh càng ngày càng xa, cô cũng không kịp nghĩ có thể kinh động Nhan thiếu hay không, la lớn: “An Ninh, cô không nên quá ích kỷ! Cô đừng hành hạ Lăng Thu nữa – ngô ngô ngô”

Bạch Sa Sa bị Tương Sinh không chút khách khí mà che miệng lại, khiêng trên vai, nhất thời toàn bộ hình tượng không còn. “Tương Sinh, cậu buông cô ấy ra!”

Nghe được tên La Lăng Thu, An Ninh đứng lên. “An tiểu thư, thiếu gia đã dặn dò, không thể để cho ngài cùng phụ nữ Bạch gia tiếp xúc nữa.”

Tương Sinh thành khẩn nói xong, khiêng Bạch Sa Sa giãy dựa không ngừng mà đi hướng cửa lớn. An Ninh rơi xuống giống như ngồi vào trên ghế sa lon, trong đầu rối loạn.

Bạch Sa Sa đến tột cùng là có ý gì? Nếu Chúc Nhan nói La Lăng Thu đã trở về trường học đi học, anh tuyệt đối không cần lừa gạt cô.

Nhưng mà, bây giờ Bạch Sa Sa còn nói cô hành hạ Lăng Thu, đây cũng là nói từ đâu? An Ninh hiểu, cô muốn đi ra ngoài đi học, bây giờ là thời khắc quan trọng, ngàn vạn không thể chọc Chúc Nhan tức giận.

Cho nên lúc Chúc Nhan trở về, cái gì cũng không có hỏi, cũng không nói, tựa như không có chuyện gì phát sinh mà an tĩnh ăn cơm. Chúc Nhan nhìn qua tâm tình không tốt lắm, anh không tiếng động mà ăn hai phần thức ăn lại im lặng để dao nĩa xuống, sau đó nâng cằm An Ninh lên, hơi mãnh liệt mà hôn cô.

An Ninh bị Chúc Nhan hôn đầu óc thiếu dưỡng khí, cảm giác được cả đại sảnh đều trời đất quay cuồng. “Biết điều một chút, ngày mai anh dẫn em đi Mỹ quốc.”

Chúc Nhan hôn nhẹ khoe miệng An Ninh, buông cô ra, tiếp tục ăn cơm. Chúc Nhan vừa nói như thế, An Ninh tự nhiên lại càng cái gì cũng không dám hỏi. Buổi tối trở về, An Ninh hầu hạ Chúc Nhan tắm rửa xong, Chúc Nhan ôm An Ninh đã bị anh trêu chọc đến đỏ mặt thở hổn hển sải bước mà trở lại trên giường.

Chúc Nhan đem An Ninh đặt ở trên giường, đưa tay tắt đèn sau đó anh cúi người xuống hôn môi An Ninh.

Ngay lúc gương sáng sủa, đột nhiên có người gõ cửa. “Thiếu gia, phu nhân điện thoại.”

Vốn là Chúc Nhan không có ý định để ý tới nhưng nghe những lời này sau đó hổn hển mà đập giường một cái, hung hăng mà hôn An Ninh một cái mới vội vàng mặc quần áo vào rời đi. Trong bóng tối, An Ninh hít một hơi thật sâu, trở mình, nằm lỳ ở trên giường vô cùng khổ sở.

Gặp phải Bạch Sa Sa, phát sinh chuyện như vậy, trong lòng rối loạn, nhưng còn muốn làm bộ như không có chuyện gì phát sinh mà ngênh hợp với Chúc Nhan, làm cho cô hết sức mệt mỏi.

Trong lòng rõ ràng là kháng cự loại chuyện này, thân thể lại đang dưới sự trêu đùa của Chúc Nhan mà tư thái quỵn rũ liên tục xuất hiện.

An Ninh chán mình như vậy, chán ghét phát ra từ nội tâm. An Ninh không có chờ Chúc Nhan tới, ngược lại chờ đến tiếng gõ cửa khuôn phép. “Ai?”

An Ninh dùng chăn che phủ kín thân thể không có mặc quần áo. “Báo cáo An tiểu thư, thiếu gia dặn dò ngài ngủ trước, ngài ấy phải về nhà chính một chuyện.”

Phía ngoài là thanh âm quy củ của thím Diệp. “Ừ, đã biết rồi.”

Biết được Chúc Nhan sẽ không trở lại, thân thể An Ninh trong nháy mắt buông lỏng xuống, giống như là đánh một trận đánh ác liệt vậy mềm yếu vô lực mà nằm lỳ ở trên giường. An Ninh vẫn biết cái biệt thự xa hoa này cũng không phải là nhà chính của Chúc gia, mà là chỗ sau khi Chúc Nhan mười tám tuổi sống một mình.

Nhưng mà nàng cũng không biết cấu trúc gia đình của Chúc gia, cũng không biết Chúc Nhan còn có thân nhân nào không, cũng không phải là cô nên chú ý, cô cũng lười biết, bởi vì Chúc Nhan không nói những chuyện này, cũng khiến trong tiềm thức An Ninh thở phào nhẹ nhõm, biết mình chẳng qua là sủng vật tạm thời của Chúc Nhan, theo lời của anh mà nói, chính là tình nhân cố định.

Mà Chúc Nhan sớm muộn cũng kết hôn, đến lúc đó, anh sẽ thả cô sao? Đây là hy vọng duy nhất của An Ninh.

An Ninh mỗi ngày trông mong Chúc Nhan kết hôn, nhưng cũng không thích anh kết hôn quá sớm, ít nhất phải đợi cục cưng trị hết bệnh rồi hãy kết hôn.

Đến lúc đó, cô thật sự được tự do.

Tự do..... Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, loáng thoáng có rất nhiều mộng, bà nội hiền lành, ba ba hung bạo, mẹ lạnh lùng, còn có Bạch Sa Sa lòng đầy căm hận, La Lăng Thu cười như không cười, còn có La Lăng

Lẳng ngậy thơ lôi kéo tay cô hỏi: “Chị Ninh Ninh chị không quan tâm anh của em sao chị không quan tâm anh của em sao chị không quan tâm anh của em sao.....”

An Ninh từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, một tay vịn ở trên giường ngồi dậy, vươn tay kia ra xoa xoa cái trán, trên tay ướt đầm đều là dính đầy mồ hôi lạnh. “An tiểu thư, thiếu gia điện thoại.”

Đúng lúc ngoài cửa phụ tá Tiểu Lý gõ cửa. “Cầm vào đi.”

An Ninh hít sâu một phen, điều chỉnh tốt tư thái. “A lô?”

An Ninh tận lực khiến thanh âm của mình dịu dàng ngọt ngào. “An Ninh, chuyện đi Mỹ quốc phải để sau. Ông nội bị bệnh, anh phải chăm sóc ông.”

Chúc Nhan là cháu trai duy nhất của Chúc lão gia, người thừa kế hợp pháp duy nhất của Chúc gia. Lão gia ngã bệnh, người bên cạnh chiếu cố tự nhiên không phải ít, có thể anh là cháu vàng này, cho dù chuyện gì cũng không cần làm, cũng muốn theo ở bên giường bệnh lão gia.

Truyền thống gia đình Chúc gia ý thức mạnh vô cùng, điểm này thể hiện nhất là ở tuổi gần bảy mươi của Chúc lão gia. “Không có quan hệ, anh hãy chuyên tâm chăm sóc ông nội đi! Bệnh của ông thế nào? Nghiêm trọng không?”

An Ninh thật đúng là không biết mình nên xưng hô như thế nào với Chúc lão gia chưa từng gặp mặt, bất quá vì khiến cho Chúc Nhan vui, cô vẫn là theo quy tắc gọi ông nội. “Viêm ruột thừa mãn tính, không có chuyện gì lớn.”

Bất quá, ông cụ lớn tuổi, thân thể căn bản là không chịu nổi đi qua đi lại.

Mà bệnh viện ngai thân phận đặc biệt của Chúc lão gia, cho dù là giải phẫu một ruột thừa nho nhỏ, vẫn thận trọng cả đêm mở ra một hội nghị hội chẩn của chuyên gia, thảo luận một chút đến tột cùng có muốn giải phẫu hay không.

Cuối cùng cho ra kết quả là giải phẫu, bây giờ lão gia vừa mới vào phòng giải phẫu, Chúc Nhan chịu đựng cả đêm sau đi ra bên ngoài trong viện mà hít thở không khí một lúc, thuận tiện gọi điện thoại cho An Ninh. “Nhất định sẽ rất nhanh khỏe, anh không nên quá lo lắng cho ông nội quá đồng thời cũng phải chú ý nghỉ ngơi, em ở nhà chờ anh.”

An Ninh khẽ nói nhỏ nhẹ mà an ủi.

Nhưng thật ra cô cũng không hy vọng Chúc Nhan trở lại. “Ừ.”

Chúc Nhan không nói thêm gì nữa, nhưng cũng không cúp điện thoại. An Ninh không thể làm gì khác hơn là tìm chuyện nói, nói lung tung một hồi, cho đến khi bên kia có người gọi Chúc Nhan, Chúc Nhan mới nói một câu: “Anh có chút chuyện, không cùng em nói nữa.”

Sau khi giao điện thoại cho Tiểu Lý ở bên cạnh, nhìn cô ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt An Ninh biến mất. An Ninh thật biết điều, mỗi ngày sớm hay muộn kiên trì gọi điện thoại cho Chúc Nhan biểu lộ quan tâm cùng an ủi.

Đa số thời gian, hai người là không có chuyện gì nói.

Đừng nói là ở trong điện thoại, cho dù là mặt đối mặt, hai người cũng rất ít nói chuyện. Kiên trì hai ngày như vậy, buổi tối ngày thứ ba hai người lần nữa ở trong điện thoại trầm mặc nghe tiếng hít thở của đối phương. “Em không cần miễn cưỡng, muốn gọi điện thoại thì gọi, không muốn gọi cũng không sao.

Muốn nói chuyện gì thì nói.”

Chúc Nhan chủ động mở miệng. “Em nhớ anh.”

Mặc dù nói với Chúc Nhan như vậy, An Ninh dĩ nhiên hiểu mình không thể buông lỏng kinh hải ở trong lòng.

Ở trong lòng cân nhắc một hồi, cô vẫn là quyết định tiếp tục lấy lòng Chúc Nhan, câu ấy hiển nhiên rất hiệu quả, điện thoại kia khiến trong nháy mắt Chúc Nhan hít thở ồ ồ lên. Cúp điện thoại, An Ninh chậm rãi đi tắm, sớm một chút liền ngủ.

Chẳng qua là cô không nghĩ tới Chúc Nhan sẽ trở lại vào nửa đêm.

Bị Chúc Nhan hôn tỉnh, An Ninh có chút mơ hồ, thiếu chút nữa la cứu mạng. “Đừng kêu, là anh.”

Tay Chúc Nhan hơi có chút lạnh như băng vươn vào trong áo ngủ An Ninh, thuần thục tìm kiếm lấy điểm mẫn cảm trên người cô. “Chúc Nhan? Làm sao anh trở về?”

An Ninh buông lỏng thân thể, tiếp nhận Chúc Nhan hôn cùng vuốt ve. Chúc Nhan không nói gì, dọc theo khoe môi An Ninh hôn một đường đi xuống, khiến An Ninh nhẹn không được cong thân thể lên, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Tại sao trở về rồi? Đây không phải là rõ ràng sao? Chúc Nhan nửa quỳ ở giữa hai chân An Ninh, cầm lấy một cái gối đầu kê ở dưới lưng cô, bắt đầu điên cuồng tiến công.

An Ninh bị Chúc Nhan tiến vào giống như là cá rời khỏi nước vậy, há mồm ra, nhưng không phát ra một chút thanh âm.

Chúc Nhan nhìn bộ dáng An Ninh động tình, cúi người xuống hôn môi cùng cổ của cô. Có lẽ là cảm thấy hôn như vậy không đã ghiền, Chúc Nhan ôm lấy nửa người trên của An Ninh, tư thế cùng anh dính sát vào nhau một chỗ, An Ninh bị Chúc Nhan tiến vào càng sâu, cô theo động tác Chúc Nhan lên xuống nhấp nhô, toàn thân không có một chút khí lực, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt.

Sắp đến điểm cực hạn, hai tay Chúc Nhan cường tráng có lực nâng eo nhỏ mảnh của An Ninh lên xuống rung rinh.

Mà An Ninh lại bị Chúc Nhan khiến cho ngay cả khí lực đưa tay ôm lấy anh cũng không có, thân thể không tự chủ được ngừng ra sau.

Chúc Nhan tay mất lạnh lẽ mà nâng lưng An Ninh, đem cô đặt ở trên giường, tiếp tục công kích.

An Ninh bị Chúc Nhan xông vào ánh mắt mê ly, hai tay nắm chặt giường phía dưới, thừa nhận khoái cảm sung sướng to lớn. Chúc Nhan cuối cùng cũng kết thúc, An Ninh đã bị khoái cảm vô cùng mãnh liệt kích thích nhỏ giọng mà khóc nức nở.

Chúc Nhan ngã xuống trong nháy mắt ôm lấy lật ngược An Ninh, để cho cô gục ở trên người anh.

Hai người cuối cùng từ trong dư âm cao triều mà khôi phục như cũ, Chúc Nhan hôn hít gương mặt đầy mồ hôi của An Ninh, nói: “Một mình ở nhà nhàm chán, có thể đi ra ngoài đi dạo một chút, để Tiểu Lý cùng Tương Sinh đi theo.”

“Em đây có thể đi phương thức không?”

An Ninh dùng giọng nói đặc biệt hơi lười biếng của mình sau đó cẩn thận mà dò hỏi anh. Chúc Nhan không nói lời nào, trầm mặc nhìn An Ninh có chút thấp thỏm.

An Ninh bị nhìn thấy trong lòng sợ hãi, chủ động mở miệng nói: “Không đi cũng không sao.

Anh cho em đi nơi nào thì em đi nơi đó.”

18. Chương 18: Hiểu Lâm Lung Tung

“Không đi cũng không sao.

Anh cho em đi nơi nào thì em đi nơi đó.”

“Đi đi, đến lúc đó để Tương Sinh cùng đi theo, không nên chạy loạn.”

Mặc dù là hội viên quy chế của câu lạc bộ, nhưng cũng là long xà hỗn tạp. Hai người ở trong phòng tắm lại làm một lần, cuối cùng Chúc Nhan đem An Ninh đã hôn mê đặt lên trên giường, còn mình mặc quần áo tử tế rời đi.

Anh là thừa dịp lão gia ngủ mà đi, mặc dù Chúc lão gia sẽ không so đo những chuyện này, anh vẫn là quyết định nên trở về trước khi ông lão tỉnh ngủ. Sáng sớm ngày thứ hai, An Ninh liền chui vào trong phòng bếp nấu súp cho Chúc Nhan, thầy Trần bị đẩy vào trong phòng bếp làm giúp, chủ động giúp An Ninh, thuận tiện học phương pháp.

An Ninh cũng vui vẻ rộng rãi, đem mọi chuyện lớn nhỏ cũng giải thích từng chút một. “Thiếu gia có thể tìm được An tiểu thư, thật là có phúc.”

Thầy Trần rất xấu hổ, không nghĩ tới mình nhiều năm kinh nghiệm thậm chí ở trước mặt An Ninh không có chút đất dụng võ nào. “Là phúc khí của tôi.”

An Ninh sắc mặt đổi một chút, nhàn nhạt mở miệng. “Ha hả..... Đây đều là duyên phận kiếp trước đã tu luyện.”

Thầy Trần tự nhiên cũng biết An Ninh là vào bằng cách nào, trong bụng thầm nghĩ không tốt, nói sai rồi.

Nét mặt lại hơi có chút khó xử tiếp tục bổ sung. “Ừ.”

Cũng không biết đời trước tạo cái nghiệt gì, cuộc sống tốt đẹp bị đập hư đến ngổ ngẩn. Xế chiều, An Ninh đem súp đặt vào trong thùng giữ ấm tinh xảo giao cho Tương Sinh, để anh chuyển cho Chúc Nhan. “Chờ anh trở lại, chúng ta sẽ đi Phương Thức.”

An Ninh biết Tương Sinh đang băn khoăn mình có thể thừa dịp anh không có ở đây mà đi Phương Thức hay không. “Tôi đi đi nhanh về nhanh.”

Nghe được An Ninh nói như vậy, Tương Sinh cũng là có chút ngượng ngùng. An Ninh đến Phương Thức, cũng không có lựa chọn bất kỳ hạng mục để nghỉ ngơi.

Chẳng qua là ngồi ở do lần trước Chúc Nhan mang cô ngồi ở cái vị trí kia, chọn một ly nước trái cây, từ buổi tối bảy giờ ngồi đến mười giờ, không đợi Tiểu Lý nhắc nhở liền biết điều đưa ra về nhà nghỉ ngơi. Tương Sinh đem hành động một chút không sai của An Ninh gọi điện thoại báo cáo cho Chúc Nhan, Chúc Nhan nghe xong im lặng, cái gì cũng không nói. Ngày thứ hai An Ninh cũng giống như ngày trước, cùng thời gian cùng địa điểm cùng nước trái cây, đúng mười giờ thì về nhà.

Trong đó có người nhận ra An Ninh là người bên cạnh Chúc Nhan, khách khí mà tới chào hỏi, tuy nhiên cũng bị Tương Sinh ngăn cản.

An Ninh làm như là không nhìn thấy, an tĩnh uống nước trái cây của cô. Ngày thứ ba, An Ninh rốt cục ở lúc tám giờ rưỡi thấy được thân ảnh Bạch Sa Sa.

Bạch Sa Sa lần này đã có kinh nghiệm, ở rất xa đi hai vòng chung quanh An Ninh, sau đó đi hướng phòng vệ sinh. “Tôi đi phòng rửa tay.”

An Ninh không nóng nảy, chờ Bạch Sa Sa đi vào năm phút đồng hồ sau cô mới nhích người đi qua. Tiểu Lý cũng đi theo đi qua, bất quá lúc sắp đến cửa phòng rửa tay An Ninh nói: “Cô ở phía ngoài chờ.”

Tiểu Lý liền an phận mà đứng ở nơi đó. An Ninh đi vào phòng vệ sinh, Bạch Sa Sa đang ôm cánh tay ngẩng đầu mà đợi. “Ly kỳ nha, Chúc Nhan chịu thả cô đi ra ngoài, có phải không được cưng chiều rồi hay không?”

Bạch Sa Sa ngẩng đầu, sắc mặt không tốt mà nhìn An Ninh. “Có chuyện gì nói nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian.”

An Ninh không đi so đo chê cười của Bạch Sa Sa.

Cô sở dĩ tới Phương Thức, chính là đang đánh cuộc, đánh cuộc Bạch Sa Sa vẫn còn ở thành phố A, đánh cuộc cô ấy còn đang suy nghĩ phương cách tìm mình.

An Ninh biết, chỉ cần cô xuất hiện ở Phương Thức, bằng năng lực của Bạch Sa Sa, nhất định có thể nhận được tin tức.

Nhưng thật ra An Ninh đã tính toán tốt rồi, nếu như khuya hôm nay cô ấy còn chưa xuất hiện, cô cũng sẽ không mạo hiểm chọc Chúc Nhan không thích tới Phương Thức nguy hiểm nữa.

Khá tốt, Bạch Sa Sa tới. “Sau khi cô xin nghỉ học, Lăng Thu cũng thôi học.

Anh ấy và mấy người đàn anh hùn vốn mở ra một nhà hành lang có vẽ tranh (gallery), tốn tất cả mấy năm anh ấy để dành.

Nhưng mà, hành lang có vẽ tranh vừa mới khởi bước đã bị người cho đập rồi.

Tôi là nghe một người đàn ông nói , ở hành lang có vẽ tranh trước lúc bị đập, có người một mực tìm lăng thu, để anh ấy trở về trường học đi học.

Tôi phái người hỏi thăm một chút, là Nhan thiếu làm.

An Ninh, tôi không hiểu, cô cũng đã cùng Nhan thiếu ở cùng một chỗ, tại sao còn muốn can thiệp cuộc sống của Lăng Thu? Cô làm như vậy, có dụng ý gì?”

Bạch Sa Sa càng nói càng tức giận. “Cô nói là..... Lăng Thu tự mình chủ động xin nghỉ học ?”

An Ninh đầu óc có chút mơ hồ. “Lăng Thu đã sớm muốn tự mình gây dựng sự nghiệp rồi.

Cô cũng biết, khoa vẽ tranh trường học chúng ta thật sự rất phổ biến, Lăng Thu có ý chí mạnh mẽ, tự nhiên sẽ không lãng phí bốn năm thời gian lưu lại nơi này trong ngôi miếu nhỏ đổ nát.

Nói cho cùng, anh ấy còn không phải là vì cô! Cô lại la ó, một nghĩ hè không thấy, liền kề bên Nhan thiếu.

Tuy nói cô là người phụ nữ đầu tiên của Nhan thiếu, nhưng anh ta là thân phận gì vậy cô là thân phận gì? Anh ta bây giờ cũng chịu cô không giả, chờ cô hoa tàn ít bướm (tàn phai nhan sắc) rồi, cô còn có cái tư cách gì ở lại bên cạnh anh ta? Huống chi đoán chừng đợi không được cô hoa tàn ít bướm, Nhan thiếu sẽ phải tìm một người tiểu thư nhà giàu môn đăng hộ đối kết hôn.

Tôi thật không rõ cô đây là có ý đồ gì! Lăng Thu chỗ nào không tốt? Chỉ là bởi vì anh ấy không có tiền sao? An Ninh, chỉ là bởi vì anh ấy không có tiền sao? Tôi cho là anh ấy không đáng giá, thậm chí mất bị mù thích người phụ nữ như cô vậy!”

Bạch Sa Sa vừa nói vành mắt đỏ, cô hận An Ninh.

Nhưng thật ra, là Bạch Sa Sa cùng La Lăng Thu quen trước.

Nhưng mà cô không biết tại sao, La Lăng Thu rõ ràng đứng ở bên cạnh cô, nhưng ánh mắt luôn là dừng lại ở trên người An Ninh.

Cô làm nhiều như vậy, đã nghĩ hấp dẫn ánh mắt của La Lăng Thu, cô muốn nói cho cô ấy biết, An Ninh có, cô cũng có; An Ninh có thể làm được , cô cũng làm được.

Nhưng mà, Lăng Thu vẫn là không thích cô.

Thời gian ba năm, cô cũng nhận biết, An Ninh thì An Ninh đi, cô lui về phía sau, cô tránh, được chưa? Nhưng mà An Ninh này cô ấy làm cái gì?! Cô ấy thậm chí không nói tiếng nào đi theo người khác tốt hơn! Càng làm cho Bạch Sa Sa tức giận chính là, nhớ ngày đó lúc ở cao trung lần đầu tiên được cha mang theo tham gia yến hội, vẫn đối với Chúc Nhan vừa thấy đã yêu.

Chỉ bất quá tâm tư của cô được Bạch Lễ Văn đoán được, Bạch Lễ Văn rất không nể tình nhắc nhở con gái của mình, Nhan thiếu kia cũng không phải là bọn họ có thể với cao được.

Bạch Sa Sa dùng thời gian một năm quên đi Nhan thiếu, thích Lăng Thu.

Cũng không nghĩ, hai người đàn ông này toàn bộ thua bởi trong tay một phụ nữ! “..... Thật xin lỗi.....”

Bạch Sa Sa tiết lộ cho An Ninh quá nhiều tin tức, làm cho cô có chút phản ứng không kịp.

Bất quá để cho cô để ý đúng là Lăng Thu dĩ nhiên là tự mình xin nghỉ học .

Như vậy, cô chẳng phải là trách oan Chúc Nhan đồng thời làm trễ nải chuyện của Lăng Thu sao?! Cô đến tội cùng đã làm gì a? “Cô cho là một câu thật xin lỗi là được sao? Tôi cho cô biết An Ninh, cô bây giờ là

của Nhan thiếu, tôi không dám gây khó dễ cho cô, nhưng mà tôi đang chờ , tôi chờ cô bị quăng đi, chờ nhìn cô bị chê cười! Bản thân tôi muốn nhìn người phụ nữ như cô đến tột cùng sẽ có kết quả gì!”

Bạch Sa Sa nắm chặt quả đấm, cố gắng điều khiển mình không đánh An Ninh.

Mặc dù bị tức giận đến hôn mê tâm trí, nhưng mà cô biết kết quả trêu chọc Chúc Nhan.

Cô căn bản là không nên tới gặp An Ninh, chuyện này căn bản là xúc phạm Chúc Nhan rồi.

Nhưng mà cô nhịn không được, trong nội tâm cô rất tức giận, nếu như không phát tiết đi ra, cô sẽ hỏng mất. Bạch Lễ Văn chỉ nghĩ cô là cùng An Ninh quan hệ tốt, muốn cùng cô ấy ôn chuyện.

Dựa vào thân phận An Ninh, Bạch Lễ Văn tự nhiên là vô cùng ủng hộ Bạch Sa Sa cùng cô ấy gặp mặt.

Chuyện Bạch Lễ Văn lên chức còn phải được Chúc Nhan hỗ trợ.

Nếu như Bạch Lễ Văn biết mục đích thực sự của Bạch Sa Sa, nói gì ông ấy cũng sẽ ngăn lại .

Nhưng khi ông ấy hiểu được được thì đã chậm. “An tiểu thư, ngài không thoải mái sao?”

Tiểu Lý ở bên ngoài chờ thấy thời gian quá dài, vẻ mặt có chút lo lắng mà đi tới.

Bạch Sa Sa trước tiên nhanh chóng trốn vào trong phòng kế, cô rõ ràng cũng không muốn chọc Chúc Nhan mất hứng. “Không có chuyện gì, có thể là cảm lạnh thôi, bụng tôi có chút không thoải mái.”

An Ninh nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, giống như thật một chút, đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng. “Trở về tôi sẽ kê đơn thuốc Diệp nấu cho ngài nước gừng đường đỏ xoa lạnh.

Lần sau tới, chúng ta sẽ không chọn nước trái cây nữa, trà sữa nóng biết không?”

Chúc Nhan đem cuộc sống hàng ngày của An tiểu thư giao cho cô xử lý, cô tự nhiên không dám có một chút qua loa. “Sau này đừng tới, vẫn là ở trong nhà thanh tĩnh.”

An Ninh rửa xong tay, tiếp lấy khăn lông trong tay Tiểu Lý tỉ mỉ mà lau một lần. Thân thể Chúc lão gia khôi phục rất chậm, Chúc Nhan vẫn canh giữ ở trước giường bệnh.

An Ninh mỗi ngày gọi một cú điện thoại, hỏi thăm một chút tình huống bên kia của Chúc Nhan, báo cáo một chút mình ở trong nhà đã làm những gì. “Gia gia nói, em nấu súp mùi vị không tệ.

Ngày mai đưa tới đây nhiều chút.”

Tối hôm đó ngay khi An Ninh chuẩn bị cúp điện thoại, Chúc Nhan đột nhiên nói.

An Ninh sững sốt một lát mới kịp phản ứng, biết điều mà trả lời được.

Cô không nghĩ tới Chúc lão gia có uống súp cô nấu.

Cô nấu súp chỉ là vì làm cho Chúc Nhan vui vẻ, để cho cuộc sống của mình tốt một chút, lại không nghĩ rằng hoàn toàn ngược lại, khiến cho người Chúc gia chú ý.

Không biết kết quả như thế là tốt hay xấu.

Có lẽ Chúc lão gia cho rằng cô đây là đang mị hoặc cháu ông, trong cơn tức giận đem cô đuổi đi , đối với An Ninh mà nói, kết quả cũng không phải tệ. An Ninh nhớ tới lời của Bạch Sa Sa, Chúc Nhan sớm muộn cũng tìm một người con gái nhà giàu môn đăng hộ đối kết hôn.

Cho nên, cho dù bị lão gia Chúc gia chú ý tới, cũng có thể không có gì.

Cô chỉ là một sủng vật mà thôi, chỉ bất quá trừu tượng khiến cho ông chủ ngoài ra còn kỹ năng nấu súp hạng nhất, thật không có cái gì. Suy nghĩ đến Chúc lão gia vừa mới làm xong giải phẫu, không thể ăn nhiều dầu mỡ , An Ninh nấu một phần giống nhau bát súp ngày hôm qua đồng thời vẫn nấu một phần súp rau cải dưỡng sinh.

Xế chiều, Chúc Nhan tự mình trở lại lấy súp.

Gần một tuần không có gặp mặt, tránh không được muốn nồng nhiệt một phen.

Lúc Chúc Nhan trở lại, An Ninh ở phòng bếp, vừa nấu súp xong. Chúc Nhan từ phía sau ôm lấy An Ninh, trên người vẫn mang theo một chút thuốc trừ độc bệnh viện cùng mùi vị không khí lạnh lẽo bên ngoài. An Ninh quay đầu lại, còn chưa kịp nói chuyện đã bị Chúc Nhan hôn lên. Chúc Nhan hôn rồi đến gặm cắn, thô bạo mà khiến cho An Ninh phát run. Lúc Chúc Nhan đem tay đưa đến trong quần áo An Ninh, An Ninh ý thức được ý của Chúc Nhan.

Cô như chim sợ náy giống nhau giãy dụa Chúc Nhan rời khỏi môi của cô cách y phục hôn bộ ngực của cô thì mở miệng thỉnh cầu: “Không nên ở chỗ này, trở về phòng.”

Ở phòng bếp làm, khiến cho cô làm sao chịu nổi chuyện ở trước mặt người giúp việc. Chúc Nhan lại hình như không có nghe được giống như thô bạo mà vạch tìm áo An Ninh, đem cô đặt ở trên bàn cắt tỉa cứng lạnh như băng một đường hôn đi xuống.

Làm cho quần An Ninh bị cởi xuống tới thì cô rốt cục nhịn không được khóc ra. Nghe được tiếng khóc của An Ninh, Chúc Nhan mới dần dần tỉnh táo lại, Chúc Nhan ngẩng đầu tỉnh tể mà hôn mí mắt. Chúc Nhan cởi xuống âu phục trên người, che phủ kín An Ninh rồi lên lầu.

Nằm ở trên giường, Chúc Nhan vẫn hôn cùng vuốt ve An Ninh, nhưng không có tiến thêm một bước hành động nữa.

An Ninh từ trong sự sợ hãi từ từ khôi phục như cũ, chủ động đặt lên thân thể Chúc Nhan.

Cô luôn luôn nhớ kỹ, mình phải là một sủng vật đúng quy cách. Một tuần lễ không có làm, Chúc Nhan tự nhiên không biết tiết chế là cái gì.

An Ninh lần nữa bị Chúc Nhan làm hôn mê bất tỉnh, mãi cho đến Chúc Nhan tắm rửa xong mặc quần áo tử tế rồi đi, cô cũng chưa có tỉnh lại. “Buổi tối nhớ kỹ gọi cô ấy rời giường ăn một chút gì.”

Chúc Nhan trước khi đi dặn dò Tiểu Lý. “Dạ.”

Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, hai ông cháu mỗi người một bát súp uống ngon lành.

19. Chương 19: Trừng Phạt, Là Tất Nhiên

Trong phòng bệnh của bệnh viện cao cấp, hai ông cháu mỗi người một bát súp uống ngon lành. “Tay nghề thật không tệ.”

Sau khi Chúc lão gia uống súp xong chắc chắn lưỡi, có chút suy nghĩ. “Dạ.”

Chúc Nhan cũng uống đến không thừa một giọt. “Gia thế cũng rất trong sạch?”

Chúc lão gia dường như lơ đãng hỏi. “Dạ.”

Chúc Nhan gật đầu. “Nghe nói là vẽ tranh, còn chưa có tốt nghiệp đại học?”

Chúc lão gia ngay từ lúc lần đầu tiên Chúc Nhan mang An Ninh đi U Lan uống trà, cũng đã điều tra của cô cho tới cha mẹ ba đời của cô một phen. “Dạ, ra xuân sẽ phải đi mỹ viện học.”

Chúc Nhan có hỏi sẽ đáp. “Cháu hai, cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Chúc Nhan cũng không phải là cháu trai duy nhất trong nhà, trên anh còn có một người anh lớn hơn anh bốn tuổi.

Không biết là bởi vì tưởng nhớ người anh chết non kia hay không, nhiều năm như vậy rồi, ông vẫn gọi anh là cháu hai.

Chúc gia là lập nên xã hội đen, sự cao thế nặng, ban đầu nhất định có tích lũy sau thuận theo trào lưu cải cách mà mở ra, ra hải ngoại buôn bán, mới chuyển tới đây một phần gia nghiệp lớn.

Mười mấy năm trước, Chúc gia vẫn chưa tẩy trắng toàn bộ hết, ở thành phố A cũng còn chưa đạt tới mức nói một không hai.

Anh trai Chúc Nhan là Chúc Khuynh ở năm sáu tuổi bị bắt cóc.

Bắt cóc anh ấy đi, là một kẻ thù bị Chúc gia làm cho cùng đường, xuất thân xã hội đen, từng một lần cùng Chúc gia ở thành phố A thế lực ngang nhau, tài lực ngang nhau. Nhưng mà, một núi không thể chứa hai cọt, hai nhà làm ăn cũng làm rất lớn, khó tránh khỏi sẽ một số xung đột nhỏ.

Tích nhỏ thành nhiều, hai nhà nhìn nhau cũng không vừa mắt, bắt đầu từ quy mô nhỏ mà đấu tranh gay gắt, mãi cho đến sau lại vì quy mô lớn mà bắn giết nhau, thôn tính. Chúc gia vẫn ở vào thế thượng phong, dùng thời gian bốn năm đem toàn bộ quyền lợi đối phương bằng không.

Dựa theo ý của Chúc lão gia, ở trên giang hồ, không thể đem chuyện cắt đứt, luôn luôn cho đối phương một con đường sống.

Nhưng không nghĩ đối phương lấy oán trả ơn, sau khi Chúc gia thu tay lại tùy thời phản kháng, đem vừa con trai lớn mới sáu tuổi của Chúc gia bắt cóc, uy hiếp Chúc gia đem một số súng ống đạn dược làm ăn giao cho ông ta làm. Chúc lão gia rất tức giận, mang hang ổ của người nọ đánh giết, sau bắt người nọ mới biết được, ông ta cũng hiểu mình là sa cơ lỡ vận, căn bản đấu không lại Chúc gia, thực sự cũng không muốn tiếp nhận nhóm làm ăn kia.

Bắt lấy trưởng tôn Chúc gia lão gia tử đau lòng nhất, hành hạ ông ta, coi như là trừ mối hận trong lòng ông ta ra.

Nhưng mà, ông ta một người lăn lộn vài thập niên trong xã hội đen, hạ thủ quá ác, hoàn toàn không có ý thức được đối phương chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, ra tay giết chết. Chúc gia tẩm máu hang ổ của kẻ thù, một chút huyết mạch cũng không có lưu lại.

Cho dù là như vậy, cũng đổi lại Chúc Khuynh không trở lại, bởi vì để lại bài học là chuyện Chúc Khuynh, Chúc Nhan từ nhỏ được bảo vệ rất chắc chắn, ngay cả đi học cũng không được đi, ở nhà mời một nhóm giáo dục ưu tú, đối với anh tiến hành kiểu giáo dục ưu tú.

Chúc Nhan khi còn bé nói cũng không nhiều, sau khi trải qua mười mấy năm giáo dục như vậy, tính cách càng thêm quái gở.

Chúc lão gia cùng Chúc phu nhân sở dĩ ủng hộ anh nuôi dưỡng một tình nhân cố định bên người, chính là bởi vì.

Bên cạnh anh trừ người nhà chính là bảo mẫu phụ tá cùng cận vệ, ngay cả một người bạn để nói chuyện cũng không có, cũng không phải là tốt thế. Sau khi Chúc Nhan trưởng thành, Chúc phu nhân vẫn cho tìm kiếm chọn người thích hợp, muốn cho anh mang theo trên người, nhất định cũng có ý tìm người cùng nói chuyện.

Nhưng mà, Chúc Nhan một người cũng không hài lòng.

Chúc phu nhân tìm tới, tự nhiên cũng không phải là người bình thường, tướng mạo mỗi người mỗi vẻ không nói, tính cách gia thế bằng cấp tất cả đều là hạng nhất.

Mặc dù không phải là chọn con dâu, nhưng mà có thể xứng đôi con của bà, cho dù là tình nhân, cũng phải là đỉnh cao.

Tiếc rằng, Chúc Nhan một chút hứng thú cũng không có. Từ mười tám tuổi đến hai mươi tuổi, Chúc phu nhân lo lắng đề phòng suốt hai năm, sợ đứa con trai này của mình có bệnh gì không tiện nói ra hoặc là đáng sợ hơn một chút, cùng lời đồn đãi bên ngoài giống nhau, không thích phụ nữ. Lúc này, Chúc phu nhân ngày ngày cầu nguyện Chúc Nhan mau tìm một người phụ nữ hài lòng như ý! Cho dù là gia thế không tốt, bằng cấp không đủ, tính cách không tốt, bà cũng nhận.

Có lẽ là trời cao mở rộng tầm mắt, trước một thời gian ngắn, rốt cục nghe được Chúc Nhan tìm một tình nhân bên người.

Chúc phu nhân cùng Chúc lão gia ngằm tồn không ít thời gian để điều tra về thân thế của An Ninh, kích động mà nước mắt vui mừng.

Cuối cùng là tìm một người không tệ làm bạn. “Hai mươi rồi.”

Chúc Nhan vẫn như cũ rất bình tĩnh. “Ba của con đã đi trước, tuổi ông cũng không nhỏ.

Cháu không phải là người tiếp quản gia nghiệp sao?”

Chúc lão gia nhàn nhạt nói. “Ngài không phải là có mẹ con giúp đỡ sao?”

Chúc Nhan không nghĩ tới lão gia sẽ sớm như vậy lui về phía sau. “Mẹ của con một phụ nữ mà, sao có thể giao cho những việc này? con cũng lớn như vậy rồi, cũng nên để cho ông cùng mẹ của con nghỉ ngơi một chút.”

Chúc lão gia vừa nhắc tới con dâu nhà mình, trong lòng đau xót.

Năm xưa con chết, trung niên chồng mất, may mà nó vẫn kiên cường không nói, lại còn không ngần ngại mà giúp ông xử lý chuyện của công ty. Bởi vì nếu tiếp nhận chuyện của công ty, Chúc Nhan càng thêm bận rộn sau khi thân thể Chúc lão gia khôi phục khỏe mạnh.

Lúc trước anh chỉ cần ngồi ở trước giường bệnh giúp ông cù gọt trái cây giải buồn là được, bây giờ anh còn lại là ngày ngày cùng đủ loại con số liên quan, loay hoay bết đầu sút trán.

Mặc dù đã về đến nhà ở, nhưng mỗi ngày không được gặp mặt An Ninh.

Bởi vì, buổi tối lúc Chúc Nhan trở về, An Ninh đã ngủ; Sáng sớm lúc anh đi, An Ninh vẫn chưa rời giường. Hai ngày đầu, buổi tối mỗi ngày An Ninh đều kiên trì ngồi ở trong phòng khách chờ Chúc Nhan trở về.

Có đôi khi chờ lại chờ mà kiên trì không nổi, vùi ở trên ghế sa lon ngủ thiếp đi. Chúc Nhan trở về thấy An Ninh giống như con cừu nhỏ vùi ở trên ghế sa lon ngủ, trong lòng ấm áp.

Anh vừa ôm lấy An Ninh, cô liền tỉnh. “Anh đã về.”

An Ninh xoa xoa ánh mắt, cố gắng làm cho mình tỉnh hơn một chút. “Sau này không cần chờ anh trở lại, mệt thì về phòng ngủ.”

Chúc Nhan đem An Ninh đặt ở trên giường, hôn nhẹ cái trán của cô, đứng dậy đi tắm rửa. Chờ Chúc Nhan tắm rửa xong, An Ninh đã mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh rồi.

Một mỗi một ngày Chúc Nhan cũng không có tâm tư làm những chuyện khác, chẳng qua là đem An Ninh ôm vào trong ngực, yên lặng ngủ. Có đặc xá của Chúc Nhan, An Ninh cũng không cố ý chờ anh trở về nữa mà ngủ.

Bất quá An Ninh làm theo thông lệ, mỗi ngày đổi lại hình thức nấu súp cho Chúc Nhan.

Mỗi ngày để cho thím Diệp giữ cửa hầu hạ Chúc Nhan uống cạn. Nửa đêm hôm nay, An Ninh bị Chúc Nhan lấn qua lấn lại mà tỉnh.

Đã năm sáu ngày không có hoan ái, Chúc Nhan lộ ra vẻ vội vàng mà thô bạo. Tay của anh vói vào trong áo ngủ của An Ninh, vuốt ve lung tung một trận.

Ngại y phục cản trở, Chúc Nhan cũng không có kiên nhẫn mở từng nút một, anh vung bàn tay to lên, bùm bùm, nút nhỏ nhỏ rơi đầy đất. “Nhẹ một chút.....”

An Ninh giống như là lá cây trong bão táp, mặc cho Chúc Nhan ở trên người cô quạt gió thổi lửa, thời gian cách nhau quá dài, động tác trên tay Chúc Nhan có chút thô bạo.

Bộ ngực của cô cùng cái mông cũng bị chà đạp tàn bạo giày vò, trong lúc nhất thời có chút chịu không nổi. “Lật qua đi.”

Chúc Nhan vỗ vỗ cái mông An Ninh, để cho cô nằm lỳ ở trên giường, nhưng ngay sau đó anh cũng phủ lên.

Cánh tay cường tráng có lực của anh vòng qua thân thể An Ninh, ôm lấy phần eo của cô, nâng cái mông của cô lên, dạng tư thế cường tráng mà có lực mà đẩy vào, tiến vào vô cùng sâu rất sâu.

Anh động một cái, An Ninh liền nhin không được lên tiếng rên rĩ. Chúc Nhan hung hăng mà va chạm mười mấy cái, đột nhiên bởi vì nhìn không thấy nét mặt của An Ninh còn đối với động tác này có chút bất mãn.

Anh lật An Ninh qua đã bị kích thích mềm như không có xương, cùng cô mặt đối mặt tiến vào.

Cường lực mà nhún đồng thời phần eo mềm dẻo có lực, Chúc Nhan ôm nửa người trên của An Ninh, vùi vàng mà hung ác hôn lên. An Ninh bị Chúc Nhan lấn qua lấn lại chỉ có phần thở dốc, trong mũi phát ra khóc rùng cùng rên rĩ, càng thêm kích thích Chúc Nhan. Chúc Nhan động tác quá hung ác, An Ninh thậm chí rất nhanh đến điểm giới hạn, cô nâng lên cổ xinh đẹp ưu nhã, thân thể mím cười nói dừng, thét chói tai rồi xụi lơ ở trong ngực Chúc Nhan.

Chúc Nhan cố nén dừng lại động tác, tinh tế mà hôn lấy mặt cùng cổ đầy mồ hôi của An Ninh.

Ở trong dư âm An Ninh cũng không ý thức hôn tóc cùng vành tai của Chúc Nhan.

Còn chưa thỏa mãn Chúc Nhan cũng dừng chưa bao lâu, bắt đầu mãnh liệt va chạm lần nữa, An Ninh cảm thấy cô như bị dục vọng vô cùng kịch liệt xông đến tiêu diệt, không tự chủ được mà dùng hai tay nắm thật chặt lấy phần lưng bên chắc có lực.

Làm Chúc Nhan rốt cục thỏa mãn mà đem dịch nóng phun ở sâu trong thân thể cô, cô cũng đã được anh dẫn tới lần thứ hai. Chúc Nhan hiển nhiên còn chưa thỏa mãn, lúc ôm An Ninh tắm rửa, hai người lại đứng ở dưới vòi hoa sen làm một lần.

Làm xong lần này, An Ninh ngay cả cái đầu ngón út cũng không nhúc nhích được rồi, mặc cho Chúc Nhan đem cô ôm lên giường, lần lượt mà hôn vuốt ve.

Sờ tới một lúc, Chúc Nhan nhin không được lại tới một lần nữa. An Ninh thậm chí ở trong nửa mê nửa tỉnh mà đạt cao trào. Ngày thứ hai khi An Ninh tỉnh lại, hai người giúp việc đã chờ ở bên giường chuẩn bị tắm rửa cho cô.

An Ninh thử trở mình, quả nhiên toàn thân đau nhức. Ít khi, Chúc Nhan thậm chí ở buổi trưa sẽ trở về.

Đến khi kết thúc chuyện của công ty, Chúc Nhan tự nhiên sẽ về nhà nghỉ ngơi một phen thật tốt.

Xế chiều, anh ôm An Ninh nằm ở trên giường ngủ hai canh giờ.

Buổi tối cơm nước xong, An Ninh bị Chúc Nhan giữ lại trong phòng khách dưới lầu xem tin tức. An Ninh đang lúc nhìn đến khuôn mặt quen thuộc trên ti vi, toàn thân cứng ngắc, cảm giác máu cũng đông lại. Thị ủy thư ký Bạch Lễ Văn bởi vì tham ô mà bị cách chức điều tra, vô cùng có khả năng bị phán xử ở tù chung thân, cũng tịch thu toàn bộ tài sản.

Con gái của ông ta Bạch Sa Sa bởi vì tội nhận hối lộ, phán xử tù thời hạn hai năm. An Ninh chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn về phía Chúc Nhan sắc mặt bình tĩnh không chút thay đổi xem ti vi. Anh đã biết rồi, anh biết cô cùng Bạch Sa Sa gặp mặt rồi! An Ninh đột nhiên cảm giác mình thật khờ, thật đúng là cho là có thể dấu diếm được chuyện này.

Thì ra là, nhất cử nhất động của cô đều bị Chúc Nhan nhìn thấy, có tính hay không là mình hại Bạch Sa Sa cùng Bạch Lễ Văn? Tuy nói một thị ủy thư ký bởi vì tham ô bị cách chức điều tra, từ mặt ngoài nhìn qua là chuyện vô cùng hợp lý. Nhưng mà, chuyện này liền phát sinh ở Bạch Sa Sa tìm cô sau không lâu, An Ninh tại sao có thể không nghi ngờ? Hơn nữa, Chúc Nhan biết An Ninh không thích xem ti vi, giống như ăn xong cơm tối sẽ để cho cô tự do hoạt động, rất ít lưu cô ở lại theo anh xem ti vi, lần này là anh cố ý à! Là cố ý nói cho cô biết, không nên có mờ ám nữa.

An Ninh chưa từng cảm thấy Chúc Nhan quá đáng sợ như vậy.

Một thị ủy thư ký thành phố trực thuộc trung ương, cũng hạ ngục được. “Hai ngày này anh có thời gian, ngày mai chuẩn bị một chút, anh cùng em đi Mỹ quốc thăm người nhà em.”

Chúc Nhan cố ý quên sắc mặt An Ninh trở nên tái nhợt, đem cô ôm vào trong ngực, hôn một trận. “Chúc Nhan, Bạch Sa Sa cô ấy còn trẻ.....”

An Ninh run rẩy môi, nhẹ nhàng mà thỉnh cầu. “Ừ, là rất đáng tiếc.”

Chúc Nhan hiển nhiên là không muốn cùng cô nói cái đề tài này.

Hành động của Bạch Sa Sa khiến anh rất tức giận, trừng phạt, là tất nhiên. “Cuộc đời cô ấy cứ như vậy mà bị phá hủy.”

An Ninh ngẩng đầu, nhìn về phía ánh mắt xinh đẹp của Chúc Nhan một đôi mắt độc nhất vô nhị, đến tận cùng bao hàm bao nhiêu âm mưu không muốn người biết? “Em muốn cứu cô ấy?”

Chúc Nhan ôm lấy An Ninh, để cho cô ngồi ở trên đùi anh.

20. Chương 20: Không Muốn Lớn Lên

“Em muốn cứu cô ấy?”

Chúc Nhan ôm lấy An Ninh, để cho cô ngồi ở trên đùi anh. “Em chỉ là cảm thấy..... tội của cô ấy không đến bước này.”

An Ninh cẩn thận cân nhắc dùng từ.

Chúc Nhan không nói thêm gì nữa, hết sức chăm chú xem tin tức.

An Ninh dè dặt mà ngồi ở trên đùi anh, trong lòng có một ngàn một vạn lo lắng cũng không thể biểu hiện ra. Buổi tối hôm sau lên máy bay, buổi sáng Chúc Nhan mang An Ninh đi dạo phố, để cho cô mua một số quà tặng cho người nhà. An Ninh cùng người nhà mỗi một tuần lễ đều gọi điện thoại, cục cưng mỗi ngày âm ỉ suy nghĩ ăn đủ loại đồ ăn vặt mà ở Mỹ quốc mua không được.

Lần này An Ninh mua không ít, để cho cậu nhóc ăn đỡ thèm. Xế chiều về đến nhà, An Ninh tự mình làm gói không ít sủi cảo, đặt ở trong tủ lạnh cho mau đông lạnh sau đó sắp xếp thật ngay ngắn vào trong hộp cơm.

Dĩ nhiên, Chúc Nhan là người ném đầu tiên, đối với tay nghề của An Ninh rất là hài lòng. “Sau này có thời gian thì gói ăn.”

Chúc Nhan uống xong nước dùng còn lại của sủi cảo, ăn đến mặt mày đỏ hồng. “Anh muốn ăn, em sẽ gói.”

An Ninh ngồi ở trên đùi Chúc Nhan, cầm lấy khăn tay lau sạch mồ hôi trên trán của anh. Lúc ở thành phố A đi là buổi tối, lúc tới sân bay Newyork là buổi tối.

Bay mười mấy giờ, mặc dù là khoang hạng nhất, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy toàn thân đau buốt. Tối đón máy bay chính là mấy người trung niên người Hoa, ở trước mặt Chúc Nhan thái độ rất cung kính, mỗi người đều một tiếng Nhan thiếu.

An Ninh chưa bao giờ biết Chúc Nhan đến Mỹ quốc làm ăn. Bởi vì quyết định vội vàng, An Ninh không có báo trước cùng Vương Anh Trần Tuấn là tối đây.

Nếu đã tới, nhất thời cũng không nóng lòng, An Ninh được Chúc Nhan an bài đến một biệt thự nhỏ, bên trong trang bị đầy đủ mọi thứ, chỉ thiếu chủ nhân.

Mặc dù không sang trọng bằng nhà Chúc Nhan, nhưng cũng không tệ. “Đã ủy khuất Nhan thiếu chấp nhận ở chỗ này mấy ngày, chúng tôi sẽ không quấy rầy Nhan thiếu nghỉ ngơi.

Tôi để A Liêu ở lại để có thể tiện chăm sóc, đứa nhỏ này vẫn đi theo bên cạnh tôi, không ngốc.”

Nghe được lời của người đàn ông trung niên, một thanh niên hơn hai mươi tuổi đứng dậy, cung kính mà hô một tiếng: “Nhan thiếu, An tiểu thư, tôi là A Liêu.”

“A Liêu ở lại, các người cũng về nghỉ ngơi đi! Có chuyện gì, tôi lại liên lạc với các người.”

Chúc Nhan phất tay một cái, đuổi mấy người kia đi. Tắm rửa xong Chúc Nhan cùng An Ninh nằm ở trên giường xa lạ, đều hơi khó ngủ.

Dù sao ở trên máy bay ngủ cũng được khá dài, hơn nữa nguyên do là sai giờ.

Hai người cùng ôm hôn sờ sờ, cuối cùng nhập thành một lần ra giường.

Bởi vì liên quan đến du lịch đường dài, hai người cũng không quá hưng phấn, làm xong một lần thì ngủ. Đang lúc nửa mê nửa tỉnh, An Ninh mơ hồ thấy Bạch Sa Sa đứng ở phía trước cửa sổ, tức giận mà chỉ về phía mặt cô nói: “Bản thân tôi muốn nhìn loại người phụ nữ như cô sẽ có kết quả gì, sẽ có kết quả gì!”

An Ninh từ trong mộng bừng tỉnh, ngồi dậy.

Chúc Nhan cũng bị đánh thức, mở đèn lên thấy trên trán An Ninh đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt. “Tại sao vậy?”

Chúc Nhan nhẹ nhàng ôm lấy An Ninh, để cho cô tựa vào trong lòng ngực của mình. “Chúc Nhan, em không phải đã xuống địa ngục sao?”

An Ninh si ngốc ngơ ngác ngẩng đầu, muốn khóc mà nhìn Chúc Nhan. “Là ác mộng thôi, không có chuyện gì.”

Chúc Nhan hôn nhẹ trán An Ninh, đem đầu cô đặt ở trước ngực anh.

Nghे tiếng tim Chúc Nhan đập mạnh, An Ninh rốt cục tỉnh táo lại.

Thì ra chỉ là ác mộng. “Em không sao rồi.”

An Ninh dùng mặt xoẹt xoẹt vào thân thể Chúc Nhan, giống như con mèo nhỏ vùi vào trong lòng ngực của anh.

Mong Chúc Nhan không hỏi cô là ác mộng gì.

Chỉ là, rốt cuộc muốn làm như thế nào, mới có thể để cho Chúc Nhan đáp ứng cô mà bỏ qua cho Bạch Sa Sa đây? Dù sao, cô ấy là vô tội.

Kiểu cô gái như vậy, ngay cả đại học cũng chưa có học xong, cách đối xử khác biệt từ trên thiên đường xuống địa ngục không nói, cuộc sống hai năm trong lao ngục, khiến cho cuộc sống trong tương lai của cô ấy thay đổi đến như thế nào? Lúc cực cực nhìn thấy An Ninh, cao hứng đến bối rối, thậm chí từ trên giường bệnh trượt chân ngồi xuống. May mắn Chúc Nhan phản ứng nhanh, bàn tay to chụp tới, đem cậu vớt vào trong ngực, thật kinh sợ. “Cám ơn anh!”

Cực cực là ghé con mới sinh không sợ hổ, sau khi xác định mình không có nguy hiểm thì sôi nổi. Chúc Nhan gạt đầu giao cực cực cho An Ninh thất kinh hồn vía ở bên cạnh. “Chị, cực cực rất nhớ chị nha!”

Cực cực nói xong, lại bắt đầu cong lên cái miệng nhỏ nhắn ở trên mặt An Ninh gặm tới gặm lui. Để mặc cho chị em hai người thân mật, Vương Anh cùng Trần Tuấn ân cần mà mời Chúc Nhan ngồi xuống, bưng trà rót nước, chỉ sợ lộ ra sơ hở.

Phòng bệnh của cực cực là một phòng bệnh sang trọng, trừ lần đó ra, Chúc Nhan còn tìm cho hai vợ chồng họ một phòng nhỏ hai tầng lầu ở gần bệnh viện, mỗi ngày dẫn cực cực tới nơi này chích truyền dịch vô cùng dễ dàng.

Chúc Nhan sau khi ngồi xuống liền không nói một lời mà nhìn cùng cực cực nhập vào An Ninh, Vương Anh và Trần Tuấn cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hợp ý nói: “Cực cực từ nhỏ rất thân với Ninh Ninh.

Đừng xem Ninh Ninh ngày thường thành thực chăm chú, ở trước mặt cực cực, con bé cùng đứa nhỏ giống nhau như đúc.”

Vương Anh không thể nói tới cảm thụ ở trong lòng bà là thế nào.

Chúc Nhan thì không được đặc tội, nhưng mà là quý nhân nhà bọn họ.

Có thể anh ta lấy mạnh chiếm đoạt cả đời cũng như thay đổi An Ninh.

Bà kính trọng anh ta, đồng thời cũng sợ anh ta. “Ừ.”

Chúc Nhan gạt đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối không có rời khỏi An Ninh.

Anh chưa từng gặp An Ninh cười rức rở đến như vậy. Quá trình cực cưng trị liệu rất thuận lợi, cậu bé trừ mỗi ngày chích truyền dịch thì ủy khuất nho nhỏ một phen ra ngoài, mỗi ngày trôi qua cũng rất vui vẻ.

Lúc đang cùng An Ninh nói chuyện, thậm chí cậu vẫn thỉnh thoảng nói ra một đôi lời tiếng Anh. Kết thúc mỗi ngày kiểm tra theo lệ, An Ninh cùng Chúc Nhan đi theo Vương Anh Trần Tuấn trở lại phòng bọn họ tạm thời ở.

Phòng không nhỏ, cũng không quá lớn, một nhà ba người cùng một người bảo mẫu một người phiên dịch ở chung một chỗ, vừa đủ. Vương Anh kêu bảo mẫu đi ra ngoài mua thức ăn, muốn đích thân xuống bếp chiêu đãi Chúc Nhan, bị An Ninh ngăn lại. “Con đeo sủi cỏ tối đây, nấu cơm xong là có ngay.”

Sủi cỏ vẫn đông cứng Chúc Nhan tạm thời ở trong phòng, Tiểu Lý cùng tài xế trở về lấy, hai bên khoảng cách không xa, không bao lâu đã trở lại. “Thật thơm! Chị thật lợi hại!”

Cực cưng từ đầu đến cuối dựa vào người An Ninh, mãi cho đến lúc ăn cơm trưa cũng không xuống. “Cực cưng ăn nhiều một chút đi.

Cư ở đây nên nghe lời của ba mẹ cùng bác sĩ, hãy nhanh lên để trở về, đến lúc đó mỗi ngày chị sẽ làm cho cực cưng ăn.”

An Ninh cúi đầu cầm lấy khăn tay lau thức ăn dính khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Có lẽ nguyên do là được vật kích thích, khuôn mặt của cậu nhóc rất tròn, nhìn rất đáng yêu. “Bây giờ em không thể trở về sao?”

Cực cưng hiển nhiên không hiểu tình huống bây giờ của cậu. “Ừ..... Bây giờ còn chưa được nha ~ cực cưng phải đợi ở đây đến khi nào cao hơn một chút, mới có thể về nhà.”

An Ninh suy nghĩ một chút, vươn tay, dùng ngón trỏ cùng ngón ra vẽ đại khái chừng năm cm. “Vì sao vậy?”

Trong đôi mắt to long lanh của cực cưng tràn đầy nghi ngờ. “Bởi vì, ở Mỹ quốc, cực nhỏ như vậy, sẽ không cho lên máy bay.

Không ngồi máy bay được, tự nhiên sẽ không trở về nhà được.”

An Ninh tiếp tục lừa gạt cực cưng. “Ai...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cực cưng nhăn thành hình bánh bao, vẻ mặt ủy khuất. “Chị không ở lại, mỗi ngày sao làm thức ăn ngon cho em được?”

Núi không chuyển nước chuyển, đầu nhỏ của cực cưng liền nhanh nhẹn. “Cái này..... cũng không được.”

Nụ cười trên mặt An Ninh cứng đờ, liếc mắt Chúc Nhan bình tĩnh một cái, “Tại sao nha tại sao nha! Trước kia chị đều ở bên cực cưng !”

Mùa đông khắc nghiệt, lúc đó, An Ninh đã nghỉ đông. “Bởi vì..... chị trưởng thành, phải có chuyện của mình.

Cực cưng ngoan ~”

Vương Anh kinh sợ nhìn An Ninh bối rối rồi ôm cực cưng qua, sợ hãi nhìn Chúc Nhan vẫn giữ vững trầm mặc một chút. “Chị không thể không lớn lên sao?”

Về mặt cực cưng đơn thuần không biết ngửa đầu nhìn An Ninh. “.....”

Ta cũng không muốn lớn lên, có ai nguyện ý lớn lên đây? Lúc nhỏ có thể không hề bận khoăn, muốn khóc sẽ khóc muốn cười thì cười, trưởng thành, ngay cả đau khổ khóc một chút cũng không được. Buổi tối, lúc Chúc Nhan cùng An Ninh cáo biệt, cực cưng dùng sức nắm ống quần An Ninh, nói gì cũng không muốn buông tay.

An Ninh cúi đầu nhìn cực cưng mím môi, nén nước mắt, vẻ mặt dứt khoát mà nhìn mình, trong lòng giãy dụa một lúc, rốt cực nhẹn không được ngẩng đầu nhìn Chúc Nhan.

Chúc Nhan mặt không chút thay đổi nhìn An Ninh, thấy vậy Trần Tuấn cùng Vương Anh bên cạnh kinh hãi, thế nhưng, bọn họ căn bản khuyên cực cưng không được.

Đứa bé chính là như vậy, căn bản là không bắn khoăn, đây chính là cái gọi nghe con mới để không sợ hổ sao! Cho dù Chúc Nhan quyền lực ngập trời ở trước mặt cậu, bất quá cũng chỉ là một anh trai lớn hai mươi tuổi, chẳng qua là nhìn hơi nghiêm túc mà thôi. “Để nó cùng đi! Ngày mai sẽ đưa nó đến bệnh viện.”

Chúc Nhan nhìn An Ninh một lát, nhân nhặt mà mở miệng. “Ừ.”

An Ninh kìm nén mà gạt đầu, ôm lấy cục cưng còn chưa hiểu tình huống. “Em muốn ngủ cùng chị.”

Cục cưng còn tưởng rằng An Ninh muốn khuyên cậu, trong lòng ủy khuất một lúc, nước mắt rớt xuống. “Ngoan! Chị dẫn cưng đến bên nhà chị ngủ ~ chúc ba mẹ ngủ ngon đi ~”

An Ninh hôn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của cục cưng. “Ba mẹ ngày mai gặp ~ ngủ ngon ~”

Cục cưng nước mắt tới nhanh mà đi cũng nhanh, nước mắt còn đọng trên mặt lập tức lộ ra nụ cười ngọt. Tiểu Lý đi theo Vương Anh nhanh chóng thu dọn một ít đồ ngủ cùng đồ dùng hằng ngày của cục cưng, đoàn người mới ra cửa. Thúc giục cục cưng tắm rửa đánh răng rửa mặt sạch sẽ, thay cho thêm cậu quần áo ngủ bông vải màu vàng nhạt rồi đem cậu đặt ở trên giường, An Ninh mới hờ hợt Chúc Nhan sắc mặt vẫn không tốt lắm tắm rửa. An Ninh đứng ở phía ngoài bồn tắm lớn nắm bả vai rắn chắc của anh thay anh mát xa, Chúc Nhan đột nhiên cầm tay cô, hơi dùng lực, An Ninh kinh hô ngã ngửa vào bồn tắm.

Còn chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì xảy ra, Chúc Nhan đè ép tới, cho cô một cái hôn nóng ướt.

An Ninh bị hôn thở hồng hộc, trên mặt ửng hồng, cả người cũng vô lực mà xụi lơ ở trong ngực Chúc Nhan. Áo ngủ tơ tằm của An Ninh bị ngấm nước, biến thành trong suốt mờ mờ dán ở trên da của cô, lộ ra dáng người cô có lỗi có lỗm.

Chúc Nhan thấy bức họa này, nhịn không được lại cúi người khê mở miệng An Ninh ra, một đôi tay cũng không an phận mà dò vào trong quần áo của cô. “Đừng..... Chúc Nhan..... cục cưng.....”

An Ninh thừa dịp Chúc Nhan hôn vành tai cô thì cố gắng giãy dụa.

Chúc Nhan không nói gì, trên tay dùng lực, An Ninh lần nữa mềm nhũn xuống, tiếng thở dốc cũng dần dần dồn dập lên. “Để cho nó chơi một chút.”

Chúc Nhan đỡ thân thể An Ninh dậy bởi vì động tình mà mềm nhũn, tách chân của cô ra, cho cô ngồi ở trên người anh, chính là nói sủng ra trận, vừa ngẩng đầu lại thấy cục cưng mở một đôi mắt to tròn trịa, vẻ mặt thuần khiết mà nhìn hai người bọn họ.

21. Chương 21: Năm Mới [1]

“Để cho nó chơi một chút.”

Chúc Nhan đỡ thân thể An Ninh dậy bởi vì động tình mà mềm nhũn, tách chân của cô ra, cho cô ngồi ở trên người anh, chính là nói sủng ra trận, vừa ngẩng đầu lại thấy cục cưng mở một đôi mắt to tròn trịa, vẻ mặt thuần khiết mà nhìn hai người bọn họ. Đôi mắt loại tình huống này, cho dù là Chúc Nhan, cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Hồi lâu không thấy động tác của Chúc Nhan An Ninh nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, ngẩng đầu theo tầm mắt Chúc Nhan, quay đầu lại thấy cục cưng đứng ở sau cửa, bối rối thiếu chút nữa sặc nước. “Chị, các người đang chơi nước sao? Tại sao không gọi em?”

Cục cưng dẹt miệng, đối với hai người lớn hành vi không phúc hậu là khá bất mãn. “Khí trời quá lạnh, chị sợ cục cưng cảm mạo! Cục cưng ngoan, trở về giường ngoan ngoãn ngủ đi, chị đi ngay cùng cưng.”

An Ninh cảm thụ được dục vọng phía dưới Chúc Nhan rục rịch, nhìn vẻ mặt thuần khiết của cục cưng. “Không muốn! Em cũng muốn chơi!”

Cục cứng ba bước cũng làm hai, một mạch lật cái mông nhỏ vào trong bồn tắm. Có lẽ là nhìn trên người An Ninh vẫn mặc đồ ngủ, cảm thấy thích thú, cục cũng không có cởi quần áo. An Ninh căn bản là không dám nhìn sắc mặt chúc nhan.

Chúc Nhan thấy cục cứng nhìn không xuống dưới nước cần cổ An Ninh một cái, thuận tay giúp cô mặc quần, im lặng mặc cho cậu nhóc ở giữa hai người lần qua lần lại. Chờ cục cứng lần qua lần lại một hồi, thân thể Chúc Nhan cùng nước bồn tắm lớn giống nhau, đã sớm lạnh xuống. Lúc ngủ, Chúc Nhan nhìn tên nhóc trần trụi kẹp ở giữa anh và An Ninh, nhìn không được nhắm mắt. “Đi ngủ sớm một chút đi!”

An Ninh nghiêng người, chủ động hôn nhẹ môi của Chúc Nhan.

Cô cũng không muốn Chúc Nhan đem lửa giận chuyển dời đến trên người cục cứng. Chúc Nhan để tay ở sau đầu An Ninh, hung hăng mà hôn một phen sau mới lưu luyến mà tách môi hai người ra. Cục cứng bất an trở mình, ôm lấy eo nhỏ của An Ninh, bập bẹ hô một tiếng chị, đem tâm An Ninh mềm nhũn. Sáng sớm cục cứng tỉnh lại, phát hiện mình bị kẹp ở hai người, cơ hồ phải đổi thành bánh thịt.

Thì ra, lúc buổi tối ngủ Chúc Nhan như thường ôm lấy An Ninh, kèm theo, cục cứng ngủ ở giữa bọn họ cũng bị Chúc Nhan ôm lấy, kẹp ở giữa hai người. Cục cứng mở mắt ra, thấy một mảnh thịt lớn, cũng không rõ bên nào là chị bên nào là anh.

Cục cứng thức dậy nhìn thấy tình cảnh này mà vô cùng tức giận, bất chấp tất cả, hé miệng ngay miếng da trước mắt a ô cần một cái. Đây..... Chúc Nhan cảm thấy trước ngực đau nhói một trận, cau mày tỉnh lại, An Ninh cũng bị đánh thức, hai người nhìn cục cứng bị kẹp ở giữa vẻ mặt khó chịu, có chút khó xử. “Ồ! Chị, em đau răng.....”

Cậu bé vừa thấy cần là Chúc Nhan, ở trong lòng thầm nói một tiếng không tốt, lập tức hành động trước đáng thương mà nhìn An Ninh, thật người cứng quá... em đáng thương nha. “Tiểu quỷ!”

An Ninh thở ra một chút vò đầu cục cứng, biết Chúc Nhan sẽ không so đo với cậu bé, cũng không nói gì. Ăn xong điểm tâm đưa cục cứng đến bệnh viện, Vương Anh cùng Trần Tuấn đã chờ ở cửa bệnh viện rồi. “Cục cứng ngoan không? Có gây phiền toái cho anh chị hay không?”

Vương Anh quan sát một lúc, Chúc Nhan không có mất hứng, ở trong lòng thở dài một hơi. “Cục cứng rất ngoan, vừa mới uống một ly sữa nóng.”

Cục cứng khoe khoang.

Nhưng thật ra cậu rất ghét uống sữa, nhưng mà sáng sớm hôm nay ở dưới ánh mắt của Chúc Nhan, cục cứng đặc biệt không có tiền đồ mà anh dừng hy sinh. Nghĩ đến Chúc Nhan vừa mới tiếp nhận chuyện của công ty, An Ninh cũng không có yêu cầu ở Mỹ quốc lâu, hôm nay đưa cục cứng đến bệnh viện theo cậu chơi một lúc rồi sau ngồi máy bay trở về nước. Lúc chia tay, cục cứng ngược lại không khóc, lại dùng một loại ánh mắt vô cùng ai oán nhìn An Ninh, thấy vậy nước mắt cô chảy xuống.

Vẫn là Chúc Nhan lôi kéo cô, cô mới chậm chậm bước ra khỏi phòng bệnh. Trở về một hai ngày sẽ là ngày đưa ông táo về trời, hai mươi ba tháng chạp.

An Ninh đã sớm dặn dò phòng bếp mua một ít rau dưa cùng thịt mới, đưa Chúc Nhan ra cửa thềm vào phòng bếp mân mê sờ mó, lúc đến buổi trưa, gói ra ba khay sủi cảo nhỏ xinh xắn chắc nịch, làm ba nhân bánh, nhân mặn còn nữa nhân hải sản mỗi kiểu một khay.

Nhưng mà, buổi trưa Trần Khinh gọi điện thoại về, nói là có xã giao, sẽ không dùng cơm.

Buổi trưa An Ninh ăn một chút để đổi phở.

Buổi tối, lúc cô ở nhà chờ Chúc Nhan trở về, trong lúc lơ đãng thấy trên tạp chí có một bài báo, có tin tức Bạch Sa Sa nói yêu cầu hoãn lại một năm thi hành xử phạt, cho cô học để tốt nghiệp đại học. Nếu hoãn lại một năm, chỉ cần Chúc Nhan chịu hỗ trợ, Bạch Sa Sa sẽ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.

Nhưng mà, làm thế nào để Chúc Nhan hỗ trợ, đây là một vấn đề khó khăn.

An Ninh biết, người phụ nữ Bạch gia hoàn toàn chọc giận Chúc Nhan, chuyện này không phải là đơn giản hầu hạ Chúc Nhan thư giãn là có thể hoàn thành. Còn thời gian một năm, hy vọng còn kịp. Lúc Chúc

Nhan trở lại, đã là chín giờ tối.

Bên ngoài nổi lên tuyết nhỏ, An Ninh có thể từ trên người anh nghĩ thấy được mùi vị bông tuyết ướt lạnh ở bên ngoài.

Mặc dù Trầm Kinh điện thoại về chuyển đạt ý của Chúc Nhan, nói không cần chờ anh về ăn cơm, nhưng mà An Ninh vẫn không có ăn gì, vẫn chờ Chúc Nhan về cùng nhau ăn. Chúc Nhan nhìn thoáng qua An Ninh đang nấu sủi cảo trong phòng bếp, đối với người bên cạnh nói một tiếng đi xuống đi! Trong nháy mắt, trong đại sảnh cả lâu một chỗ còn lại có hai người, nhưng mà An Ninh đứng ở phòng bếp đưa lưng về phía phòng khách nên không có chú ý tới. An Ninh ở nhà thích mặc quần áo rộng thùng thình, nhất là quần.

Hôm nay cô mặc một cái quần thể thao, khiến cho cái mông vốn tròn của cô càng vểnh lên ngạo nghễ, hai chân thon dài mà thẳng tắp.

Nửa người trên mặc một cái áo đan len có thắt lưng, lộ ra vòng eo tinh tế cùng bụng phẳng.

Chúc Nhan không tự chủ mà liếm liếm khóe miệng, chậm rãi đi tới. Lúc An Ninh đang bận rộn nấu sủi cảo có nhân, tay Chúc Nhan đột nhiên xuyên qua dưới nách của cô, đưa đến phía trước đóng lò vi ba.

An Ninh quay đầu lại, nghênh đón cô là cái hôn mạnh mẽ của Chúc Nhan.

Hai tay hơi lạnh của Chúc Nhan cũng không an phận với vào trong quần áo An Ninh, lại vuốt ve khắp nơi nhạy cảm trên người cô.

An Ninh rất nhanh bị Chúc Nhan làm cho toàn thân thoát lực, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi vào trên sàn nhà.

Chúc Nhan đứng lúc ôm lấy cô xoay người, để hai người mặt đối mặt, thân thể dính sát vào nhau. An Ninh cảm giác được phía dưới của Chúc Nhan gờm sừng sẵn sàng, cố hết sức nói: “Gian phòng.....”

Chúc Nhan không nói lời nào, vùi đầu hôn hít lấy cổ của cô, xương quai xanh cùng bộ ngực, cởi ra quần áo trên người cô. Quần áo trên người An Ninh bị cởi sạch, thân thể tiếp xúc hơi lạnh của không khí thì, nhẹn không được run cả người, nhưng ngay sau đó Chúc Nhan đã đem thân thể phủ tới, liền kín, một chút khe hở cũng không để lại. An Ninh biết Chúc Nhan hạ quyết tâm phải làm ở chỗ này, cũng không phản kháng nữa, mặc cho anh định đoạt. Lúc Chúc Nhan cởi quần An Ninh ra, hô hấp bắt đầu nặng nề mà dồn dập, vốn là động tác ưu nhã mà mập mờ cũng trở nên nóng nảy. An Ninh cảm thấy dưới chân không còn, lại bị Chúc Nhan ôm lên trên bàn cất thức ăn, anh đem áo đặt ở phía dưới An Ninh, khiến cho cô cũng không cảm thấy lạnh.

Quần An Ninh bị cởi đến mất cả chân, Chúc Nhan rút cuộc không kiên nhẫn mà cởi xuống, cứ như vậy chen vào giữa hai chân An Ninh, tiến vào.

Làm được giữa chừng, An Ninh thật sự không có khí lực, thậm chí không cần thận từ trên bàn cất thức ăn rút xuống, Chúc Nhan ôm lấy thân thể mềm nhũn của cô, để cho cô treo ở trên người anh, từ đầu đến đuôi tiến vào.

An Ninh theo động tác giúp đỡ của Chúc Nhan nhấp nhô lên xuống, trong miệng phát ra rên rỉ vô ý thức, giống như móng vuốt con mèo nhỏ vậy, bỗng chỗ tâm Chúc Nhan rối loạn.

Đến cuối cùng, Chúc Nhan đem An Ninh dính ở trên cửa gỗ dày thô, mặt đối mặt tiến vào.

An Ninh bị khổng lồ kích thích không cần thận mà thét chói tai, đầu tiên liền cắn bả vai Chúc Nhan, tiếng thét chói tai mới chịu kết thúc. Cảm giác được cao trào của An Ninh, Chúc Nhan dừng lại động tác phía dưới, hôn hít lấy thân thể cùng gương mặt đầy mồ hôi của An Ninh.

Bị vây trong dư âm của cao trào An Ninh thích loại vằn tai và tóc mai chạm vào nhau, cô nhắm mắt lại khẽ giương môi đỏ mọng, từng chút một lấy mặt cọ mặt Chúc Nhan, tiếp nhận hôn cùng vuốt ve của Chúc Nhan.

Chúc Nhan cũng thích An Ninh lúc này phát ra bản năng từ thân thể cảm giác muốn cùng anh thân cận.

Ngừng lại chừng một phút, lúc An Ninh từ từ khôi phục thần trí mở mắt, Chúc Nhan lần nữa tiến công mãnh liệt.

An Ninh bị Chúc Nhan làm cho không có chút lực chống đỡ, chỉ có thể lắc đầu, vô ý thức nói “Không, không được.....”

.

Lúc cao trào Chúc Nhan thở hào hển, An Ninh thét chói tai hôn mê bất tỉnh.

Ý thức An Ninh trống rỗng, thân thể lại bởi vì kích tình quá độ mà không ngừng run rẩy.

Chúc Nhan ôm An Ninh nghỉ ngơi chốc lát rồi mới trở về gian phòng trên lầu. An bài An Ninh xong, Chúc Nhan đến phòng khách kêu thím Diệp nấu sủi cảo, bưng lên trên lầu đánh thức An Ninh, hai người rúc vào trên giường, cùng ăn một nồi nhỏ, còn chưa xong.

Thím Diệp lại bưng tới một nồi nhỏ, An Ninh ăn mấy miếng sau không muốn ăn nữa, Chúc Nhan liền đem dư lại quét toàn bộ vào trong bụng. “Từ buổi trưa đói bụng đến bây giờ.....”

Chúc Nhan vuốt cái bụng, thư giãn nằm lên trên giường, đưa tay đem An Ninh bên cạnh ôm đến bên cạnh mình.

Một mỗi hai người cũng lười đứng dậy rửa mặt, cứ như vậy mà ngủ.

Ngày thứ hai khi An Ninh tỉnh lại, bên cạnh vị trí đã trống rỗng, An Ninh sờ sờ giường, đã lạnh .

Kể từ khi lần trước Chúc lão gia ngã bệnh, sau đó Chúc Nhan tiếp nhận công ty, anh rõ ràng rất bận rộn, điều này cũng làm cho An Ninh có nhiều không gian thuộc về mình.

Có đôi khi, cô có thể ở phòng vẽ tranh suốt một ngày.

Chỉ cần Chúc Nhan không về, sẽ không có ai quản cô.

Chỉ có vào buổi trưa người giúp việc đưa cơm tới. Hai mươi lăm tháng chạp, Chúc Nhan phải về nhà chính ăn tết.

Tối hai mươi bốn, Chúc Nhan ôm An Ninh, triền miên suốt đêm.

Đến buổi sáng Chúc Nhan rời giường rời đi, An Ninh vẫn còn ngủ say. Chúc Nhan nhìn về mặt điềm tỉnh đang ngủ của An Ninh, nhìn không được cúi người xuống nhẹ nhàng ở khe mở ra trên môi cô ẩn một cái rồi mới nhẹ nhàng rời đi.

Người giúp việc cũng muốn về nhà ăn tết, ngay cả người giúp việc làm vườn cũng nghỉ, nhà thành trống rỗng, bỗng chốc vắng lạnh. Khi An Ninh tỉnh lại, thấy trên tủ đầu giường để một cái cameras mới tinh, bên cạnh trống trơn ngay cả tờ giấy cũng không có, thật đúng là phong cách của Chúc Nhan.

Ăn xong điểm tâm kiêm cơm trưa, An Ninh mang theo cameras rồi với Tiểu Lý và Tương Sinh cùng đi chung quanh chụp một số phong cảnh hình ảnh không tệ, sau khi trở về liền chui đầu vào phòng vẽ để vẽ tranh, thẳng đến tối Chúc Nhan gọi điện thoại tới mới dừng bút. “Đồ đó thích không?”

Chúc Nhan mở miệng, nhàn nhạt hỏi. “Rất thích, em hôm nay còn ra ngoài đi chụp mấy tấm hình, chờ anh trở lại cho anh nhìn tranh em vẽ.”

An Ninh trả lời. “Ừ, có phải còn chưa có ăn cơm hay không?”

Chúc Nhan trong ý nghĩ nào đó, vẫn khá hiểu rõ An Ninh. “..... Vẽ tranh, đã quên.”

An Ninh có chút lúng túng giải thích. “Bây giờ ngay lập tức đi ăn cơm.”

Thanh âm Chúc Nhan lạnh như băng.

An Ninh biết Chúc Nhan không thích cô vì vẽ tranh mà quên ngủ quên ăn. “Ừ, em bảo đảm sau này sẽ không xảy ra tình huống như thế nữa.”

An Ninh sợ Chúc Nhan không vui, liền hủy bỏ quyết định đi học vào năm sau của cô. “Ừ, ăn cơm đi!”

Chúc Nhan cúp điện thoại. An Ninh thở phào nhẹ nhõm, đem điện thoại đưa cho Tiểu Lý bên cạnh, quay quay thân thể cứng ngắc rồi mới xuống lầu.

Cơm nước xong, Tiểu Lý đã giúp cô pha nước tắm, An Ninh tiến vào phòng tắm, vẫn nghĩ thấy được hương thơm huân y thảo nhân nhạ, đoán chừng là Tiểu Lý thả tinh dầu vào bên trong để thư giãn thần kinh.

Ngâm nước xong, hai người giúp việc tới đắp bớp cho cô. “Không cần đắp bớp, tôi ngủ một giấc là khỏe rồi.”

An Ninh nhớ cô không có dặn bọn họ lên.

Loại chuyện sai khiến này, cô chưa bao giờ quen.

Trời sanh cũng không phải là kẻ giàu sang. “Thiếu gia gọi điện thoại tới, nói An tiểu thư hôm nay vẽ tranh cả ngày, nhất định phải đắp bớp.”

Người giúp việc theo quy tắc trả lời. “VẬY THÌ Ở LẠI...”

An Ninh ngoan ngoãn cởi quần áo xuống nằm ở trên giường, mặc cho hai người bôi tinh dầu lên trên người mình, chợt nhanh chợt chậm xoa bóp, cho nên cứ như vậy mà ngủ thiếp đi. Mỗi ngày trừ ăn cơm ra chính là vẽ tranh, đến tối gọi điện thoại cho Chúc Nhan báo cáo tình hình, đây chính là cuộc sống năm trước của An Ninh.

Các người giúp việc rất có trách nhiệm trang trí trong nhà cho có không khí, nhưng mà An Ninh làm sao cũng không cảm giác được hơi thở của lễ mừng năm mới, cho dù có câu đối đỏ, đèn lồng đỏ, sự giàu có và màu sắc rực rỡ, bình an. Đêm trừ tịch – đêm 30, đại đa số người giúp việc cũng về nhà đoàn viên, chỉ để lại Tiểu Lý Tương Sinh cùng thím Diệp, thầy Trần làm xong một bàn cơm tất niên thịnh soạn, cũng rời đi. Chúc Nhan không có ở đây, cũng không có chú ý, An Ninh kêu tất cả mọi người ngồi ở bàn ăn cơm, cùng nhau ăn mừng năm mới. Bất kể là Tương Sinh Tiểu Lý hay là thím Diệp cùng An Ninh, là người cũng không nói nhiều.

Mấy người cùng nhau ăn cơm, không khí cũng không có một chút sinh động.

Cơm nước xong, thím Diệp thu dọn bàn ăn, Tiểu Lý cùng An Ninh đi ra ngoài xem Tương Sinh đốt pháo hoa.

Bầu trời tràn ngập rực rỡ, xinh đẹp có chút không thật.

An Ninh không có thói quen tham gia tiệc liên hoan mùa xuân, trước kia không có, bây giờ cũng không có. Một mình cô trở lại gian phòng, ngồi ở bên giường, nhìn pháo hoa phía ngoài lúc ẩn lúc hiện cùng ngọn đèn dầu như ẩn như hiện, nghe dưới lầu truyền đến giọng hát cười nói trong ti vi, đột nhiên mê mang.

Nếu như không phải là Chúc Nhan, bây giờ cô đã ở nhà ôm cục cưng len lén chạy vào trong viện để không nghe tiếng pháo hoa, hoặc là bây giờ cô đang cùng La Lăng Thu đã trở thành bạn trai cô hàn huyên điện thoại, hoặc là cô vì sinh hoạt phí cùng học phí của nửa năm sau mà buồn rầu, hoặc là cô không có tìm không có phổi mà cười khúc khích cùng các bạn học gửi thư chúc tết.

Tóm lại, cô sẽ không giống như bây giờ, một mình cô đơn ngồi ở trong phòng lộng lẫy hăm mộ hạnh phúc cùng tự do của người khác. Lúc ở trong ti vi truyền đến đêm ngược mười chín tám bảy, Tiểu Lý đi lên, nói Chúc Nhan điện thoại.

22. Chương 22: Năm Mới [2]

Lúc ở trong ti vi truyền đến đêm ngược mười chín tám bảy, Tiểu Lý đi lên, nói Chúc Nhan điện thoại. “Đang làm gì vậy?”

Thanh âm Chúc Nhan có chút mơ hồ. “Đang nghĩ chừng nào thì anh có thể trở về.”

An Ninh cố hết sức lấy lòng Chúc Nhan. “Nghĩ tới anh trở về làm gì?”

Chúc Nhan cười khẽ một tiếng, dường như tâm tình không tệ. “.....”

An Ninh không nói lời nào, rất rõ ràng, luôn luôn nghiêm túc như cô bị Chúc Nhan đùa giỡn. “Em thật muốn anh trở về sao?”

Bên kia Chúc Nhan truyền đến một trận ồn ào, An Ninh cẩn thận nghe, dĩ nhiên là tiếng mọi người hoan hô sau khi đến năm mới, lúc kết thúc đêm ngược. “Năm mới vui vẻ, Chúc Nhan!”

An Ninh tránh không trả lời vấn đề của Chúc Nhan. “Năm mới vui vẻ, anh cho phép em tùy hứng.

Em muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói cái gì thì nói đó, không cần phải nói lời trái lương tâm.”

Thanh âm Chúc Nhan không có bất kỳ lên xuống. “Em cũng không nói lời gì trái lương tâm.”

Mình cũng rất muốn tùy hứng, nhưng mà kết quả của sự bốc đồng, mình chịu không nổi.

An Ninh ở trong lòng thở dài bất đắc dĩ. An Ninh đột nhiên nghe được bên kia có một thanh âm người con gái gọi thiếu gia, Chúc Nhan nói với An Ninh một câu: “Chờ”

, sau đó dừng lại không biết nói những thứ gì mới cầm lấy điện thoại lần nữa. “Bên đây anh có chút việc, em đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Cúp điện thoại Chúc Nhan, An Ninh lại gọi điện thoại đi Mỹ quốc chúc tết cha mẹ.

Cục cưng đang tiến hành mỗi ngày trị liệu theo thường lệ, An Ninh cùng Vương Anh Trần Tuấn nói cũng chỉ có mấy câu liền tẻ ngắt.

Cúp điện thoại, An Ninh đột nhiên cảm thấy rất trống rỗng, trước nay chưa có trống rỗng.

An Ninh xuống lầu cầm một chai rượu đỏ mà lúc trước đi dạo phố với Chúc Nhan mua đổ ra cái ly cao cổ, ngồi ở phía trước cửa sổ uống một ly, lúc không có cái gì kích thích cô lại có chút ý thức trống rỗng, An Ninh cảm giác mình có thể sẽ bị đè nén trong không khí như vậy mà điên mất. Chúc Nhan rất ít uống rượu, An Ninh lại càng không uống.

Lúc ấy mua rượu, chỉ là bởi vì An Ninh tò mò, nhìn thoáng qua quầy chuyên bán rượu bên kia, Chúc Nhan liền dẫn cô đi tới. Người bán hàng rõ là người biết nắm bắt tâm lý, nói một câu với Chúc Nhan “Uống rượu đỏ lâu dài lượng vừa phải rất có lợi cho phái nữ nuôi dưỡng dung nhan, đối với thân thể cũng rất tốt”

, Chúc Nhan liền quên chai rượu nhãn hiệu này giá trên trời, mua một hơi ba bình.

Lúc mới bắt đầu, Chúc Nhan còn thúc giục An Ninh mỗi ngày trước khi ngủ uống một ly, về sau hai người cũng quên mất chuyện này. Nói thật, An Ninh thường không nghĩ ra rượu mắc như vậy đến tột cùng có cái gì tốt mà uống, hơi khổ sở.

Nếu như không phải là bên trong tản ra hương cây nho nhàn nhạt, An Ninh nói gì cũng sẽ không uống. Sau khi uống hai ly, An Ninh đột nhiên cảm thấy mùi vị của rượu càng ngày càng tốt, nhịn không được lại uống nữa, không bao lâu, đã nửa bình rượu thậm chí thấy đầy. Lúc cô chuẩn bị đứng dậy lấy một bình rượu nữa, lại cảm thấy trời đất quay cuồng, nhất thời đứng không vững, cho nên ngã trên mặt đất. “Rõ ràng không có say.....”

An Ninh cảm thấy ý thức hơi mơ hồ, lăm bắm một câu, chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, nhưng thấy Chúc Nhan đứng ở cửa không nói một lời, hơi quái lạ nhìn cô. “Mình uống rượu say rồi?”

An Ninh lắc lắc đầu lại xoa xoa mắt, ngẩng đầu nhìn thấy Chúc Nhan vẫn đứng ở nơi đó, đột nhiên cũng có chút mê mang. “Chúc Nhan, không phải là anh trở về chứ?”

An Ninh khẽ nheo mắt lại, có chút nghi hoặc nhìn Chúc Nhan. “Uống bao nhiêu rượu?”

Chúc Nhan đã đi qua ôm An Ninh mềm nhũn vào trong ngực. “Không nhiều..... em còn không có uống, nó cũng không phải là.....”

An Ninh nhú mày ném chai rượu trong tay xuống, cho biết bất mãn với nó. “Uống rượu say rồi.....”

Chúc Nhan nâng cầm An Ninh lên, nhìn cô ấy bởi vì say rượu mà ánh mắt trở nên mê ly cùng gương mặt đỏ hồng. “Là anh say đó?”

An Ninh không an phận giấy dựa thân thể, ý tránh cái ôm của Chúc Nhan. “Ừ..... hôm nay anh cũng uống không ít.”

Ngón cái của Chúc Nhan xoa môi màu đỏ sẫm của An Ninh.

Kết quả An Ninh a ô một ngụm, thậm chí cắn ngón tay của anh. Chúc Nhan tiện thể ở trong miệng An Ninh chơi đùa một hồi. “Ồ.....”

Com người ẩm ước của An Ninh vì ủy khuất mà nhìn Chúc Nhan, khóe miệng chảy ra nước miếng. “An Ninh.....”

Chúc Nhan rút ngón tay ra, vội vã hôn lên môi An Ninh. “Rượu.....”

An Ninh ở trong miệng Chúc Nhan nếm mùi rượu nhàn nhạt, nhịn không được mà mút vào, cô muốn uống rượu từ trong miệng Chúc Nhan.

Động tác của An Ninh ở trong mắt Chúc Nhan không thể nghi ngờ là hấp dẫn cực lớn. Chúc Nhan hung ác hôn An Ninh, hai tay có chút thô bạo xé toang quần áo cản trở trên người hai người, đẩy An Ninh ngã lên giường. “An Ninh, em hôn anh.”

Chúc Nhan chịu đựng hấp dẫn quá lớn, lại chậm chạp không thể động, mồ hôi trên mặt rơi từng giọt lên trên làn da màu hồng phấn của An Ninh. An Ninh kêu một tiếng, nâng cánh tay ôm cổ Chúc Nhan, chủ động dâng lên đôi môi hồng, bị Chúc Nhan đặt ở trên giường chân cũng không an phận mà cọ cánh tay cùng bên thắt lưng của Chúc Nhan. Chúc Nhan gục ở trên người An Ninh thở dốc một hồi sau mới dần dần khôi phục như cũ, rõ ràng còn chưa có làm cái gì, anh lại bị An Ninh khiêu khích mà suy nghĩ trống rỗng.

Rốt cục nhịn không được Chúc Nhan cầm lấy một cái ôm gối nhét ở dưới lưng An Ninh, cuồng loạn mà thô bạo tiến vào thân thể của cô.

An bình tĩnh mặt ý loạn theo động tác của Chúc Nhan mà thân thể run rẩy, một đôi tay ở trên lưng Chúc Nhan vượt loạn xạ. Sau khi chấm dứt, Chúc Nhan hôn nới miễn cảm của An Ninh, cảm giác thân thể của cô vì sự đụng chạm của mình mà co quắp một trận, vô cùng thỏa mãn, giới hạn lần nữa tới quá mãnh liệt, thời gian kéo dài quá dài, rõ ràng đã thời gian kết thúc đã lâu, nhưng An Ninh vẫn bị vây trong trạng thái thất thần thật lâu, thân thể cũng mềm nhũn, tùy Chúc Nhan vượt ve thể nào cũng sẽ run rẩy không ngừng. Chờ sau khi An Ninh khôi phục như cũ, Chúc Nhan ôm cô vào phòng tắm, không có bất kỳ ngoài ý muốn ở dưới vòi hoa sen một lần nữa.

An Ninh cơ hồ là dính vào giường liền ngủ thiếp đi, Chúc Nhan nhìn khuôn mặt An Ninh ngủ tựa vào bên giường ngồi một lát mới bắt đầu rón rén mặc quần áo.

Ngày mai chính là mừng một đầu năm, còn phải chúc tết, phải cúng tế, rất nhiều chuyện cũng phải chờ anh người mới nhậm chức quản lý Chúc gia này làm. Nhưng thật ra, hôm nay trở lại anh thật không có tính làm chuyện này.

Ở nhà chính, anh cũng uống chút rượu.

Chờ sau khi tất cả mọi người đi ngủ, anh đột nhiên muốn biết An Ninh một mình ở chỗ này làm cái gì, cho nên quỷ thần xui khiến bảo tài xế lái xe tới đây.

Vốn định tới đây nhìn rồi trở về, thật không nghĩ đến An Ninh uống say như thế, An Ninh có loại phong tình, Chúc Nhan nhất thời không kiềm chế được, lại biến thành cái dạng này. Chúc Nhan ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, tài xế đang ngồi ở trên ghế sa lon ngáp.

Thấy Chúc Nhan xuống, anh ta nghiêm chỉnh đứng lên, cúi đầu hô một tiếng thiếu gia. “Ừ, trở về nhà chính.”

Chúc Nhan ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên vách tường phòng khách, còn hai canh giờ nữa sẽ phải cúng tế, trở về ngủ một lúc thôi. Cúng tế của Chúc gia chia làm cúng trời, cúng đất cùng cúng tổ tiên, cũng cố nhân của bốn bộ phận, tới tham gia cũng không phải là toàn bộ đều là người Chúc gia, còn có con cháu của các ông già năm xưa theo Chúc gia bắt đầu sự nghiệp, những người này hiện tại cũng có được một số cổ phần trong sản nghiệp Chúc gia, đồng thời ở trên thương trường cũng tự nhiên là mình có địa vị cùng sản nghiệp, đều là nhân vật có uy tín danh dự trong thành phố A.

Dĩ nhiên, cũng có một số con cháu xuống dốc, chỉ dựa vào trong hoa hồng sản nghiệp Chúc gia chia mà sống, cũng tiêu dao tự tại trôi qua, một năm bốn mùa không cần làm việc, là có thể vượt qua cuộc sống thiếu gia áo dài tới tay cơm tới miệng. Mùa xuân hàng năm, cúng tế của Chúc gia phiền phức mà trang trọng, bắt đầu từ rạng sáng năm giờ mãi cho đến chín giờ sáng mới kết thúc.

Sau khi chấm dứt tất cả mọi người ở lại nhà Chúc gia liên hoan nói chuyện phiếm ôn chuyện cũ, liên tục đến xế chiều mới kết thúc.

Bởi vì Chúc gia nghiêm khắc kéo dài cái truyền thống cúng tế này, cũng bởi vì Chúc gia lãnh đạo có phương pháp, từ lúc mới bắt đầu lập nghiệp đến bây giờ Chúc gia đã kéo dài đến người lãnh đạo đời thứ tư, cả tập đoàn coi như là khá đoàn kết, không có nội chiến, cũng không có gút mắt ích lợi.

Dĩ nhiên, một sản nghiệp lớn như thế, một số mâu thuẫn nhỏ cùng xung đột nhỏ là hoàn toàn không đáng kể. Xế chiều chờ tất cả tân khách rời đi, Chúc Nhan xoa bóp cái trán chuẩn bị trở về gian phòng ngủ, một người thanh niên xấp xỉ cùng tuổi phong thái hiên ngang đột nhiên từ trong phòng Chúc lão gia đi ra, tiến lên gọi Chúc Nhan. “Nhan thiếu, xin chờ một chút.”

Người trẻ tuổi ba bước hai bước đi tới trước mặt Chúc Nhan. “Thế nào?”

Chúc Nhan có chút không kiên nhẫn. “Tôi là cháu nhỏ nhất đời thứ tư Lục gia Lục Sâm, tôi muốn chấn chỉnh lại Lục gia, tạo một sự nghiệp, cần ngài ủng hộ.”

Lục Sâm rất có lòng tin nhìn Chúc Nhan. “Lục gia..... Từ sau khi ông nội của anh Lục Tê Sơn qua đời, thì cuộc sống vẫn dựa vào chia hoa hồng, đúng không?”

Chúc Nhan nhanh chóng huy động số liệu trong đầu, anh chưa từng thấy qua người nắm quyền đời thứ nhất của Lục gia, ngược lại nhớ kỹ nhân vật nắm quyền đời thứ hai Lục Tê Sơn, năm đó đi theo Chúc lão gia vào nam ra bắc, là một người kiên cường.

Nhưng mà ông ấy sinh ba người con, một với một người thành giành, ăn uống chơi gái đều đánh cuộc toàn bộ mọi thứ, một người cháu duy nhất biết điều nghe lời, lại còn là một thỏ cha, dưới sự nóng giận của Lục Tê Sơn bị đuổi ra Lục gia, dòng họ từ bỏ, từ đó không có tin tức.

Mấy năm sau, thỏ cha này lại ôm một đứa con xuất hiện ở Lục gia, nói với Lục Tê Sơn: “Ngài có thể không nhận con, nhưng mà đứa cháu này ngài không thể không nhận, nó là cốt nhục của Lục gia.”

Cũng không ai biết một người đồng tính luyến ái đến tận cùng làm thế nào mà sinh ra một đứa con trai.

Lục Tê Sơn nhìn đứa nhỏ thông minh kia, giữ lại, nói như thế nào đều là người Lục gia, tự nhiên không thể lưu lạc đầu đường.

Mà lần này đứa con của Lục gia sau khi rời khỏi thì thật sự không có trở lại, đứa nhỏ chính là thanh niên đang đứng ở trước mắt anh, Lục Sâm. Nhưng trong đời thứ tư của Lục gia, cũng chỉ có mỗi Lục Sâm tranh giành, mấy người anh em trên anh ra trừ đua xe thì tán gái, quả thực chính là điển hình của thượng bất chánh hạ tắc loạn. Nhưng mà, Chúc Nhan nhớ rõ Lục Sâm này còn chưa tốt nghiệp đại học, bây giờ đã muốn tạo sự nghiệp, có phải hơi nóng vội hay không?

23. Chương 23: Ghen Tuông Nghi Ngờ [1]

Nhưng mà, Chúc Nhan nhớ rõ Lục Sâm này còn chưa tốt nghiệp đại học, bây giờ đã muốn tạo sự nghiệp, có phải hơi nóng vội hay không? “Ừ, nói ra thật xấu hổ, ông nội đối với mấy người chúng tôi là hận vô cùng, cuối cùng là ôm hận mà chết. Hành động bây giờ của tôi, cũng là muốn cho ông nội mỉm cười dưới cửu tuyền, chứng minh cho ông thấy cháu của Lục gia không phải là chỉ biết ăn chơi tán gái đánh bài.”

Lục Sâm rõ ràng đối với mấy người anh vô cùng khinh thường. “Anh bây giờ vẫn là sinh viên đại học sao?”

Chúc Nhan đánh giá Lục Sâm một phen, trắng nõn, vóc dáng cao, cũng là kế thừa phong phạm của ba. “Không nên bởi vì tuổi của tôi mà phủ định tôi.

Nếu như tôi nhớ không lầm, hai người chúng ta cùng tuổi.”

Lục Sâm cố gắng tranh thủ vì mình. “Ừ, vậy anh muốn dùng cái gì thuyết phục tôi ủng hộ anh?”

Chúc Nhan nhún mày. “Đây là kế hoạch tôi gây dựng sự nghiệp, vẫn phiên Nhan thiếu tranh thủ thời gian nhìn một cái.

Nếu như ngài đối với cái này cảm thấy hứng thú, phía trên có phương thức liên lạc của tôi.

Nếu như ngài không có hứng thú, cũng phiền ngài nói với tôi một tiếng phần kế hoạch này của tôi có khuyết điểm, tôi nhất định sẽ sửa lại.”

Lục Sâm từ trong túi bên người lấy ra một phần giấy a4 thật dày, dùng cái kẹp nhỏ màu đen kẹp vào ngay ngắn. “Ừ, tôi sẽ xem qua.”

Chúc Nhan nhận lấy, nhìn lướt qua chi chít chữ phía trên. “Tôi đây chờ tin tức của ngài, cũng không quá rầy.

Nhan thiếu gấp lại sau!”

Lục Sâm khẽ cúi người, sau đó rời đi. Mặc dù Chúc Nhan rất mệt, có thể là do cúng tế cùng tụ hội quá náo nhiệt, đến bây giờ trong đầu anh vẫn ông ông, nằm ở trên giường làm sao cũng ngủ không được, dứt khoát cầm lấy kế hoạch của Lục Sâm, nhanh chóng quét một lần.

Chúc Nhan dùng thời gian một canh giờ xem xong khoảng chừng 60 tờ kế hoạch, sau đó lại tốn không ít thời gian ở bên cạnh làm không ít ghi chú cùng lời bình luận cùng với sửa đổi, chờ anh kết thúc mọi chuyện cần thiết, thì phía ngoài trời đã tối rồi. Người giúp việc tới đây gõ cửa gọi anh đi lau dọn cơm.

Chúc Nhan vượt vượt ánh mắt khàn giọng trả lời: “Cô trở về nói với ông nội tôi đã nghỉ ngơi, ngày mai sẽ theo ông dùng bữa.”

“Dạ.”

Nghe tiếng bước chân người giúp việc dần xa, Chúc Nhan ngay cả đèn cũng không có tắt, rồi thay quần áo mà ngủ. Ngày thứ hai Chúc Nhan ở nhà cùng mấy người bề trên nói chuyện phiếm uống rượu, còn nói kế hoạch sau này.

Một ngày như vậy qua đi.

Buổi tối Chúc Nhan gọi điện thoại cho An Ninh, bên kia mười phần thanh âm buồn ngủ, còn có giọng mũi nong nặc. “Thế nào sớm như vậy đã ngủ?”

Chúc Nhan nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay trên cổ tay, vẫn chưa tới chín giờ. “Hình như muốn cảm mạo.....”

An Ninh cố gắng tập trung tinh lực để mình nói chuyện với Chúc Nhan.

Nói sau đêm say rượu hôm đó, An Ninh cùng Chúc Nhan một đêm phóng túng.

Chúc Nhan vội vàng cũng không có chuyện gì, cũng là An Ninh sáng sớm ngày thứ hai tỉnh lại thì toàn thân bủn rủn, người giúp việc hỗ trợ xoa bóp hồi lâu cũng không thấy hiệu quả, lúc chiều lại phát sốt nhẹ.

Thím Diệp vội gọi điện thoại cho Chúc Nhan bị An Ninh ngăn lại.

An Ninh đã sớm từ trong miệng thím Diệp nghe nói Chúc gia cũng tế phúc tạp cùng long trọng đến cỡ nào, nhà chính mừng năm mới náo nhiệt thế nào.

Cô tự nhiên hiểu Chúc Nhan vội vàng, hơn nữa, phát ra từ trong lòng, cô cũng không hy vọng Chúc Nhan xuất hiện ở trước mặt cô lúc yếu ớt nhất.

Hai người quan hệ, căn bản không có cần thiết cái dạng này. “Chừng nào thì bắt đầu ?”

Chúc Nhan nhún mày. “Không có gì, chỉ là không có chút chút sức lực nào, nghỉ ngơi một chút là được, anh còn bận việc của anh, không cần phải để ý đến em.”

An Ninh lấy tay vỗ vỗ cái trán khó chịu, cố gắng khiến mình thanh tỉnh một chút. “Em ngủ trước đi!”

Chúc Nhan nói xong cúp điện thoại. An Ninh làm sao có thể ngủ được? Chúc Nhan này rõ ràng cho thấy muốn tới đây, An Ninh dặn dò người giúp việc chờ ở bên cạnh lấy nhiệt kế tới đây, quan sát một chút là 38 độ 5.

Ở trong lòng An Ninh buồn bực một hồi, Chúc Nhan nhất định sẽ rất tức giận. Quả nhiên không lâu sau, Chúc Nhan dẫn theo bác sĩ tới, sau khi kiểm tra một hồi, An Ninh ngoan ngoãn nằm ở trên giường để chích thuốc sau tiếp tục truyền dịch. Chúc Nhan cũng không có tức giận, thay đồ ngủ nằm ở bên cạnh An Ninh, lại cầm lấy kế hoạch của Lục Sâm xem xét, lại lấy tay nhẹ nhàng mà vuốt ve đỉnh đầu An Ninh.

An Ninh ở trong cái loại an ủi này dần dần ngủ đi. An Ninh thấy là ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa ngày thứ hai, thậm chí còn thấy Chúc Nhan.

An Ninh vươn cánh tay ra ôm thắt lưng tinh tế của Chúc Nhan, đem mặt chôn ở bên thắt lưng anh cọ xát một trận.

Chúc Nhan hiển nhiên rất vui với biểu hiện của An Ninh như vậy, cúi đầu hôn cái trán An Ninh, dặn dò người giúp việc mang bữa trưa lên. “Em đi đánh răng rửa mặt trước.”

An Ninh lảo đảo xuống giường, mới vừa đi hai bước đã bị Chúc Nhan đi tới bế lên. “Anh thả em xuống.”

Đến cửa phòng tắm, An Ninh bắt đầu kháng nghị.

Cô chẳng những muốn đánh răng rửa mặt còn muốn đi nhà cầu, tự nhiên không thể để cho Chúc Nhan theo bên người. Chúc Nhan hôn vành tai An Ninh, để cô xuống. Ăn xong cơm trưa bác sĩ tới truyền dịch cho An Ninh, thím Diệp cẩn thận chuẩn bị túi chườm nóng đặt ở bên cái tay truyền dịch của An Ninh, nói là chất lỏng quá lạnh, như vậy thoải mái một chút. Lúc truyền dịch đến một nửa, Chúc Nhan rốt cục cũng buông đồ vẫn cầm ở trong tay xem xét nhiều lần từ ngày hôm qua đến giờ, lấy điện thoại di động ra dựa theo phương thức liên lạc phía trên gọi điện thoại cho Lục Sâm. Bên kia sau khi Lục Sâm nhận được điện thoại của Chúc Nhan rất kích động, nói chuyện cũng hơi lắp. “Bây giờ anh có thời gian không?”

Chúc Nhan hỏi. “Có có! Tôi lúc nào cũng có!”

Lục Sâm kích động gật đầu với điện thoại, mặc dù Chúc Nhan không nhìn thấy. “VẬY anh biết hoa viên nhai ở đâu chứ?”

Chúc Nhan suy nghĩ một chút hỏi. “Hoa viên nhai..... Không biết.”

“Anh ở đâu, tôi bảo tài xế đi qua đón.”

Chúc Nhan nhìn bên ngoài, mới hai giờ, dù sao xế chiều cũng không có chuyện gì. “Nhan thiếu, như vậy đi, tôi ở cửa Phương Thức chờ tài xế tới!”

Lục Sâm suy nghĩ thật nhanh. “Cũng được.”

Chúc Nhan cúp điện thoại, dặn dò Trầm Khinh đi cùng tài xế.

Trầm Khinh ở bên cạnh Chúc lão gia mấy năm, bậc đàn anh cùng người vai dưới của tập đoàn ông ta đều biết. Lúc Trầm Khinh dẫn Lục Sâm trở về, An Ninh còn chưa xong. “Thím Diệp ở chỗ này cùng em, anh có việc đi xuống trước.”

Chúc Nhan vỗ vỗ khuôn mặt hơi ửng hồng của An Ninh, đứng dậy xuống lầu. Chúc Nhan cũng không có chào hỏi Lục Sâm, hai người nói thẳng, trực tiếp bàn luận đến kế hoạch gây dựng sự nghiệp của anh ta.

Chúc Nhan cũng không có hoàn toàn phản đối cũng không có đặc biệt khẳng định, chỉ là đưa một ít ý kiến không đúng trọng tâm, người thanh niên bên cạnh Lục Sâm nghe cũng không ngừng gật đầu. “Thiếu gia, An tiểu thư đã bớt nóng.”

Cô tốt nhất không nên ở trong phòng, lúc này nên đi ra ngoài đi một chút, hít thở không khí trong lành một chút.”

Bác sĩ cầm dụng cụ chữa bệnh, lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm nói với Chúc Nhan.

Sau khi bác sĩ đi, Chúc Nhan dặn dò thím Diệp: “Cho tiểu thư mặc dày một chút, để Tương Sinh cùng các người đi ra ngoài đi dạo một chút.

Đừng đi xa, đi dạo gần đây là được.”

Xoay người, anh lại bắt đầu nói chuyện cùng Lục Sâm.

Chẳng qua là, khi An Ninh từ trên lầu đi xuống, lực chú ý của Lục Sâm rất rõ ràng đã bị hấp dẫn.

Sắc mặt Chúc Nhan trở nên không tốt lắm.

Nhưng mà Lục Sâm căn bản là không có chú ý tới những thứ này, đôi mắt nhìn thẳng An Ninh, ngay cả người bạn bên cạnh nhắc nhở cũng không có chú ý tới.

24. Chương 24: Ghen Tuông Nghi Ngờ [2]

Nhưng mà Lục Sâm căn bản là không có chú ý tới những thứ này, đôi mắt nhìn thẳng An Ninh, ngay cả người bạn bên cạnh nhắc nhở cũng không có chú ý tới. “Lục Sâm!”

Phản Siêu cũng vội muốn chết, cái tên Lục Sâm này ngày thường đối với nữ sinh cũng không có hứng thú lắm, thế nào hôm nay cứ như vậy mà chẳng phân biệt đang ở nơi nào mà nhìn chăm chăm vào người phụ nữ của Nhan thiếu? Cậu ta không phải muốn chết chứ? Còn anh không muốn đâu!!! “Chị An Ninh?”

Lúc Lục Sâm thấy An Ninh đi đến bên cạnh Chúc Nhan thì đứng lên, có chút kích động nhìn An Ninh. “..... Cậu là.....”

An Ninh có chút do dự nhìn Lục Sâm, quan sát anh ta một phen, cũng không có nhớ ra là ai. “Chị An Ninh, là tôi, tiểu Sâm đây!”

Lục Sâm kích động vỗ vỗ mặt mình, để An Ninh nhìn bên trái phía dưới xương gò má anh có một vết sẹo không rõ ràng. “Lục Sâm.....?!”

Tiểu Sâm và vết sẹo, kết hợp cùng nhau chính là Lục Sâm.

Nhưng mà, Lục Sâm không phải là một đứa bé gầy teo nhỏ con sao? Thế nào..... An Ninh nhìn Lục Sâm trước mắt thân cao ít nhất một thước tám, rất rắn chắc. “Thế nào? Quen biết cũ?”

Chúc Nhan đứng lên, đã che khuất An Ninh đường lòng mày hơi kéo lên. “Ừ! Chị An Ninh là ân nhân cứu mạng của tôi! Thật không nghĩ tới, ở nơi này cũng có thể nhìn thấy chị!”

Nụ cười Lục Sâm đột nhiên ngừng lại ở trên mặt, ánh mắt của anh đảo qua lại trên người Chúc Nhan và An Ninh mấy lần, rốt cục kịp phản ứng: “Thì ra chị An Ninh chính là..... An Ninh...”

Lời của Lục Sâm khiến An Ninh có chút mơ hồ.

Cái gì gọi là chị An Ninh chính là An Ninh..... “Tiểu Sâm, các người cứ hàn huyên bàn chuyện, tôi ra ngoài đi dạo một chút, một lát trở lại hàn huyên.”

An Ninh cảm giác được rõ ràng là Chúc Nhan không vui, bây giờ bất kể Lục Sâm thế nào, cô vẫn là quyết định ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách. Cũng không trách được An Ninh giờ không nhận ra Lục Sâm, lúc bọn họ mới quen, An Ninh mười sáu tuổi, Lục Sâm mười lăm tuổi.

Ngay lúc đó Lục Sâm còn chưa trở mã, trắng mà gầy teo nhỏ con, tính tình có vẻ cố tình bướng bỉnh.

Lúc ấy An Ninh mới đến lớp một bức tranh để học, Lục Sâm đã ở đấy.

Lúc ấy trong lớp Lục Sâm vẽ tranh là được nhất, An Ninh đến muộn, lão sư vì lười biếng, để cho An Ninh giải thích một hồi sau nói với Lục Sâm bên cạnh: “Con vẽ tranh tốt, chiều cổ một bạn học mới này.”

Mặc dù ngoài mặt Lục Sâm cao ngạo, lúc làm mọi việc lại rất nghiêm túc, cơ hồ là đem tay nghề mà dạy An Ninh. Hai người rất nhanh liền quen thuộc, An Ninh mới phát hiện Lục Sâm cũng không giống như mặt ngoài của anh ta vậy, mà là một người rất điềm đạm, có đôi khi còn có chút hồ đồ, tính cách tương đối đáng yêu.

Có thể là anh ta vẽ tranh tốt cũng có thể là ngày thường bộ dạng anh ta lạnh như băng, đặc tội không ít người. Một ngày sau khi tan học, đang chờ xe buýt An Ninh đột nhiên nhớ tới cô rơi một hộp bút chì màu sắc rực rỡ ở phòng vẽ tranh rồi.

Hộp bút máy kia là Trần Tuấn cho cô quà sinh nhật mười sáu tuổi, bút chì hòa tan trong nước được nhập khẩu từ Đức, cô rất thích.

Cho nên, nhìn thấy xe buýt đến trạm, cô cũng không do dự, xoay người đi trở về phòng vẽ tranh.

Phòng vẽ tranh trong một cái gác lửng ở thôn Thành Trung, ngõ hẻm dưới lầu rất vắng vẻ, nhất là đến hoàng hôn, luôn có một loại hơi thở hủ bại bao phủ.

Nếu như ở bình thường, An Ninh chưa bao giờ một mình dám đi cái ngõ hẻm này.

Nhưng mà, nghĩ đến hộp chì màu kia, An Ninh bằng thái độ anh dũng hy sinh đi vào. An Ninh đi vào chưa được mấy bước thì thấy mấy người nam sinh cao to vây bắt một người đang nói cái gì.

Cô muốn đi phòng vẽ tranh, nhất định phải đi ngang qua nơi đó.

An Ninh vốn không muốn nhiều chuyện, nghĩ làm bộ như không nhìn thấy mà đi qua, có thể trong lúc lơ đãng cô thấy bị người nam sinh vây quanh dĩ nhiên là bạn duy nhất ở trong phòng vẽ tranh của cô Tiểu Sâm! Càng làm cho cô cảm thấy kinh khủng chính là, một người nam sinh thậm chí cầm lấy máy dao gọt bút nhỏ để ở trên khuôn mặt trắng nõn của tiểu Sâm.

An Ninh không có thấy dao nhỏ kia đến tột cùng có hay không làm tổn thương khuôn mặt của tiểu Sâm, cô chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, trong cổ họng ngứa ngáy một hồi sau, thậm chí quá ngốc mà hô lớn một tiếng: “Cảnh sát tới!”

Vây quanh tiểu Sâm mấy người kia đều là học sinh trong phòng vẽ tranh gần đây, cũng có một người trong phòng vẽ tranh bọn hắn, tuổi cũng không lớn.

Vốn chính là vì cậy mạnh học như ở trong ti vi.

Bây giờ vừa nghe những lời này, làm cho sợ đến hồn phi phách tán, bỏ lại dao nhỏ bỏ chạy, làm sao còn nhớ được những lời này đến tột cùng là thật hay giả.

Sau An Ninh hồi tưởng lại, cho dù cô là không phải là cảnh sát tới, tùy tiện ở nơi đó rống to một tiếng nói, đám người kia cũng có thể bị làm cho sợ đến tè ra quần. Vốn người nọ chẳng qua là cầm lấy dao nhỏ tính hù dọa Lục Sâm một phen, kết quả bị cái tiếng rống của An Ninh làm cho sợ đến sẩy tay thật sự rạch ở trên mặt anh ta một cái.

Bất luận như thế nào, vết thương rất cạn, bởi vì do dao nhỏ gọt bút chì, phía trên vết thương lưu lại màu xám muội chì, để lại trên mặt trắng của Lục Sâm vết sẹo màu xanh nhạt chừng một cm.

Bất quá, với lời của Lục Sâm mà nói, chính là đường vết sẹo này trên mặt anh ta khiến cho anh ta càng thêm có khí khái đàn ông. Từ sau sự kiện đó, quan hệ hai người liền thân thiết hơn.

Lục Sâm biết An Ninh còn lớn hơn anh ta một tuổi sau, một tiếng một tiếng chị An Ninh, kêu đặc biệt thân mật.

Bất quá, một ngày nửa năm sau, Lục Sâm không đi phòng vẽ tranh.

Hơn nữa từ sau đó, Lục Sâm không còn xuất hiện ở trước mặt An Ninh.

Từ từ , An Ninh lãng quên có một bé trai như vậy.

Cô thật không có nghĩ chuyện cách năm năm, không, phải là sáu năm, bọn họ thực sự gặp lại nhau. Chỉ có điều, hiện tại trong lòng An Ninh hỗn loạn đủ mùi vị, hy vọng Lục Sâm biết tình trạng bây giờ của cô,

không nên khinh thường cô..... Đồng thời cũng cầu nguyện Chúc Nhan đừng tức giận. Bên này, Lục Sâm cũng cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

Anh đã sớm nghe nói Nhan thiếu luôn luôn không gần nữ sắc đột nhiên nửa năm trước nuôi một tình nhân bên người.

Chẳng qua là, anh chưa từng có nghĩ An Ninh trong truyền thuyết được Nhan thiếu đặt biệt cưng chiều nhất chính là chị An Ninh mà anh biết.

Anh thật không có xem thường An Ninh, chẳng qua là cảm thấy trong lòng có chút không được tự nhiên, rõ ràng là chị An Ninh của anh, cứ như vậy đột nhiên biến thành người phụ nữ của Nhan thiếu Năm đó Lục Sâm đi học vẽ tranh là gạ Lục Tê Sơn.

Chẳng qua là sau khi Lục Tê Sơn sắp chết nói với anh một vài lời, anh mới đột nhiên hiểu được, thì ra cái gì anh cũng dấu diếm không được ông nội vĩ đại giống như thần này.

Lục Tê Sơn trong những ngày cuối cùng của ông đã đưa Lục Sâm đến một khu nhà quản lý chặt chẽ đi học ở trường tư nhân, tới nay, anh hoàn toàn chặt đứt liên lạc với An Ninh.

Lục Sâm chờ tốt nghiệp trung học xong sẽ đi tìm An Ninh, cái lớp vẽ tranh kia đã sớm không còn tồn tại.

Trên cửa gỗ loang lổ thuốc màu vẽ viết cong vẹo hai chữ:“Cho thuê”

. Ngày đó mấy nam sinh cũng không biết nghe từ đâu nói ba của Lục Sâm là một đồng tính luyến ái, mấy người nam sinh vây quanh anh, nhưng thật ra cũng không phải là đe dọa đơn giản vớ vét tài sản.

Lục Sâm không biết ngày đó nếu như không có An Ninh đi qua nơi đó, không có mạo hiểm nguy hiểm hô một câu như vậy, sẽ là dạng kết quả gì.

Cho nên, anh vẫn cảm kích An Ninh, cũng không chỉ là cứu anh một mạng đơn giản như vậy.

Nếu như ngày đó thật sự xảy ra chuyện gì, có lẽ cả vận mệnh của anh cũng sẽ thay đổi theo.

25. Chương 25: Ghen Tuông Nghi Ngờ (3)

Nếu như ngày đó thật sự xảy ra chuyện gì, có lẽ cả vận mệnh của anh cũng sẽ thay đổi theo. Lúc An Ninh trở về, bọn họ vừa thảo luận được một đoạn.

An Ninh đi bộ cả người ra mồ hôi, đến trên ghế sa lon vừa định tháo khăn quàng cổ cùng cái mũ, bị Chúc Nhan ngăn lại. “Chờ đổ mồ hôi xong hãy cởi quần áo.”

Chúc Nhan đem ly nước trà nóng trước mặt mình đưa cho An Ninh sưởi ấm tay.

Lục Sâm cùng Phàn Siêu nhìn nhau, bọn họ nghe nói Nhan thiếu rất cưng chiều An Ninh, chỉ là không nghĩ cưng chiều đến nước này. “Chị An Ninh bị cảm?”

Lục Sâm quan tâm hỏi. “Ừ, cũng sắp khỏe rồi.

Tiểu Sâm vẫn còn đi học chứ?”

An Ninh len lén nhìn Chúc Nhan một cái, cảm giác anh không có ý phản đối, tiếp tục hỏi Lục Sâm. “Đại học năm 3, cũng sắp tốt nghiệp.

Bây giờ tôi đang chuẩn bị tự mình gây dựng sự nghiệp, bây giờ chị còn vẽ tranh chứ?”

Lục Sâm hỏi một chút. “Ừ, mình rảnh rồi không có gì làm sẽ vẽ tranh.

Nếu thích, cả đời cũng không muốn vứt bỏ.”

An Ninh không biết bây giờ Lục Sâm đã không còn vẽ tranh nữa. “Ừ, ngàn vạn không thể vứt bỏ, sẽ hối hận .

Bây giờ mặc dù tôi đang học máy tính, nhưng mà nội dung gây dựng sự nghiệp có liên quan với vẽ tranh. Tôi nghĩ chờ sự nghiệp thành công, sẽ tiếp tục vẽ tranh.”

“Vậy trước tiên anh hãy nghĩ làm thế nào mới có sự nghiệp thành công đi! Chuyện ngày hôm nay nói tới đây thôi, các người trở về suy nghĩ cẩn thận một chút, chờ có tiến triển hãy liên lạc với tôi.”

Chúc Nhan mở miệng tiễn khách. “Được, chúng tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận! Nhan thiếu gặp lại sau, chị An Ninh gặp lại sau!”

Lục Sâm lưu luyến mà nhìn An Ninh một cái, hiển nhiên ôn chuyện còn chưa đủ.

Phàn Siêu nhẹ nhàng giật Lục Sâm, hai người cùng nhau đi ra ngoài. “Cái cậu này không muốn mạng có phải hay không? Bây giờ bất kể trước kia cậu cùng An tiểu thư là quan hệ như thế nào, ở trước mặt Nhan thiếu không nên lộ ra cái loại vẽ mặt muốn bị đánh đi?”

Hai người ra cửa, Phàn Siêu liền mắng Lục Sâm một chút. “Cậu không biết chị An Ninh có ý nghĩa với mình thế nào đâu.”

Lục Sâm thở dài nghiêm túc. “Bất kể nói như thế nào, An tiểu thư hiện tại cũng là người phụ nữ của Nhan thiếu, chúng ta không thể chọc.

Ý nghĩa to lớn, chúng ta cảm kích ở trong lòng có được hay không?”

Phàn Siêu sững sốt một chút, mới nói. “Được rồi anh em, mình biết mình nên làm như thế nào.”

Lục Sâm cười cười, chấn chỉnh Lục gia mới là việc cấp bách. Ăn cơm tối, An Ninh bởi vì liên quan tới thuốc mà bắt đầu mệt rũ rời, sau đó Chúc Nhan ôm cô lên lầu hai người cái gì cũng không làm, cùng nhau ôm, nằm ở trên giường đơn thuần nói chuyện phiếm.

Nhưng thật ra cũng coi như không nói chuyện phiếm, chẳng qua là An Ninh giải thích quan hệ năm đó của cô cùng Lục Sâm mà thôi. “Ngủ.”

Chúc Nhan cuối cùng tiêu tan, An Ninh cũng có thể bình yên ngủ. Tiết nguyên tiêu ngày đó Chúc Nhan vậy mà không trở về nhà chính, chỉ gọi điện thoại cho bên kia.

Ban ngày An Ninh theo thầy Trần học gói bánh trôi, Chúc Nhan ngồi ở phòng khách xem báo, lên net.

Buổi tối sau khi ăn bánh trôi lần đầu An Ninh làm, Chúc Nhan mang theo An Ninh được bao bọc quần áo kín đi công viên gần đó xem hoa đăng. Vốn là lái xe đi qua, nhưng mà còn chưa tới công viên, đường đã bị chắn rồi.

Chúc Nhan dặn dò tài xế đem xe đến một chỗ vắng mà đậu, ở tại chỗ chờ là được rồi.

Chúc Nhan chỉ đem An Ninh, hai người vào công viên, không để cho cận vệ cùng phụ tá đi theo, bởi vì nhiều người, cơ hồ là tình trạng người chen người, cho dù cận vệ theo bên người cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Chẳng thà vui vẻ tự do, hai người cùng đi, không cần bận tâm người khác có đuổi kịp hay không. Lúc mới bắt đầu, Chúc Nhan một tay ôm bả vai An Ninh, ở trong dòng người thông thả đi.

Sau lại người quá nhiều, Chúc Nhan kéo tay An Ninh, che cô vào trong ngực chen về phía trước.

Nhưng thật ra lúc đi trên đường, hai người liền hối hận tới xem hoa đăng ở đâu, quả thực là đến xem người.

Giống như Chúc Nhan cao như vậy vóc dáng hoàn hảo, phạm vi nhìn khá rộng lớn.

An Ninh vóc dáng cao 168 cm, đứng ở trong đám người, chỉ có thể nhìn thấy một mảng lớn cái ót.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu xem hoa đăng, không cẩn thận cũng sẽ bị đập một cước.

Càng về sau, Chúc Nhan và An Ninh lần đầu tiên đạt thành chung nhận thức, mau kết thúc cái đường một người này! Đột nhiên, không biết phía trước chuyện gì xảy ra, trong đám người phát sinh một trận hỗn loạn.

An Ninh nghe được một thanh âm vang lên, ngẩng đầu nhìn thấy pháo hoa đầy màu sắc khắp bầu trời.

Chính là một cái ngẩn người ra như thế, An Ninh không biết bị ai đẩy một cái lại bị ai chen chúc một chút, chờ lúc cô cố gắng bảo trì tốt thăng bằng dừng bước, bên cạnh đi tới đi lui đều là người xa lạ.

Chúc Nhan..... Không thấy..... Trong nháy mắt như vậy, An Ninh nhìn dòng người bên cạnh, có một loại kích động muốn chạy trốn.

Cô thậm chí bắt đầu suy nghĩ trên người có bao nhiêu tiền, đi ra ngoài tới chỗ nào đón xe, sau đó chạy đến thành phố nào.

Đầu óc của cô tốc độ xoay chuyển vô cùng nhanh.

Chẳng qua là, lúc cô nhiệt huyết sôi trào mà bước đi thì trong nháy mắt, cô đột nhiên nghĩ đến người nhà ở Mỹ quốc xa xôi.

An Ninh đột nhiên cảm thấy thế giới chung quanh ồn ào bỗng chốc yên tĩnh trở lại, cô giống như là một con diều vậy, có chỗ khác là bị Chúc Nhan nắm trong tay.

Chỉ cần bệnh cực chưa khỏi hẳn, liền sợi dây giữ Chúc Nhan và cô cũng chưa đứt. An Ninh lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn nét mặt người đi qua bên cạnh khác nhau, ngoan ngoãn chờ đợi Chúc Nhan tới nhặt cô trở về. An Ninh chờ cũng không bao lâu, một đôi bàn tay to đột nhiên từ sau lưng ôm hông của cô.

An Ninh không biết trong nháy mắt kia tại sao mình đột nhiên rơi lệ.

Cô ngẩng đầu nói với Chúc Nhan: “Xem, anh vứt bỏ em.”

Sau đó nước mắt liền rơi xuống.

Cô hiểu mình cũng không phải là bởi vì Chúc Nhan vứt bỏ cô mà khóc, chẳng qua là cô ý thức được tình cảnh bây giờ của mình mà khổ sở, mà tuyệt vọng.

Cô nói như vậy, chỉ là vì lấy lòng Chúc Nhan, chỉ là lấy lòng.

Giống như là con chó nhỏ thấy chủ nhân nhà mình, giống như vui vẻ mà quẫy cái đuôi.

Bất kể một khắc trước anh có phải hung hăng đập cô một cước hay không đó là số mạng. “Cả đời này em cũng đừng nghĩ rời khỏi anh.”

Chúc Nhan thở kịch liệt, trong mùa đông rét lạnh, trên trán thậm chí hiện đầy một tầng mồ hôi hột tinh mịn.

Anh hung hăng mà ôm An Ninh vào trong ngực, không để ý người bên cạnh chỉ trở, cứng rắn mà hôn lên môi hơi mặn của cô. Lúc từ trong công viên đi ra, Chúc Nhan ôm An Ninh vào trong ngực thật chắc, không dám có một chút khinh thường.

Hai người chuyên tâm bước đi, hoa đăng pháo hoa gì đó, hết thấy cũng gặp quỷ thôi!

26. Chương 26: Nhập Học

Lúc từ trong công viên đi ra, Chúc Nhan ôm An Ninh vào trong ngực thật chắc, không dám có một chút khinh thường.

Hai người chuyên tâm bước đi, hoa đăng pháo hoa gì đó, hết thấy cũng gặp quỷ thôi! Về đến nhà, Chúc Nhan vội vàng kéo An Ninh vào trong phòng tắm, mặc cho nước nóng cọ rửa hai người thân thể đồng thời, anh tiến vào cô.

Có lẽ là bởi vì sự việc xen vào giữa, tối hôm đó tâm tình Chúc Nhan rất quái dị, anh không nói một lời mà xông vào lại xông vào, mãi cho đến khi An Ninh khóc cầu xin tha thứ cũng không buông ra.

Cuối cùng An Ninh cũng không biết là bởi vì thể lực cô chống đỡ hết nổi hay là kích tình quá độ, thân thể theo động tác lắc tới lắc lui của Chúc Nhan mà hôn mê bất tỉnh. Ngày thứ hai khi An Ninh tỉnh lại phát

hiện trên giường một đống hỗn độn, hơn nữa thân thể hai người trần truồng dính sát vào nhau một chỗ, càng làm cho người lúng túng chính là, Chúc Nhan vẫn còn trong cơ thể cô. An Ninh lén lút di chuyển thân thể một chút, thậm chí cảm giác được cái kia của Chúc Nhan ở trong cơ thể cô từ từ bành trướng lên..... Cô lúng túng ngẩng đầu nhìn về phía Chúc Nhan, không nghĩ tới Chúc Nhan vốn đang ngủ say không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, mặt không chút thay đổi mà nhìn cô. “Chúc Nhan.....”

An Ninh động cũng không dám động.

Bây giờ toàn thân cô từ trên xuống dưới giống như là bị xe tải nghiền qua vậy, vô cùng mệt mỏi.

Rất khó tưởng tượng cảm nhận lúc này của Chúc Nhan là cái dạng gì. “Ừ.”

Chúc Nhan lại chậm rãi hướng về phía trước đẩy một cái, chôn vào thật sâu. “Chúc Nhan.....”

An Ninh khóc nức nở, cô khẩn cầu nhìn Chúc Nhan, hy vọng anh có thể dừng lại. “Bên trong thật ấm áp.”

Chúc Nhan hôn môi An Ninh, lại chậm rãi lui ra.

Tối ngày hôm qua làm chuyện quá kích thích, cho tới bây giờ thân thể An Ninh vẫn rất nhạy cảm, cho dù là thông thả đụng chạm như vậy, cô vẫn nhịn không được run rẩy.

Khi Chúc Nhan rút khỏi, một luồng nhiệt từ bắp đùi chảy ra.

Tối ngày hôm qua chưa kịp làm các biện pháp phòng, An Ninh thấy may mắn vì bây giờ là kỳ an toàn. Sau khi Chúc Nhan hoàn toàn rút khỏi, An Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, ngay khi thân thể cô vừa mới buông lỏng, Chúc Nhan đột nhiên vọt vào, An Ninh ứng phó không kịp bị hung hăng đụng vào điểm mẫn cảm, cho nên cứ như vậy không có chút phòng bị nào mà run rẩy đạt cao triều. Chúc Nhan hiển nhiên cũng không có nghĩ đến sẽ là cái dạng này, anh nhìn An Ninh vùi vào dưới người mình run rẩy khe khẽ khóc, trong đôi mắt lần nữa dấy lên ngọn lửa dục vọng, bộ dạng An Ninh, ở trong mắt Chúc Nhan xinh đẹp không gì sánh được. Chúc Nhan giơ một chân An Ninh lên gác ở trên bả vai anh, thuận thế lấy quá một cái gối đầu kê ở dưới lưng An Ninh, một tay cố định ở hông của cô, bắt đầu đụng chạm mãnh liệt.

An Ninh bị khoái cảm kích thích vô cùng kịch liệt mà chảy nước mắt, hỗn loạn mà lắc lắc đầu nói: “Đừng dừng.....”

Cho đến khi An Ninh kêu đến cổ họng cũng khàn khàn, Chúc Nhan mới run rẩy dừng lại, gục ở trên người cô thở dốc. Chúc Nhan nhấn chuông đầu giường, sau đó dùng chăn che kín hai người.

Chỉ chốc lát sau thím Diệp tới gõ cửa. “Pha nước tắm, một lát dọn dẹp giường.”

Chúc Nhan đem mặt An Ninh đặt ở trước ngực anh.

Giờ này khắc này, An Ninh vẫn ở trong mê muội, nếu không cô tuyệt đối không có thể diện gặp thím Diệp. Lần này thật là lần qua lần lại quá độc ác, An Ninh giống như tượng gỗ mềm nhũn mặc cho Chúc Nhan rửa thân thể, cho đến khi Chúc Nhan thả cô vào trên giường sạch sẽ, người giúp việc đưa tới thức ăn nhẹ cũng chưa có khôi phục như cũ. “Đứng lên ăn một chút đi.”

Chúc Nhan đỡ An Ninh dậy dựa vào gối ở đầu giường. Cảm giác được Chúc Nhan cầm chén cháo múc bỏ vào miệng cô, An Ninh mới dần dần tỉnh táo lại, một khuôn mặt xinh xắn trong nháy mắt trở nên đỏ bừng. An Ninh ở trên giường nằm suốt một ngày, còn uống không ít canh bổ thím Diệp nấu cho, đến buổi tối Chúc Nhan cũng đơn giản mà ngủ, không hề có cái gì mờ ám nữa.

Cho dù là như vậy, sáng sớm ngày thứ hai thức dậy chuẩn bị đến trường học trình diện sắc mặt An Ninh vẫn rất nhợt nhạt, dưới mắt còn có quầng thâm nhàn nhạt. Mới ra cửa, chẳng ngờ lại gặp Lục Sâm. “Anh sao không có báo trước mà tới đây rồi?”

Chúc Nhan hiển nhiên có chút không vui. “Tôi đây là thuận tiện đi ngang qua, cảm kế hoạch đã được sửa tốt tới đây, muốn nhờ người giúp việc chuyển cho ngài.

Các người đây là..... ra ngoài?”

Lục Sâm nhìn thần sắc An Ninh có chút tiêu tụy, bình tĩnh mà nhíu mày. “Ừ, đưa cô ấy đến trường.

Kế hoạch chốc nữa tôi sẽ xem lại rồi liên lạc với anh.”

Chúc Nhan đưa tay nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay, rõ ràng có ý đuổi người. “Tôi đây sẽ không quấy rầy, Nhan thiếu, chị An Ninh, gặp lại sau!”

Lục Sâm vẫy vẫy tay, lái xe đi. Đến cửa trường học, đã có một người đàn ông lịch sự tuổi chừng bốn mươi chờ ở nơi đó rồi.

Chúc Nhan và An Ninh xuống xe, tài xế dưới chỉ thị của bảo vệ xe lái đến bãi đậu xe ngầm. “Nhan thiếu, vị này chính là An tiểu thư sao? An tiểu thư xin chào, tôi là chủ nhiệm lớp, Vương Ý.”

Bây giờ trước tôi mang hai người đi đăng kí! Hôm nay là ngày đầu tựu trường, khá hỗn loạn, cũng chưa chính thức đi học, ngài đến lớp trễ cũng không sao.”

Vương Ý khách khí dẫn đường ở phía trước. “Thầy Vương, ngài gọi An Ninh là được rồi.”

Một chủ nhiệm tuyển sinh gọi mình An tiểu thư, An Ninh cũng không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người. Có Vương Ý, mọi chuyện cần thiết cũng trở nên đơn giản, tất cả mọi người ở trước mặt An Ninh cũng khách khí. An Ninh hồi tưởng lại lần đầu tiên ở trường học đăng kí, mặt các giáo viên căng thẳng, khiến cho các học sinh rất khẩn trương.

Căng thẳng thì dễ dàng nói sai, nói sai giáo viên sẽ không nhịn được mà nổi giận.

Vòng tròn luẩn quẩn, cuối cùng nơm nớp lo sợ hồi lâu sau cũng đăng kí thành công.

Bây giờ có Vương Ý, nửa giờ đã đem tất cả thủ tục làm xong.

Trong đó có người nhận ra Chúc Nhan nhưng lại không có mở miệng nói chuyện, cẩn thận hướng anh chào hỏi.

An Ninh chưa bao giờ biết lực ảnh hưởng của Chúc Nhan lại lớn như vậy, kiểu này xem ra, cô hy vọng an ổn ở trường học tựa hồ thực hiện không tốt lắm.

Vốn là muốn đi học mà không có tiếng tăm gì, bất đắc dĩ trên người cũng đã đắp lên chữ Chúc Nhan, đối với An Ninh mà nói, là bi ai. Lúc đi theo Vương Ý tới lớp học của cô, trong phòng vẽ tranh khí thế ngất trời, các bạn học đều đang đặt dụng cụ vẽ tranh, có bạn học động tác khá nhanh, đã chiếm vị trí tốt, bắt đầu lau dụng cụ vẽ tranh.

Suốt một kỳ nghỉ đông, trên dụng cụ vẽ tranh bị che một lớp bụi.

Thầy giáo trẻ tuổi ở bên kia sắp xếp động tác người mẫu.

Vương Ý hướng Chúc Nhan và An Ninh gật đầu một cái, đi tới, cùng thầy giáo kia nói vài câu.

Lúc thầy giáo nhìn qua, ánh mắt có chút ngạc nhiên, có chút quái dị. “Bạn họ An Ninh đúng không? Tôi là Nghiêm Vĩ trợ giảng chương trình học lần này, một tháng này chúng ta sẽ phải phác hoạ lên vẽ vật thực, trước bạn tìm một vị trí, tôi đây sẽ tìm cho bạn một bộ dụng cụ vẽ tranh.”

Nói xong, Nghiêm Vĩ vội vàng đi ra phòng học. “Ổ chỗ này đi! Góc ngắm không tệ.”

Vương Ý tay mắt lạnh lẽo đứng ở trên một chỗ trống. “Ừ.”

An Ninh tự nhiên không phản đối. Trước đó không biết chương trình học, An Ninh chỉ mang theo công cụ vẽ tranh, không có mang công cụ phác hoạ, Tiểu Lý tạm thời chạy ra ngoài đi mua. “Cảm ơn ngài, thầy Vương!”

An Ninh khẽ hạ thấp người. “Nên nên!”

Vương Ý hiển nhiên có chút thụ sủng nhược kinh. “Vậy các người cứ chuẩn bị đi, tôi trở về.”

An tiểu thư có chuyện gì tìm tôi là được, đây là danh thiếp của tôi.

Tôi đi về trước đây!”

An Ninh tiếp nhận danh thiếp đưa mắt nhìn Vương Ý rời khỏi sau đó xoay người nhìn Chúc Nhan nói với anh: “Anh cũng đi làm đi!”

Chúc Nhan vỗ vỗ mặt An Ninh, mang Trầm Khinh rời đi. Lúc này Nghiêm Vĩ đem giá vẽ cùng bàn vẽ cố hết sức đi đến, An Ninh vội vàng chạy tới hỗ trợ.

Chẳng qua là cô không nghĩ tới, Tương Sinh còn chưa có đi, không biết từ nơi nào chạy đến tiếp nhận đồ trong tay hai người giúp An Ninh sắp xếp. “Thiếu gia bảo tôi chờ ở cửa đợi lệnh.”

Tương Sinh chú ý tới ánh mắt nghi ngờ của An Ninh, thẳng thắn giải thích. “..... Thật là..... Khổ cực anh.”

An Ninh thắc mắc. “Thiếu gia không có ý gì khác, chính là sợ cô có chuyện gì ứng phó không kịp, không phải là ngày đầu sao, hai ngày nữa tôi sẽ không đến nữa.”

Tương Sinh giải thích. “Ừ, tôi hiểu.”

An Ninh tiếp nhận giấy phác họa bàn vẽ trong tay Tiểu Lý, hai người cũng tới giúp đỡ dùng đinh mũ cố định chắc chắn.

27. Chương 27: Ngô Gia Của Em Họ Tranh Chấp [1]

“Ừ, tôi hiểu.”

An Ninh nhận lấy giấy phác họa và bàn vẽ trong tay Tiểu Lý, hai người cũng tới giúp đỡ dùng đinh mũ cố định chắc. “Được rồi, các người đi ra ngoài đi! Buổi trưa tới đây đón tôi là được!”

An Ninh đã nhận thấy vài ánh mắt chung quanh khác nhau.

Cô thật sự không muốn trở thành tâm điểm của sự chú ý. Tương Sinh và Tiểu Lý liếc nhìn nhau, cả hai cùng rời khỏi. Chờ mọi người dọn dẹp đồ đạc xong thì, thầy giáo cũng dọn sắp xếp tư thế người mẫu xong, sau bắt đầu giải thích yêu cầu chương trình học lần này, mục đích căn bản của trường học.

Sau khi chờ thầy giáo giải thích xong, An Ninh đã lâu chưa có vẽ vật thực gần như không thể đợi nữa bắt đầu vẽ tranh. Chỉ có điều, trong tiếng bút chì cọ trên giấy phát ra xoạt xoạt của mọi người có xen lẫn tiếng nhỏ nhỏ của hai nữ sinh nói chuyện với nhau. “Người vừa rồi, là Chúc Nhan sao? Mình không có nhìn lắm chứ?”

“Nhìn khắp thành phố A, có thể tìm ra được mấy người ức chế ham muốn mà có khí chất lạnh lùng dễ nhìn như vậy?”

“Cô gáikia..... An Ninh.....”

Kể tiếp tiếng hai người thảo luận càng nhỏ đi, An Ninh nghe không rõ, cũng không muốn nghe.

Cô cố gắng tập trung mà đem tinh thần đặt ở trên hình tượng.

Chờ đến mười một giờ, một ông cụ phong cách như ông tiên tóc hoa râm, mặc một bộ sa tanh chiếc áo len màu xanh đi đến.

An Ninh biết người này, trên căn bản ở trong nước xem như là ngôi sao sáng trong giới vẽ tranh.

Cô không nghĩ tới người hướng dẫn ở tiết học thứ nhất lại chính là giáo sư Trần Hân, trong lòng đột nhiên có chút xúc động nhỏ nhỏ.

Bởi vì, ngay từ thời trung học, Trần Hân chính là một trong các thần tượng của cô.

Tranh sơn dầu trong nước ở trên quốc tế đánh giá cũng không cao, cũng không có mấy người có bằng cấp bậc thầy, Trần Hân ở trong mấy người này, cũng coi như là người dẫn đầu. Trần Hân đến, làm cho phòng vẽ tranh vốn là có chút hỗn loạn trong nháy mắt yên tĩnh.

Ông chấp tay sau lưng dạo một vòng trong lớp học, cuối cùng dừng lại ở bên cạnh An Ninh.

An Ninh ngẩng đầu cung kính mà hô: “Chào thầy.”

Tiếp đó lui về phía sau để cho Trần Hân dễ dàng nhìn toàn bộ tác phẩm của cô. “Trước kia..... Chưa từng thấy em thì phải?”

Trần Hân có chút bối rối, ông nhớ lớp học tạo hình không có bạn học có nền tảng vững chắc như vậy. “Em là sinh viên trao đổi mới chuyển tới, An Ninh.”

An Ninh ngưng ngưng cười cười, ở trong lòng cảm kích Chúc Nhan cho mình làm sinh viên trao đổi mà không phải là sinh viên bổ túc. “Từ trường nào tới?”

Trần Hân không cố kỵ đang ở trong phòng vẽ tranh mà châm cái tẩu (cái tẩu thuốc), bắt đầu rít nhả khói. “Học viện mỹ thuật.”

Lực chú ý của bạn cùng lớp sớm đã bị đối thoại của hai người thu hút toàn bộ, cũng không có ai đem tâm tư đặt ở trên bức tranh. Trần Hân phun ra một vòng nồng đậm, tay trái chống nạnh tay phải cầm cái tẩu chỉ vào bức tranh của An Ninh, chỉ ra mấy khuyết điểm sau không có nhìn bức tranh của người khác, rồi rời đi. Chờ sau khi Trần Hân đi, tất cả mọi người tò mò tới nhìn bức tranh của An Ninh một chút đến tột cùng có chỗ nào tốt, có thể hấp dẫn sự chú ý của Trần Hân.

Đến cuối cùng, cũng không ai có thể nhìn ra cái gì.

Chẳng qua là An Ninh vẽ tranh hơi nhanh chút. Nhưng thật ra An Ninh biết là xảy ra chuyện gì, bởi vì trong bản thảo cô phác hoạ ngoài các tạo hình yêu cầu nghiêm khắc của bức tranh thì còn có yếu tố mực ở bên trong quốc hoạ (Tranh truyền thống của trung Quốc).

Mới vừa rồi Trần Hân vạch sai lầm trong đó nói rất rõ ràng cho An Ninh, yếu tố quốc hoạ cùng yếu tố tranh sơn dầu hòa hợp không thỏa đáng.

Trần Hân sở dĩ có thể trở thành bậc thầy, chính là bởi vì ông vẫn tìm kiếm trên tấm hình yếu tố màu sắc phong cách của Trung Quốc, chứ không phải là ngô cụt trong ấn tượng hoặc là chủ nghĩa hiện thực của Phương Tây. An Ninh đang cố gắng để vượt qua tạo hình giới hạn quốc hoạ cùng tranh sơn dầu, mà bản chất của nó, thật ra là giống nhau. An Ninh là người bên cạnh Nhan thiếu, mà chuyện nhỏ này lan truyền nhanh chóng ở trường học, đi trên đường An Ninh cũng có thể cảm giác ánh mắt những người khác không giống như vậy. Có đôi khi cô chịu đựng người khác chỉ trở ở sau lưng, trong lòng rất hận Chúc Nhan, là anh ta ép buộc đeo gông xiềng lên trên người cô, khiến cho cô đi tới chỗ nào cũng không như người bình thường, và không thích hợp với những người khác. Bởi vì mối quan hệ này với Chúc Nhan, An Ninh và bạn cùng lớp cũng không thân thiết.

Có điều mọi người cũng là nể mặt Chúc Nhan, thấy An Ninh cũng sẽ khách khí mà chào hỏi với cô.

An Ninh cũng hiểu, xã hội này, cười bần không cười xướng (cười người nghèo không cười gái mại dâm).

Mọi người dùng ánh mắt dị thường nhìn cô cũng không phải là vì xem thường cô.

Mà là tò mò, là tìm tòi nghiên cứu, mọi người không đến gần được Chúc Nhan một kiểu tồn tại truyền thuyết, chỉ có thể từ người thân bên cạnh mà ra tay.

An Ninh đều hiểu. Mỗi buổi sáng đi học, buổi trưa tan lớp trở về nhà, sinh hoạt của An Ninh theo quy luật đi qua hai đường.

Cô rất ít cùng người khác trao đổi, chẳng qua là thỉnh thoảng có nghe các bạn học cùng ở chung một chỗ tán gẫu và tin đồn về thầy giáo, tán gẫu kia chuyên về hàng lại giảm giá.

Có đôi khi cô lắng nghe nghe liền mê, trước kia ở trong lớp cô cũng là như vậy.

Nhưng mà, cô bây giờ, chỉ có thể là một người đứng xem. Hôm nay An Ninh đang đứng ở phía xa nhìn hiệu quả của bức tranh, đột nhiên một cô bé gái bộ dạng quyến rũ xinh đẹp cười híp mắt mà tiến tới trước mặt cô. “Xin chào, “Ừ, vâng.”

An Ninh gật đầu, không để ý tới nữa.

Cô không có tính cùng bất luận kẻ nào có quan hệ, bây giờ thân phận cô không cho phép. “Chúc nhan là anh họ tôi.”

Ngô San San cười híp mắt mà đánh ra đòn sát thủ, giết được An Ninh ứng phó không kịp, sững sờ mà nhìn cô ấy.

An Ninh cẩn thận đánh giá Ngô San San một phen, cho nên phát hiện thật sự bộ dạng cô ấy cùng Chúc Nhan có ba phần giống nhau.

Ngô San San dường như biết An Ninh đang suy nghĩ gì, mở miệng nói: “Tôi cùng anh họ Chúc Nhan tôi không giống, bộ dạng em trai của tôi Ngô Bằng và anh ấy giống hơn, quả thực chính là phiên bản của anh.

Trước kia còn có người gọi nó là Nhan thiếu nhỏ đó!”

Ngô San San nói đến tên em trai này, có mấy phần đắc ý. “Phải không?”

Kinh ngạc lúc ban đầu qua đi, An Ninh cũng tỉnh táo lại, cho dù là người thân của Chúc Nhan, cô cũng không có nghĩa vụ càng không cần thiết để biết. Ngô San San là một người có thể đoán ý qua lời nói sắc mặt, cô rất nhanh liền phát hiện thân phận của cô vốn không hấp dẫn nổi chú ý của An Ninh, thấy An Ninh vẫn nhìn bức tranh của cô ấy, liền chuyển đề tài nói: “Phác hoạ của cô, làm cho người ta có một loại cảm giác thủy mặc đầy vui vẻ.”

Nói tới vẽ tranh, cô cũng là gái đúng chỗ ngứa.

Người thân của Chúc gia, điều kiện gia đình nhất định không tệ.

Ngô San San từ nhỏ đi học hội họa, sau khi lớn không có bất kỳ nghi ngờ nào mà thi đậu trường cao đẳng nghệ thuật đứng đầu trong nước.

Cô cũng là không có lý tưởng gì lớn, ở học viện mỹ thuật cũng chỉ là vì bồi dưỡng khí chất, lúc học mỹ thuật tạo hình thì cô còn học thêm âm nhạc và học tiếng nhật, là con gái nhà giàu bồi dưỡng văn hóa là cần thiết. “Ừ, tôi thích cảm giác thủy mặc thoải mái.”

An Ninh đáp lời, tay cầm bút chì cũng không có dừng lại. “Ừ, nói về cô cũng là nhắc nhở tôi.

Lúc tôi đang tự do vẽ tranh có thể thêm vào nguyên tố ở bên trong của một số bức tranh?”

Ngô San San nhún mày, bộ dạng làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa. “Cô là khoa quốc hoạ ?”

An Ninh ngẩng đầu nhìn Ngô San San. “Ừ đúng vậy! Phòng học chúng tôi ở ngay dưới lầu, có thời gian cô có thể đi tìm tôi! Được rồi, tôi phải trở về lớp! Có thời gian tán gẫu tiếp ~”

Ngô San San phất tay một cái, nhẹ nhàng bước đi ra ngoài, thuận tiện mang đi ánh mắt mắt hờn của mấy anh chàng trong lớp. Khiến An Ninh bất ngờ chính là, ngày thứ hai thật sự Ngô San San lại mang theo một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi rất giống Chúc Nhan đến tìm cô.

28. Chương 28: Ngô Gia Tranh Chấp [2]

Khiến An Ninh bất ngờ chính là, ngày hôm sau Ngô San San vậy mà thật sự dẫn một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi giống Chúc Nhan đến tìm cô. “An Ninh, đây là em trai tôi Ngô Bằng, cô nhìn xem bộ dáng cậu ấy có phải là rất giống anh họ tôi không? Bằng Bằng, đây là chị An Ninh.”

An Ninh còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, Ngô Bằng một tiếng chị An Ninh, đã kêu rất thuận miệng. Ngô Bằng quả thật bộ dáng rất giống Chúc Nhan, An Ninh nghĩ Chúc Nhan lúc mười lăm mười sáu chắc cũng là cái dạng này.

Nhưng mà, bọn họ chỉ giống nhau ở bề ngoài.

Khí chất của Ngô Bằng và khí chất Chúc Nhan khác nhau rất nhiều, càng cách xa hơn.

Ngô Bằng nhìn qua hơi hướng nội, lúc nhìn người ánh mắt không dám nhìn thẳng người khác, ánh mắt hơi hoảng hốt.

Mà Chúc Nhan lại là khí phách trời sanh vương giả, ánh mắt của anh ở bất cứ đâu, nhất định khiến cho vang động một trận. An Ninh không rõ lắm ý tứ của Ngô San San và Ngô Bằng.

Nếu như chỉ là muốn biết cô, tuyệt đối không cần cố ý dẫn Ngô Bằng tới đây cho cô nhìn.

Dù không phải là cuối tuần, sợ rằng Ngô Bằng là cố ý xin phép tới đây.

An Ninh tự nhận là mình không có giá trị lợi dụng gì, nhưng mà nếu như bây giờ cô ở bên cạnh Chúc Nhan, cũng không cần phải suy nghĩ nhiều. Buổi tối hầu hạ Chúc Nhan tắm rửa, hai người cùng nằm ở trên giường cọ sát lẫn nhau.

Vừa mới ở trong phòng tắm làm một lần, nghĩ đến An Ninh ngày mai còn phải dậy sớm, Chúc Nhan cũng chỉ có thể hôn nhẹ sờ qua cho đỡ ghiền. “Có phải là có chị em của anh đi học ở trường em học?”

An Ninh thử dò hỏi. “Ngô San San tìm em rồi?”

Chúc Nhan để mắt An Ninh dán ở trong hõm vai của anh. “Còn nữa còn có Ngô Bằng bộ dáng rất giống anh.”

An Ninh thành thật. “Không cần để ý tới bọn họ.”

Chúc Nhan trở mình đặt An Ninh ở phía dưới. “Em chỉ phụ trách khiến cho anh vui vẻ là được.”

Anh thông thả dùng bấp chân mà cọ da mềm mại trơn bóng của An Ninh. “Ngày mai còn phải đi học.....”

An Ninh cũng không dám phản kháng, chỉ có thể nhỏ giọng kháng nghị.

Cô thật sự rất sợ Chúc Nhan một khi không hài lòng sẽ không cho cô đi học. “Ừ.....”

Chúc Nhan bắt mãn cấn An Ninh hai cái, không tác quái nữa. Nhận được chỉ thị của Chúc Nhan, An Ninh cũng hạ quyết tâm không để ý tới Ngô San San nữa.

Nhưng mà, Ngô San San cũng không phải là dễ đuổi, mỗi khi cô ấy đến phòng vẽ tranh của An Ninh trình diện, cứ thản nhiên ngồi ở bên người cô, nhìn sắc mặt mà chờ, An Ninh cảm thấy phiền não bọn họ nói một chút chuyện thú vị về lớp học.

Có lúc nhìn An Ninh thật sự không muốn để ý cô ấy, cô ấy liền trốn rất xa, cùng những người khác trong lớp học nói chuyện phiếm, nhưng mà tuyệt đối không nhảy ra khỏi phạm vi tầm mắt của An Ninh. An Ninh đối với hiện tượng như vậy thực đành chịu, rồi Ngô San San bày ra khuôn mặt đó lại không thể giận, nói tóm lại người ta cũng không có ảnh hưởng đến cuộc sống của cô, dạng tình huống kéo dài liên tục gần một tháng, Ngô San San đột nhiên liền biến mất trong thế giới của An Ninh.

Cô ấy không có đến lớp học tìm cô, thậm chí ngay cả ở bước đi trong trường học cũng không có gặp được.

An Ninh tự nhiên cũng vui vẻ thanh nhàn, không suy nghĩ chuyện này nữa. Chương trình học mới là kỹ thuật vẽ, không có người mẫu, mỗi ngày nghiên cứu vẽ về tranh sơn dầu, có lẽ đối với mọi người chương trình học này khá nhàm chán, nhưng mà An Ninh rất thích.

Cô nghiên cứu rất chăm chỉ, mỗi một loại kỹ thuật mang đến cảm giác không giống nhau, bỗng như bị cuốn vào một thế giới đầy màu sắc. Đột nhiên lớp học có một trận chấn động nho nhỏ, An Ninh ngẩng đầu mới hiểu được, trên đó dán một cái bảng thành tích học tập.

An Ninh cũng đi qua, muốn xem kết quả thực lực của mình ra sao.

Dù sao nơi này là trường nghệ thuật cao nhất cả nước, lúc trước thi vào trường cao đẳng này, thành tích cũng không tốt.

Có thể đi vào, đều là sinh viên có thành tích xuất sắc.

Cho nên, An Ninh từ phía sau nhìn về phía trước, ánh mắt càng nhìn về phía trước, trong lòng An Ninh càng khẩn trương, cho đến lúc đếm ngược người thứ ba thấy tên của mình, cô khẩn trương một lúc và vì vui mừng mà vui vẻ đập bịch bịch. Cô thật sự không có nghĩ cô có thể lấy được một thành tích như vậy.

Nhưng mà ngay khi cô đưa lưng về phía bạn cùng lớp, lúc đứng ở chỗ đó bình phục tâm tình, đột nhiên nghe có người nói thầm nhỏ nhỏ: “Nhan thiếu không phải là vì làm cho cô ta vui, ngay cả thầy Trần cũng mua chứ?”

“Làm sao có thể..... tôi đã xem tranh của cô ấy không tệ...”

“Không tệ đến có thể lấy được điểm số kia sao?”

Lời nói kế tiếp của hai người An Ninh nghe không rõ, cô đột nhiên cảm thấy một màn tối đen trước mắt, tức giận và không cam lòng khiến đầu óc tạm thời bị kích thích thành màn tối đen. Đến khi An Ninh thật vất vả bình phục lại tâm tình đi đến vị trí của mình tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật, rồi lại nghe được lời bàn giống vậy. An Ninh không nói một lời rời khỏi phòng học chạy đến phòng rửa tay, mở vòi nước đồng thời nước mắt chảy xuống.

Tại sao! Tại sao! Rõ ràng là cô dùng hai tay đổi lấy thành quả lao động, ở trong mắt người khác là không thể làm được?! Sau đó nước mắt dần dần ngừng lại, An Ninh vốc nước lạnh như băng phát lên trên mặt, ở trong lòng cảnh cáo mình: Đây chính là khổ cảnh sau này phải đối mặt, nhất định phải học xong vượt qua và quên đi. An Ninh ngẩng đầu, thậm chí ở trong gương thấy Ngô San San cau mày đã thông qua gương nhìn cô.

Ánh mắt hai người gặp nhau ở trong gương. “Cô làm sao vậy?”

Ngô San San đưa qua một khăn tay cho An Ninh. “Cám ơn.....”

An Ninh nhận lấy khăn giấy lau ánh mắt.

Mặc dù vừa khóc vừa dùng nước lạnh rửa mặt, ánh mắt vẫn hơi sưng đỏ. “Bị khi dễ? Bị nói xấu? Rất uất ức?”

Dự kiến của Ngô San San rất sắc bén.

An Ninh cũng không muốn để ý cô ấy, đem khăn giấy đã dùng qua nhét vào trong thùng rác bên cạnh xoay người chuẩn bị rời đi. “An Ninh, cô rất ghét tôi có phải không?”

Giọng của Ngô San San hơi lớn một chút, thành công khiến An Ninh dừng bước lại. “Không có.”

An Ninh trả lời rất nghiêm túc.

Cô không ghét ai, cho dù là người ta nói xấu ở sau lưng, cô cũng không ghét.

Cô chỉ ghét mình, ghét thân phận của mình, ghét sự dối trá của mình, ghét sự bất lực của mình. “Vậy cô có cảm thấy tôi luôn quấy rầy cô hay không?”

Ngô San San khẽ bĩu môi gọi, vẻ mặt uất ức.

Hơi có hương vị diễm đam đáng yêu. “Cũng không phải.”

An Ninh có phần không biết làm sao. “Vậy tại sao cô để anh Chúc Nhan cảnh cáo tôi cách xa cô một chút?! Tôi khiến người chán ghét như vậy sao? Tôi là con ruồi sao? Tại sao phải như vậy bị cảnh cáo cách xa cô?! Tại sao?!”

Ngô San San từ nhỏ đến lớn cũng giống như công chúa vậy được vàng sáng chói mắt bao quanh, chưa từng có bị lăng nhục như vậy.

Cô cảm thấy uất ức, rất uất ức. “Tôi không biết.....”

Trong lòng An Ninh thanh minh, nhất định là Tiểu Lý hoặc là Tương Sanh nói gì đó ở trước mặt Chúc Nhan, Chúc Nhan mới có thể làm như vậy.

Không trách được một thời gian gần đây Ngô San San cứ như vậy mất tích ở trước mặt cô. “Cô không biết..... Cô không biết..... Cô không biết bây giờ tôi khó chịu thế nào, tôi khó chịu sắp chết cô biết không An Ninh..... Ba mất, tất cả mọi người lại bắt nạt tôi và Băng Băng, cũng lại bắt nạt chúng tôi..... Ngay cả cô cũng ghét tôi.....”

Ngô San San ngồi xổm đi xuống, đem mặt chôn ở giữa hai chân, ô ô khóc ra. “Cô..... Chuyện gì vậy?”

An Ninh không biết làm sao ngồi chồm hổ xuống theo Ngô san san. “An Ninh..... Bây giờ chỉ có cô có thể giúp tôi và Bằng Bằng thôi..... Tôi thật sự nghĩ không ra biện pháp khác.....”

Ngô San San ngẩng đầu lấp lánh nước mắt, vươn tay nắm tay An Ninh, hơi tuyệt vọng lại bắt lực mà nhìn cô.

29. Chương 29: Ngô Gia Tranh Chấp [3]

“An Ninh..... Bây giờ chỉ có cô mới có thể giúp tôi và Bằng Bằng thôi..... Tôi thật sự nghĩ không ra biện pháp nào khác.....”

Ngô San San ngẩng đầu lấp lánh nước mắt, vươn tay nắm tay An Ninh, hơi tuyệt vọng lại bắt lực mà nhìn cô. “Cô đừng như vậy, tôi không giúp được cô.”

Ngay cả bản thân tôi còn không giúp được, huống chi là người khác? An Ninh cảm thấy Ngô San San van cầu mình, đối với cô mà nói, quả thực chính là một loại châm chọc. “An Ninh, cô biết không, ba của tôi đi rồi, những ngày tới tôi và Bằng Bằng cũng sẽ đi theo.

Chúng tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể mặc cho người ta chia cắt, ngay cả năng lực chống cự cũng không có.”

Ngô San San đột nhiên an tĩnh lại, không để ý hình tượng ngồi xuống đất, khẽ cúi đầu, thanh âm cũng trầm thấp xuống. Ngô San San mặc dù là em họ của Chúc Nhan, nhưng lại cùng người anh họ trong truyền thuyết này cũng không có chút quen thuộc.

Nhớ mang máng lúc nhỏ hình như là ở chung một chỗ chơi đùa, khi đó bộ dạng Chúc Nhan có vẻ lạnh như băng, không hợp với những đứa trẻ khác.

Đương nhiên, còn có thân phận địa vị của anh, không ai dám làm gì anh. Mẹ của Ngô San San là Từ Đại Nhã và mẹ của Chúc Nhan Từ Thư Nhã là chị em sanh đôi.

Từ Đại Nhã sinh ra sớm hơn Từ Thư Nhã chừng mười phút đồng hồ, là chị.

Nhưng mà sau lại kết hôn muộn, hai người con trai cũng nhỏ hơn Chúc Nhan.

Đại Nhã và Tiểu Nhã của Từ gia ở thành phố A giống như là chị em Kiều của tam quốc, là sắc đẹp thuộc tầng lớp xã hội thượng lưu, gia thế tốt, bằng cấp tốt, khí chất tốt, cũng không giống như những khác nổi tiếng khác, có thể nói là hai viên dạ minh châu trên xã hội thượng lưu của thành phố A.

Tiểu Nhã được thiếu gia của Chúc gia coi trọng, hai người lưỡng tình tương duyệt, cũng thành một giai thoại.

Cuộc đời của Đại Nhã lại hơi nhấp nhô, lúc đầu cô thích một người con trai trẻ nghèo ở trường học, một lòng một dạ muốn gả vào nhà người ta.

Coi trọng môn đăng hộ đối Từ lão gia sao mà có thể chịu, trong cơn tức giận đưa người con trai nghèo kia đi nước ngoài để anh ta tự sinh tự diệt.

Đại Nhã tính cách cương trực, từ đó về sau không nhìn bất cứ người đàn ông nào, thề không lấy chồng.

Cô kiên trì bốn năm sau gặp phải Ngô Sơn con trai trưởng cũng là người thừa kế của Ngô gia.

Ngô Sơn là tay ăn chơi nổi danh ở xã hội thượng lưu, kể từ khi trưởng thành bên cạnh đủ các loại phụ nữ cũng chưa có ngừng.

Sau khi Ngô Sơn nhìn thấy Đại Nhã thì giật nảy mình, bắt đầu theo đuổi mãnh liệt, hơn nữa tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với tất cả phụ nữ bên ngoài, từ đó một lòng sống thật tốt với Đại Nhã.

Ly kỳ hơn chính là, Đại Nhã lại rất sung sướng đáp ứng. Bề trên của Từ gia đứng ra phản đối, Đại Nhã biện luận hỏi ngược lại bọn họ: “Chẳng lẽ Ngô gia không xứng với Từ gia? Chẳng lẽ đây không tính là môn

đăng hộ đối? Các người còn muốn phản đối cái gì? Các người không phải là muốn hôn nhân môn đăng hộ đối sao? Tôi đồng ý rồi, các người còn muốn gì?”

Người ở Từ gia á khẩu không trả lời được, chỉ đành phải chuẩn bị đồ cưới, náo nhiệt gả con gái đi ra ngoài. Từ Đại Nhã và Ngô Sơn quả thật cũng qua hai năm cuộc sống gia đình ngọt ngào tạm ổn, nhưng mà lúc Ngô Bằng vừa ra đời, Ngô Sơn lại bệnh cũ tái phát, dần dần bắt đầu cuộc sống ăn chơi đàng điếm.

Từ Đại Nhã không khóc cũng không náo loạn, mặc cho Ngô Sơn làm xằng làm bậy.

Cho đến khi một phụ nữ có thai ở trước truyền thông yêu cầu Ngô Sơn chịu trách nhiệm, Từ Đại Nhã bộc phát.

Cô chỉ có một yêu cầu: Ly hôn, kiên quyết ly hôn. Mặc kệ trưởng tộc hai nhà khuyên can như thế nào, mặc kệ Ngô Sơn sám hối như thế nào, Từ Đại Nhã cũng không để ý tới.

Từ gia truyền đạt thông điệp, nếu quả thật Từ Đại Nhã ly hôn Ngô Sơn, Từ gia bọn họ hiển nhiên không có đứa con gái này. Từ Đại Nhã vốn không để uy hiếp của Từ gia vào trong mắt, rõ ràng dứt khoát ly hôn với Ngô Sơn sau mang theo phí phụng dưỡng đi một mình tới Mỹ quốc.

Mọi người biết chuyện năm đó đều hiểu, người con trai nghèo chính là bị Từ lão gia trục xuất đếnAmericahợp chủng quốc, tên gọi tắt Mỹ quốc. Lúc này mọi người mới hiểu được, Từ Đại Nhã sợ dĩ gả cho Ngô Sơn, không phải là mất mặt, cũng không phải là bị tình yêu làm mê tâm trí, người ta là cố ý lựa chọn một kẻ ăn chơi trác táng như vậy, đợi chờ thời cơ toàn thân trở lui.

Từ Đại Nhã không thể nghi ngờ là người thông minh, cô chẳng những cho Từ gia một cái hôn nhân môn đăng hộ đối, còn sắm vai nhân vật người bị hại thối lui ra khỏi cuộc sống Ngô Sơn.

Nhưng mà, cô nhưng không có suy nghĩ cho hai đứa con của mình sau khi cô đi sẽ gặp cảnh khốn khó như thế nào. Sau khi Ngô Sơn tái giá, mỗi ngày của Ngô San San và Ngô Bằng cũng không tốt lắm.

Không có Từ gia ủng hộ, không có mẹ bảo vệ, địa vị của bọn họ ở Ngô gia giảm xuống.

Cũng may Ngô Sơn đối với hai đứa con này cũng coi là có che chở, mới không có để cho bọn họ bị oan ức gì.

Bây giờ Ngô Sơn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, vấn đề về quyền thừa kế hồng bát, chỉ cần có dính một chút quan hệ với Ngô gia mọi người cũng muốn phân chia.

Hơn nữa còn phải nói tới một đám con ngoài giá thú của Ngô Sơn.

Cha Ngô Sơn cũng đã qua đời, mẹ là một người bình thường, đối với chuyện trên thương trường một chữ cũng không biết. Bà cháu ba người tình trạng bây giờ là đầy nguy cơ, đừng nói gia nghiệp khổng lồ khó giữ được, theo tình thế bây giờ phát triển đi xuống rất có khả năng bị người khác họ đuổi ra khỏi chỗ ở. Từ lão gia là tính tình nổi danh bướng bỉnh, nếu ban đầu ở trước truyền thông tuyên bố chặt đứt quan hệ với Từ Đại Nhã, tự nhiên sẽ không ra tay đi cứu hai người con trai.

Hơn nữa, Từ gia cũng không có năng lực để ngăn cơn sóng dữ này.

Mà mẹ Chúc Nhan sau tiết nguyên tiêu phải đi nước ngoài nghỉ phép, vốn là không biết tình huống trong nước.

Ngô San San cùng đường mới phải ra tay trên người An Ninh. Kể từ ngày đó sau khi cùng Ngô San San nói chuyện phiếm, An Ninh bắt đầu vô ý thức để ý tin tức về về Ngô gia trên truyền thông.

Muốn biết tình trạng Ngô gia cũng không khó, bởi vì bây giờ bất kể là đài truyền hình hay là tạp chí truyền thông cũng thông báo về chuyện này. Chúc Nhan là một người quan tâm thời sự, chuyện của Ngô gia lớn như vậy, anh không thể nào không biết.

Nếu anh không có bất kỳ biểu hiện gì thì cho thấy anh không có ý định nhúng tay vào chuyện này.

Nếu có thể đoán ra tính toán của Chúc Nhan, thì lần này An Ninh lại càng không muốn hồ đồ.

Nhưng mà, mỗi lần nhớ đến nét mặt tuyệt vọng kia của Ngô San San, và bộ dạng ngoan ngoãn của Ngô Bằng mở miệng ngậm miệng gọi chị An Ninh kia, cô lại bắt đầu mâu thuẫn.

Gần đây trên tạp chí tài chính và kinh tế phân tích nói, nếu như theo bây giờ loại khuynh hướng này đi xuống, bà cháu ba người Ngô gia rất có khả năng lưu lạc đầu đường.

Bởi vì người mơ ước tài sản của Ngô gia nhiều lắm. Vừa lúc mới bắt đầu, mọi người vẫn có điều cố kỵ.

Bởi vì sau lưng Ngô gia có quan hệ thân thích với Chúc gia.

Nhưng mà, Chúc Nhan vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào, bây giờ Ngô gia chính là bức tường mọi người đẩy ngã là xu thế tất yếu. Lương tâm An Ninh cuối cùng chiến thắng lý trí.

Cô tự nhiên không thể nói rõ với Chúc Nhan cứu giúp Ngô San San và Ngô Bằng, huống chi cô nói cũng không nhất định có ích.

An Ninh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cầm tạp chí tài chính và kinh tế trong tay lật đến bài báo của Ngô gia đặt ở đầu giường, về phần Chúc Nhan có nhìn hay không, vậy hãy xem tạo hóa của chị em Ngô gia thôi. Tôi chỉ có thể làm được đến đây, không thẹn với lương tâm.

An Ninh ở trong lòng an ủi mình.

30. Chương 30: Ngô Gia Tranh Chấp [4]

Tôi chỉ có thể làm được đến đây, không thẹn với lương tâm.

An Ninh ở trong lòng an ủi mình. Hai ngày qua Chúc Nhan bề bộn nhiều việc, mỗi ngày rời đi thật sớm, buổi tối cũng rất trễ mới trở về.

Chúc Nhan tuyên bố lần nữa, để An Ninh đúng giờ ăn cơm, không cần chờ anh.

An Ninh cũng thật sự không có đợi Chúc Nhan cùng trở về ăn cơm nữa.

Ăn xong cơm tối cô đến phòng vẽ tranh vẽ tranh một chút sau đó trở về phòng tắm rửa.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra, thế mà Chúc Nhan đã ngồi ở trên giường nhìn nơi cô đặt bản tuần san tài chính và kinh tế. An Ninh thấp thỏm đi qua ngồi ở bên cạnh Chúc Nhan, toàn thân mềm nhũn mà vui vào trong ngực Chúc Nhan, tim đập cũng không thể ức chế mà nhảy lên kịch liệt.

Chúc Nhan thuận thế ôm cô qua, sờ sờ tóc hơi ướt của cô, không nói một lời mà đọc sách. Tối hôm đó cuối cùng Chúc Nhan cũng không có nhắc tới một câu về chuyện Ngô gia, giống như là không có thấy quyển sách này, anh vẫn như ngày thường tắm rửa ăn ái ngủ.

Sau khi hoan ái xong, An Ninh lẳng lặng nằm ở bên cạnh Chúc Nhan, ở trong lòng vì Ngô San San và Ngô Bằng cảm thấy một chút đồng tình cùng áy náy.

Bọn họ vẫn là đánh giá cao mình, cô chỉ là một sủng vật đối với Chúc Nhan tại sao có thể có lực ảnh hưởng lớn như vậy? Kế tiếp mấy ngày An Ninh không dám xem tin tức cùng báo chí rồi, cô sợ không may nhìn thấy tin tức chị em Ngô gia bị đuổi ra khỏi nhà họ Ngô. Nhưng mà, một tuần lễ sau Ngô San San và Ngô Bằng lần nữa xuất hiện ở trước mặt cô.

Lúc ấy An Ninh vừa mới tan lớp, lúc cùng Tiểu Lý chuẩn bị trở về nhà, cũng đang xuống lớp học thấy thân sắc Ngô San San và Ngô Bằng có chút bối rối, hai người vừa đi vừa nhìn chung quanh, tựa hồ là đang tìm người.

Vừa mới tan lớp, lượng người xuống lớp rất lớn, muốn tìm một người tất nhiên không dễ dàng.

An Ninh không cho là bọn họ là đang tìm mình, đang do dự có nên tiến lên chào hỏi hay không, nhưng mà đã bị Ngô Bằng phát hiện. “Chị An Ninh!”

Ngô Bằng lôi kéo Ngôn San San vẫn còn nhìn chung quanh chạy tới, lúc An Ninh không có bất kỳ chuẩn bị gì, hai chị em lại phịch một tiếng quỵ xuống đất. “Chị An Ninh, ngài chính là ân nhân cứu mạng của hai chị em tôi!”

Ngô San San lôi kéo tay An Ninh, mắt đỏ hồng ngẩng đầu, cảm kích nhìn An Ninh lúng ta lúng túng. “Ngô tiểu thư, cô đừng như vậy, sẽ làm cho An tiểu thư khó xử.”

Tiểu Lý vội vàng kéo Ngô San San và Ngô Bằng, chung quanh đã có không ít người bàn luận xôn xao rồi.

Trong lòng Tiểu Lý rất rõ ràng cảnh ngộ khó xử của An Ninh bây giờ ở trường học.

Ngô San San và Ngô Bằng mặc dù từ cảm kích, nhưng càng làm cho tình huống của An Ninh liên tiếp gặp họa. “Tôi..... Tôi có hơi thất thố..... Thật xin lỗi.”

Ngô San San tiếp nhận khăn tay Tiểu Lý đưa cho cô, tao nhã mà lau chùi nước mắt trên mặt. “Đến tốt cùng là..... Chuyện gì xảy ra?”

An Ninh vẫn như cũ như lọt vào trong sương mù. “Chị An Ninh, anh Chúc Nhan đã tiếp nhận chính đồn sản nghiệp Ngô gia, cũng giúp chị em chúng em đoạt được quyền thừa kế.

Chẳng qua là Bằng Bằng bây giờ còn nhỏ, em lại không hiểu những chuyện này, cho nên anh Chúc Nhan muốn đưa chúng em đến Mỹ học tập.

Chúng em lần này tới đây, một là muốn nói cảm ơn với chị, hai là muốn nói lời từ biệt với chị.

Chị An Ninh, em không biết nên nói cảm tạ thế nào.

Hết thấy đều không nói lời nào, cảm ơn chị!”

Ngô San San tiến lên ôm lấy An Ninh hơi chết lặng thật chắc. “Nhưng thật ra, các người nên tạ ơn Chúc Nhan mới đúng, cái gì tôi cũng không làm.”

An Ninh cuối cùng hiểu được, Chúc Nhan thật sự trợ giúp chị em Ngô gia. “Không có chị, anh ấy làm sao có thể giúp chúng em? Bất kể nói như thế nào, hai người đều là ân nhân cứu mạng của chúng em.

Chị An Ninh, anh Chúc Nhan không yêu em quần quít lấy chị, cho nên vội vàng đưa chúng em đến Mỹ.

Chúng em chỉ có thể chờ học thành tài rồi trở về gặp mặt lại sau! Chúng em xé chiều sẽ bay, tài xế chờ ở cửa trường học! Chị là ân nhân, chờ chúng em trở về từ Mỹ báo ân lần nữa! Chị An Ninh, gặp lại sau!”

Đưa mắt nhìn Ngô San San và Ngô Bằng rời đi, An Ninh vẫn cảm thấy chuyện này hơi không thật, giống như là nằm mơ vậy.

Tiệm bán báo ở cửa trường học mua một tạp chí tài chính và kinh tế mới nhất, quả nhiên thấy về chuyện Chúc gia Nhan thiếu tiếp nhận sản nghiệp Ngô gia.

Trong bài báo nhắc tới, mấy ngày trước lão thái thái của Ngô gia bởi vì nào bị kích thích ứ máu qua đời.

Hiển nhiên Ngô gia sắp bị hủy, vẫn không có tổ thái độ Nhan thiếu thậm chí ra mặt xử lý vấn đề quyền thừa kế Ngô gia, vì có Nhan thiếu nhỏ danh xưng là em họ nhỏ Ngô Bằng và em họ Ngô San San tranh thủ quyền thừa kế, rồi cũng đưa bọn họ đến nước ngoài đào tạo chuyên sâu.

Lúc bọn họ học ở trường, sản nghiệp Ngô gia tùy Chúc gia toàn quyền quản lý.

Hơn nữa, Chúc Nhan cho thấy mình chỉ là thay thế em họ quản lý công ty, kính xin chính phủ làm công bằng, tới lúc này, Ngô gia coi như là được bảo vệ hoàn chỉnh, người lúc trước gây sóng gió rít rít nhảy vào cuộc sau thấy Chúc Nhan ra mặt, rời khỏi nơi đây thị phi của Ngô gia.

Mà về những đứa con mọc lên như nấm, Chúc Nhan bắt từng người một làm giám định, thậm chí không có một người nào là huyết mạch của Ngô Sơn, cũng khiến cho truyền thông chấn động một chút.

Dĩ nhiên, những đứa con này cùng với thế lực sau lưng bọn họ tự nhiên kết quả sẽ không tốt.

Mẹ kế của Ngô San San và Ngô Bằng chỉ được phân hai nơi bất động sản cùng mấy ngàn vạn phí phụng dưỡng, cổ phần công ty một phần cũng không có.

Người phụ nữ kia xưa nay cường thế ở trước mặt Chúc Nhan lại giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn vậy, một chút phản kháng cũng không có.

Ngô lão thái thái được Chúc gia trợ giúp an táng.

Phong ba của Ngô gia từ đó đã kết thúc. An Ninh khi về đến nhà, thím Diệp nói Chúc Nhan ở thư phòng có khách.

An Ninh đang suy nghĩ có nên đi lên kêu hay không, không ngờ Chúc Nhan nghe được động tĩnh từ lầu hai đi xuống, phía sau có Lục Sâm và Phàn Siêu. “Thím Diệp, xếp đĩa lên chén của bọn họ.”

Chúc Nhan đi tới bên cạnh An Ninh cúi đầu hôn cô một cái sau đó dặn dò thím Diệp sắp xếp cơm trưa ở phòng ăn.

Chúc Nhan không thích người khác quấy rầy không gian riêng tư của anh, nhưng mà lần này cùng Lục Sâm nói quá tập trung, vậy mà bất tri bất giác đã đến giờ cơm, chuyện còn chưa nói xong.

Vì tiết kiệm thời gian, Chúc Nhan liền giữ bọn họ lại ăn cơm. “Chị An Ninh, a giao (thuốc bổ) lần trước có hiệu quả không? Nếu như không tệ, tôi sẽ kêu bạn học chuẩn bị thêm một ít.”

Trên bàn cơm Lục Sâm nhìn một tô súp a giao trước mặt An Ninh, hỏi. “Ừ, rất tốt.

Tôi bây giờ mỗi ngày cũng ăn một ít.

Trong nhà còn rất nhiều, anh cũng không cần làm nữa.”

An Ninh hơi lo lắng mà từ chối.

Có lẽ là mấy lần thấy sắc mặt An Ninh thật sự là không tốt, không lâu sau Lục Sâm tới còn cầm thêm một hộp a giao, nói là đặc sản của bạn học từ nhà ở Sơn Đông mang tới, cho An Ninh bồi bổ thân thể.

Sắc mặt Chúc Nhan không tốt lắm, có một lần muốn đem hộp a giao chướng mắt kia ném đi.

May mà thím Diệp ở bên cạnh khuyên một câu: “Giống như a giao chân chính, có tiền mà không mua được, ném đi rất tiếc.

An tiểu thư bây giờ thân thể yếu ớt, đang cần thuốc bổ như vậy.”

Chúc Nhan nhú mày, cuối cùng cũng không nói gì.

Qua mấy ngày, Trầm Khinh đột nhiên ôm năm sáu hộp giống như của a giao đưa vào phòng bếp. “Vật này thật là khó tìm, làm hại tôi chạy vài ngày ở Sơn Đông.”

Trầm Khinh cau mày bất đắc dĩ tố khổ với thím Diệp. “Thiếu gia vẫn là tính trẻ con.”

Thím Diệp cười cười, xoay người thấy An Ninh mới vừa tỉnh ngủ xuống lầu tìm thức ăn. An Ninh tự nhiên nghe được đối thoại của hai người, thần sắc không được tự nhiên.

Bởi vì là cuối tuần, buổi tối ngày hôm trước lặn qua lặn lại hơi quá, An Ninh ngủ thẳng đến giờ cơm trưa mới tỉnh lại.

Không ngờ vừa xuống tới đã nghe chuyện như vậy. Từ sau khi Lục Sâm đưa a giao tới, An Ninh một ngày ba bữa phải ăn một chút a giao cùng với thức ăn, có đôi khi là súp, có đôi khi là cháo, dù sao thấy Trầm vẫn luôn biến đổi hình thức. “Có hiệu quả là tốt rồi!”

Lục Sâm tự nhiên biết An Ninh đang kiêng dè Chúc Nhan, liền không nói nữa.

Phàn Siêu ở bên cạnh khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra tên nhóc này có năng lực, cuối cùng có thể thu lại. Lục Sâm, Phàn Siêu một thời gian gần đây thường xuyên lui tới ở trong nhà Chúc Nhan, ba người hay nhốt ở trong thư phòng thảo luận suốt cho tới trưa.

Nhìn ra được, Chúc Nhan vô cùng chú ý cái kế hoạch này của Lục Sâm. Công ty của Lục Sâm ở trung tuần tháng tư thành lập, công ty ở trong một tòa nhà trung tâm thương mại 28 lầu, công ty nhỏ mười mấy người chiếm một tầng.

Khai trương là vào ngày Chủ Nhật, Chúc Nhan mang An Ninh đi qua.

Vốn là công ty nhỏ khai trương như vậy, có thể mời tới một số ký giả tạp chí nhỏ cũng đã rất tốt rồi.

Nhưng mà Chúc Nhan cũng khiến cho không ít truyền thông nổi danh không mời mà tới, trong một lúc thành phố A suy đoán về cái tên Lục Sâm này của công ty văn hóa Sâm Lâm, có người thậm chí lấy rất ít việc Nhan thiếu cùng với An Ninh lộ diện làm bài báo, nói Lục Sâm hẳn là có quan hệ thân thích với An Ninh, dựa vào mối quan hệ này mới nhận được sự ủng hộ của Nhan thiếu.

Dù sao, Lục gia ở thành phố A đã không có lực ảnh hưởng gì, hơn nữa nhân vật đại diện cho Lục gia là Lục Sâm mấy người anh không được việc gì.

Lục Sâm này nhỏ nhất, có rất ít người biết.

Đồng đảo truyền thông cũng chỉ có một truyền thông khá quyền uy mà phân tích chính xác quan hệ của Lục gia và Chúc gia. Cùng Chúc Nhan tham gia buổi lễ khai trương công ty văn hóa Sâm Lâm sau khi trở về, An Ninh tự mình xuống bếp nấu một số thức ăn nhẹ bổ dưỡng.

Mùa xuân khô ráo, hơn nữa gần đây Chúc Nhan khá bận, anh bắt đầu nóng người.

Vốn là trên trán trơn bóng vậy mà xuất hiện ra một cái mụn đỏ khó chịu.

Chúc Nhan một người có khuynh hướng chủ nghĩa đàn ông như vậy tự nhiên sẽ không để ý cái mụn trên trán, cũng là An Ninh mỗi ngày bôi thuốc mỡ cho anh.

Chúc Nhan rất hài lòng biểu hiện để ý đến anh của An Ninh.

Có thể lúc An Ninh xin anh đưa ra ngoài vẽ vật thực, sắc mặt Chúc Nhan nhìn sẽ không tốt.

Trường học quyết định đưa học sinh đến thị trấn cổ phía nam cách Trung Quốc nửa vòng, trong nửa tháng, cũng khó trách Chúc Nhan mất hứng.

31. Chương 31: Tai Họa

Trường học quyết định đưa học sinh đến thị trấn cổ phía nam cách Trung Quốc nửa vòng, trong nửa tháng, cũng khó trách Chúc Nhan mất hứng. “Anh không muốn cho em đi, thì em không đi.”

An Ninh che dấu thất vọng ở trong lòng, ngoan ngoãn nghe theo an bài của Chúc Nhan.

An Ninh rất muốn đi ra ngoài một chút, cô hiểu hoàn cảnh bây giờ mình.

Cuối cùng vụ án của Bạch Sa Sa và Bạch Lễ Văn cũng đã quyết định rồi, Bạch Lễ Văn bị phán xử ở tù chung thân, tước đoạt quyền lợi chính trị cả đời, tịch thu toàn bộ tài sản; Bạch Sa Sa bị phán xử tù thời hạn hai năm, tước đoạt quyền lợi chính trị hai năm, tịch thu toàn bộ tài sản phi pháp, cũng hoãn lại một năm thi hành, chờ sau khi cô ấy tốt nghiệp đại học thì lại ngồi tù. Sau khi An Ninh biết được tin tức này thì liên tục có mấy cơn ác mộng vào buổi tối, Chúc Nhan không biết làm sao, cuối cùng đành phải đồng ý cho cô đi vẽ vật thực, thuận tiện giải sầu. An Ninh biết chuyện Bạch Sa Sa có chuyển biến tốt, được hoãn lại trong một năm, do Chúc Nhan có đủ năng lực để cho chuyện cô ấy lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng mà, Chúc Nhan rõ ràng không có loại tính toán này.

An Ninh cũng chỉ có thể để lo lắng ở trong lòng, ngoài mặt làm bộ như không có chuyện gì phát sinh, ngoan ngoãn nghe theo an bài của Chúc Nhan. Ăn xong cơm tối Chúc Nhan đến thư phòng xử lý chuyện, An Ninh gọi điện thoại cho trưởng lớp ghi danh muốn đi vẽ vật thực, sau khi tắm rửa xong trở về phòng ngồi ở trên giường suy nghĩ về chuẩn bị dụng cụ vẽ vật thực.

Đến lúc Chúc Nhan từ thư phòng đi ra, An Ninh vẫn còn cau mày đau khổ suy nghĩ, thời gian qua không có đi vẽ vật thực, sợ bỏ sót thứ gì. Chúc Nhan ngồi ở bên cạnh An Ninh ôm lấy bên hông cô, một hộp ngậm vành tai của cô dùng răng cắn từ từ cọ sát nhau, hiển nhiên cô vì động tác của anh mà sắc mặt dần dần biến thành màu hồng. Chúc Nhan vói tay vào trong quần áo An Ninh ở trước ngực cô vuốt ve đè ép lập đi

lập lại, từ từ cảm nhận hô hấp của cô ở dưới tay anh dần dần dồn dập mới hôn, cô vì động tình mà khẽ mở môi đỏ mọng. Vừa hôn vừa cỡi xuống quần áo trên người hai người, Chúc Nhan ngồi ở bên giường cũng không nằm xuống, mà là ôm An Ninh tách hai chân của cô ra để cho cô ngồi ở trên đùi của anh. Anh cũng không vội tiến vào, mà là anh dùng lửa nóng dâng trào từ từ cọ sát thân thể An Ninh, ngoài miệng cũng không dừng lại, triền miên mà hôn hít cô. Chuyện đã quá quen rồi An Ninh bị Chúc Nhan mập mờ hành hạ như vậy khiến toàn thân vô lực, thở gấp liên tục, thân thể không tự chủ được mà vận vẹo nghênh hợp với động tác rất nhỏ của Chúc Nhan.

Hai người giả rờng giả phượng chơi đùa một lát, cuối cùng Chúc Nhan mới nhịn không được mà hung hăng đụng về phía trước, xô xuyên qua An Ninh, khiến cho cô nhịn không được mà lên tiếng rên rỉ. Chúc Nhan để hai tay An Ninh vắt ở trên cổ của cô, sau đó anh nắm eo mảnh mai của An Ninh, trên dưới lắc thân thể của cô, do đó hai người kết hợp sâu hơn và kịch liệt.

Toàn thân An Ninh vô lực mềm nhũn mà gục ở trên người Chúc Nhan, theo động tác di chuyển lên xuống của anh, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ làm cho người ta muốn nổi điên. Trong lòng Chúc Nhan khẽ động, vẫn tư thế hai người kết hợp đặt An Ninh lên trên giường, để cho hai chân cô vắt ngang hông anh, anh đứng trên mặt đất mãnh liệt đụng.

An Ninh bị động tác đụng của Chúc Nhan kịch liệt như vậy mà há mồm ra nhưng không phát ra tiếng nào.

Chúc Nhan cúi người xuống dán thật chặt vào An Ninh, lại hôn môi hôn thân thể ướt đầm mồ hôi và run rẩy của cô. Lúc An Ninh co giật tới đỉnh, Chúc Nhan hung hăng đụng mấy cái sau cũng cao triều.

Hai người ướt đầm ôm nhau thất thần một lát, Chúc Nhan mới đứng dậy ôm An Ninh vào phòng tắm tắm rửa. Ngày hôm sau khi Chúc Nhan ra cửa thì An Ninh cũng cùng đi xuống đi mua dụng cụ vệ vật thực với Tiểu Lý và Tương Sinh.

Trước lúc trở về Tương Sinh dựa theo dặn dò của Chúc Nhan gọi điện thoại cho lớp trưởng hỏi thăm ngày mai mọi người ngồi tàu số mấy, sau đó lái xe đến trạm xe lửa xếp hàng mua bốn vé xe toa nằm mềm, đoàn người mới về nhà. Tiểu Lý lên mạng kiểm tra thời tiết bên đó sau giúp An Ninh thu xếp hành lý.

Xe lửa khởi hành buổi tối ngày hôm sau, An Ninh quyết định trước khi đi gói sủi cảo cho Chúc Nhan, xem như là báo đáp với anh. Dĩ nhiên, nếu như An Ninh biết sau khi đi vệ vật thực sẽ có chuyện phát sinh, lại xuất hiện ảnh hưởng gì đó với cô, tuyệt đối cô sẽ không giống như bây giờ tâm tình thoải mái chuẩn bị ra cửa. Buổi tối Chúc Nhan làm rất hung, từ buổi tối làm đến rạng sáng, lần cuối cùng là ở trong bồn tắm.

An Ninh khóc đạt tới đỉnh sau đó vùi vào trong ngực Chúc Nhan không ngừng run rẩy. “Em muốn chết.....”

An Ninh híp mắt nỉ non vô ý thức. Chúc Nhan khẽ cười, ôm An Ninh tùy tiện tắm rửa thân thể một chút lại lấy khăn tắm lau khô cho hai người, mới trở lại trên giường, để An Ninh thoải mái mà ngủ. An Ninh tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Chúc Nhan tính đưa An Ninh ra xe lửa, ban ngày cũng không có ra cửa.

Không ngờ trước khi bọn họ thu xếp xong đồ chuẩn bị đi trạm xe lửa, thì nhà chính đã gọi điện thoại tới, nói là Chúc lão gia bị bệnh. Chúc Nhan không có chút do dự, hôn cái trán An Ninh rồi dặn dò tài xế lái xe đến nhà chính.

An Ninh đi theo Tương Sinh Tiểu Lý ngồi một chiếc xe khác đến trạm xe lửa. Đến trạm khởi hành của thành phố A, bọn họ lên xe sớm hơn nửa canh giờ.

Sau khi lên xe An Ninh gọi điện thoại cho Chúc Nhan, hỏi thăm một chút tình hình thân thể của Chúc lão gia. “Chẳng qua là cảm mạo rồi nóng lên, nhưng mà do năm nay lớn tuổi, không chịu nổi đi qua đi lại.”

Chúc Nhan nhìn sắc mặt tiêu tụy của Chúc lão gia trên giường, trong lòng hơi có chút khổ sở.

Năm đó chính là nhân vật oai phong một cõi, đến tuổi già rồi vậy mà lại yếu ớt giống như người bình thường, chỉ là cảm mạo nhỏ nhỏ, cũng khiến cho ông nằm trên giường không dậy nổi. “Một nhân vật như ông vậy, nhất định sẽ chiến thắng bệnh cảm mạo.”

Anh cũng phải chú ý thân thể, ăn nhiều rau dưa uống nhiều nước trái cây một chút, đừng để nóng người nữa.”

An Ninh cảm thấy người như Chút Nhan vậy, trên mặt đột nhiên nổi lên một viên đậu đậu, khiến cho người ta có loại cảm giác đặc biệt không hài hòa. Cúp điện thoại, An Ninh đột nhiên cảm thấy có phần mờ mịt.

Cô đây là tại sao vậy? Rõ ràng không phải là diễn trò sao? Buổi tối ngày hôm trước thể lực tiêu hao, An Ninh phải đi đến phòng rửa mặt chỗ nối tiếp buồng xe lửa để rửa mặt đánh răng chuẩn bị trở về đi ngủ.

Cũng không nghĩ rửa mặt xong sau ngẩng đầu ở trong gương thấy một khuôn mặt cười như không cười, hơi quen, chắc là bạn cùng lớp, Nhâm Vũ Văn.

32. Chương 32: Tôi Hiểu Tôi Nên Làm Như Thế Nào

Buổi tối ngày hôm trước thể lực tiêu hao, An Ninh phải đi đến phòng rửa mặt chỗ nối tiếp buồng xe lửa để rửa mặt đánh răng chuẩn bị trở về đi ngủ.

Cũng không nghĩ rửa mặt xong sau ngẩng đầu ở trong gương thấy một khuôn mặt cười như không cười, hơi quen, chắc là bạn cùng lớp, Nhâm Vũ Văn.

Nhâm Vũ Văn giống như An Ninh là danh nghĩa trao đổi sinh viên tới trường học, anh tới muộn hơn An Ninh.

Hơn ba mươi người trong lớp học, cho dù chưa quen thuộc, cùng bắt chuyện với nhau.

An Ninh tiếp nhận khăn lông Tiểu Lý đưa tới lau khô sạch sẽ bọt nước trên mặt sau khẽ mỉm cười, nghiêng người để Nhâm Vũ Văn thuận tiện đi vào sau lễ phép lên tiếng nói: “Thật đúng dịp.”

Trường học tổ chức học sinh đi ra ngoài vẽ vật thực, đều có hạng mục riêng chi, chi trả tiền xe đi lại của học sinh.

Đương nhiên, loại chi trả tiền xe này có thể giới hạn cho vé xe ghế ngồi cứng.

Cho nên đại đa số bạn học đều ngồi ở toa xe phía trước ghế ngồi cứng, còn có bạn học bù thêm tiền để có giường cứng.

Có thể ở nằm mềm mà gặp được bạn học, quả thật có chút ngoài dự tính. “Còn có đúng dịp hơn, tôi ở bên cạnh buồng của bạn.”

Nhâm Vũ Văn cười cười, nhìn An Ninh nhú mày không hiểu ra sao mà rời đi. “Tiểu thư, Nhâm Vũ Văn kia là con một bí thư thành phố mới nhậm chức của thành phố A, từ nhỏ nuông chiều cây mạnh, hơn nữa, được đánh giá không tốt.”

Trở lại buồng xe lửa, Tiểu Lý có trách nhiệm giải thích. “Ừ..... Tôi hiểu tôi nên làm như thế nào.”

An Ninh gật đầu, cho biết đã hiểu rõ.

Ý của Tiểu Lý là không nên trêu chọc công tử của thị ủy thư ký có bối cảnh hùng hậu này.

Chút Nhan mà biết, Tiểu Lý Tương Sinh và cô cũng sẽ không có quả ngon để ăn.

Tại sao cô có thể không hiểu cái đạo lý này chứ? Có chuyện gì xảy ra, Tiểu Lý và Tương Sinh cùng lắm là thất nghiệp, còn có thể thay đổi công tác bắt đầu một lần nữa.

Nhưng mà, cô có thể phạm một sai lầm để hận mãi mãi. Chút Nhan có thể dễ dàng đem bí thư thành phố đời trước là Bạch Lễ Văn xuống khỏi vị trí, tự nhiên cũng sẽ không kiêng kỵ Nhâm bí thư này, cùng đừng nhắc tới Nhâm Vũ Văn ăn chơi trác táng không có bất kỳ quyền lực nào. An Ninh chỉ muốn thoát khỏi Nhâm Vũ Văn, hình như rất không có khả năng.

Bởi vì lúc An Ninh vừa muốn ngủ, đã nghe thấy tiếng Tương Sinh ngồi ở phía ngoài: “An tiểu thư đã nghỉ ngơi.”

“Tôi chỉ là thay mặt thiếu gia đưa những thứ đồ này cho An tiểu thư, không có ý tứ gì khác.”

Phụ tá của Nhâm Vũ Văn cũng không phải là người dễ đuổi. Sau khi Tiểu Lý nghe thì đi ra ngoài, ngoài mặt khách khí mà bác một cậu: “An tiểu thư đã ngủ rồi, tôi nghĩ thiếu gia nhà anh cũng không muốn quấy rầy giấc ngủ của tiểu thư nhà tôi chứ? Ở bên ngoài làm tướng lệnh quân đội lại không làm mà làm phụ tá, phải có một chút ý thức tự chủ mới có thể hầu hạ thượng cấp được.”

Tiểu Lý nói một câu làm cho đối phương im lặng, ngược lại Nhâm Vũ Văn ở buồng bên cạnh nghe nhin không được mà đi ra. “Đã sớm nghe nói ở thành phố A, Diêm vương cũng phải nể Chúc gia ba phần, nhưng không biết ngay cả tay sai của Chúc gia cũng kiêu ngạo như vậy.”

Để cho tôi xem một chút... Đây thật giống như đã ra khỏi thành phố A rồi?”

Nhâm Vũ Văn từ mâm trái cây phụ tá mang tặng cho An Ninh lấy một miếng thanh long bỏ vào miệng, không chú ý hình tượng nuốt xuống, nhắc chân chuẩn bị tiến vào trong buồng của An Ninh. “Tôi nói rồi, An tiểu thư đã ngủ rồi, Nhâm tiên sinh có chuyện gì thì hãy chờ ngày mai đi.”

Tương Sinh che ở cửa.

Tương Sinh cao lớn bần chắc, ở trước mặt Nhâm Vũ Văn gầy teo cao cao khí thế thẳng được không phải là một bậc.

Nhưng mà, Nhâm Vũ Văn tự nhiên hiểu Tương Sinh ngại thân phận của anh sẽ không làm gì anh, cho nên hơi nghiêng người, ngang ngược mà chen vào. “Thật xin lỗi bạn học Nhâm, tôi đã chuẩn bị ngủ rồi, sợ rằng không có tiện để một người con trai đi vào.”

An Ninh trước tiên đóng cửa lại, cứng rắn không cho Nhâm Vũ Văn đi vào cửa “Nếu bạn học nữ đã nói như vậy rồi, tôi cũng không tiện làm mặt dày mà quấy rầy.”

Nhưng mà sữa tươi cùng mâm đựng trái cây tôi để lại, nói như thế nào cũng là bạn cùng lớp, cũng nên quan tâm nhau.”

Nhâm Vũ Văn sờ sờ cái mũi suýt nữa bị đụng vào cửa, có chút khó xử mà lui ra, ý bảo phụ tá đem mâm đựng trái cây cùng sữa tươi giao cho Tương Sinh. Ba người cũng không cho phép Nhâm Vũ Văn, đó có nghĩa là, ngay cả bên ngoài cũng biết rõ quan hệ của An Ninh và Chúc Nhan, trong tình huống đó vẫn tùy tiện như vậy, làm như vậy anh ta chính là điển hình một người không có đầu óc; hoặc là, lai lịch anh ta quá lớn, căn bản là không cần cố kỵ Chúc Nhan. “Nhâm bí thư này ở Trung ương mới vừa nhậm chức, lần này tới thành phố A làm bí thư, chẳng qua là có kinh nghiệm, qua không lâu sẽ được đề bạt lên tới trung ương.”

Tương Sinh nhú mày, bắn khoả đến tốt cùng có nên đem tình huống như thế nói cho Chúc Nhan hay không. “Chuyện này trước tiên vẫn là không nên nói với anh ta đi.....”

An Ninh ngẩng đầu, nhìn Tương Sinh.

Bây giờ còn chưa rõ ràng lắm Nhâm Vũ Văn đến tốt cùng là có ý gì, một khi nói cho Chúc Nhan, thì thành âm mưu lớn. Mà bây giờ bọn họ có thể là vì quá cẩn thận thôi, cảm giác hơi trông gà hoá cuốc.

Nói không chừng, Nhâm Vũ Văn này luôn không nghiêm túc như thế, có thể bọn họ hiểu lầm mà thôi.

33. Chương 33: Dây Đưa [1]

Nói không chừng, Nhâm Vũ Văn này luôn không nghiêm túc như vậy, có thể bọn họ hiểu lầm mà thôi.

Sáng sớm hôm sau xe lửa tới cổ trấn ở thành phố.

Xuống xe lửa còn phải ngồi xe hơi đi hai canh giờ nữa chính xác mới là đến điểm cuối.

Xe buýt dành cho trường học không có dư nhiều chỗ như vậy, Tương Sinh liền thuê một chiếc xe hơi.

Nói đến kỳ quái, nhìn xung quanh cái trạm xe này, vậy mà có rất ít xe taxi.

Giữa tháng tư, cảnh xuân tươi đẹp, chính là viện mỹ thuật tạo hình dạy vẽ vật thực vào giờ cao điểm, cũng có không ít người đi du lịch, dòng người ở trạm xe lửa rất nhiều.

Đột nhiên Nhâm Vũ Văn mang theo phụ tá của anh ta tới nói: “An Ninh, chúng ta xuống xe chậm, không muốn được xe.

Bạn xem có thể đi phương tiện khác hay không?”

Về mặt Nhâm Vũ Văn bắt đầu đi đứng ở bên cửa sổ xe. An Ninh nhìn Tương Sinh và Tiểu Lý một lúc, lại nhìn các bạn học trải qua cả đêm trên xe hơi mệt mỏi và thiếu kiên nhẫn đứng bên cạnh bọn họ cùng chờ đi xe buýt, gật đầu.

Dù sao một loạt chỗ ngồi phía sau xe đều trống. Nhưng mà, An Ninh không nghĩ tới Nhâm Vũ Văn này kể từ lúc lên xe, miệng cũng nói liên hồi, một lát nói phong tục môi trường bên này, một lát nói lịch sử điển cố của trấn nhỏ, An Ninh cảm thấy phiền não, hơn nữa trong xe tải nhỏ hơi cũ tản ra mùi xăng, lúc bọn họ hạ tốc độ ở trên đường lớn, An Ninh hoàn toàn say xe rồi.

Sắc mặt cô tái nhợt, trên trán đổ mồ hôi lạnh, khó chịu tựa vào trên người Tiểu Lý không nhúc nhích. Nhâm Vũ Văn thấy tình huống như thế, cũng không nói gì, hiếm thấy giữ an tĩnh ở phía sau lộ trình.

Đoàn người dừng xe ở trên quảng trường của trấn nhỏ, Tiểu Lý đỡ An Ninh vào trong bóng râm mát nghỉ ngơi, Tương Sinh đi theo lớp trưởng để tìm chỗ nghỉ ngơi, ở đây không có khách sạn lớn, chỉ có ngủ ở nhà dân.

Một nhà có ba hoặc năm phòng để ở, bố trí chừng mười mấy người. Bởi vì vẽ vật thực vào giờ cao điểm, lần này bọn họ đi ra ngoài hơi trễ, phòng ốc rất khó tìm.

Lớp trưởng và trợ giảng còn có Tương Sinh nữa đã lâu cũng chưa có trở lại, học sinh tùm tùm năm tùm ba ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, có người không để ý hình tượng dựa vào tường phía sau nhắm mắt lại bắt đầu ngủ. Nhâm Vũ Văn nhìn An Ninh khó chịu, vẫn ngồi ở bên cạnh cô, cũng không nói chuyện, cầm lấy một chai nước khoáng lắc lắc, không biết đang cúi đầu suy nghĩ gì.

Phụ tá của anh ta cũng đi theo lớp trưởng cùng tìm phòng ốc. An Ninh uống vài hớp nước khoáng Tiểu Lý đưa cho cô, tựa vào trên người cô nhắm mắt dưỡng thần.

Cổ nén từng đợt buồn nôn để hít thở không khí mới mẻ.

Đã lâu cô chưa có bị cảm giác say xe quá mãnh liệt như vậy.

Lần đầu tiên say xe, là Vương Anh dẫn cô đi vườn thú chơi, kết quả lên xe không lâu thì cô lại bắt đầu buồn nôn, thiếu chút nữa ói lên trên xe Trần Tuấn.

Lúc ấy sắc mặt Vương Anh thật sự không tốt, An Ninh cũng không nhớ được ngày đó cuối cùng bọn họ có đi vườn thú xem động vật hay không, cô chỉ nhớ rõ về mặt Vương Anh ẩn nhẫn tức giận và khó xử.

Từ đó về sau rất nhiều lần An Ninh đều bị vẽ mặt của Vương Anh như vậy ở trong giấc mộng làm tỉnh lại, ngồi ở trong bóng tối thở dốc, sau đó bất lực mà khóc. Sau lại, ở thành phố A chỉ cần ra cửa, trên căn bản đều phải ngồi xe, ngay cả mỗi ngày đi học cũng phải ngồi xe buýt.

Từ đó An Ninh cũng quen đi, quen biển người, quen mùi xăng, cơ thể quen thân xe lắc lư. Lúc đoàn người trợ giảng trở lại đã là một giờ chiều rồi, không ít bạn học la hét muốn ăn cơm. “Mọi người hãy nghe tôi nói! Yên lặng!”

Trợ giảng khoát khoát tay, thành công hấp dẫn ánh mắt hơi tan rã của mọi người. “Mới vừa rồi chúng tôi cùng dạo qua một vòng, chỉ tìm được bốn nhà người dân cho ở, đều là phòng tiêu chuẩn hai người, mỗi nhà ở lại chừng mười người.

Bây giờ mọi người tự do phân tổ, mười người một tổ đứng chung một chỗ phân năm người một phòng.”

Trợ giảng vừa mới nói xong, các bạn học vốn đang ỉu xìu rầu rĩ giống như là được đánh thuốc kích thích, chào hỏi lẫn nhau đứng thành ba tổ, mà tổ 4 không chút ngoài ý muốn là đoàn người ngồi cùng một chỗ An Ninh và Nhâm Vũ Văn.

An Ninh và Nhâm Vũ Văn điểm giống nhau duy nhất chính là không thân với mọi người..... Trợ giảng và thầy cũng cùng một tổ bọn họ ở một chỗ, vừa lúc hợp thành một tổ.

Ý của trợ giảng là hôm nay trở lại quán trọ thu dọn một lúc, ngày mai tự do hoạt động.

Nhưng thật ra trên danh nghĩa là đi ra ngoài vẽ vật thực, trong lòng mọi người cũng rất rõ ràng, đây chính là một lần chơi xuân quang minh chính đại.

Thầy giáo mặc kệ học sinh, học sinh cũng vui vẻ tự tại. Đoàn người An Ninh ở chính là một nhà ba tầng lầu nhỏ, lầu hai có ba phòng tiêu chuẩn, lầu ba có hai người. Thầy và trợ giảng chọn lầu ba, bọn họ ở lầu hai.

An Ninh và Tiểu Lý một phòng, Nhâm Vũ Văn không muốn cho phụ tá của anh ta và Tương Sinh ở cùng chỗ, bị An Ninh và Tương Sinh cùng cự tuyệt. Trở lại gian phòng An Ninh tắm rửa một lúc rồi lên giường nghỉ ngơi, Tiểu Lý thu dọn hành lý xong sau đó hỏi: “Có muốn mua ăn chút gì hay không?”

Tất cả mọi người sáng sớm đã ăn bữa sáng ở trên xe lửa sau đó nhịn đói đến xế chiều. “Tôi khó chịu..... Cô và Tương Sinh đi ăn đi! Có cái gì nhẹ dễ tiêu hóa, thì mang về, không có thì thôi.”

An Ninh trở mình, đem chăn trùm lên mặt.

An Ninh tắm rửa xong đi ra thấy trên giường có khăn trải giường và vỏ chăn quen thuộc mới kịp phản ứng. Tiểu Lý cẩn thận ngay cả cái này cũng mang theo. “Nếu không để Tương Sinh ra ngoài đi mua một ít đồ.”

An Ninh không đi, trách nhiệm của Tiểu Lý tự nhiên cũng không thể đi ra ngoài. “Không sao đâu, tôi ngủ một giấc là được rồi.

Cô đi đi, khóa kỹ cửa và cửa sổ.”

Tiểu Lý chẳng những khóa cửa và cửa sổ cho chắc, ngay cả rèm cửa sổ màn cửa cũng buông xuống, trước lúc đi còn dặn dò bà chủ đừng quấy rầy người khách trong phòng kia. Cái trấn nhỏ này ở khu vực Hồ Nam, bất kể là món ăn đặc sắc hay là ăn vật đặc sắc đều là cay đến cổ họng người bốc lửa.

Tiểu Lý và Tương Sinh đi dạo một vòng ở chung quanh trên đường phố mới mua được một phần sủi cảo hấp cùng một chén ăn vặt của địa phương, giống như loại bột củ sen.

Lúc cô trở về An Ninh vẫn còn ngủ, hình như là nghe được động tĩnh mới tỉnh lại. An Ninh ăn vài cái sủi cảo hấp, cũng uống xong loại đồ giống như cháo.

Ăn uống xong An Ninh khôi phục tinh thần nhưng cũng không có vội ra cửa.

An Ninh biết thân thể mình, nếu như lúc chiều mà đi ra ngoài, ngày mai có thể sẽ không đứng dậy nổi.

Tiểu Lý ngồi ở trên giường bên cạnh xem ti vi, An Ninh lật xem một quyển bức tranh phong cảnh mới mang tới, vừa lật hai trang mới nhớ tới Chúc Nhan, vội vội vàng vàng kêu Tiểu Lý lấy điện thoại qua gọi cho anh.

34. Chương 34: Dây Đưa [2]

Tiểu Lý ngồi ở trên giường bên cạnh xem ti vi, An Ninh lật xem một quyển bức tranh phong cảnh mới mang tới, vừa lật hai trang mới nhớ tới Chúc Nhan, vội vội vàng vàng kêu Tiểu Lý lấy điện thoại qua gọi cho anh.

“Alô?”

Giọng nói của Chúc Nhan buồn ngủ, hơi khàn khàn. “Đang ngủ?”

An Ninh hơi kinh ngạc, Chúc Nhan là một người có cuộc sống khá quy tắc, bất kể buổi tối ngủ trễ thế nào, sáng sớm anh cũng sẽ đúng giờ mà tỉnh.

Nhưng mà nếu như có buổi tối nào đó ngủ quá muộn, sau khi anh tỉnh lại còn có thể cảm thấy ngủ nướng lại, cũng chỉ giới hạn trong buổi sáng, xế chiều anh ngủ rất ít. “Ừ..... Tối ngày hôm qua công ty Lục Sâm xảy ra chút vấn đề, anh đi qua hỗ trợ, bận đến buổi trưa mới trở về.”

Chúc Nhan nhéo mũi, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh một chút. “VẬY anh ngủ trước đi, đến lúc có thời gian em lại gọi điện thoại. Chính là em muốn báo cho anh biết một tiếng, chúng em đã dàn xếp thỏa đáng rồi.”

Nhưng thật ra An Ninh hơi lo lắng công ty Lục Sâm đến tột cùng xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng mà, cô biết Chúc Nhan không thích cô quan tâm đến bất cứ chuyện gì của Lục Sâm. “Ừ, tốt.....”

Chúc Nhan ngoài miệng nói như vậy, nhưng cũng không cúp điện thoại.

An Ninh lẳng lặng đợi một lát, nghe được bên kia truyền đến tiếng hít thở dài. An Ninh cúp điện thoại lại gọi điện thoại cho phòng người giúp việc, dặn dò thím Diệp đi qua phòng xem Chúc Nhan, mới nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần. Buổi tối Nhâm Vũ Văn tới gõ cửa nói muốn hẹn An Ninh cùng đi ra ngoài một chút, cảnh đêm ở đây không tệ.

Bị An Ninh lấy lý do thân thể khó chịu mà cự tuyệt. Bên cạnh không biết con nhà ai đang luyện đàn dương cầm, tiếng thỉnh thoảng thô ráp thỉnh thoảng chói tai, An Ninh nghe nghe lại ngủ thiếp đi lần nữa. Sáng hôm sau An Ninh tỉnh rất sớm, từng có ba năm kinh nghiệm vẽ vật thực, cô biết ở nơi này vẽ vật thực hấp dẫn nhất khu vực, nếu như muốn tìm một chỗ để vẽ, hãy ra tay trước.

Tiểu Lý thừa dịp An Ninh rửa mặt đi quan bên cạnh đánh thức Tương Sinh, ba người đi ra phía ngoài, thấy mặt trời vừa mới lên đường chân trời, ngôi nhà nhỏ tràn đầy phong cách cổ, nước sông màu xanh xuyên suốt trấn nhỏ cùng với thuyền ô bông trên mặt sông, phong cảnh xinh đẹp khiến cho người ta không nỡ nháy mắt. An Ninh nắm chắc thời gian chụp mấy tấm hình không tệ, mang theo hai người dọc đường tìm kiếm chỗ vẽ tranh thích hợp.

Ba người đi nửa giờ, lúc đi ngang qua một cái cầu đá, An Ninh rốt cục chọn trúng một miếng đất bằng phẳng bên cạnh cầu đá.

Tiểu Lý đem ghế xếp đặt ở nơi đó, An Ninh nhìn một lát, nói: “Chính là chỗ này rồi!”

Thừa dịp Tiểu Lý và Tương Sinh đặt đồ, An Ninh ở chung quanh chụp mấy tấm hình mới ngồi xuống thật sự nghiêm túc mà vẽ tranh.

Tiểu Lý và Tương Sinh hai người lấy ra một bộ cờ vây thô sơ, vui vẻ chơi.

Trước kia ở nhà cũng như vậy, chuyện của An Ninh tương đối ít, người đi theo bên người cô cả ngày cũng không có việc gì.

Tiểu Lý và Tương Sinh cũng cảm thấy hứng thú với cờ vây, hai người trong lúc rảnh rỗi sẽ ngồi xuống đánh một bàn. Tiểu Lý đem máy âm nhạc PSP (âm nhạc không gian) mở tiếng rất lớn, hỏi An Ninh âm ỉ hay không, An Ninh lắc đầu.

PSP là Chúc Nhan mua về, Chúc Nhan và An Ninh rất ít dùng.

Tiểu Lý cũng thỉnh thoảng có cầm lên chơi trò chơi một chút, hoặc là nghe nhạc một chút.

Nhưng thật ra có đôi khi hoài nghi An Ninh giống như Chúc Nhan vậy, căn bản là không biết PSP đến tột cùng có lợi gì, chẳng qua là nhàn rỗi không có chuyện gì thì mua về mà thôi..... Lúc gần trưa, Tương Sinh đi mua thức ăn, Tiểu Lý ngồi ở bên cạnh An Ninh xem cô vẽ tranh.

Nhưng mà, Tương Sinh còn chưa trở về, Nhâm Vũ Văn cùng phụ tá của anh tùy tiện mà đi tới. “Vị trí này thật đúng là không tệ.....”

Nhâm Vũ Văn hai tay cũng chen vào, đứng ở phía sau An Ninh nhìn phần gáy trắng nõn mềm mịn của cô. An Ninh và Tiểu Lý rất ăn ý không có mở miệng, Nhâm Vũ Văn cũng không thấy khó xử, nói tiếp: “Tôi mới vừa rồi phát hiện một quán ăn đặc sắc phong cách không tệ, An Ninh bạn có muốn đi qua xem hay không?”

Nhâm Vũ Văn cúi người xuống, bằng một loại tư thế gần như mập mờ đứng ở bên cạnh An Ninh. “Tương Sinh đã đi mua cơm, chúng tôi sẽ đi ra ngoài ăn.”

An Ninh im lặng mà đứng lên, lui về phía sau hai bước, bộ dạng làm bộ như nhìn thấy quấy rầy của Nhâm Vũ Văn mà rời đi. “Bạn không đi thật là đáng tiếc, trước khi đến tôi còn lên mạng điều tra, tiệm này là nhóm Lữ Hữu đề cử, đánh giá tương đối cao.”

Nghe nói món ăn Hồ Nam làm rất chuẩn.”

Nhâm Vũ Văn sờ sờ mũi, lần nữa tiến tới trước mặt An Ninh. “Tôi dị ứng với ớt, ăn không được món ăn Hồ Nam.”

Có chút khoa trương, chẳng qua là An Ninh không thích ăn ớt, hơn nữa mỗi lần ăn ớt xong cũng sẽ tiêu chảy. “Đáng tiếc.....”

Nhâm Vũ Văn nhíu mày, không nghĩ tới An Ninh thẳng thắn cự tuyệt như vậy. An Ninh và Tiểu Lý cũng cho là sau khi Nhâm Vũ Văn đụng cái đinh sẽ biết điều một chút mà rời đi, ai biết da hần dầy như thế, thậm chí ngồi cách An Ninh không xa bày ra dụng cụ vẽ tranh, chuẩn bị vẽ tranh.

An Ninh tới sớm, chiếm vị trí tốt.

Sau lục tục mấy người nữa tới vẽ tranh, cũng không nhận ra, hẳn là học sinh trường học khác, tất cả mọi người tỏa ra ở chung quanh không làm phiền nhau mà vẽ tranh.

Bây giờ Nhâm Vũ Văn ngồi ở chỗ này, An Ninh cũng không thể nói gì.

Chỗ của nhà nước, ai muốn tới mà chẳng được.

35. Chương 35: Dây Đưa [3]

Bây giờ Nhâm Vũ Văn ngồi ở chỗ này, An Ninh cũng không thể nói gì.

Chỗ của nhà nước, ai muốn tới thì tới.

An Ninh không ăn cay, Tương Sinh đi theo cô một thời gian dài như vậy, cho dù cô không nói, anh cũng nhìn ra, vòng vo nửa giờ ở ngã tư đường sầm uất, Tương Sinh cũng không tìm được một tiệm bán thức ăn nào mà không thêm ớt .

Cuối cùng, anh chạy đến quán ăn ngày hôm qua mua cho An Ninh một phần bánh sủi cảo hấp cùng một phần hoành thánh. Nhâm Vũ Văn thấy bữa trưa của An Ninh thì cau mày nói: “Với khả năng kinh tế của Chúc gia, mua cả cỗ trần chỉ là chuyện nhỏ, vậy mà Chúc Nhan chỉ cho bạn ăn cái này, có phải hơi keo kiệt hay không!”

“Tôi là đi vẽ tranh, không phải là hưởng phúc.”

An Ninh ngẩng đầu, khách khí trả lời. Nhâm Vũ Văn là một người cẩn thận, rất nhanh anh liền chú ý tới thức ăn của Tương Sinh và Tiểu Lý so với An Ninh cao cấp hơn, nhưng có điều thức ăn của hai người đó đều có ớt. Anh nói với phụ tá một câu gì đó, phụ tá liền đứng dậy rời đi.

Không bao lâu, Nhâm Vũ Văn đem một cái hộp đồ ăn tinh xảo đưa đến trước mặt An Ninh: “Đây là thứ tốt tới ngày hôm qua tôi phát hiện, thịt khô trộn cơm, không có ớt, bạn có thể thử một chút.”

An Ninh không hiểu nhìn anh một cái, chỉ chỉ hộp đựng thức ăn bên cạnh đã trống rỗng nói: “Tôi đã ăn no rồi.”

“Không sao, bạn có thể giữ lại ăn buổi tối.”

Nhưng mà hộp cơm kia đến cuối cùng An Ninh cũng không có động vào, cô không muốn khiến cho Chúc Nhan tức giận, lại càng không muốn cho anh có cơ hội tức giận.

Chúc Nhan tức giận, thì cả đời An Ninh cô không thể thoát thân. Buổi tối lúc trở về, Nhâm Vũ Văn nhìn hộp đựng thức ăn kia vẫn còn nguyên đặt ở trên mặt đất, cầm lên thử dài. Trong vòng vài ngày kế tiếp, bắt kể An Ninh đi sớm hơn, trốn tránh, Nhâm Vũ Văn vẫn có thể tìm được cô.

An Ninh thật sự không có cố ý tránh né, chẳng qua là mỗi ngày khi Nhâm Vũ Văn vẫn chưa rời giường thì đã sớm rời đi, mỗi ngày lại đổi một chỗ.

Cô cũng không biết đến tốt cùng Nhâm Vũ Văn là làm sao, sớm hay muộn, anh luôn xuất hiện ở trước mặt cô.

An Ninh cũng có chút hoài nghi Nhâm Vũ Văn có phải vừa ra khỏi cửa là bắt đầu tìm cô hay không..... Thật không rõ người này đầu có có phải bọ co rút hay không..... Người hướng dẫn giống như chần dè ăn cỏ để cho bọn họ tự do hơn một tuần lễ, tối hôm đó mới kêu lớp trưởng tuyên bố đến tập trung ở chỗ đám người An Ninh nghỉ đêm để xem bài tập. Thầy giáo cũng không nói đến tên nội dung chính, cho nên người đến không nhiều lắm.

Nhưng mà số người này không nhiều lắm, đều là người thật sự nghiêm túc vẽ tranh. “O! Lần này người tới cũng không ít!”

Thầy giáo từ trên lầu đi xuống nhìn các bạn học ngồi ở trong đại sảnh nhìn xem bài tập lẫn nhau, hơi kinh ngạc.

Năm trước, sẽ nhìn theo thói quen, có thể tới mười người cũng đã khá lắm rồi, lần này lại tới gần một nửa bạn học, lần vẽ vật thực này người hướng dẫn là một người trẻ tuổi vừa mới được thăng lên cấp bậc giáo sư, chừng bốn mươi tuổi, ở giới hội hoạ trong nước cũng không có nhiều lực ảnh hưởng.

Có điều, có mấy nhà bình luận đã từng lấy châm thấy máu mà nói, Hồ Duy, là một phái thực lực, dày mà mỏng.

Hiện tại chính là thời khắc anh ta bộc lộ tài năng ở giới hội hoạ trong nước. Người tới không ít, tranh cũng không nhiều, có người chỉ cầm một tờ, có nhiều người cầm ba bốn tờ tới.

Giống như An Ninh vậy ôm một hơi bảy cái khung ảnh lồng kính tới, chỉ có cô và Nhâm Vũ Văn. Thầy giáo nhìn bức tranh của An Ninh, cẩn thận nhìn một bức lại một bức sau một lúc đưa ra không ít ý kiến đúng trọng tâm.

Trong đại học thầy giáo chính là bộ dáng như vậy, bạn nghiêm túc với học tập, thì giáo viên cũng sẽ nghiêm túc với bạn. “Có rất ít bạn nữ chịu tốn thời gian giống như bạn vậy.”

Tầm mắt Hồ Duy quét một vòng ở trong đại sảnh, cũng chỉ có hai ba nữ sinh tới, một người trong đó có lẽ chỉ cầm có một bức tranh. “Không tệ, dù sao trừ vẽ tranh cũng không có chuyện khác.”

An Ninh khẽ mỉm cười. “Điều này cũng là một loại cảnh giới.”

Hồ Duy đốt một điếu thuốc, ngồi ở trên ghế sa lon cùng một đám nam sinh hàn huyền một lát, mới giải tán. Trước khi đi lớp trưởng tuyên bố: “Ngày mai lớp học tổ chức đi vùng sinh thái trại Miêu ngắm cảnh sưu tầm dân ca, trong một ngày, ai muốn đi, tám giờ sáng tập hợp ở bến tàu, mọi người thông báo cho nhau một chút!”

Hiển nhiên tất cả mọi người đang chờ ngày này, ngày hôm sau trên bến tàu trên căn bản bạn học cả lớp cũng đến rồi.

Mọi người ngồi trước thuyền ô bông đến một trấn nhỏ gần đó lại chuyển lên xe buýt nhỏ cũ nát.

Ở trên xe, hướng dẫn du lịch mặc quần áo trại Miêu nhiệt tình dạy mọi người hát ca khúc trại Miêu.

Con đường rất gập ghềnh, bác tài xế lái rất nhanh.

Lúc đến chỗ dốc gần ba mươi độ thì quẹo cua, tài xế không thể giảm tốc.

Các bạn học nhìn nước sông cuộn cuộn phía dưới đồng loạt hét rầm lên, thùng rác đặt ở phía sau xe bởi vì quán tính, nhanh chóng bay tới phía trước xe. “”

Đây không phải là Bào Bào Tạt Đình Xa trong bản hiện thực sao!”

Đội mọi người xuống xe, mấy nam sinh ở bên kia ồn ào lên. An Ninh lại có chút khó chịu, may mắn lần này cửa sổ xe mở rộng ra, phản ứng cũng không mãnh liệt.

Vốn muốn xuống xe đi ra trại Miêu, kết quả mọi người lại không hiểu vì sao mà theo sát lớp trưởng lên thuyền máy diện tích không nhỏ.

Tất cả mọi người là con cái phương Bắc, rất ít gặp loại thuyền này, trong chốc lát có chút ngạc nhiên.

Chờ lúc mô-tơ phát động, một nhóm người nhin không được cười lên, bởi vì không ngờ thuyền này lại phát ra tiếng ồn giống như tiếng ồn của loại máy kéo ở nông thôn phương Bắc một cách kỳ diệu. Ngồi trên “máy kéo nước”

, An Ninh chống cánh tay lên bên cửa sổ, nhìn nước sông xanh biếc phía ngoài, nhớ tới cuộc sống ở nông thôn khi còn bé.

Khi đó mỗi ngày đều có thể nghe kiểu tiếng băng băng băng như thế, mở ra máy kéo bán nước trái cây, nhận lương thực, tập nập ở trong thôn.

Thoáng chốc, chuyện này vô cùng quen thuộc vậy mà đã rời khỏi thế giới của cô thời gian dài như vậy rồi. Thuyền ngừng ở dưới chân núi, mọi người muốn vào trại Miêu còn phải đi qua một ngọn núi, dọc đường phong cảnh rất đẹp, gặp phải đoạn đường nguy hiểm, các nữ sinh liên tục thét chói tai. Ban đầu cho rằng trong trại Miêu chỗ nào cũng hoàn toàn là người Miêu, cũng không nghĩ cái trại Miêu này lại vắng vẻ, trong thôn chỉ có một số người già và trẻ con, người trẻ tuổi đã ra thành phố lớn để đi làm. Buổi trưa, mọi người tập trung ở trong phòng ăn của trại Miêu tùy tiện ăn chút đồ no bụng, sau đó chia nhau đi sưu tập tư liệu sống.

Thời gian ước định là tới xế chiều tập hợp trên quảng trường ở trong thôn, mọi người dưới sự hướng dẫn của lớp trưởng mở ra một màn đốt lửa trại kiểu riêng. Liên hoan có không ít người phụ nữ của tộc Miêu tới tham gia, các bạn học cũng bị kéo qua nhảy múa.

An Ninh với thái độ người ngoài cuộc yên lặng đứng ở một bên, uống một ly rượu gạo của cụ già trại Miêu đưa tới. “Cùng nhảy múa đi!”

Xung quanh quá âm ỉ, Nhâm Vũ Văn gần như là hô ở bên tai An Ninh. “Tôi không biết nhảy.”

An Ninh lắc đầu. “Đi thôi đi thôi!”

Nhâm Vũ Văn lại thừa dịp An Ninh không chú ý một phen kéo cô vào trong đám người. “Anh buông tôi ra!”

An Ninh đẩy anh ra, muốn trở lại vị trí thì cánh tay lại bị anh túm. Lúc này lực chú ý của mọi người cũng bị hai người hấp dẫn.

Tương Sinh và Tiểu Lý đánh cờ ở dưới đèn đường bên cạnh, lúc nghe tiếng chạy tới thì đã chậm.

Nhâm Vũ Văn lại ngang ngược với An Ninh, hôn một cái.

An Ninh kịp thời xoay mặt đi chỗ khác, bị anh hôn lên xương gò má.

36. Chương 36: Đây Là Số Mệnh

Nhâm Vũ Văn lại ngang ngược với An Ninh, hôn một cái.

An Ninh kịp thời xoay mặt đi chỗ khác, bị anh hôn lên xương gò má. An Ninh tát một cái lên mặt Nhâm Vũ Văn, cả hội trường đều yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng củi cháy bùm bùm. Nhâm Vũ Văn bị đánh nên hơi ngốc, bùm mặt đứng ở nơi đó lại không có phản ứng gì.

Cũng là phụ tá của anh vội vàng chạy tới ngăn cản Tương Sinh hơi nổi giận giải thích: “Thiếu gia nhà tôi uống quá nhiều, uống quá nhiều! Cậu ấy vốn không thể uống rượu, nhất thời tôi không có ngăn lại! Thật không có ý gì, thật không có ý gì! An tiểu thư có gì không hài lòng, tôi đây trút giận là được!”

Đưa tay không đánh khuôn mặt đang tươi cười, An Ninh kéo Tương Sinh, không so đo nữa.

Ai cũng biết loại rượu gạo này vốn không khác nhau rượu trái cây lắm, làm sao có thể uống rượu say! Vốn là lửa trại đang vui lại xảy ra tiết mục xen vào như vậy, liền vội vàng kết thúc.

Trong lòng mọi người hiểu, lần này có lẽ Nhâm Vũ Văn xui xẻo.

Ai cũng biết An Ninh là người của Nhan thiếu Chúc gia, anh ấy thật là to gan lớn mật. Trở lại nhà trọ, An Ninh tắm rửa xong trong lòng bất ổn mà suy nghĩ lung tung.

Ngay cả Tiểu Lý, Tương Sinh cô cũng không dám hỏi đến tột cùng có gọi điện thoại cho Chúc Nhan hay không.

Thật vất vả ngủ thiếp đi, thậm chí liên tục gặp ác mộng, lúc nửa đêm cô từ trong mộng bừng tỉnh, lại thấy một người ngồi bên giường, trong bóng tối không thấy rõ gương mặt, mang thể bề trên nhìn, hình như là Chúc Nhan. Thấy An Ninh đột nhiên bừng tỉnh, Chúc Nhan đưa tay mở đèn đầu giường lên. “Chúc Nhan.....”

Sau khi An Ninh thấy người rõ ràng, cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nước mắt hiếm có liền chảy xuống. Trong lòng chỉ có một câu nói lặp đi lặp lại nhiều lần: Xong, anh ta đã biết rồi..... Tương Sinh gọi điện thoại cho Chúc Nhan, nói rất mập mờ.

Chúc Nhan đương nhiên truy hỏi sự việc kỹ càng, hiểu rõ ràng chân tướng sự việc mới kịp bắt một chuyến may bay bay tới. Chờ Chúc Nhan tới sân bay thì, Tương Sinh đã muốn xe xong chờ ở nơi đó rồi, mọi chuyện, đều tiến hành lúc An Ninh gặp ác mộng.

Tiểu Lý vẫn không ngủ, chờ Chúc Nhan tới gõ cửa.

Thật ra thì, Chúc Nhan vốn không có gõ cửa, tại Tiểu Lý nghe được tiếng bước chân trong hành lang sau đó nhanh chóng đứng lên mở cửa, sau đó cùng đến phòng của Tương Sinh. Chúc Nhan ngồi ở bên cạnh An Ninh không lâu lắm, thì An Ninh tỉnh, trong lúc ngủ cô cũng không yên ổn, luôn nhú mồm. “Thật không nên cho em đi ra ngoài.”

Chúc Nhan ôm An Ninh nét mặt có chút hoảng hốt cùng tuyệt vọng vào trong ngực, cúi đầu hôn cô. “Anh ta hôn nơi nào của em? Nơi này hay là nơi này?”

Môi Chúc Nhan từ trên đi xuống dần dần đến gần môi An Ninh. “Chúc Nhan.....”

An Ninh tuyệt vọng mà nắm chặt quần áo của Chúc Nhan, giống như là bắt cây cứu sinh nổi trên mặt vậy. “Ừ, anh đây.”

Chúc Nhan hưng hăng hôn lên môi An Ninh, mặc cho cô ở dưới người anh thở dốc rên rỉ, trần trụi phục vụ cả đêm, An Ninh bị Chúc Nhan lấn qua lộn lại mà khổ sở, cô cũng không biết mình đến lúc nào thì ngủ đi.

Chờ An Ninh tỉnh lại, bọn họ đã ở trên máy bay trở về thành phố A rồi. Trên đường trầm mặc về đến nhà, Chúc Nhan một câu nói đánh An Ninh xuống tới mười tám tầng địa ngục: “Sau này em hãy đi theo bên cạnh anh, chỗ nào cũng không được đi.”

An Ninh dùng loại ánh mắt tuyệt vọng nhìn khuôn mặt Chúc Nhan không hề thay đổi, nhưng anh thờ ơ. “Em xác định không muốn sống ở bên cạnh anh?”

Chúc Nhan cúi đầu, nhìn An Ninh. “Không có.....”

An Ninh cười còn khó hơn nhìn so với khóc. Cả người An Ninh đều mỗi một nằm ở trên giường, không biết mình nên cảm hận Nhâm Vũ Văn không có việc gì đi gây chuyện hay là nên cảm hận Chúc Nhan cậy mạnh chuyên chế, hay là nên cảm hận đã biết sao lại bất lực, chỉ có thể mặc cho người khác thao túng vận mệnh. Có lẽ Vương Anh nói rất đúng, đây là số mệnh. Chúc Nhan rất ít đi công ty, hầu hết mọi chuyện anh đều xử lý ở trong phòng làm việc ở Phương Thức.

Lúc Chúc Nhan xử lý công việc thì, An Ninh tự mình tìm thú vui, dĩ nhiên nếu ở trong phạm vi Phương Thức. Nhưng mà, đa số thời gian cô đều ở trong quán rượu đại sảnh lầu một gần người, nhìn đủ loại dáng người lui tới trước mặt cô, suy đoán cuộc sống của họ. Bởi vì An Ninh ở bên cạnh nên không có chuyện gì thì Chúc Nhan cũng không trở về nhà, mà phần lớn thời gian mang theo An Ninh đến Phương Thức tiêu khiển.

Phương Thức không chỉ có phòng nghỉ ở bên trong, ở phía sau còn có một sân gôn ngoài trời và hồ bơi, có thể nói hết thảy thiết bị giải trí cái gì cần có đều có.

Chúc Nhan thích đánh quần vợt, An Ninh biết một chút, đánh cũng không tốt, hơn nữa thể lực cũng theo không kịp.

Cho nên đa số thời gian đều là cô ngồi ở sân ngoài nhìn Chúc Nhan và người cùng đánh đánh đến vui vẻ thỏa thích. Chúc Nhan chỉ có ở lúc vận động, mới có thể giống như một thanh niên gần 21 tuổi, mà không phải một vương tử cao cao tại thượng. Tâm tình Chúc Nhan tốt thì sẽ ra ngoài đánh bóng chuyền bãi biển với An Ninh, bên cạnh sân banh chính là hồ bơi ngoài trời, lúc thời tiết lạnh thì nước bên trong nóng, cũng có thể khiến cho người chơi cho thỏa thích.

An Ninh lúc bắt đầu thì cũng không biết bơi lội, mỗi ngày đều nằm ở trên phao cứu hộ thật to đi theo bên cạnh Chúc Nhan.

Sau đó, tâm tình Chúc Nhan tốt, tốn suốt nửa ngày tay nắm tay dạy An Ninh nín thở, bơi. An Ninh thông minh, rất nhanh đã nắm được các yếu tố cần thiết, chẳng qua là lúc mới bắt đầu tư thế không được lịch sự ít vãi, lại bởi vì bị Chúc Nhan không hiểu làm sao mà khiêng lên vai sai bước trở lại phòng nghỉ ngơi của anh, đặt lên trên giường hung hăng mà dày vò.

Có lẽ là do phương pháp giáo dục của thầy giáo Chúc Nhan này quá thành công, kỹ thuật bơi lội của An Ninh rất nhanh có những bước tiến lớn. Hôm nay lúc hai người bơi ở trong hồ bơi, An Ninh không biết động tác của cô vô tình trêu chọc Chúc Nhan, chỉ thấy ánh mắt anh nhìn cô càng ngày càng nóng bỏng, An Ninh bị nhìn thấy ở dưới đáy nước dễ dàng mà run một chút. Hôm nay là thứ hai, trong hồ bơi rất ít người.

Lúc An Ninh và Chúc Nhan nhìn nhau lại cảm thấy được chân Chúc Nhan ở dưới nước nhẹ nhàng quấy rối hông của cô.

An Ninh đem đầu trốn vào trong nước, nhanh chóng bơi.

Nhưng mà, với tư cách sư phụ Chúc Nhan rất nhanh liền đuổi theo, lại một phen túm An Ninh ở trong nước, đè đầu của cô lại, hung hăng hôn.

Ở đáy nước, hai người ngoại trừ hít thở thì hôn triền miên.

An Ninh nhắm mắt lại, hai tay ôm thân thể Chúc Nhan thật chặt. Bởi vì ở dưới nước, Chúc Nhan cũng không có cản trở quá, hôn rồi lập tức trôi lên mặt nước, buông An Ninh ra.

An Ninh vô lực trôi lên trên thân thể Chúc Nhan hít thở từng ngụm từng ngụm, thân thể theo động tác của anh trôi lơ lửng ở trong nước, đột nhiên có một loại cảm giác nước chảy bèo trôi. Hai ngày nay Chúc Nhan đột nhiên bận rộn, chuyện của công ty rất nhiều, bệnh của Chúc lão gia lúc tốt lúc xấu, hai người đã ba ngày không có hoan ái rồi.

Chờ hai người thông thả thì cũng đã đề nén rồi, Chúc Nhan ôm An Ninh bơi tới bên bờ chia ra đi phòng thay quần áo thay đổi quần áo. “Trở về lại tắm, trước thay quần áo, anh ở bên ngoài chờ em.”

Chúc Nhan ở bên tai An Ninh nhẹ nhàng nói, nói xong lời cuối cùng còn thổi một hơi nhẹ nhẹ.

Thổi đến nổi chân An Ninh muốn mềm. Hai người ngẫm hiểu ý lẫn nhau mà trở lại phòng nghỉ ngơi của Chúc Nhan, thừa dịp mở nước ở trong bồn tắm để nước thì hai người ở dưới vòi hoa sen cọ rửa thân thể một lần. “Giúp anh tắm.”

Tiếng nói Chúc Nhan khàn khàn đem sữa tắm đổ vào trong tay An Ninh.

Lúc An Ninh đem sữa tắm bôi lên thân thể Chúc Nhan thì, lòng bàn tay Chúc Nhan đã đổ ra không ít, đều đều mà mập mờ vẽ loạn ở trên người cô.

Lúc trên người hai người đều là bọt trơn bóng thì, An Ninh đã bị Chúc Nhan trêu chọc đứng cũng đứng không được, chỉ có thể nắm cánh tay Chúc Nhan gục ở trên người anh, Chúc Nhan ý chí chiến đấu cũng đã sục sôi.

Anh vội vã tắm rửa bọt trên người hai người, một phen ôm lấy An Ninh toàn thân xụi lơ nhảy vào trong bồn tắm. Mới vừa rồi Chúc Nhan vẫn không có hôn An Ninh, hai người chẳng qua là giống như là đang khiêu chiến với nhau, trao đổi hít thở mập mờ, nhưng cũng không đụng chạm.

Có đôi khi, lơ mơ mà dụi dụi so với tiếp xúc trực tiếp dục vọng có thể xúc động hơn, nhất là bọn họ quen thuộc tình dục như vậy nhưng lại cách mấy ngày không có làm. Đến trong phòng tắm rồi, Chúc Nhan rót cục hôn môi An Ninh mở ra run nhè nhẹ, nhiều lần chà đạp.

Chúc Nhan cũng không vội tiến vào, anh càng thích nhìn bộ dạng An Ninh mê loạn.

Anh dọc theo môi của cô dần dần hôn xuống, ở trên làn da mềm mại của cô lưu lại chuỗi chuỗi dấu đỏ.

Cuối cùng, anh dừng lại trên da thịt ở bên đùi mềm mại tinh tế của An Ninh, nhiều lần liếm cắn, một tay vuốt ve môi của cô, tay kia vuốt ve ở bộ ngực của cô.

An Ninh khẽ cong người lên, nhịn không được dùng bắp chân nhẹ nhàng cọ lên phần da lưng của Chúc Nhan. “Đừng.....”

Đừng như vậy.....”

An Ninh lắc lắc đầu, hai tay nắm thật chắc rìa hơi lạnh ở bồn tắm lớn, dùng mặt ma sát bàn tay to của Chúc Nhan dừng lại ở trên mặt cô. “Tới đây.”

Chúc Nhan kéo thân thể An Ninh qua, để cho cô ngồi ở trên đùi anh, đè đầu cô ra sau, hôn lên môi của cô lần nữa.

An Ninh hỗn loạn mà hôn trả anh, đôi tay cũng dần dần ôm chặt cổ Chúc Nhan. Tay Chúc Nhan nắm lấy eo nhỏ của An Ninh, khẽ nâng thân thể của cô lên, sau đó tay của anh cũng dùng lực hướng thân thể về phía trước, hạ thân thể An Ninh xuống, đang đụng kịch liệt này khiến cho An Ninh cắn lấy bắp vai Chúc Nhan, trong miệng vô ý thức phát ra tiếng ô ô, không thể nói là đau khổ hay là vui sướng. Đụng nhiều lần như thế, An Ninh bắt lực theo động tác Chúc Nhan xóc nảy, khóc ròng, mười đầu ngón tay bởi vì khoái cảm quá mức mãnh liệt mà hung hăng vùi ở trên phần da lưng của Chúc Nhan.

Cô đem mặt chôn ở trong cổ Chúc Nhan, khó nhịn lắc đầu, cũng không nghĩ hơi thở nóng ướt của mình phun ở trên người anh, khiến dục vọng của Chúc Nhan càng thêm bành trướng. Chúc Nhan tựa tiếp tục tư thế của hai người để An Ninh tựa vào mép bên bồn tắm, một chân khoắc lên trên bồn tắm lớn, một chân khác bắt ở ngang hông anh, thân thể mở ra bằng một góc độ lạ lùng choa nh, sau đó bắt đầu đụng mãnh liệt hơn. Đối tư thế không bao lâu, An Ninh liền cao triều mà co rút.

Chúc Nhan lưu luyến hung hăng đụng hai cái nữa, từ từ dừng lại hôn lấy khuôn mặt ửng hồng của cô chờ cô thích ứng.

Trong lúc cao triều An Ninh giống như là hôn môi cá lại vô ý thức mà mổ nhẹ lỗ tai, thái dương của Chúc Nhan.

Chúc Nhan quay mặt sang lè lưỡi đùa giỡn cái lưỡi run nhè nhẹ của An Ninh, hàm răng cùn đỏ bừa bộn như môi, lúc này là An Ninh nghe lời nhất, chỉ phối theo thân thể, mặc cho Chúc Nhan dày vò.

Nhìn hai mắt An Ninh có chút mê ly, Chúc Nhan rót cục nhịn không được, bắt đầu đụng lần nữa.

Bởi vì động tác kịch liệt mà bọt nước cọ rửa ở trên thân thể An Ninh khiến cho thân thể cô nhạy cảm gấp đôi nhịn không được run rẩy lặp đi lặp lại nhiều lần. “Ừ..... Không được.....”

Vừa mới trải qua khoái cảm cực điểm An Ninh kháng cự mạnh liệt như thế, nhưng mà Chúc Nhan mới làm được giữa chừng, muốn dừng cũng dừng không được rồi.

Thấy cái dạng này của An Ninh, chỉ có thể gia tăng dục hỏa của anh mà thôi. Cuối cùng khi Chúc Nhan nghênh đón cực đỉnh lần thứ nhất thì đồng thời An Ninh cũng bị anh mang lên cực đỉnh lần thứ hai.

Chúc Nhan rất ít khi làm một lần thì kết thúc, chờ sau khi An Ninh tỉnh lại, hai người lại làm một lần nữa tìm một động tác tương đối dùng ít sức với cô.

Trước sau, vậy mà An Ninh đạt đến bốn lần cực đỉnh, lúc Chúc Nhan cao trào lần thứ hai thì, cô mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

37. Chương 37: Sóng Gió

Chờ khi An Ninh tỉnh lại, cô mặc đồ ngủ thật chỉnh tề nằm trên giường ở phòng nghỉ ngơi của Chúc Nhan.

Thử động dậy một chút thân thể liền đau nhức, cô mới từ từ bò dậy.

Còn chưa tỉnh táo mà đi ra phòng ngủ, cho nên thấy trong phòng làm việc không chỉ có một mình Chúc Nhan. “Mặc quần áo xong trở ra.”

Chúc Nhan nhìn đồ ngủ trên người cô một lúc, sắc mặt trầm xuống, chân mày cũng cau lên. “Ừ.”

An Ninh xoay người cúi đầu nhìn quần áo trên người, đồ ngủ rất bảo thủ, không có lộ ra mấy, so với một số quần áo bình thường còn kín hơn. Chờ An Ninh đổi lại quần áo rửa mặt xong trở ra sau đó mới nhìn rõ ràng người ngồi trên ghế sa lon đối diện Chúc Nhan chính là Lục Sâm gần đây thường xuyên xuất hiện, còn một người đàn ông khác khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, nhìn rất quen mắt, hẳn là đã thấy ở trên tin tức. An Ninh gật đầu với hai người, biết điều ngồi ở bên cạnh Chúc Nhan.

Ở trong nước hoan ái rất tiêu hao thể lực, hơn nữa Chúc Nhan luôn luôn không hiểu được tiết chế là gì, An Ninh cảm thấy ngủ thể lực cũng hoàn toàn chưa có khôi phục, hơi mỗi một cô theo động tác của Chúc Nhan có chút lười biếng mà vui vào trong lòng ngực của anh, bộ dáng có vẻ như vừa mới ra sức thương yêu qua, thấy vậy Lục Sâm lặng lẽ đỏ mặt.

May mắn Chúc Nhan đang rất chuyên tâm nói chuyện với người đàn ông trung niên, An Ninh cũng đã nheo mắt lại, không có ai chú ý tới anh ta. Công ty văn hóa mạng Sâm Lâm rất nhanh đã tiến vào quỹ đạo kinh doanh, bởi vì lúc trước đã làm đầy đủ công tác chuẩn bị, anh ta và Phàn Siêu cùng với những người chuyên nghiệp khác vượt qua thử thách kỹ thuật lại thêm lý thuyết kinh doanh độc đáo của Chúc Nhan, công ty quả thực giống như là một ngựa đen, ở trong ngành công nghiệp mạng ở mọc lên như nấm có riêng một thể mạnh, không thể ngăn cản.

Mặc dù cùng tuổi với Chúc Nhan, có thể sau khi Lục Sâm tiếp xúc với anh ta không tự chủ sinh ra một loại cảm giác kính sợ, khâm phục phát ra từ trong lòng. Hai ngày trước lúc đang nói chuyện với Phàn Siêu, hai người bắt đầu có linh cảm, tư tưởng lại nảy sinh ra ý nghĩ mới.

Lần này anh tới tìm Chúc Nhan, chính là muốn trao đổi với anh ta về ý tưởng này xem có thể làm được hay không.

Kết quả, anh vừa mới ngồi vào, Diệp Cẩm An liền tiếp theo sau tới đây. Diệp Cẩm An là thương nhân lớn của thành phố A thậm chí cả nước cũng biết, ông ta là huyền thoại của giới thương nhân trong nước, mười mấy tuổi từ nông thôn ra ngoài đi làm, tay trắng dựng nghiệp.

Lúc đầu làm việc vất ở trên công trường, hơi lớn một chút thì chạy nghiệp vụ, làm người chào hàng, ba mươi tuổi chính thức bắt đầu gây dựng sự nghiệp, đến bây giờ mười bảy năm gần gũi, lại trở thành một trong những thương nhân lớn ở trong nước.

Ông ta lập nghiệp ở vùng duyên hải miền nam, mấy năm gần đây dần dần đem trọng điểm đặt vào miền bắc, thành phố A là vị trí quan trọng của ông ta.

Nếu như mặc kệ cho Diệp Cẩm An nữa thì với khuynh hướng phát triển này trong một hai năm, rất có khả năng đạt tới mức địa vị ngang bằng Chúc gia.

Bất quá phương hướng kinh doanh của hai nhà có khác nhau, thật sự cũng không có lực cạnh tranh gì.

Hơn nữa, nhân tài mới xuất hiện như Diệp Cẩm An vẫn cung kính với Chúc gia.

Lúc Diệp Cẩm An được một tạp chí tài chính và kinh tế phỏng vấn, ông đã từng nói rất rõ ràng, quy mô của Chúc gia là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của ông, mà thần tượng duy nhất trong cuộc đời ông chính là Chúc lão gia. Quan hệ của Diệp Cẩm An và Chúc lão gia cũng không tệ, thậm chí bên ngoài có truyền thuyết như thế này: Diệp Cẩm An rất có khả năng là người học trò cuối cùng của Chúc lão gia.

Nếu không với một tên nhóc vốn không có tiếng tăm gì, làm sao có thể mười mấy năm ngắn ngủn đạt đến trình độ như bây giờ? Nhưng mà, trên thực tế, Diệp Cẩm An cũng chính là làm giàu sau đó mới có cơ hội biết Chúc lão gia, đồng thời nhận được sự khen ngợi của ông ấy.

Nói tóm lại, phát triển ở giai đoạn sau này quả thật ít nhiều gì ông cũng có được một số trợ giúp của Chúc gia, nhưng chỉ là một số ân tình trên phương diện trợ giúp mà thôi. Cũng là Chúc lão gia dạy ông ta một số lý thuyết buôn bán cùng với làm người, đây với ông ta mà nói là một tài sản tinh thần lớn.

Cho nên, ở trong lòng ông ta, Chúc lão gia chính là thầy tốt bạn hiền, đáng cho ông ta kính trọng. Giao tình của Diệp Cẩm An và Chúc Nhan không sâu, nguyên nhân chủ yếu ở chỗ cá tính quái gở của Chúc Nhan, lần này hai người gặp mặt, là bởi vì chính phủ đột ngột ban hành một loạt điều lệ bất lợi cho phát triển kinh doanh, hơn nữa những điều lệ này đa số là nhằm vào sản nghiệp của Chúc gia. “Có câu không biết nên nói hay không.”

Diệp Cẩm An chuyển đề tài, nét mặt hơi tế nhị. “Không sao.”

Chúc Nhan gật đầu. “Thái độ của thị ủy thư ký mới nhậm chức với Chúc gia..... Trong chuyện này có phải có gì hiểu lầm hay không?”

Thật ra thì, nhằm vào Chúc gia cũng chính là nhằm vào phần lớn các thương nhân của thành phố A.

Diệp Cẩm An thực sự không hiểu, bất kể là thương nhân hay là viên chức đều hiểu, viên chức với thương nhân kết hợp mới là đúng.

Nhâm thư ký làm như vậy, không thể nghi ngờ là đường tiền tài cản ông ấy, thật không rõ ông ấy đang suy nghĩ gì.

Giải thích hợp lý duy nhất chính là, Nhâm thư ký và Chúc gia từng có đụng chạm qua.

Hoặc là, nghiêm trọng hơn một chút, cũng là Diệp Cẩm An khá lo lắng.

Đó chính là, sau lưng Nhâm thư ký có người, muốn nhân cơ hội lúc Chúc gia yếu ớt nhất mà vét béo bở.

Chúc Nhan càng lợi hại, cũng chỉ là một đứa trẻ chừng hai mươi tuổi, trong khoảng thời gian này thân thể Chúc lão gia lúc tốt lúc xấu, căn bản không có sức lực để ý tới chuyện sự nghiệp, Từ Thư Nhã là giới đàn bà, mặc dù thủ đoạn rất cao nhưng Chúc lão gia lại không giao quyền lực của Chúc gia, chính là lúc triều đại thay đổi, nếu như lúc này thật sự có người muốn làm chút chuyện gì đó, cũng không phải là không thể.

Dĩ nhiên, Diệp Cẩm An ông cũng sẽ không bỏ mặc ngồi nhìn. “Chỉ bằng vào ông ta mà cũng muốn nổi sóng gió.....”

Chúc Nhan nhún mắt nhú mày, chỉ sợ là phía sau ông ta có người giật dây. “Hai ngày trước tôi nghe một số tin đồn.....”

Ngay cả buồn ngủ An Ninh cũng ý thức được không khí trong phòng hơi thấp, muốn tránh đi, bị cánh tay Chúc Nhan khoác lên trên vai cô ngăn chặn, thì không động nữa.

Lục Sâm cũng muốn đứng dậy cáo từ, bị Chúc Nhan ngăn lại: “Anh nếu muốn chấn hưng Lục gia, tự nhiên cũng coi như là một phần tử của sản nghiệp Chúc gia.

Ngồi ở chỗ này nghe một chút, coi như là kinh nghiệm.”

Nghe nội dung hai người nói chuyện, An Ninh mới hiểu được Nhâm Vũ Văn sở dĩ cái dạng chẳng kiêng nể kia với cô, là bởi vì anh ta không có sợ hãi. Chúc Nhan bận rộn, gần như là đột nhiên bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, thường xuyên chạm mặt trao đổi với đủ loại người, trong những người này không thiếu một số thương nhân cùng viên chức thường xuyên thấy mặt ở trên tivi.

Hơn nữa Chúc Nhân chưa bao giờ đi công tác cũng bắt đầu thỉnh thoảng năm ba ngày lại đi công tác, An Ninh không biết anh đi nơi nào, ít nhất biết anh không có ở thành phố A. Nhiều lần đi công tác như vậy, Chúc Nhân không mang An Ninh theo bên cạnh.

Có đôi khi An Ninh ở nhà, có đôi khi ở Phương Thức, cuộc sống nhàn tản mà nhàm chán.

Năm ba ngày Chúc Nhân xuất hiện một lần, một thời gian rất ngắn, trên căn bản đều ở vượt qua trong kích tình.

Trong vòng một tháng cả người Chúc Nhân cũng gầy một chút. Chúc Nhân cũng không có quản chế An Ninh nghiêm khắc như có trước kia, Tiểu Lý và Tương Sinh cùng đi với nhau, trên căn bản cô có thể tùy ý đi ra ngoài.

Nhưng mà, cô rất ít ra cửa, thông thường sẽ vùi đầu vào vẽ tranh ở trong phòng vẽ tranh.

Cũng chính vì hiểu rõ An Ninh, Chúc Nhân mới có thể nói lỏng yêu cầu với cô.

Chẳng qua là thỉnh thoảng buồn bực đến hoảng sợ, An Ninh sẽ quay trở về Phương Thức một chút.

Phương Thức quả thật không làm thất vọng người ở giới tiêu phí tài nghệ, là một nơi giải trí không tệ.

An Ninh cũng không chơi hạng mục tiêu khiển gì, cũng không trao đổi với người khác, chỉ là ngồi ở trong đại sảnh nghe âm nhạc uống chút đồ uống, tâm tình bị đè nén được quét sạch, tâm tình từ từ thoải mái. An Ninh đi phòng vệ sinh, Tiểu Lý đứng lên muốn đi theo, bị cô cự tuyệt. “Các người cứ tiếp tục, tôi lập tức sẽ trở lại.”

An Ninh cười híp mắt nhìn hai người đang chém giết kịch liệt trên bàn cờ.

Với An Ninh mà nói, Phương Thức là một nơi an toàn, mọi người ở nơi này biết cô là người của Nhan thiếu, sẽ không có hành động nào quá giới hạn.

Tiểu Lý và Tương Sinh tự nhiên cũng hiểu những thứ này, không kiên trì nữa. Lúc An Ninh rửa tay thì cảm giác có người đứng bên cạnh, cô không để ý.

Nhưng mà không nghĩ vừa rửa tay xong ngẩng đầu lên ở trong gương lại thấy được một người quen khiến cho cô vô cùng chán ghét. “An Ninh, đã lâu không gặp, vẫn xinh đẹp nha!”

Nhâm Vũ Văn không nghiêm túc đánh giá An Ninh từ trên xuống dưới một lần, huyết sáo.

Đã là giữa tháng sáu, thời tiết nóng dần lên, hôm nay An Ninh mặc một cái váy màu be, lộ ra bắp chân trắng nõn thon dài cùng phần eo nhỏ nhắn, có nét duyên dáng. An Ninh trực tiếp lựa chọn không chú ý đến cái tên đầu sỏ làm cho mình mất đi tự do có hạn, thậm chí tay chưa được hong khô, trực tiếp xoay người rời đi. “Đừng không cho mặt mũi như thế chứ, nói thế nào chúng ta cũng giao hợp, dầu gì cũng có một chút quan hệ như vậy.”

Nhâm Vũ Văn nói không biết thẹn, khiến An Ninh thiếu chút nữa giận đến hộc máu! Cái gì gọi là “Giao hợp”

?! Cái tên lưu manh này! An Ninh mặc dù tức giận, nhưng cũng biết Nhâm Vũ Văn thật sự không dễ chọc, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Chúc Nhân bây giờ bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, có liên quan đến cha của tên Nhâm Vũ Văn này. “Tôi nói, gần đây mỗi ngày của Chúc Nhân trôi qua có dễ chịu không? Ngay cả vợ vật như cô cũng không kịp đặt ở bên cạnh để cưng chiều rồi.”

Nhâm Vũ Văn vội vã bước hai bước lớn, ngăn đường ra của An Ninh. “Mời tránh ra.”

An Ninh ngẩng đầu nhìn thẳng Nhâm Vũ Văn. “Có lòng khuyên cô một câu, Chúc gia sắp sụp đổ.”

Tôi khuyên cô vẫn là sớm một chút suy nghĩ đường thoát cho mình, chọn đồng cỏ tốt mà đổi!”

Nhâm Vũ Văn cười trên nỗi đau của người khác thừa dịp lúc An Ninh kinh ngạc khẽ cúi đầu ở bên tai An Ninh nhẹ nhàng nói: “Tôi vẫn rất nhớ thương cô!”

“Cho dù chọn cũng sẽ không chọn anh!”

An Ninh nên vui vẻ, Chúc gia sụp đổ, cô có thể danh chánh ngôn thuận thoát khỏi sự quản thúc của Chúc Nhan, quang minh chánh đại mà có tự do.

Nhưng mà cô nhìn thấy bộ dạng Nhâm Vũ Văn liều lĩnh mà lỗ mắng, trong lòng lại khó chịu hơn là vui vẻ. “Chắc chắc..... Giống như Chúc Nhan vậy người con trai không có chút thú vị, trừ bề ngoài không tệ ngoài ra còn có ưu điểm gì? Bối cảnh gia đình duy nhất đã không còn tồn tại, còn có cái gì đáng giá để cho cô vì anh ta mà giữ trinh liệt chứ?”

38. Chương 38: Thời Buổi Rối Loạn

“Chắc chắc..... Giống như Chúc Nhan vậy người con trai không có chút thú vị, trừ bề ngoài không tệ ngoài ra còn có ưu điểm gì? Bối cảnh gia đình duy nhất đã không còn tồn tại, còn có cái gì đáng giá để cho cô vì anh ta mà tam trinh ngũ liệt chứ? Ừ?”

(tam trinh ngũ liệt mình không biết, bạn nào biết thì giúp mình nhé, vì mình nghĩ là giữ trinh tiết đó.) Những lời này của Nhâm Vũ Văn giống như là chạm đến dây thần kinh của An Ninh, chỉ thấy sắc mặt cô trở nên tái nhợt, vẻ mặt không thể tin nhìn anh ta hơi lão đảo mà thối lui hai bước.

Nhâm Vũ Văn không biết tại sao An Ninh lại có phản ứng lớn như vậy, trong lúc nhất thời tim đập hơi mạnh và loạn nhịp.

Vẫn chưa thấy An Ninh trở lại Tiểu Lý và Tương Sinh vội vã chạy tới, nhìn thấy chính là loại tình trạng này, sắc mặt An Ninh tái nhợt như đi vào cõi thần tiên, vẻ mặt Nhâm Vũ Văn rối rắm mà không giải thích được. An Ninh không biết cô làm thế nào mà cáo biệt Nhâm Vũ Văn lại không biết làm sao từ Phương Thức về đến nhà.

Nằm ở trên giường, An Ninh dùng chăn phủ giường mà bao lấy thân thể của mình thật chặt.

Đối với Chúc Nhan..... tam trinh ngũ liệt sao.....? Bắt đầu từ lúc nào, lại sinh ra ý nghĩ như vậy? So với Nhâm Vũ Văn, Chúc Nhan lại càng tội ác tày trời, tại sao cô lại không tự chủ được nghiêng về Chúc Nhan mà chán ghét Nhâm Vũ Văn? Rõ ràng là một người phá hư tất cả tiền đồ của cô! Bắt đầu từ khi nào thì cô không hận anh? Chúc Nhan trở về đã là nửa đêm rồi, anh vội vã tắm rửa nằm trên giường ôm An Ninh vào trong ngực hôn một cái, nhưng nhận thấy An Ninh cứng ngắc cùng kháng cự.

Đã quá mệt mỏi nên Chúc Nhan cũng không có sức lực để so đo những thứ này, hơi mạnh mẽ ôm lấy thân thể An Ninh rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Cho dù bận rộn, cho dù thần kinh thô, Chúc Nhan cũng chú ý tới thái độ thay đổi của An Ninh, ban ngày tắm rửa xong anh đặt An Ninh đang ngủ mơ mơ màng màng ở phía dưới gối tròn.

Trong giấc mộng An Ninh vâng theo bản năng của cơ thể, đặt lên người Chúc Nhan.

Nhưng khi Chúc Nhan tiến vào thì An Ninh tỉnh lại, thân thể trở nên cứng ngắc. Chúc Nhan hung hăng đẩy vào, sau đó ở bên tai An Ninh lạnh lùng hỏi: “Thế nào, Chúc gia còn chưa có sụp đổ, thì chuẩn bị phản bội rồi?”

Hỏi xong, anh cũng không chờ An Ninh trả lời, lại bắt đầu đẩy điên cuồng.

Động tác Chúc Nhan quá hung ác, đẩy vào khiến An Ninh hơi đau, cô cắn môi dưới nhịn xuống không dám lên tiếng.

Cho dù thô bạo như vậy, cuối cùng An Ninh cũng run rẩy rồi đến cao trào, thân thể đã trầm luân rồi, chẳng lẽ tâm cũng đã rơi vào tay giặc rồi? Sau kích tình, An Ninh gục ở trên gối đầu, mặc cho nước mắt nóng ướt không tiếng động chảy ra. Chúc Nhan liền làm một lần nữa với tư thế nằm bò ở trên giường của An Ninh.

Chúc Nhan tức giận, sự phẫn nộ của anh chuyển thành tình dục và sức mạnh, làm mấy lần đến hừng sáng mới buông An Ninh gần như muốn ngủ gật ra, ở bên tai cô lạnh lùng nói: “Chúc gia sẽ không sụp đổ, em cũng đừng mơ tưởng rồi đi.”

Nói xong, Chúc Nhan đứng dậy đi tắm rửa, sau đó mặc chỉnh tề rồi ra cửa.

An Ninh hỗn loạn nằm ở trên giường, trong đầu trống rỗng.

Cuối cùng vẫn không đánh lại cơn buồn ngủ, cứ như vậy ngủ thiếp đi. Khi An Ninh tỉnh lại đã là hoàng hôn, hai người người giúp việc chờ ở bên cạnh, chờ cô tỉnh lại thì đắp bốp cho cô một lúc.

Buổi tối An Ninh muốn đi Phương Thức xem một chút, có lẽ có thể nghe được một số chuyện về Chúc gia.

Nhưng mà lúc này Tiểu Lý nghe thì nói chuyện ấp a ấp úng, An Ninh liền hiểu được. Suốt một tuần lễ sau An Ninh cũng không có nghe được bất cứ tin tức gì về Chúc Nhan, cũng không có gặp mặt anh một lần.

Nói cách khác, lần nữa cô bị Chúc Nhan giam lỏng rồi, chính là thời buổi rối loạn. Hôm nay cô đang vẽ tranh ở phòng vẽ tranh, đột nhiên Trầm Khinh gõ cửa đi vào. “An tiểu thư, phu nhân bảo tôi mời cô đến nhà chính một chuyện.”

Trầm Khinh nhìn An Ninh cả kinh có chút ngỡ ngàng. “Đi nhà chính làm cái gì?”

An Ninh còn tưởng rằng trải qua thời gian dài lạnh nhạt như vậy, Chúc Nhan sẽ thả cô đi hoặc là cứ giam lỏng như vậy, để cho cô nếm thử kết quả phản bội.

Nhưng mà, đi nhà chính..... “Thiếu gia bị bệnh.

Phu nhân đang chờ, chúng ta vẫn là nhanh lên!”

Trầm Khinh làm tư thế xin mời. Mặc dù lòng tràn đầy nghi ngờ, An Ninh vẫn lên xe.

Loại người như Chúc Nhan cũng sẽ ngã bệnh sao? An Ninh nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ chạy về phía sau, nhàn nhạt nghĩ.

(bộ tướng anh í là người máy chắc.) Nhà của Chúc gia nằm trên một ngọn núi ở vùng ngoại ô.

An Ninh vẫn từ trong cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, đại khái đoán ngọn núi này đều là của Chúc gia, mà biệt thự Chúc gia xây ở giữa sườn núi, từ trong cửa sổ xe nhìn về phía trước, một hoa viên rậm rạp xinh đẹp trong căn nhà lớn, vô cùng xa hoa, bên trong có vài chỗ không biết là hồ nhân tạo hay là hồ bơi lợi được ánh mặt trời chiếu rọi xuống nhẹ nhàng. An Ninh xuống xe liền thấy một phu nhân trung niên có vài phần giống Chúc Nhan, tao nhã mà lão luyện, mắt sáng như đuốc nhìn cô.

Rõ ràng là một người nghiêm túc, cũng nhìn về phía cô lộ ra mấy phần vui vẻ. “An Ninh, đi là mẹ Chúc Nhan, đừng ngại, có thể gọi một tiếng dì.”

“Chào dì Chúc.”

Mặc dù An Ninh không rõ ràng tình huống lắm, nhưng mà ở trước mặt người lớn vẫn nên có lễ phép. Từ Thư Nhã bình tĩnh đánh giá An Ninh một lúc, đã sớm biết An Ninh là một đứa trẻ không tệ, bất kể là bề ngoài hay là khí chất trình độ. Nhưng người thật ở trước mắt, lại có một số cảm xúc khác nhau, chính xác là một đứa trẻ tốt, không trách được con nhà mình lại thích đến mức này. “Nhan nhi bị bệnh, con đi thăm nó đi!”

“Vâng.”

Nhìn An Ninh được người giúp việc dẫn tới gian phòng của Chúc Nhan, Từ Thư Nhã nhẹ nhàng thở dài, bà không thể không chú ý tới lúc bà nhắc tới Chúc Nhan, trong nháy mắt kia vẻ mặt An Ninh có phần không được tự nhiên. Không biết hai đứa nhỏ này sẽ đi đến mức nào..... An Ninh nhìn Chúc Nhan nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, chân mày không tự chủ được mà nhíu lại, ở chỗ nào đó trong lòng bị hung hăng nhéo một chút. “An Ninh.....”

Chúc Nhan rì rầm vô ý thức, khiến tim An Ninh đập mạnh và loạn nhịp. “Thiếu gia hôn mê từ tối ngày hôm qua đến bây giờ, trong lúc đó luôn gọi tên tiểu thư.”

Người giúp việc bên cạnh lén lút quan sát giải thích với An Ninh. An Ninh ngồi vào bên giường Chúc Nhan, bàn tay cầm các ngón tay của Chúc Nhan, nhẹ nhàng nói: “Em đây.”

Chúc Nhan hình như là nghe tiếng An Ninh, sức lực bàn tay vô cùng lớn cầm tay An Ninh, không có buông ra.

An Ninh bị cầm rất đau, lại không dám nhúc nhích. “An Ninh, em đừng bỏ đi.”

Chúc Nhan không có mở mắt, nói chuyện cũng không rõ ràng, An Ninh lại nghe rõ ràng. “Chúc gia sẽ không sụp đổ, em cũng không trốn được, cả đời em cũng đừng nghĩ trốn chạy.....”

Chúc Nhan nói xong câu đó thì hơi thở có phần dồn dập, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, từ từ yên tĩnh lại.

An Ninh đủ mùi vị nhìn sắc mặt Chúc Nhan bởi vì nóng rần lên mà có chút ửng hồng không bình thường.

Gương mặt anh hóp lại, xương gò má hơi nhô ra, dưới mắt cũng xuất hiện quầng thâm màu xanh nhạt, trên trán vẫn toát ra hai cái mụn đỏ, lãnh khốc đẹp trai cùng phóng khoáng hết thấy đã không thấy, còn dư lại chính là bộ dạng Chúc Nhân tiều tụy và nhếch nhác, khiến cho cô muốn hận cũng hận không được. Chúc Nhan ngã bệnh rồi, tình cảnh Chúc gia có phải càng thêm nguy hiểm hay không? An Ninh lại kìm lòng không được hơi lo lắng.

Nhưng ngay sau đó trong lòng lại đang khinh bỉ mình mềm lòng, Chúc gia sụp đổ, không phải hợp tâm ý của mình sao? Nhưng mà, trong nhà Chúc gia có trường phải hài hòa, bộ dáng nào có vẻ bối rối? Buổi trưa An Ninh dùng cơm với Từ Thư Nhã, nhìn ra được khẩu vị Chúc Nhan và Từ Thư Nhã giống nhau, cũng thích ăn thanh đạm.

Cũng khó trách, Từ Thư Nhã rõ ràng cũng chừng năm mươi tuổi rồi, nhưng bảo dưỡng giống như là người ba mươi tuổi.

An Ninh không phải là người nói nhiều, Từ Thư Nhã cũng không biết nói thế nào, chẳng qua là kêu An Ninh ăn cơm nhiều một chút, một bữa cơm lại hơi có phần lúng túng.

An Ninh không biết tại sao cô lại được xuất hiện ở nơi này, người khác sẽ thấy thế nào.

Rõ ràng chỉ là một sủng vật, không phải sao? Buổi tối, An Ninh tự nhiên được an bài ngủ ở phòng Chúc Nhan.

Chúc Nhan đã thành tỉnh, tinh thần cũng rất kém.

Thấy An Ninh cũng không có biểu hiện gì, gương mặt lạnh lùng mặc kệ cô ra sao.

An Ninh cũng không có nói chuyện, sau khi được người làm hầu hạ tắm rửa xong đổi đồ ngủ thì không nói gì nằm ở bên cạnh Chúc Nhan.

Chúc Nhan trợn mắt nhìn cô một chút, từ nằm ngang biến thành nghiêng người ngủ, đưa lưng về phía cô.

An Ninh cũng không có biểu hiện gì, chẳng qua là nhàn nhạt nghiêng người đi, hai người lưng tựa lưng.

Nói đến, hình như kể từ khi ở chung một chỗ với Chúc Nhan đây là lần đầu tiên hai người ngủ bằng tư thế này.

Nhưng mà hai người đưa lưng đối lưng ngủ thẳng đến nửa đêm, Chúc Nhân vẫn là nửa mê nửa tỉnh nhin không được xoay người ôm An Ninh vào trong ngực, mới ổn định mà ngủ.

An Ninh tâm sự nặng nề không ngủ được trong nháy mắt bị Chúc Nhan ôm lấy, vành mắt không hiểu sao lại đỏ.

Chúc Nhan, anh biết anh đang làm cái gì không? Sáng sớm hôm sau An Ninh là bị nóng mà tỉnh.

Bởi vì Chúc Nhan nóng rần lên, điều hòa trong phòng ngủ nhiệt độ rất cao, An Ninh lại bị Chúc Nhan ôm chặt vào trong ngực toàn thân nóng lên, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Bởi vì do nóng rần lên, Chúc Nhan vẫn còn đang ngủ say.

Động tác của An Ninh tận lực nhẹ nhàng muốn rời khỏi người Chúc Nhan, cũng không nghĩ anh dùng cả tay chân, giam cầm cô vào trong ngực, trong miệng rì rầm: “Không cho em đi!”

An Ninh ngẩng đầu nhìn Chúc Nhan, lại phát hiện anh vẫn nhắm mắt, rõ ràng là bộ dạng chưa có tỉnh ngủ.

39. Chương 39: Mờ Mịt

“Không cho em đi!”

An Ninh ngẩng đầu nhìn Chúc Nhan, lại phát hiện anh vẫn nhắm mắt, rõ ràng bộ dạng chưa có tỉnh ngủ.

Chúc Nhan, cái dạng này của anh, muốn em làm gì bây giờ? An Ninh cau mày nhìn Chúc Nhan ngủ không được ổn định, ngờ ngác nằm ở nơi đó. Mãi cho đến khi bác sĩ gõ cửa tới truyền dịch thì Chúc Nhan mới tỉnh lại, An Ninh cũng vội vã rời giường đi rửa mặt. Trong lúc Chúc Nhan ngã bệnh An Ninh vẫn ở tại nhà Chúc gia, cô và Chúc Nhan trên căn bản giống như người lạ, chỉ có đến buổi tối hoặc là lúc Chúc Nhan ngủ say thì mới có thể biểu hiện lệ thuộc vào cô, kiểu như Chúc Nhan, khiến An Ninh vô cùng rối rắm. Chúc gia không có súp đổ, nhưng thị ủy thư ký lại đổi người, một nhóm viên chức lớn ở trung ương bị rút chức. Sự việc huyên náo rất lớn, viên chức trung ương thậm chí lợi dụng chức quyền trong tay uy hiếp thương gia phân chia cổ phần, muốn tay không mà có.

Sau khi mọi chuyện được tung lên báo, cả nước trên dưới hơi bị oanh động.

Chính quyền nhà nước ra mặt, vận dụng sức lực cả nước bắt đầu sửa trị cơn bão này, trong một chốc một số viên chức có tham ô nghe tin đã sợ mất mật, các thương gia cuối cùng cũng đều lộ diện. Mà cả thành phố A cũng sôi trào, Chúc gia vị trí lão Đại đầu rồng càng thêm bén rễ sâu hơn, Nhan thiếu người cầm quyền mới nhậm chức của Chúc gia cũng thành truyền thuyết.

Chẳng qua là truyền thuyết này nghe tin tức kia cũng không có cao hứng lắm, anh vẫn còn chú ý đến sự xúc phạm đến thương tích của An Ninh. An Ninh bị nhốt vào lãnh cung, sau khi Chúc Nhan hết bệnh sẽ cho người đuổi cô về nhà, đến đây ở một tháng, cô chỉ nhìn thấy Chúc Nhan ở trên tin tức hai lần, không có bất cứ tin tức gì của anh nữa. Sau khi ý thức được tình cảnh của mình, phản ứng đầu tiên của An Ninh là gọi điện thoại đến Mỹ, biết được bên kia cực kỳ đều đặn khỏe thì mới yên lòng.

Chúc Nhan đối với cô như thế nào cũng không hề gì, chỉ cần không đụng đến cực kỳ là được rồi. An Ninh mỗi ngày đều vui vào trong phòng vẽ tranh để vẽ tranh, đem tất cả các tấm hình sưu tầm dân ca trước kia vẽ một lần, cuộc sống này nhìn có vẻ như thanh thản, nhưng thật ra trong lòng An Ninh vẫn rất rối rắm.

Cô sợ, thật sự sợ Chúc Nhan cứ như vậy nhốt cô ở nơi này cả đời.

Anh không phải là không có năng lực làm cho một người biến mất.

Về mặt khác, cô còn có chút mong đợi mơ hồ, mong đợi Chúc Nhan nguội lạnh từ từ sau đó để cô tự do.

Mặc dù quỹ đạo của cuộc đời cô đã bị chệch hướng do tác dụng từ sức mạnh của Chúc Nhan, nhưng mà cô có thể quay trở lại lần nữa.

Cô mới 22 tuổi, vẫn còn cơ hội.

Sợ chính là, Chúc Nhan không cho cô cơ hội này.

Sợ, đúng vậy, sâu trong lòng, An Ninh vẫn sợ, sợ cả đời cô cứ trôi qua như vậy. Buổi tối An Ninh tùy tiện ăn một chút gì đó rồi tắm rửa ngủ, ngủ thẳng đến nửa đêm lại bị đánh thức bởi một trận gặm cắn.

An Ninh cố gắng giãy dụa đẩy Chúc Nhan nong nạc mùi rượu đặt ở trên người cô ra, đưa tay mở đèn đầu giường. Hai người ở dưới ánh đèn mờ mờ im lặng nhìn nhau trong chốc lát, vành mắt Chúc Nhan vì rượu cồn kích thích mà hơi sưng đỏ im lặng không nói lại đặt An Ninh ở phía dưới lần nữa, không có tiết chế mà gặm cắn một trận. “Anh buông ra!”

An Ninh giãy dụa muốn đẩy ra, tứ chi lại bị Chúc Nhan giam cầm, động cũng không động được, chỉ có thể mặc cho anh giãy vò. Chúc Nhan nâng hai tay An Ninh lên đỉnh đầu, dùng một tay đè lại, tay còn lại ngăn chặn một chân của cô, sau đó đưa thân vào ở giữa hai chân cô, cúi người hôn loạn xạ mặt và môi của An Ninh. An Ninh không biết Chúc Nhan uống bao nhiêu rượu, mà ngay cả hơi thở của anh cũng đầy mùi rượu, động tác cũng thô lỗ hơn bình thường rất nhiều.

Màn dạo đầu cũng không có kéo dài thời gian, Chúc Nhan liền giương đao súng lên. Chung đụng gần một năm, điểm mẫn cảm trên người An Ninh ở đâu, Chúc Nhan biết rõ hơn cô.

Cho dù là tình yêu cầu thả dồn dập như vậy, tâm tình của An Ninh vẫn bị Chúc Nhan trêu chọc nổi lên. Chúc Nhan đung mãnh liệt lại mạnh mẽ, An Ninh cắn chặt đôi môi mới kềm chế rên rỉ sắp thốt ra.

Nhưng mà, khiến cho cô ngoài ý muốn chính là, lúc cô đang hứng trí thì Chúc Nhan lại không có chút báo động nào mà xuất tinh..... Chúc Nhan ôm An Ninh nằm ở trên người cô, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng thế nào.

Chúc Nhan nằm ở trên người An Ninh nghỉ ngơi chừng hai phút, mạnh mẽ nâng chân trái của An Ninh gác lên trên bả vai anh, không có chút báo động trước nào mà bắt đầu công kích lần nữa, lần này An Ninh rất nhanh đến cao trào.

Có thể Chúc Nhan hình như đã hạ quyết tâm không để ý tới phản ứng của An Ninh, chẳng qua là đung lại đung, một lần so với một lần lại đung mạnh liệt hơn.

An Ninh bị đẩy không có chút sức lực nào chống đỡ, thân thể theo động tác của Chúc Nhan lắc lư qua lại, bởi vì khoái cảm quá mức mãnh liệt khê nắm chặt khăn trải giường phía dưới. An Ninh bị Chúc Nhan giày vò đến sáng sớm mới dừng lại.

Chúc Nhan tắm rửa xong rồi sau đó mặc quần áo vào rồi đi, từ đầu đến cuối chưa từng nói câu nào.

Toàn thân An Ninh bủn rủn, ngay cả sức lực đứng dậy cũng không có, chớ nói chi là tắm rửa.

Cô cứ hốt hoảng như vậy mà ngủ, mãi cho đến xế chiều mới tỉnh, hơi động một chút, toàn thân đã khó chịu, căn bản là dậy không nổi.

Cuối cùng bất đắc dĩ rung chuông gọi Tiểu Lý tới, giúp đỡ cô tắm rửa.

Lúc từ phòng tắm đi ra, thím Diệp đã đổi một khăn trải giường sạch sẽ, An Ninh được Tiểu Lý đỡ lên giường, ngay cả cơm cũng không ăn, lại tiếp tục mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi. Lúc này lại cảm thấy ngủ thẳng tới buổi tối, khi An Ninh tỉnh lại thì phía ngoài trời đã đen kịt.

Tiểu Lý đưa tới một số thức ăn nhẹ ngon miệng để lên trên giường cho cô ngồi ăn. “Thiếu gia hình như vừa trở về.”

Tiểu Lý nghiêng tai lắng nghe động tĩnh dưới lầu một chút, nhẹ nhàng mở miệng nói. An Ninh đang muốn mở miệng, Chúc Nhan đã mở cửa tiến vào. “Cô đi ra ngoài trước.”

Chúc Nhan không biểu tình nói với Tiểu Lý, Tiểu Lý ừ, nhanh chóng thu dọn bát đĩa lui ra ngoài. An Ninh vẻ mặt đề phòng nhìn Chúc Nhan, ngày hôm qua làm đi làm lại cả đêm, đến bây giờ cô còn chưa khôi phục thể lực, thật sự rất sợ Chúc Nhan có động tác gì nữa. Cái gì càng lo lắng thì càng tối, Chúc Nhan không nói một lời đứng ở trước giường cởi quần áo, An Ninh ngồi ở trên giường không có tiến tới cũng không có thối lui, cuối cùng bất đắc dĩ mà nắm chặt chăn phủ giường cuộn tròn che kín người lại. “Em cho rằng như vậy có ích sao?”

Chúc Nhan vung bàn tay to lên, ném chăn phủ giường lên trên sàn nhà. “Chúc Nhan, anh đừng như vậy.”

An Ninh né tránh thân thể Chúc Nhan áp tới, giọng nói mang ghen ngào cầu khẩn. Chúc Nhan nhìn nước mắt trên mặt An Ninh, ngừng một lát, nhú mày, đè ép xuống lần nữa. Cuối cùng, nhìn An Ninh khóc kịch liệt, Chúc Nhan không tiến vào, cũng không có mở miệng nói chuyện, đưa lưng về phía An Ninh ngủ.

An Ninh tắt đèn, nhặt chăn phủ giường trên mặt đất lên, yên lặng nằm ở bên cạnh Chúc Nhan không nói lời nào, ngủ cả ngày, bây giờ An Ninh hoàn toàn không có buồn ngủ.

Đầu óc cô trống rỗng nằm ở trên giường, nghe tiếng thở đều của Chúc Nhan, bối rồi, không biết cuộc sống như thế khi nào mới là kết thúc.

Mà càng không biết Chúc Nhan, đến tận cùng là suy nghĩ cái gì? Chúc Nhan giống như là thay đổi thành người khác vậy, lúc cần sẽ đặt An Ninh lên trên giường giày vò một phen, sau đó không thấy bóng người, nửa tháng nay, bọn họ cũng không nói quá một câu.

Trong lúc hoan ái cũng chỉ là thô bạo, bị đè nén, ào ào mãnh liệt, kiểu tình yêu thô bạo lại tới tấp, hơn nữa mùa hè nóng bức, bắt đầu An Ninh không muốn ăn, nhanh chóng gầy đi. Lúc giữa tháng tám, cục cưng làm giải phẫu.

Trước khi cục cưng giải phẫu, An Ninh nói chuyện với cục cưng rất lâu.

Cục cưng cũng không biết mình phải giải phẫu, cho nên giống như ngày thường mà nghịch ngợm.

An Ninh biết, trận giải phẫu này có lẽ sẽ cho cục cưng được khỏe mạnh vĩnh viễn, cũng có thể..... “Cục cưng, em nhất định phải mau cao lớn, trở về tìm chị!”

An Ninh cầm điện thoại, cố gắng không để cho mình khóc. “Dạ.....Chị, em hình như mới cao thêm ba cm.....”

Cục cưng hơi uể oải. “Không sao, chờ một lát cô y tá châm cho em, khi em tỉnh ngủ thì sẽ cao lớn!”

An Ninh nhìn đồng hồ một chút, còn nửa giờ nữa sẽ phải giải phẫu. Cúp điện thoại, An Ninh ngồi không yên, vẫn xoay quanh trong phòng ngủ, hôm nay Chúc Nhan chưa trở về, lo lắng cho cục cưng An Ninh trần trọc trở mình mãi cho đến rạng sáng mới ngủ. Nhưng ngủ không bao lâu thì tỉnh, nhìn đồng hồ, vội vàng gọi điện thoại cho Vương Anh.

Vương Anh bên kia điện thoại rất kích động, nói là cục cưng mới từ trong phòng giải phẫu ra, giải phẫu rất thành công. An Ninh cúp điện thoại sau giống như một lá ngòi ở trên sàn nhà, giống như tảng đá vắn treo ở giữa không trung rồi cục cưng rơi xuống, cuối cùng không còn gì cản trở nữa rồi.

Về phần Chúc Nhan, anh muốn cái gì thì được cái đó sao! Chờ anh chán ghét, thì cô có thể có nhìn thấy mặt trời. Tâm lý thoải mái cũng không làm cho thân thể An Ninh thay đổi, ngược lại thân thể của cô lại bộc phát suy yếu, bắt đầu giống như bệnh kén ăn năm ngoái, mỗi lần sau khi hoan ái cùng Chúc Nhan xong thì sáng sớm ở trước bồn rửa tay nhịn không được mà nôn mửa không ngừng, có đôi khi ngay cả mặt cũng phun ra, khó chịu muốn chết. Tiểu Lý tất nhiên là không dám qua loa, báo cáo cẩn thận tình trạng của An Ninh cho Chúc Nhan.

Sau khi Chúc Nhan biết được tình huống thì vội vàng từ mang bác sĩ từ nhà chính về nhà, đã thật lâu anh không có nhìn An Ninh vào ban ngày, chợt nhìn thấy trong lòng anh hưng hăng bị nhéo một chút, bộ dáng An Ninh hình như gầy đi nhiều. Máy người bác sĩ thay phiên tiến hành đủ loại kiểm tra cho An Ninh, sau khi kiểm tra toàn diện bọn họ thảo luận một lát, lặng lẽ kêu Chúc Nhan lên phòng. “Thế nào?”

Chúc Nhan trong lòng cả kinh.

40. Chương 40: Bác Sĩ Tâm Lý

Mấy người bác sĩ thay phiên tiến hành đủ loại kiểm tra cho An Ninh, sau khi kiểm tra toàn diện bọn họ thảo luận một lát, lặng lẽ kêu Chúc Nhan lên phòng. “Thế nào?”

Chúc Nhan trong lòng cả kinh.

“An tiểu thư đây là chứng bệnh tâm lý kén ăn, cùng thân thể không quan hệ.

Sáng sớm nôn mửa cũng là do trong lòng cô ấy đối với tình huống thực tế có biểu hiện ra một loại mâu thuẫn.

Đề nghị của chúng tôi là, tìm cho An tiểu thư một vị bác sĩ tâm lý xem một chút, có lẽ sẽ khá hơn một chút.”

Người bác sĩ lớn tuổi nhất giải thích. “Nói cách khác, tinh thần cô ấy có vấn đề?”

Chúc Nhan cảm thấy đầu óc mình vang lên ông ông. “Ừ, trở ngại tinh thần ở mức độ nhẹ.

Bây giờ biểu hiện đầu tiên là chứng uất ức.”

Bác sĩ gật đầu. Tiến bác sĩ về, Chúc Nhan trở về phòng im lặng nhìn An Ninh suy yếu nằm ở trên giường, ngồi ở bên cạnh cô, vươn tay vuốt ve từng điểm từng điểm trên mặt cô.

Chúc Nhan hối hận, hối hận về hành động trong thời gian qua của anh. “Em làm sao vậy?”

Chúc Nhan nhẹ nhàng hỏi. “Em mệt mỏi quá.....”

An Ninh nhắm mắt lại, khẽ quay đầu đi, không nhìn Chúc Nhan nữa. Chúc Nhan ngồi ở bên cạnh An Ninh một lát, rồi cục chiến thắng mâu thuẫn trong lòng, xuống lầu dặn dò Trầm Khinh: “Kiểm tra một chút về chuyện bác sĩ tâm lý, giúp cô tìm một người có uy tín nhất, tôi mang cô đi qua kiểm tra.”

Chúc Nhan nói xong sau đó nhìn Trầm Khi rời khỏi ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách ngẩn người, trong đầu trống rỗng.

Bệnh tâm lý.

Chuyện này thật đúng là châm chọc, anh làm người lại thất bại như vậy. Trầm Khinh hện trước với bác sĩ tâm lý có uy tín nhất trong nước sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ngày hôm sau Chúc Nhan mang An Ninh đi ra cửa gặp bác sĩ.

An Ninh hỏi Chúc Nhan: “Đi đâu?”

“Gặp bác sĩ.”

An Ninh không nói thêm nữa, nhìn cảnh vật ngoài cửa xe bằng tốc độ thật nhanh lui về phía sau ngăn người.

Cô cho là Chúc Nhan mang cô đi bệnh viện, kết quả lại đi tới một biệt thự nhà vườn ở vùng ngoại thành, trang trí rất trang nhã, phong cách cổ, đình đài lầu các, quanh co giữa âm phủ và dương gian. Một người tóc hoa râm nhưng sắc mặt hồng nhuận nhìn không ra số tuổi đi ra tiếp hai người. “Nhan thiếu và An tiểu thư sao? Nếu như không để ý, trước tiên đi theo Phong tôi một chút đi!”

Phong Hướng Tiền hai tay sau lưng, hòa ái nhìn An Ninh không hiểu ra sao và mặt Chúc Nhan không có biểu tình. “Phong tiên sinh xin mời!”

Chúc Nhan nâng tay lên làm một tư thế xin mời, kéo An Ninh đi về phía sân sau biệt thự đi tản bộ.

Mặc dù là tháng tám nóng bức, có lẽ do trong sân bố trí hợp lý, bước đi vào hàng đá cuội trên đường nhỏ ở dưới bóng cây, lại có một trận gió mát đánh tới, thật là thích, khiến cho người ta sáng khoái tinh thần.

Chúc Nhan nhin không được nghĩ đến lần đầu tiên ở sân bay trong nháy mắt nghe được tiếng nói kia của An Ninh, hình như cũng là cảm giác như vậy. “Hai ngày trước có người bạn cũ ở quê tới, cho tôi chút điểm tâm, chúng ta có thể nếm thử một chút.”

Ba người tâm tư khác nhau đi dạo một chút, Phong Hướng Tiền dẫn hai người đi tới một hồ nước quay chung quanh trong chòi nghỉ mát, dặn dò người giúp việc bên cạnh mang bánh ngọt lên. “Lúc tôi rảnh rồi, thích trồng hoa, đủ loại cỏ, làm mỗi cho cá ăn.

Nhưng mà thanh niên như các cô cậu, thật sự không hiểu được niềm vui thú của người già chúng tôi.”

Phong Hướng Tiền để Chúc Nhan và An Ninh ngồi ở trên băng ghế đá, ông cầm lấy thức ăn cho cá trên bàn đá tựa vào trên lan can gỗ được chạm trổ ở chung quanh chòi.

Cá trong nước thấy ông đứng ở đó, rồi rít tuôn ra tụ họp tới, thân thể nảy lên, mong đợi ông cho ăn.

Phong Hướng Tiền trêu chọc đủ rồi, mới không nhanh không chậm bốc lên một chút thức ăn cá tạt lên trên mặt nước.

Phong Hướng Tiền tạt ba lần thì không có động tác nữa, kỳ kỳ hơn chính là những chú cá kia thật sự ngoan ngoãn bơi đi.

Thấy vậy ở trong lòng Chúc Nhan và An Ninh tán thưởng khen ngợi, nếu như là những chú cá khác, sợ rằng vẫn còn chen chúc tranh nhau mà ở trước mặt ông muốn ăn! “Những chú cá này của tôi, chính là rất lợi hại, biết tiến lui, ha ha.”

Phong Hướng Tiền để thức ăn cá xuống, tiếp lấy khăn lông ướt trong tay người giúp việc bên cạnh lau tay, ngồi vào trước bàn đá. “Nào, nếm thử xem mùi vị thức ăn của quê tôi như thế nào ~”

Ba người ăn xong điểm tâm, nói một chút chuyện như việc nhà và một số việc vặt trong cuộc sống hàng ngày. “Nhan thiếu không để ý tôi đây cùng với An tiểu thư nói chuyện riêng một chút chứ?”

Đại khái đã hiểu rõ một ít chuyện sau, Phong Hướnɡ Tiền nhàn nhạt mở miệng. “Dĩ nhiên không để ý.”

Chúc Nhan nhìn về mặt An Ninh không biểu tình một chút, đứng dậy rời đi. “Mang Nhan thiếu đi dạo chung quanh một chút.”

Phong Hướnɡ Tiền dẫn dò người giúp việc bên cạnh. “Nhan thiếu xin mời!”

Nhìn người giúp việc và Chúc Nhan đi xa rồi, Phong Hướnɡ Tiền nhìn về phía An Ninh. “Bây giờ, An tiểu thư cũng hiểu mục đích của chuyến đi này?”

“Ngài là bác sĩ tâm lý sao?”

An Ninh cuối cùng hiểu tại sao Chúc Nhan bảo muốn dẫn cô gặp bác sĩ nhưng lại tới đây rồi. “Bác sĩ chưa nói tới, chẳng qua là người thích nghiên cứu tâm lý mà thôi.”

Giống như nhân vật như Nhan thiếu vậy, ở bên cạnh anh ta, sợ rằng không dễ dàng đâu?”

Phong Hướnɡ Tiền đối với sự kiện thời gian trước đã chấn động cả nước một thời coi như khá hiểu rõ, lại cũng biết về truyền thuyết của người thanh niên này. “Nói khó khăn cũng không khó khăn, chỉ cần đè nén tâm tư cùng ý nghĩ của mình xuống, một lòng làm cho anh ta vui vẻ là được rồi, mỗi ngày trôi qua cũng thoải mái.”

An Ninh nói thật. “Này thoải mái, chẳng qua là thoải mái ngoài mặt, trong lòng của cô, chỉ sợ là không được thoải mái?”

Phong Hướnɡ Tiền hiểu rõ gật đầu. “A..... Tại sao có thể thoải mái.”

An Ninh quay đầu đi chỗ khác nhìn liễu rủ bên hồ nhẹ phẩy mặt nước sinh ra gợn sóng một trận. Có lẽ kỹ năng của Phong Hướnɡ Tiền là chỉ dẫn, để An Ninh xúc động mà nói ra tâm sự.

An Ninh được Chúc Nhan coi trọng sau đó thì giam cầm ở bên cạnh anh, không có bạn bè không có người thân, gần gũi duy nhất là Tiểu Lý người được Chúc Nhan mời đi theo, tự nhiên cũng không được bày tỏ đúng đối tượng.

Cho nên An Ninh đều đè nén tất cả ý nghĩ xuống đáy lòng.

Muốn bày tỏ, thì với bất kỳ kẻ nào cũng được chính xác là một loại hiện tượng tâm lý.

Một người ít bày tỏ, sẽ từ từ biến thành đè nén.

An Ninh chậm rãi nói mọi chuyện từ lúc cô gặp Chúc Nhan cho tới giờ với Phong Hướnɡ Tiền.

Phong Hướnɡ Tiền sau khi nghe xong khẽ nhíu mày. “Nói như vậy, tôi cũng hiểu một phần.”

Chẳng qua là chuyện có hơi phức tạp. “Tôi đến tốt cùng nên làm cái gì bây giờ?”

An Ninh mờ mịt cúi đầu nhìn ngón chân trắng nõn của mình. “Thoải mái, buông lỏng tinh thần, thuận theo tự nhiên.”

Từ chỗ ở của Phong Hướnɡ Tiền trở về, cảm xúc của An Ninh quả thật chuyển biến hơi tốt, cũng không có đột phá rõ ràng.

Sau một thời gian ngắn, Chúc Nhan lại mang cô đi mấy lần, mỗi một lần sau khi An Ninh trở về tâm tình cũng sẽ tốt hơn hai ba ngày, nhưng không kéo dài lắm. Một ngày phụ tá của Phong Hướnɡ Tiền gọi điện thoại cho Chúc Nhan, nói anh nên đi qua một chuyến. Chúc Nhan nhíu mày, loáng thoáng cảm thấy có tin tức gì đó không tốt lắm.

Quả nhiên, Phong Hướnɡ Tiền cũng không có nói chuyện phiếm với Chúc Nhan, nói thẳng vào vấn đề: “An tiểu thư tình huống không lạc quan lắm.”

“Nói như thế nào?”

Mặc dù trong lòng dâng trào mãnh liệt, ngoài mặt Chúc Nhan vẫn là duy trì bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi.

41. Chương 41: Phương Thức

Phong Hường Tiền cũng không có nói chuyện phiếm với Chúc Nhan, nói thẳng vào vấn đề: “An tiểu thư tình huống không lạc quan lắm.”

“Nói như thế nào?”

Mặc dù trong lòng dâng trào mãnh liệt, ngoài mặt Chúc Nhan vẫn là duy trì bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi.

“Trải qua mấy lần nói chuyện, tôi hiểu được một việc, đối với Nhan thiếu mà nói có lẽ là một chuyện tốt, còn với bệnh tình của An tiểu thư mà nói, cũng là chướng ngại lớn.”

Phong Hường Tiền dừng lại một chút nói tiếp: “An tiểu thư cô ấy không nhận thấy đã thích Nhan thiếu.”

Chúc Nhan ngẩn người, chậm chạp trôi qua nửa ngày, trong lòng lại càng thêm cảm xúc lẫn lộn, không thể nói là cảm giác gì.

Nói tóm lại, tất nhiên là vui sướng nhiều hơn.

Nhưng mà, lời của Phong Hường Tiền lại khiến cho anh bắt đầu lo lắng, tại sao chuyện này lại ảnh hưởng tới bệnh tình của An Ninh? “Nửa câu sau giải thích thế nào?”

Chúc Nhan mở miệng. “Đây mới là chuyện quan trọng chúng ta nói lần này.”

Thật ra thì phụ nữ ở bên cạnh một người đàn ông một thời gian khá dài, lâu ngày sinh tình là chuyện rất thường gặp.

Giống như hôn nhân thời xưa đều là cha mẹ nhờ người mai mối vậy, trước lúc kết hôn hai người đều không biết nhau, sau khi kết hôn thì từ từ thích đối phương, như vậy khi đó là hình thức yêu thương phổ biến.

Dĩ nhiên, cũng có hai người nhìn nhau thì sinh ra ghét, nhưng mà là số ít.

An tiểu thư sẽ thích thanh niên ưu tú như Nhan thiếu vậy, tự nhiên hợp tình hợp lý. Chẳng qua là, lý trí của cô ấy không cho phép.”

Phong Hường Tiền dừng lại nhìn chúc nhan. “Lý trí không cho phép?”

Chúc Nhan vô ý thức nhắc lại. “Có thể nói như vậy, theo tôi hiểu, An tiểu thư là một người có tư tưởng khá bảo thủ, ngược lại giống như là thế hệ chúng tôi vậy, cùng thanh niên thời nay có chút không hợp nhau, cái đó và khi còn bé cô ấy đã tiếp thu giáo dục cùng hoàn cảnh quan hệ gia đình có ảnh hưởng rất lớn.

Nếu như người đi theo bên cạnh Nhan thiếu bây giờ là không phải là An tiểu thư, mà là tùy tiện như những người con gái khác, có lẽ sẽ không có tình huống hôm nay.

Chính cô ấy từ từ cởi nút thắt trong lòng ra, tiếp nhận sự thật là thích cậu.

Nhưng mà, theo như lời của An tiểu thư, sẽ rất khó.

Tiềm thức của cô ấy là kháng cự sự thật này, thậm chí cô ấy vốn là không muốn thừa nhận chuyện cô ấy đã thích cậu.

Tôi cho rằng, Nhan thiếu từ lúc cậu mới bắt đầu thì phương thức đã sai lầm rồi.”

Phong Hường Tiền chưa từng nghĩ An Ninh còn trẻ như vậy mà lại là người thuần khiết suy nghĩ bảo thủ như vậy, nhưng mà đối với điểm này, ông vẫn là rất yêu thích.

Dù sao, ông là người mới có năm mươi năm tuổi, tiêu chuẩn yêu thích khác phái cũng dừng lại ở hiền lành và bảo thủ.

Ông rất không đồng ý quan niệm người trẻ tuổi thời nay lỗ mãng.

Nhưng mà, bây giờ ông cũng hy vọng An Ninh có thể tùy ý một chút nữa, lỗ mãng một chút nữa, đối với bệnh tình cô ấy mà nói, là chuyện tốt. “Có biện pháp nào khắc phục không?”

Chúc Nhan vắt trán. “Từng bước một, thuận theo tự nhiên, từ từ khuyên bảo thì không được rồi.

An tiểu thư rất cố chấp, tôi thật sự là không thể làm được gì.

Nhưng mà vẫn còn hai người phương pháp khác, một cái là thôi miên, phong tỏa một đoạn trí nhớ không tốt đẹp của cô ấy, sau đó các người có thể bắt đầu một lần nữa; Một cái khác cũng là thôi miên, nhưng mà phương pháp hơi khác nhau, không phong tỏa đoạn trí nhớ này của cô ấy, chẳng qua là làm lộn xộn sau đó thay đổi một lần nữa, làm cho trí nhớ của cô ấy đẹp hơn khá hơn một chút.”

Phong Hướng Tiền nói xong nâng chung trà lên, không nhanh không chậm uống hai hớp nước trà, bình tĩnh quan sát nét mặt trên mặt chúc nhan. “Chỉ có hai loại biện pháp này sao?”

Anh không muốn chọn loại nào, anh chỉ muốn An Ninh như bản chất của mình, không hy vọng trong bọn họ có bất kỳ giả dối, càng không hi vọng bọn họ bắt đầu một lần nữa. “Nhan thiếu quả nhiên cũng nghĩ giống như tôi vậy.

Thật ra thì, hai loại phương pháp này tôi cũng chỉ nói một chút mà thôi.

Phong tỏa trí nhớ và sửa đổi trí nhớ là hai kỹ thuật thôi miên khá khó khăn, theo trong nước, người có thể có lòng tin hoàn thành này hai thuật thôi miên này cũng không có nhiều, xác thực mà nói, hẳn là không có, hai thuật thôi miên đều có nguy hiểm rất cao, não người kết cấu là vô cùng vô cùng phức tạp, có lẽ không cẩn thận một chút sẽ chữa tốt thành xấu.

Tôi nghĩ Nhan thiếu chắc là không muốn An tiểu thư mạo hiểm, cho nên hai cái này cũng không thể được.”

Lời của Phong Hướng Tiền khiến Chúc Nhan luôn luôn tỉnh táo kiềm chế nổi lên xúc động, nếu không thể được tại sao còn phải lãng phí lời nói? “Vậy ý tứ của ngài là?”

Chúc Nhan hết sức ngăn chặn phần nộ trong lòng. “Tôi là muốn nói với Nhan thiếu, muốn An tiểu thư khôi phục khỏe mạnh, chỉ cần cậu buông tay để cho cô tự do có thể đi con đường của mình.”

Phong Hướng Tiền nói vô cùng chậm, rất thận trọng. “.....”

Chúc Nhan kinh ngạc nhìn Phong Hướng Tiền, im lặng một lúc. “Nếu cậu còn như vậy, sẽ hủy diệt cô bé kia.”

Phong Hướng Tiền vỗ vỗ bả vai Chúc Nhan, đứng dậy rời đi, để lại anh ngồi một mình ở trong chòi nghỉ mát, vẻ mặt hoang mang. Chúc Nhan sao có thể trả tự do cho An Ninh? Anh vốn không thể nào chủ động buông tay.

Để cô đi? Vậy anh nên làm cái gì bây giờ? Không có người con gái này, cuộc sống của anh sẽ có hình dáng ra sao? Lạnh như băng u ám không thú vị buồn khổ..... Đây là Chúc Nhan có thể tưởng tượng đến cuộc sống không có hình bóng của An Ninh.

Không, anh tuyệt đối sẽ không để cô đi.

Buổi tối sau khi An Ninh ngủ Chúc Nhan nhìn khuôn mặt ngủ của cô có chút tiều tụy, trong đầu như sóng biển đảo lộn, chậm chạp không thể ngủ.

Cuối cùng anh hưng hăng ôm An Ninh vào trong ngực, găm hai cái móng từ từ đem mặt vùi vào ở bên người cô ngủ.

Chúc Nhan, tuyệt đối sẽ không buông tay. An Ninh lại lần lượt đi gặp bác sĩ mấy lần, hiệu quả càng ngày càng kém.

Phong Hướng Tiền nhìn An Ninh ngày càng tiều tụy, đau lòng không thôi.

Từ trong lòng ông phát ra yêu thích đứa bé này.

Thấy ý tức Chúc Nhan không có buông tay, Phong Hướng Tiền trần trọc tiếp theo gọi điện thoại cho bạn tốt nhờ đó gặp Từ Thư Nhã, cũng gọi điện thoại hẹn bà ấy ra ngoài, với danh nghĩa bác sĩ tâm lý của An Ninh. Hai người hẹn ở một quán trà, cũng là phù hợp với phong cách xưa nay của Phong Hướng Tiền. Hai người uống trà đạo, Phong Hướng Tiền cũng không có khách sáo, đi thẳng vào vấn đề nói tình huống bây giờ của An Ninh. “Nhan thiếu không buông tay, đứa bé này thật sự sẽ chết.”

Cuối cùng, Phong Hướng Tiền thành khẩn nhìn Từ Thư Nhã bình tĩnh. “Muốn Nhan nhi buông tay đứa nhỏ này, chỉ sợ không được dễ dàng.”

Từ Thư Nhã chậm rãi nhú mào, chính mình hiểu rõ con trai của mình. “An Ninh còn trẻ, là một đứa bé không tệ.”

Trong giọng nói của Phong Hướng Tiền lộ vẻ đáng tiếc. “Ừ, điểm này tôi cũng thừa nhận.

Trở về tôi sẽ khuyên Nhan nhi, tôi cũng không nguyện ý nhìn đứa nhỏ An Ninh này cứ như vậy mà bị hủy diệt.”

Từ Thư Nhã cũng không có trực tiếp tìm Chúc Nhan nói, bởi vì bà hiểu, việc Chúc Nhan đã hạ quyết tâm phải làm nhất định là thay đổi không được.

Bà chỉ có thể trước thử chuyển qua An Ninh. Từ Thư Nhã đến biệt thự khiến người giúp việc kích động một phen, nhất là thím Diệp từ nhà chính điều ra ngoài, lại là pha trà lại là bưng nước trái cây, lầu trên lầu dưới chạy tới chạy lui. “Không cần gấp gáp, tôi tới đây nói vài lời với An Ninh.

Các người thu dọn một chút, một lát cũng đi theo tôi trở về nhà chính.”

Từ Thư Nhã dặn dò.

42. Chương 42: Đánh Cuộc

“Không cần gấp gáp, tôi tới đây nói vài lời với An Ninh.

Các người thu dọn một chút, một lát cũng đi theo tôi trở về nhà chính.”

Từ Thư Nhã dặn dò. Chúc Nhan đi ra ngoài, An Ninh một mình ngồi ở trên giường ngẩn người.

Gần đây cô cũng không thể đi phòng vẽ tranh, bởi vì thường hay cầm lấy bút vẽ lại không biết vẽ gì. “An Ninh, gần đây có khỏe không?”

Sau khi Từ Thư Nhã gõ cửa đi vào ngồi ở bên cạnh An Ninh, cầm tay cô từ từ kéo qua. “Không khỏe lắm.”

An Ninh nói thật.

Cô cũng không biết đến tột cùng là mình bị sao vậy, bệnh kén ăn không giải thích được, buồn nôn không giải thích được, phiền não không giải thích được. “Là bởi vì Nhan nhi sao?”

Từ Thư Nhã cẩn thận lựa chọn bước đột phá. “Anh ấy? A.....”

An Ninh nở nụ cười đau khổ. “An Ninh, con và Nhan nhi ở chung một chỗ cũng đã hơn một năm? Con hiểu nó không? Có nghĩ tới tại sao nó phải đối với con như vậy hay không?”

Từ Thư Nhã nhìn nụ cười đau khổ kia của An Ninh, trong lòng cũng run lên, con trai của bà đến tột cùng đã làm gì? Nhớ ngày đó, Chúc Nhan đối với bất kỳ cô gái nào cũng không cảm thấy hứng thú, bà không biết làm sao đành nói cho nó biết, có thể tìm một người tâm đầu ý hợp nuôi dưỡng bên người.

Chủ ý của bà cũng không phải là để con nuôi dưỡng tình nhân, mà là muốn con mau sớm tìm một người có thể nói chuyện, người có thể trao đổi bên gối.

Về phần kết hôn, bà muốn chính là nếu như con thật sự thích đứa bé kia, nhất định sẽ đưa ra yêu cầu phải kết hôn.

Ai biết Chúc Nhan lại xuyên tạc ý tứ của bà, gặp phải thích, liền thật sự nuôi dưỡng tình nhân bên người, không cho danh phận còn không nói, còn dùng biện pháp bắt buộc. Ngay từ lúc mới bắt đầu bà thương lượng với Chúc lão gia tốt lắm, nếu như Chúc Nhan với An Ninh yêu nhau, chờ hai đứa đến tuổi theo pháp luật thì trực tiếp cho bọn nó kết hôn.

Với thực lực của Chúc gia, hoàn toàn không cần Chúc Nhan cưới con nhà giàu môn đăng hộ đối, chỉ cần con thích là được rồi.

Nhưng mà không nghĩ tới đến lúc này, quan hệ hai đứa cũng đã cứng ngắc thành cái dạng này..... Đoạn thời gian này Chúc Nhan cũng không thoải mái, buồn bã, sắc mặt âm trầm, mỗi lần trở về nhà chính cũng là bộ dạng vẻ mặt ủ rũ.

Từ Thư Nhã nhìn thấy mà đau lòng.

Ai ngờ An Ninh lại tiều tụy hơn nó, hai đứa trẻ tuổi đến tột cùng là đang hành hạ mình hay là hành hạ đối phương? “Hiểu rõ? Con hiểu anh ấy làm gì?”

An Ninh cúi đầu, cô sao có thể không biết Chúc Nhan? Anh ngang ngược bá đạo, tính tình trầm tĩnh mà quái đản, độc chiếm rất mạnh.

Anh thích cô làm nũng với anh, thích cô dịu dàng yếu ớt giống nhau chim nhỏ nép vào người dựa vào anh, muốn cô thích tất cả của anh, anh, lại thích thống trị cô hoàn toàn.

Ở chung một chỗ một năm, tại sao có thể không biết? Nếu như không biết, cô làm một sủng vật tầm hoan vui vẻ, chẳng phải là đã sớm bị đẩy vào lãnh cung sao? Lúc trước vì cục cưng, cô chịu đựng. Bây giờ cục cưng khỏe rồi, cô không muốn nhịn, đối lấy chính là Chúc Nhan đối xử như vậy..... “Nhan nhi từ nhỏ chính là bộ dáng này, chưa bao giờ biểu đạt tình cảm của mình.

Một khi nó thích đồ gì, sẽ gắt gao vây bọn họ ở bên cạnh nó.

Có thể nó không biết là, người với vật khác nhau, con có suy nghĩ và ý nghĩ của mình, phải trao đổi tình cảm và khai thông tâm hồn.

Tính tình nó lãnh đạm, cũng không thích để ý người, bởi vì nguyên nhân ở trong nhà cũng không có trải qua trao đổi và học cùng những bạn khác cùng lứa tuổi, cho nên nó vốn không biết được đối nhân xử thế.

Cũng may nó là Nhị thiếu gia Chúc gia, nếu không sẽ thiệt thòi.

Con xem, bây giờ nó ngay ở trên tình cảm cũng bị té ngã một cái.....”

Từ Thư Nhã mỉm cười nhìn sắc mặt An Ninh biến hóa một chút. “Dì nói là..... Chúc Nhan anh ấy yêu thích con sao?”

An Ninh ngẩng đầu, khó tin nhìn Từ Thư Nhã. “Nếu như nó không thích con, cũng sẽ không nghĩ tất cả biện pháp giữ con ở bên cạnh, cũng sẽ không nghĩ tất cả biện pháp lấy lòng con.

Con cẩn thận ngẫm lại chuyện nó làm, nếu như không phải là thích, đây là cái gì?”

Từ Thư Nhã biết mỗi một chuyện Chúc Nhan làm cho An Ninh. “Nhưng thật ra cũng là lỗi của dì, giáo dục của dì với nó có vấn đề, vấn đề lớn chính là để cho tính tình nó nuôi dưỡng thành như bây giờ.”

Từ Thư Nhã nhìn An Ninh chân mày xoắn thật chặt ở một chỗ, vẻ mặt thống khổ, muốn nói sang chuyện khác. “Tại sao có thể thích như vậy? Như vậy cũng có thể gọi là thích sao? Anh ấy phá hủy cuộc đời của con, điều này có gọi là thích không!”

An Ninh nói, nước mắt chảy ra. “Đừng khóc, dì biết con khổ sở.”

Từ Thư Nhã ôm An Ninh hơi phát điên vào trong ngực, thấp giọng an ủi cô. An Ninh cũng không biết tại sao lại như vậy, cô cảm thấy bị đè nén, cô phải phát tiết.

Cũng không nghĩ người bên cạnh là mẹ của Chúc Nhan hay là ai, cô mặc sức khóc một trận mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Thích, từ ngữ châm chọc cỡ nào? Chờ sau khi An Ninh trấn tĩnh lại, Từ Thư Nhã mang cô và tất cả người giúp việc ở nơi này và cận vệ trở về nhà chính Chúc gia Đối hoàn cảnh, cảm xúc của An Ninh cũng không có chút chuyển biến tốt đẹp, thần sắc ngược lại bốc phát tiều tụy, cả ngày ngồi yên ở nơi đó không nói lời nào.

Từ Thư Nhã thường cùng cô nói chuyện phiếm tản bộ, nhưng không thấy hiệu quả. Mỗi lần Chúc Nhan hoan ái với cô xong thì phản ứng của cô cũng rất kịch liệt, nôn mửa không ngừng, mất cảm giác muốn ăn.

Nhìn An Ninh như vậy, Chúc Nhan cũng không dám gặp mặt cô. Bởi vì mỗi ngày chỉ ăn một chút thức ăn, lúc bác sĩ đề nghị Chúc Nhan đồng ý truyền dịch dinh dưỡng cho An Ninh.

An Ninh vẫn chọn lựa chính sách chống cự tiêu cực, không phản đối cũng xem như không hợp, mặc cho Chúc Nhan và bác sĩ ép buộc. Hôm nay lại nhìn thấy chuyện hai đứa như vậy Từ Thư Nhã và Chúc lão gia rất cục nộ không được gọi Chúc Nhan vào phòng chính, ba người mặt đối mặt ngồi ở trong phòng khách. “Cháu hai, ý của ông và mẹ con giống nhau, thả cô bé kia đi!”

Nếu như Chúc Nhan còn theo đuổi như vậy nữa, An Ninh thật sự sẽ xảy ra chuyện, Chúc Nhan cũng sẽ không dễ chịu.

Chúc lão gia và Từ Thư Nhã để hiểu rõ Chúc Nhan đứa bé này, chết cố chấp. Chúc Nhan trầm mặc.

Vẫn không nói lời nào. Từ Thư Nhã không nói gì, bởi vì lời của lão gia Chúc gia từ trước đến giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh.

Nếu như ngay cả lời của ông Chúc Nhan cũng không nghe, thì bà có nói nhiều hơn nữa cũng là lãng phí không công.

Ba người trầm mặc ở trong phòng khách hồi lâu, Chúc Nhan trầm mặt rời đi.

Hai người lớn trong nhà liếc nhìn nhau, không biết Chúc Nhan sẽ làm gì.

Nhưng mà, mấy ngày kế tiếp bọn họ không có nghe bất kỳ chuyện gì về An Ninh, hết thấy đều như cũ.

Chúc lão gia cũng nộ không được nữa lắc đầu, như vậy thật không phải là biện pháp, nhưng mà cháu hiền nhiên là một thân cây treo cổ chủ, tuyệt đối sẽ không buông tay.

Bây giờ Chúc lão gia và Từ Thư Nhã không đơn thuần lo lắng cho An Ninh, mà còn lo lắng cho Chúc Nhan, nếu như An Ninh thật sự có chuyện không may xảy ra, nó sẽ ra sao? Chúc Nhan cũng không phải là không có suy nghĩ lời của lão gia, anh giãy dụa, trong lòng giãy dụa.

Buông tay hoặc là không buông tay, là một lựa chọn rất khó.

Hiển nhiên trên mặt An Ninh tức giận càng ngày càng ít, hôm nay Chúc Nhan rất cục nộ không được cầm lấy một bộ bài poker xuất hiện ở trước mặt An Ninh. “An Ninh, chúng ta đánh một ván, nếu như em thắng, anh thả tự do cho em.”

Chúc Nhan hạ quyết tâm thật lớn mới nói ra những lời này. “Đánh cuộc như thế nào?”

An Ninh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Chúc Nhan, gần như thật sự không dám tin tưởng chuyện như vậy lại rơi vào trên người cô. Đánh cuộc rất đơn giản, một bộ bài poker 54 lá, bỏ vua lớn nhỏ còn lại 52 lá, mỗi người tùy ý lấy ra ba lá, so sánh A (xì dzách) nhỏ nhất một điểm, K (già) lớn nhất mười ba điểm. “Anh nói phải giữ lời đó?”

An Ninh có chút nghi hoặc nhìn Chúc Nhan, cô thật sự không thể tin được Chúc Nhan lại làm ra quyết định như vậy.

Anh, thật sự sẽ thả tự do cho cô sao? “Nói giữ lời, chỉ cần em thắng anh, anh liền thả tự do cho em.”

Chúc Nhan đem bài đặt ở trên giường, đều như nhau.

43. Chương 43: Mang Thai

“Nói giữ lời, chỉ cần em thắng anh, anh liền thả tự do cho em.”

Chúc Nhan đem bài đặt ở trên giường, đều như nhau. An Ninh ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, ngay cả một người giúp việc cũng không thấy. “Anh gọi mẹ tới đây làm chứng cho chúng ta.”

Chúc Nhan hiểu được ý tứ của An Ninh, anh đứng dậy kêu người giúp việc ngoài cửa mời Từ Thư Nhã tới. Ba người ngồi ở trên giường, tiến hành đánh cuộc liên quan đến vận mệnh hai người.

Lúc Từ Thư Nhã xào bài, rất bình tĩnh, có thể bà biết, lòng của bà đang run rẩy.

Vì Chúc Nhan, vì An Ninh, vì tương lai của hai người. Lá bài thứ nhất của Chúc Nhan là bảy bích, An Ninh cũng là cơ một.

Nhìn bài hai người, tay bắt bài của An Ninh bắt đầu run rẩy, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Lá bài thứ hai của Chúc Nhan như cũ là bích, tám, An Ninh chính là một là ba đỏ. An Ninh nhắm mắt lại cầm lấy lá bài thứ ba, ngay cả mở mắt cũng không có dũng khí. “Hoà.”

Tiếng nói của Từ Thư Nhã bởi vì khẩn trương mà trở nên hơi khàn khàn. An Ninh khó tin mở mắt, thậm chí phát hiện trong tay cô lấy chính là một lá K cơ, mà Chúc Nhan chính là một lá hai rô. Hoà, là ai cũng không có lường trước được kết cục, một ván kết thúc, toàn thân An Ninh ướt đầm mồ hôi, giống như là đánh một trận chiến.

Chúc Nhan cũng không khá hơn chút nào, trên trán mịn lỗ chỗ đầy mồ hôi.

Mà ngay cả người trọng tài Từ Thư Nhã cũng bắt giắc cắn chặt môi dưới, hai tay xào bài cũng có chút run rẩy. Ván thứ hai lá thứ nhất của Chúc Nhan là K, An Ninh là năm; lá thứ hai Chúc Nhan là mười, An Ninh là mười một; lá thứ ba Chúc Nhan là năm, An Ninh vậy mà bắt được là K! Trong phòng sáng sủa rộng rãi mà im ắng, ba người duy trì động tác ngồi ở chỗ đó cứng ngắc, ngay cả hít thở cũng ngừng lại, loại yên tĩnh giống như chết không biết kéo dài thời gian bao lâu. “An Ninh thắng.....”

Từ Thư Nhã đột nhiên nhàn nhạt mở miệng, ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, được cứu rồi, hai đứa đều được cứu. “Em tự do.....”

Chúc Nhan bình tĩnh nâng tay lên lau mồ hôi trên trán, mặt không chút thay đổi nhìn An Ninh. Thân thể An Ninh mềm nhũn, thậm chí từ trên giường nhảy xuống sàn nhà, nước mắt mãnh liệt chảy ra, cái gì cũng không nói. Chúc Nhan và Từ Thư Nhã nhìn An Ninh như vậy, im lặng thật lâu. Lúc An Ninh thu thập hành lý thì Chúc Nhan tới đưa cho cô một tấm card cùng chút tiền mặt, An Ninh không dám cự tuyệt, trong giờ phút quan trọng, cô đều sợ Chúc Nhan đổi ý. An Ninh thậm chí không dám cáo biệt với Chúc Nhan, gần như là len lén dưới sự an bài của Từ Thư Nhã để tài xế chở cô ra sân bay.

An Ninh tự nhiên không dám ở lại thành phố A, thậm chí ngay cả chào hỏi cô cũng không dám, cũng không gọi cho cha mẹ ở Mỹ, trực tiếp ở sân bay mua một vé máy bay nhanh nhất phải lên đường bay về phía nam.

Chúc Nhan cho cô chút tiền mặt, cũng đủ cho cô sinh hoạt.

Chờ đến phía nam tìm việc làm, sẽ liên lạc với người nhà. An Ninh tính toán rất tốt, trước khi có thể rời khỏi thành phố A này một khắc cô cũng không dám buông lỏng, thậm chí ngay cả hít thở đều rất cẩn thận. Từ lúc mua vé đến kiểm tra vé phải đợi mười phút đồng hồ, mười phút đồng hồ này đối với An Ninh mà nói giống như mười giờ khó khăn vậy.

An Ninh đứng ở hàng cuối cùng mười mấy người, tầm mắt của cô ở cửa sổ sân bay kiểm phiếu điện tử và lối vào sân bay bồi hồi, một mặt mong đợi kiểm phiếu nhanh một chút, một mặt cầu nguyện Chúc Nhan đừng xuất hiện. Thật vất vả trông đợi bắt đầu kiểm phiếu, lúc sắp đến phiên An Ninh, tìm lòng không đậu cô xoay người nhìn về phía sau một lúc, coi như là cáo biệt đối với cuộc sống trước kia. Nhưng mà, cô hoảng sợ thấy Chúc Nhan đang sải bước đi tới. An Ninh mạnh mẽ xoay người, cũng chẳng quan tâm nhân viên làm việc ngăn trở, dùng hết sức lực chạy vào cửa khẩu kiểm tra.

Nhưng mà, ngay khi cô bước vào một bước thì, cánh tay của cô bị một đôi tay nắm thật chắc mà kéo lại.

An Ninh bị một sức lực rất mạnh mẽ hung hăng túm về phía lồng ngực của Chúc Nhan.

Cô bị Chúc Nhan ôm thật chặt vào trong ngực, động cũng không động được.

Chuyện lo lắng nhất rốt cục cũng xuất hiện.

Toàn thân An Ninh run rẩy vùi vào trong ngực Chúc Nhan, run run nói với anh: “Anh đáp ứng tôi, anh rõ ràng đã đáp ứng tôi, tôi thắng, anh phải thả tôi tự do!”

Giọng nói của An Ninh không lớn, cô đã không có sức nói chuyện lớn tiếng.

Ngay khi trong nháy mắt đó thấy Chúc Nhan, thì cô hiểu, cô xong..... “Anh hối hận, em chết cũng phải chết ở bên cạnh anh.”

Chúc Nhan đem mặt chôn ở trên vai hơi lạnh lẽo của An Ninh, nhẹ mà nói quyết đoán. Từ Thư Nhã nhìn về mặt u ám của An Ninh khi bị Chúc Nhan mang về tới, nhất thời im lặng.

Bà đã nghĩ tới Chúc Nhan sẽ đổi ý, nhưng chuyện chính xác xảy ra, lại có chút mờ mịt. Suốt cả một buổi tối hôm nay Từ Thư Nhã không có ngủ, trần trọc trở mình mãi cho đến sáng sớm, về mặt mặt mỗi đến lần chính thình an lão gia.

Hai người hàn huyền một chút sau, bà trở lại gian phòng của mình dọn đồ bảo mẫu bên cạnh kêu Chúc Nhan đến. “Thật sự không có biện pháp buông tay? Cho dù nhìn con bé chết, cũng phải giữ con bé ở bên cạnh?”

Từ Thư Nhã thật nghiêm túc mà hỏi Chúc Nhan. “Đúng.”

Chúc Nhan trầm mặc một hồi rồi gật đầu. “VẬY con có nghĩ tới hay không, con bé chết, thì con làm sao?”

Từ Thư Nhã ưu nhã đốt một cây thuốc là của nữ sĩ, hít một hơi thật sâu.

Đã lâu rồi bà không có hút thuốc.

Vừa mới bắt đầu hút thuốc, là ngày cha của Chúc Nhan vừa mới qua đời.

Sau lại, bà giúp lão gia quản lý Chúc gia, áp lực quá lớn, thường xuyên hút thuốc để nâng cao tinh thần.

Chờ bỏ xuống trọng trách của Chúc gia sau, bà cũng bỏ thuốc.

Vốn tưởng rằng đời này cũng sẽ không cầm lấy vật này nữa, cũng không nghĩ tới phút cuối cùng, tên con trai nhỏ này lại bắt đầu ra vấn đề khó khăn cho bà. “.....”

Chúc Nhan trầm mặc không nói.

An Ninh chết, anh sẽ làm sao? Anh không nghĩ qua, nhưng anh biết sau khi An Ninh rời khỏi, thật sự anh không biết nên làm cái gì bây giờ. “Con, mẹ thích An Ninh, nhưng con là con ruột của mẹ, mẹ đương nhiên đau lòng con hơn.

Nếu như An Ninh chết, con vẫn còn sống, mẹ cũng sẽ không ngăn trở con.

Nhưng mà, mẹ biết, An Ninh thật sự chết, con cũng chỉ có chết.

Cho dù là còn sống, cũng là cái xác không hồn.

Làm một người mẹ, mẹ không cho phép loại chuyện này phát sinh.”

Từ Thư Nhã lần nữa hung hăng hút một ngụm khói. “Con không buông.”

Chúc Nhan nói thật. “Tối ngày hôm qua mẹ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không ngủ được.

Nếu con thật sự không buông, mẹ cũng không ép con. Mẹ và ông nội con đã thương lượng rồi, con cho nó một đứa nhỏ đi, có lẽ còn có hy vọng.

Mặt khác, đón người nhà nó đến đây!”

Từ Thư Nhã nói xong dập tắt thuốc, đứng dậy đi súc miệng. Từ Thư Nhã nói như vậy không phải không có căn cứ.

Bà biết An Ninh thích trẻ con, cô với đứa em kia quan hệ rất tốt.

Mặt khác, bà làm một người mẹ, vẫn biết tình thương của mẹ rất mạnh mẽ.

Với tình huống bây giờ của An Ninh, để cho con bé sanh con quả thật nguy hiểm rất lớn, nhưng mà đây là hy vọng duy nhất rồi. Buổi chiều, Vương Anh và Trần Tuấn còn có cục cưng nữa được đón đến nhà chính của Chúc gia. “Thật là đứa bé đáng yêu, con tên gì?”

Từ Thư Nhã ôm cục cưng trong tay Vương Anh qua, cười híp mắt nhìn cậu bé. “Con gọi là cục cưng.....”

Cục cưng căn bản không biết tên mình là gì. “Cục cưng đi chơi với chị có được hay không?”

Từ Thư Nhã phát ra nụ cười trong lòng. “Vâng, được.”

“Đi giao cho cục cưng một nhiệm vụ, con dụ dỗ chị ăn một chút, giống như là ngày thường mẹ dụ dỗ con ăn cơm vậy, cục cưng có thể hoàn thành hay không?”

Kêu bảo mẫu ôm cục cưng đi đến chỗ An Ninh, Từ Thư Nhã và Vương Anh Trần Tuấn ngồi ở trong phòng khách nói chuyện phiếm.

Từ Thư Nhã nói đại khái tình huống cho Vương Anh nghe, Vương Anh vừa nghe vừa rơi lệ. “Tôi không biết làm gì với Nhan nhi, An Ninh đi, Nhan nhi chịu không được; An Ninh lưu lại, An Ninh chịu không được.

Tôi thật là không còn cách nào, mới xin tới đây thương lượng.

Tôi cảm thấy để cho An Ninh có con, là con đường duy nhất.”

“Nếu như không được thì sao? Đây không phải là muốn mạng Ninh Ninh sao?”

Liên quan đến đến tánh mạng An Ninh, Vương Anh làm một người mẹ, cũng không quan tâm thế lực của Chúc gia. “Nếu tôi đã đưa ra cái phương pháp này, là con đường cuối cùng của tôi rồi.

Tôi cũng rất thích An Ninh đứa bé này, đương nhiên sẽ không đẩy nó vào trong hố lửa.

Nếu như không được, tôi và lão gia sẽ phải dùng biện pháp cưỡng chế để An Ninh rời đi.

Đến lúc đó, Nhan nhi phản đối nữa cũng vô ích.

Xin tin tưởng tôi, tôi cũng là một người mẹ, hơn nữa tôi biết, chỉ cần An Ninh có chuyện gì xảy ra, Nhan nhi nó cũng sẽ.....”

Từ Thư Nhã nói đến đây, Vương Anh cũng không nói gì nữa.

Bây giờ, mọi người chỉ có thể chờ, chỉ có thể mong đợi, mong đợi phương án này có thể được. Cục cưng thành công hoàn thành nhiệm vụ, An Ninh vậy mà ăn một chén cháo còn ăn hai cái bánh bao nhân nữa. Cùng cục cưng chơi một lúc, tâm tình của cô không tệ, hơi có chút tinh thần.

Buổi tối một nhà Vương Anh ở trong nhà Chúc gia, cũng dựa theo yêu cầu của Từ Thư Nhã, trước khi An Ninh khôi phục thì bọn họ đều ở chỗ này.

Nếu quả thật không được, đến lúc đó bọn họ và An Ninh được Từ Thư Nhã an bài đường lui thật tốt. Nếu quyết định để An Ninh mang thai, đương nhiên nên sớm làm.

Thân thể An Ninh là càng ngày càng kém, không thể kéo dài được nữa.

Chúc Nhan nhớ lại một chút, hai ngày nay chính là kỳ nguy hiểm của An Ninh, có lẽ nên lựa chọn. Trước kia hai người ở chung một chỗ, cũng sẽ làm các biện pháp phòng hộ an toàn.

Dĩ nhiên, việc này đều là An Ninh tự mình chú ý, dần dần Chúc Nhan cũng bắt đầu chú ý phương diện này. Dựa theo cách nói của Từ Thư Nhã, chuyện mang thai này không thể để cho An Ninh biết là bọn họ cố ý, để cô ấy cho là ngoài ý muốn.

Cho nên, Chúc Nhan tránh giả vờ như không có chuyện gì cả. Chúc Nhan đã lâu không có đụng An Ninh rồi, bởi vì thân thể An Ninh không khỏe, anh không dám càn rỡ, làm một lần rồi ngừng lại.

Lúc mới bắt đầu An Ninh rất kháng cự, càng về sau cũng dần dần bị Chúc Nhan trêu chọc nổi lên cảm giác, cuối cùng hai người cùng nhau tới đỉnh.

An Ninh lại khóc, cứ như vậy yên lặng chảy nước mắt, không có phát ra một tiếng nào. Chúc Nhan không biết khuyên cô như thế nào, liền dịu dàng ôm cô giúp cô tắm rửa.

Rời khỏi thân thể gầy rời của An Ninh, Chúc Nhan nhịn không được lại cúi xuống hôn tới hôn lui trên người cô.

An Ninh liền nhắm mắt lại không để ý tới anh.

Tâm như chết, An Ninh đột nhiên nghĩ đến cái từ này.

Sau đó ức chế không nổi mà tự nhiên cảm thấy buồn nôn, cô cũng không kịp trên người không có mặc quần áo, mạnh mẽ đẩy cánh tay Chúc Nhan đang rửa sạch thân thể cho cô, úp sấp trước bồn rửa tay mà nôn đến tối tăm mờ mịt, ngay cả mặt cũng nôn ra luôn. Chúc Nhan đứng ở bên cạnh muốn vỗ lưng cho An Ninh, An Ninh lại thét chói tai né tránh: “Anh đừng đụng tới!”

Sau khi nói xong lại nôn mửa một trận, vốn là trong dạ dày cũng không có bao nhiêu, cô chỉ có thể nôn khan, khó chịu muốn chết, cuối cùng mệt mỏi mà ngồi ở trên sàn nhà không nhúc nhích, giống như là ngủ mê đi.

Chúc Nhan lần nữa cẩn thận ôm lấy cô, một lần nữa rửa sạch thân thể một lần nữa cho cô.

Từ đầu đến cuối, chân mày anh cũng nhíu chặt. Vì để An Ninh thụ thai sớm một chút, gần như mỗi ngày Chúc Nhan đều phải làm một lần, đoạn thời gian này nhờ có cực cực mà An Ninh ăn không ít đồ, thân thể cũng còn có thể chịu đựng.

Chỉ có điều, mỗi lần làm xong, cô lại khóc lại còn nôn mửa. Chúc Nhan quả thực cảm thấy hoan ái như vậy giống như là hành hạ hơn, liên tục hai tuần lễ, anh không nhẫn tâm đụng An Ninh nữa.

Ông bác sĩ Trung Y trong nhà mỗi ngày đều phải theo lệ kiểm tra cho An Ninh, quan sát mạch tượng, rất cực hai mươi ngày sau đó mới được mạch tin vui.

Bất quá mới mang thai có ba tuần, thân thể An Ninh cũng không có một chút thay đổi.

44. Chương 44: Sanh Con

Ông bác sĩ Trung Y trong nhà mỗi ngày đều phải theo lệ kiểm tra cho An Ninh, quan sát mạch tượng, rất cực hai mươi ngày sau đó mới được mạch tin vui.

Bất quá mới mang thai có ba tuần, thân thể An Ninh cũng không có một chút thay đổi. An Ninh lại nhận thấy thái độ của những người chung quanh thay đổi, mọi người đối với cô đặc biệt cẩn thận, ngay cả cực cũng không chơi lẫn qua lẫn lại với cô, Chúc Nhan lại càng không có giày vò cô.

Thậm chí vì để giữ tâm tình An Ninh được vui vẻ, ông bác sĩ Trung Y dứt khoát Chúc Nhan biến mất trước mặt An Ninh, nói là mắt không thấy tâm không phiền. Hôm nay, Từ Thư Nhã và Vương Anh đột nhiên cùng xuất hiện ở phòng của An Ninh. “An Ninh, chúng ta có chuyện muốn nói với con.”

Vương Anh và Từ Thư Nhã ngồi ở trên ghế, nhìn An Ninh đang không hiểu chuyện gì.

An Ninh so với hai ngày trước tiêu tụy hơn một chút.

Mặc dù có thực phẩm dinh dưỡng quý tẩm bổ, tiếc rằng cô ăn càng ngày càng ít. “Dạ.”

An Ninh ngồi ở bên giường, buồn bã mà nhìn thăm. “Bác sĩ nói, con mang thai.”

Một câu nói của Vương Anh khiến An Ninh chậm chạp ngẩng đầu, môi run rẩy hồi lâu mới nhả ra mấy chữ: “Hả.....”

Đưa mắt nhìn Vương Anh và Từ Thư Nhã rời đi, An Ninh nằm ở trên giường dang tay chân mặt không chút thay đổi nhìn trần nhà.

Mang thai..... Mang thai..... Mang thai..... Đứa bé này có muốn hay không? Thân thể cô bây giờ có được phép có con không? Bối rối hồi lâu, đầu óc An Ninh trở nên trống rỗng. “Chị!”

Cục cứng đột nhiên đẩy khung cửa ra, lộ ra đầu nhỏ kháu khỉnh bị bấm. “Cục cứng!”

An Ninh quay đầu nhìn cục cứng, cũng không có như ngày thường mà đứng lên ôm cậu bé.

Cô không còn tinh thần, bởi vì tin tức khiếp sợ. “Chị, nghe nói trong bụng chị có một em bé.....”

Tay nhỏ bé của cục cứng cẩn thận chụp lên bụng bằng phẳng của An Ninh. “Chị nói xem, nó đáng yêu hay là em đáng yêu? Nó có đáng yêu giống em không?”

Lời của cục cứng được Từ Thư Nhã dạy cho bắt đầu nói có chút không khớp, nhưng mà ý tứ vẫn được chuyển đạt đến.

An Ninh chậm rãi ngồi dậy, vươn tay vuốt ve bụng của mình, ánh mắt lại nhìn cục cứng vẻ mặt nghi ngờ.

Trong bụng của cô có một đứa bé, đứa bé này sau khi sinh hạ thì có thể đáng yêu giống như cục cứng, sẽ vây quanh cô gọi mẹ, sẽ tùy hứng làm nũng, nó là con của cô. An Ninh đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước cô có em trai hoặc em gái không ra đời.

Trước khi ly hôn với An Điền Nghĩa, Vương Anh đã từng mang thai một lần.

Vẫn là con gái một nên An Ninh đối với đứa bé nằm ở trong bụng mẹ cảm thấy rất hứng thú.

Sau khi bụng Vương Anh dần dần phình lên, cô thường hay gục ở trên bụng Vương Anh cảm thụ được động tác yếu ớt của thai nhi.

Khi đó An Ninh cũng thường xuyên hỏi Vương Anh, đến tận cùng là em trai hay là em gái đấy? Nó có đáng yêu hay không? Vương Anh thường hay một tay vuốt ve An Ninh một tay vuốt ve bụng, vẻ mặt hiền lành cười.

Sau đó, An Điền Nghĩa say rượu cho nên lỡ tay đánh Vương Anh, đứa bé bị sanh non. Sau khi Vương Anh sanh non, An Ninh so với Vương Anh còn khổ sở hơn, thường xuyên nhớ tới sinh mạng nhỏ chưa ra đời len lén lau nước mắt.

Khi đó, rất nhiều bạn đều có một em trai nhỏ hoặc là em gái nhỏ, mà An Ninh chỉ có thể nhìn em trai và em gái của người ta tưởng tượng thấy có phải em trai hoặc em gái của mình cũng đáng yêu giống bọn họ hay không. An Ninh nhìn cục cứng, vuốt bụng của mình, đột nhiên nhớ lại đứa trẻ không có duyên phận kia. Mơ màng nằm ở trên giường An Ninh nhìn cảnh sắc mặt trời sắp lặn ngoài cửa sổ, lại đột nhiên cảm thấy hơi đối, đã lâu rồi cô chưa từng có cảm giác này.

Cái loại này là do dạ dày vì đói bụng mà sinh ra cảm giác nóng rực lẫn lẫn, khiến cô hơi ngỡ ngàng. Sau khi nghe tin An Ninh chủ động yêu cầu ăn thức ăn, toàn bộ đều nhốn nháo lên.

Từ Thư Nhã và Vương Anh hai người mẹ im lặng run rẩy cầm tay nhau, vành mắt hai người đều hơi đỏ.

Có lẽ, hai đứa con đều được cứu.

Chúc Nhan sau khi nghe được tin tức mặt không chút thay đổi bước trở về phòng của mình, đóng cửa lại trong nháy mắt, toàn thân anh giống như một mũi tên tựa vào trên cửa, mặc cho thân thể thon dài hạ xuống thẳm trên mặt đất.

Làm trái với ước định để lưu cô lại, làm cho cô mang thai, Chúc Nhan không biết quyết định như vậy có đúng hay không, anh chẳng qua là hoàn toàn theo bản năng, hiểu không làm như vậy, anh sẽ chịu không được.

Không có An Ninh bên cạnh, Chúc Nhan không biết hình dáng mình sẽ ra sao.

Anh tưởng tượng không được, cũng không dám tưởng tượng.

Tình trạng bây giờ của An Ninh khiến Chúc Nhan thấy được hai người có hy vọng. Cứ như vậy, chứng bệnh kén ăn của An Ninh không trị mà tự lành.

Nôn mửa cùng hiện tượng buồn nôn vẫn là thỉnh thoảng, cũng đã từ từ giảm bớt.

Từ Thư Nhã và Vương Anh và tất cả mọi người đều thấy được hy vọng, bọn họ dốc lòng chăm sóc An Ninh, dựa theo dặn dò của bác sĩ tắm bổ cho cô. An Ninh cũng biết tình trạng thân thể của mình không tốt, tận lực dựa theo dặn dò của bác sĩ điều tiết thân thể thích hợp.

Vì con, cũng là vì mình. Cuộc sống của An Ninh rất yên ả, mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm ngủ thì là đọc sách nghe âm nhạc, thỉnh thoảng có vẽ tranh quốc họa để tập luyện, sau đó mỗi ngày sớm tối đi dạo một vòng ở trong hoa viên Chúc gia.

Dần dần, thân thể của cô khôi phục, sắc mặt cũng hồng nhuận lên.

Khiến Từ Thư Nhã và Vương Anh vui mừng chính là, phản ứng An Ninh mang thai cũng không phải quá lớn, giống như nôn nghén thì cô chỉ phun ra khoảng hai ngày rồi xong.

Nếu như phản ứng mang thai của cô kịch liệt hơn nữa, thì thật sự rất nguy hiểm. Nhưng mà, lúc bụng dần dần lồi ra thì, tứ chi của cô thường xuyên sưng nghiêm trọng, khiến An Ninh mệt mỏi không chịu nổi. Hôm nay An Ninh đang ngồi ở trên xích đu làm bằng trúc ở ban công dừng dưỡng thai âm nhạc xem một quyển tản văn gọi là [mỹ học tản bộ], Chúc Nhan mấy tháng đã không có xuất hiện ở trước mặt cô nay bỗng xuất hiện ở trước mặt cô. An Ninh ngẩng đầu nhìn Chúc Nhan đã lâu không thấy, im lặng thật lâu, thời gian qua mọi người chung quanh cố ý không có đề cập bất kỳ tin tức về Chúc Nhan ở trước mặt cô, giống như là sợ cô đau lòng.

Nhưng mà người khác không đề cập tới, không phải là cô không nhớ.

Đứa nhỏ trong bụng là con của Chúc Nhan, tại sao cô có thể quên chứ? Chúc Nhan vốn không có tính để An Ninh nhìn thấy, anh muốn giống như ngày thường đi ngang qua cửa của An Ninh thừa dịp lúc cô không chú ý thì nhìn xem cô đang làm gì.

Nhưng lần này anh lại không thấy An Ninh.

Xuất phát từ lo lắng, anh đi vào, lại phát hiện An Ninh mặc một bộ quần áo bà bầu cotton màu vàng nằm ở trên xích đu thoải mái mà lười nhác đang xem sách, sắc mặt cô bình tĩnh, ánh mắt híp lại, tóc dài rũ xuống lung lay theo gió. Chúc Nhan đành phải ngậm ngùi nhìn, cho đến khi An Ninh phát hiện anh.

Anh thấy An Ninh không có phản ứng gì, đã đi qua quỳ gối ở bên cạnh An Ninh, áp đầu vào bụng nhô ra của An Ninh nhìn ánh mắt của cô nhàn nhạt nói: “Anh tới thăm các người một chút.”

An Ninh vừa định mở miệng nói, cũng không ngờ đứa bé trong bụng bỗng chuyển động một chút, ngay cả Chúc Nhan gục ở trên bụng cô cũng cảm giác được.

Trong nháy mắt sắc mặt hai người trở nên tái nhợt. “Chúc Nhan.....”

An Ninh xuất phát từ bản năng cầu cứu Chúc Nhan. “Đừng sợ, anh đây!”

Chúc Nhan vội ôm lấy An Ninh, sải bước ra khỏi phòng, lớn tiếng kêu: “Bác sĩ! Bác sĩ!!”

Chúc Nhan vừa muốn nhanh một chút tìm Bác sĩ, lại sợ dưới chân gặp chuyện không may, An Ninh có sơ xuất gì, đi được mấy bước, trên trán đổ đầy mồ hôi. Để cho tiện chăm sóc An Ninh, các bác sĩ thay phiên nhau trực ở nơi này, cho nên bọn họ tới rất kịp thời.

Từ Thư Nhã và Vương Anh cũng chạy tới rất nhanh. Nghe xong giải thích của người trẻ tuổi, bác sĩ và mẹ vội vã chạy tới cũng thở phào nhẹ nhõm. “Chẳng qua là trẻ con xoay mình mà thôi, hiện tượng bình thường.”

Nghe lời của bác sĩ xong, sắc mặt Chúc Nhan mới từ từ khôi phục tự nhiên, anh nâng tay lên lau cái trán, trên tay ướt đầm, tất cả đều là mồ hôi.

An Ninh rút ra khăn giấy trên bàn ở bên cạnh đưa cho anh.

Hai người mê nhìn động tác hai người giúp nhau, liếc nhau một cái, cũng không nói gì. Cái trò cười này đánh vỡ cục diện bế tắc giữa An Ninh và Chúc Nhan.

Ngầm hiểu với nhau, Chúc Nhan gần như mỗi ngày đều thường lui tới phòng của An Ninh, giúp cô đọc sách, xoa bóp cơ thể, có đôi khi An Ninh vẽ tranh, Chúc Nhan ở bên cạnh mài mực.

Hai người duy trì phần yên bình này mãi cho đến đứa trẻ ra đời. Vì lý do an toàn, An Ninh trước ngày dự sinh hai tuần thì vào bệnh viện, một mình một phòng ở phòng bệnh sang trọng, phương tiện cũng không kém hơn ở nhà.

Người giúp việc phân chia sớm tối luân phiên chăm sóc An Ninh, Chúc Nhan cũng mỗi ngày coi chừng ở trong phòng bệnh.

Anh ở đặt một cái giường xếp trong phòng bệnh, ngày đêm không rời.

Chuyện của công ty tạm thời giao cho Trầm Khinh quản lý. Lục Sâm cũng từ từ nâng cao tay nghề, Chúc Nhan cố ý bồi dưỡng anh ta thành trợ thủ đắc lực của anh.

Chúc lão gia nói, Lục gia có ân với Chúc gia, mà Chúc Nhan cũng cảm thấy Lục Sâm cũng là người có khiêu.

Lúc trước sở dĩ anh coi trọng kế hoạch của Lục Sâm như vậy, nguyên nhân chủ yếu chính là anh muốn thử năng lực của Lục Sâm một lần.

Sự thật chứng minh, anh ta không khiến cho anh thất vọng. Thật ra thì, giường bệnh của An Ninh là giường hai người.

Lúc Chúc Nhan ngủ giường xếp ba ngày sau, An Ninh ngủ đến giữa đêm thì tỉnh lại muốn trở mình hoạt động một chút, nhưng thấy Chúc Nhan vóc dáng cao to vùi ở trên giường xếp nhỏ hẹp, trong lòng bỗng không nổi, đánh thức anh, bảo anh nằm ngủ ở bên cạnh cô.

Chúc Nhan không nói gì nghiêng người nằm ở bên cạnh An Ninh, giống như trước ôm cô vào trong ngực.

Chỉ bất quá bây giờ thân thể An Ninh hơi to, anh cũng chỉ có thể khoác tay lên trước ngực cô, từ từ thiếp đi. An Ninh vào phòng giải phẫu sớm hai ngày so với ngày dự sinh. Hôm nay An Ninh ngồi ở trên giường dựa vào nghe Chúc Nhan đọc sách.

Phụ nữ có thai đọc sách đối với đôi mắt không tốt, gần như mỗi ngày Chúc Nhan chỉ cho An Ninh xem sách hai canh giờ.

Qua hai canh giờ, cô muốn xem cái gì, anh đọc cho cô. Chúc Nhan đang đọc, An Ninh đột nhiên vươn tay nắm chặt tay anh nhẹ phẩy bụng cô, sắc mặt tái nhợt nói với Chúc Nhan: “Chúc Nhan, đau.”

Chúc Nhan đại ra chỉ chốc lát sau ấn chuông trên giường bệnh đã được dạy qua, sau đó không yên lòng lại dặn dò người giúp việc hầu hạ ngoài cửa đi gọi bác sĩ, cuối cùng cúi đầu hôn cái trán của An Ninh, cố gắng trấn an tâm tình của cô. “Đau quá.....”

An Ninh nhú mày, ánh mắt bởi vì khó có thể hình dung đau đớn mà chứa đầy nước mắt. “Ngoan, thả lỏng.....”

Chúc Nhan vươn tay vuốt ve mặt tái nhợt của An Ninh, cũng không ngờ An Ninh hé miệng cắn bàn tay của anh. Chúc Nhan không rút về tay, mặc cho An Ninh cắn. Bác sĩ và y tá rất nhanh đẩy xe giải phẫu tới. “Ôi! Sao anh lại ngốc thế để cho cô ấy cắn tay! Lấy khăn lông tới đây!”

Y tá trưởng nhận lấy khăn lông để cho An Ninh cắn. An Ninh nói lỏng miệng, Chúc Nhan cũng không làm phiền những người khác, nhẹ nhàng ôm An Ninh lên xe giải phẫu, ở bên tai cô nói: “Anh chờ em.”

An Ninh vô cùng đau đớn, ý thức đều hơi mơ hồ.

Nhưng mà nghe thấy những lời này thì, cô mở mắt ra nhìn Chúc Nhan một chút, sau mới bị bác sĩ đẩy mạnh vào phòng giải phẫu.

Dựa theo ông Trung Y dặn dò, lựa chọn thứ nhất là sanh thường, nếu như không được nữa thì theo cái thứ hai, sanh mổ. Chúc Nhan giống như một hàng rào ở bên ngoài phòng phẫu thuật đi tới đi lui, thỉnh thoảng đứng thỉnh thoảng ngồi.

Từ Thư Nhã nhìn con sắc mặt tái nhợt, đi đứng không bình thường, thở dài, im lặng.

Bởi vì bà biết, lúc này bà nói gì cũng không có tác dụng. Suốt hai canh giờ, An Ninh bị hành hạ ở bên trong, Chúc Nhan bị hành hạ ở bên ngoài, một người là sinh lý hành hạ một người là tâm lý hành hạ. Đến

khi phòng giải phẫu cửa mở ra sau, Chúc Nhan xoay người đi tới trước xe giải phẫu nhìn An Ninh mệt mỏi mà thiếp đi, vuốt ve gương mặt tái nhợt mồ hôi ướt đầm của cô một chút.

Y tá vốn là ôm đứa bé ra khỏi phòng giải phẫu thì xông thẳng đưa qua cho Chúc Nhan, lại bị anh không chú ý đến đứa bé đổ hỏn.

Cô kinh ngạc đứng ở nơi đó, đợi hồi lâu cũng không có thấy Chúc Nhan có ý định muốn nhìn đứa bé một chút. “Người lớn và em bé đều rất khỏe mạnh, bé trai, chúc mừng Nhan thiếu!”

Bác sĩ lau lau mồ hôi, thở phào một cái.

Rốt cục lần này hoàn thành nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ. “Cô ấy đến lúc nào thì tỉnh lại?”

Chúc Nhan đặt An Ninh lên trên giường, ngẩng đầu nhìn bác sĩ. “Lúc này không nói chắc được, mới vừa rồi tiêu hao quá nhiều sức lực, cô ấy cần phải ngủ một lát.”

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Chúc Nhan trông coi ở trước giường bệnh của An Ninh, lẳng lặng nhìn khuôn mặt cô ngủ.

Bên cạnh Vương Anh và Từ Thư Nhã nhận lấy bé cưng đã được y tá tắm rửa sạch sẽ rồi đưa tới, vành mắt hai người đều đỏ.

Cuối cùng cũng được cứu rồi. “Mạng của ba và mẹ con, đều giao cho con.”

Từ Thư Nhã nhỏ giọng híp mắt nói với bé cưng bị vây trong trạng thái hỗn độn. An Ninh ngủ không bao lâu thì mở mắt, thấy gương mặt Chúc Nhan gần trong gang tấc, ngơ ngác một chút mới hơi yếu ớt mở miệng nói: “Con đâu?”

Được An Ninh nhắc nhở như vậy, Chúc Nhan mới nhớ tới sự tồn tại của con.

Anh nhìn chung quanh một chút, hơi khó xử mà nhận cục cưng từ trong tay Vương Anh, nhìn thoáng qua sau đó sắc mặt hơi thay đổi, cũng không có tính để cho An Ninh xem qua, có chút bối rối nói: “Con chúng ta..... hơi xấu.”

45. Chương 45: Kết Thúc

Bị An Ninh nhắc nhở như vậy, Chúc Nhan mới nhớ tới sự tồn tại của con.

Anh nhìn chung quanh một chút, hơi lúng túng đón cục cưng từ trong tay Vương Anh, nhìn thoáng qua sau sắc mặt hơi thay đổi, cũng không có tính cho An Ninh nhìn, có chút bối rối nói: “Con chúng ta..... hơi xấu.”

Trong nháy mắt, ba người phụ nữ trong phòng bệnh đều cười, mà ngay cả người giúp việc canh giữ ở ngoài cửa phòng bệnh cũng nhin không được mà cười. “Nhan nhi, lúc con mới ra sinh cũng xấu như vậy.”

Từ Thư Nhã nhớ tới bộ dạng nhiều nếp nhăn của Chúc Nhan lúc mới ra sinh, cười dữ hơn. “Lúc Ninh Ninh mới ra đời thời cũng nhiều nếp nhăn, nhưng mà con bé so với đứa nhỏ này vẫn trắng hơn một chút.”

Vương Anh cũng nhớ lại chuyện cũ.

An Ninh là đứa con đầu tiên của bà, khi đó nhìn sinh mạng nhỏ trong ngực, bà thật muốn đem hạnh phúc của toàn bộ thế giới cho con.

Nhưng mà vận mệnh trên người, lại khiến cho đứa nhỏ này chịu nhiều khổ sở như vậy.

Trong lòng bà hơi áy náy, kể từ khi sinh cục cưng, bà đối với An Ninh..... Thật sự là không tốt. Một sinh mạng mới ra đời, cứu vớt mọi người.

Chúc lão gia vung lên tuyệt bút, ban tên cho đứa trẻ là An Sinh, Chúc An Sinh. An Ninh sau khi sinh xong ở bệnh viện một tuần thì thu dọn đồ đạc về nhà.

Lần cuối cùng kiểm tra thân thể sau đó ý tá nhỏ ở trong phòng bệnh thu dọn đồ đạc về mặt hâm mộ nói với An Ninh: “Cô thật sự là một người phụ nữ hạnh phúc, chồng cô một nhọc, không có một câu oán hận.

Tôi xem qua rất nhiều ví dụ rồi, chồng người khác có thể kiên trì trước lúc vợ sinh ba ngày sau sinh ba ngày thì kiên trì cũng đã là tấm gương rồi! Chồng của cô tuổi còn trẻ, cũng thật sự có kiên nhẫn!”

Y tá là tinh anh từ nước ngoài về, mới vừa công tác mấy tháng ở thành phố A, không rõ lắm bối cảnh của Chúc gia, cũng không biết Chúc Nhan là ai.

Chỉ biết là bọn họ rất lợi hại, không phải là người bình thường.

Nếu không, cũng sẽ không ở trong phòng bệnh sang trọng đặc biệt này, lại càng sẽ không khiến bệnh viện tiếp đãi hết sức lo sợ.

Chỉ là một giải phẫu sinh nở mà thôi, bệnh viện lại khẩn trương suốt hai ba ngày. Đến không lâu sau y tá nhỏ thấy tin tức trên báo nói tới đám cưới xa hoa kinh động toàn thành phố cho tới cả nước, cô mới hiểu được tại sao lúc ấy vẻ mặt của An Ninh khó xử như vậy.

Thì ra là, người ta chưa kết hôn mà có con..... Hôn lễ của Chúc Nhan và An Ninh tiến hành là lúc An Sinh được trăm ngày.

Chúc Nhan không có nói lời ngon tiếng ngọt gì, cũng không có cầu hôn lãng mạn, chẳng qua là lúc nửa đêm đứng lên thay tã cho An Sinh đang khóc kịch liệt, nói với An Ninh cũng bị tiếng khóc của con đánh thức: “Chọn ngày kết hôn đi!”

An Ninh kinh ngạc nhìn Chúc Nhan trên tay mới vừa lấy tã thay cho con, nhìn lại An Sinh đang được hầu hạ chậm rãi từ a a gặm chân nhỏ của mình, trầm mặc một hồi lâu, nói được.

Dù sao cả đời, cũng chỉ có như vậy, ngay từ lúc quyết định sinh hạ con thì không phải đã quyết định rồi sao? Cho dù Chúc Nhan không cho cô hôn nhân, cũng là cái dạng này. Thật ra thì so với một số hôn lễ xa hoa sang trọng, hôn lễ của Chúc Nhan và An Ninh lại có vẻ đơn giản hơn, đơn giản nhưng trang nhã.

Mà hôn lễ lần này trọng điểm được các nhà truyền thông lớn đưa tin cũng không phải trên hôn lễ có bao nhiêu tên xe nổi tiếng hoặc là mức độ xa hoa của bữa tiệc, mà là ở trên người Chúc Nhan người cầm quyền ở Chúc gia này. Người cầm quyền ở Chúc gia tuổi gần hai mươi hai sớm như vậy đã kết hôn, ngoài dự liệu của mọi người; cô dâu là một người phụ nữ không có tiếng tăm hay bất kỳ bối cảnh, cũng ngoài dự liệu của mọi người; Chúc An Sinh được Chúc Nhan ôm ra, lại càng khiến mọi người càng thêm ngoài dự liệu. “Hôm nay là ngày vui của tôi và An Ninh, cũng là trăm ngày của con tôi Chúc An Sinh, song hỷ lâm môn, tôi thật cao hứng.”

Đối mặt với đông đảo truyền thông, Chúc Nhan nói như thế.

Sau khi nói xong, Chúc Nhan đột nhiên che đôi mắt trong sáng của con trẻ vào trong ngực mở miệng nói: “Vui lòng không nên mở đèn flash, đối với mắt trẻ con không tốt.”

Chúc Nhan một câu nói kinh động toàn dân chúng thành phố, trong lòng có cảm tình với thiếu gia Chúc gia lãnh khốc nói năng không thiện này là một người đàn ông lo cho gia đình! Ngày đó các nhà truyền thông lớn nhao nhao truyền hình trực tiếp hôn lễ kinh động này, cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ thanh xuân tan nát trái tim. Ngày hôm sau một tuần san tài chính và kinh tế đăng lên một bài báo dài kèm theo tấm hình Chúc Nhan một tay ôm con, một tay che chở bà xã như chim nhỏ nép vào người, trên khuôn mặt còn mang theo nụ cười không quá rõ, tiêu đề là: truyền thuyết giới kinh doanh cũng là người đàn ông tốt lo cho gia đình, bài báo này khiến cho tuần san bán không ít, không ít người khi nhìn đến bức hình này thì không phải không thừa nhận, bọn họ bị nụ cười của Chúc Nhan lôi đến. An Ninh sau khi sinh, vì Chúc Nhan và An Ninh bồi dưỡng ăn ý cùng với tình cảm, Từ Thư Nhã và Vương Anh sau khi thảo luận một phen thì đạt được nhất trí, Chúc gia thả rất nhiều người giúp việc và bảo mẫu không cần, để cho hai đứa trẻ tự chăm sóc con.

Dĩ nhiên, lúc ban ngày, bảo mẫu và người giúp việc sẽ hỗ trợ, đến buổi tối, con thì hoàn toàn thuộc về Chúc Nhan và An Ninh trông nom.

An Ninh mới vừa sinh xong, thân thể suy yếu, cho nên chuyện chăm sóc con đã rơi lên trên vai Chúc Nhan.

May mắn có bà vú đúng giờ cho uống sữa, Chúc Nhan chỉ phụ trách thay đổi tã, hoặc là lúc con ngủ không được thì ôm nó dỗ dành. Trước khi kết hôn, An Ninh và Chúc Nhan ở trong phòng ngủ lầu chính của Chúc

Nhan.

Phòng ngủ chính của Chúc Nhan chia làm hai gian phòng, ở giữa có cửa nối.

Chúc Nhan và con ở gian lớn, một mình An Ninh ở gian nhỏ.

Nhưng mà Chúc Nhan và An Ninh đều bù đắp cho nhau những chuyện có liên quan đến An Sinh. Đêm tân hôn, An Sinh được Từ Thư Nhã đón đi, An Ninh đến gian phòng Chúc Nhan đã được bố trí thành phòng cưới.

Ở trong phòng tắm tháo đồ trang sức, tắm rửa, An Ninh hơi thấp thỏm mở cửa phòng tắm ra, lại bị Chúc Nhan đứng thẳng tắp ở cửa mà sợ hết hồn, trái tim bối vì kinh sợ mà đập bùm bùm gần như muốn nhảy ra. “Những lời này anh chỉ nói một lần, em hãy nghe cho kỹ.”

Chúc Nhan ôm lấy An Ninh, thân thể của bọn họ dính sát vào nhau, nhưng dạng tư thế này không nhìn thấy được nét mặt của nhau, hiện tại đối với hai người mà nói, lại là lý tưởng nhất. “Mẹ nói, ai được anh yêu là gặp phải một tai nạn.

Con người của anh không lãng mạn cũng không hài hước, đến nỗi tình cảm đích thực của mình cũng không biết biểu đạt.

Anh chỉ có thể cho em đây một cuộc sống hoàn chỉnh cả đời.

Nếu em nguyện ý, thì nhận lấy toàn bộ đi.

Nếu em không nguyện ý, hai tay anh dâng lên, ném cũng phải ném cho em.

Ở chung một chỗ có lẽ em rất khổ sở, nhưng mà anh không rời khỏi em, cũng chỉ có thể làm em chịu thiệt thòi cả đời.”

Nói xong, Chúc Nhan ôm An Ninh vẫn duy trì động tác này thật lâu không có thay đổi. An Ninh im lặng hồi lâu, nước mắt âm thầm rơi xuống không ngừng.

Nghĩ thầm, vậy thì cứ khổ sở cả đời đi! Nếu đã thích, nên dùng cảm đối diện với đoạn tình cảm này. Chúc Nhan ôm một lát tách thân thể hai người ra, cúi đầu hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của An Ninh. Người ta thường nói ”

tiểu biệt thắng tân hôn”

, Chúc Nhan và An Ninh vừa là tân hôn vừa là xa nhau, tự nhiên tình hình chiến đấu trở nên ác liệt.

Kể từ khi An Ninh mang thai thì Chúc Nhan đã không có chạm qua cô, đã hơn một năm không có phát tiết, động tác Chúc Nhan bắt đầu hơi thô lỗ, nhưng sau khi anh hôn một lát thì dần dần bình tĩnh trở lại, cảnh cáo ở trong lòng cảnh cáo mình từ từ đi.

Anh không muốn để cho An Ninh chịu chút khổ sở nào.

Nếu đi theo bên cạnh anh đã là một loại khổ sở rồi, anh chỉ có thể hoàn lại mọi việc ở những phương diện khác. * tiểu biệt thắng tân hôn: Đêm “gặp gỡ”

sau ít ngày xa cách còn... hơn đêm tân hôn Đã lâu không có làm, lúc mới bắt đầu thân thể An Ninh hơi kháng cự.

Màn dạo đầu làm khá dài, cuối cùng lúc tiến vào, Chúc Nhan cảm giác mình muốn nổ tung.

Một giây anh cũng không muốn ngừng, nhắm ngay điểm mẫn cảm của An Ninh đẩy lại đẩy, một lần lại một lần mãnh liệt hơn, một lần lại một lần xâm nhập vào.

Cao trào tới dâng trào mãnh liệt, bao phủ hai người ở trong đại dương mênh mông của dục vọng. Lần đầu tiên kết thúc, Chúc Nhan cũng không có rút ra khỏi thân thể của An Ninh, trạng thái của hai người nổi nhau, hôn vuốt ve, gần như chờ đợi vị của cao trào qua đi sau bắt đầu công kích lần nữa.

Xuất phát từ lo lắng cho thân thể của An Ninh, Chúc Nhan cũng không có làm nhiều, làm xong lần này, hai người lại ở phòng tắm làm một lần nữa rồi ôm nhau ngủ. Buổi tối hôm trước Chúc Nhan cũng không có

hoàn toàn thỏa thích, dục vọng tích góp từng tí một ở một năm cũng không phải là có thể giải quyết trong hai ba lần.

Sáng sớm ngày hôm sau khi An Ninh tỉnh lại cũng cảm giác được Chúc Nhan trong lúc ngủ mơ lửa nóng dâng trào không chút kín đáo mà đẩy bấp dùi của cô, liền đỏ mặt. “An Ninh.....”

Đột nhiên Chúc Nhan nhỏ giọng kêu tên của cô, An Ninh giương mắt nhìn, lại phát hiện là anh nhắm mắt nói mơ. An Ninh vươn tay ôm thân thể Chúc Nhan thật chắc, đem mặt vùi vào trước ngực nóng trơn nhẵn của anh, cảm thấy hài lòng mà muốn ngủ lại.

Thích một người như thế, thật ra thì cũng không có gì mất mặt. Bởi vì là ngày đầu tiên mới cưới, hai người tự nhiên không thể ngủ nướng.

Mặc dù hôm nay Chúc lão gia và Từ Thư Nhã cũng đã bảo qua không cần đi xuống ăn điểm tâm quá sớm, An Ninh vẫn là đứng như lúc trước tám giờ gọi Chúc Nhan rời giường.

Hai người sau khi rửa mặt ăn mặc chỉnh tề đến lầu chính vẫn an Chúc lão gia và Từ Thư Nhã sáng sớm đã qua bên đó, mời trà dưới ánh mắt vui mừng của hai người già rồi đến phòng ăn dùng cơm. Lúc đầu, hai người cũng không có ngờ hôm nay bọn họ rời giường sớm như vậy, cũng không có chờ bọn họ cùng ăn điểm tâm, bữa ăn sáng của Chúc gia đúng bảy giờ rưỡi thì bắt đầu. Thấy hai người tới, phòng bếp lại quýnh lên một phen, chuẩn bị cho bọn họ một bữa ăn sáng nóng hổi. Vương Anh và Trần Tuấn còn có cục cưng đã trở về nhà sau khi An Ninh sinh không bao lâu.

Bọn họ đương nhiên có cuộc sống của mình, không có tính chuyện ở lại Chúc gia.

Ngày hôm sau Chúc Nhan mang theo An Sinh và An Ninh lại mặt*.

An Ninh vẫn chưa trở về nhà sau đó mới biết được thì ra Chúc Nhan mua cho bọn họ một căn biệt thự xa hoa hơn từ lúc bọn họ ở Mỹ về, gần với căn nhà lúc trước của Chúc Nhan.

*lại mặt: vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau khi cưới. Chúc Nhan sợ An Ninh không quen cuộc sống ở nhà chính của Chúc gia, muốn chờ An Sinh lớn hơn một chút thì chuyển tới ở. “Ông nội và mẹ ở bên đó rất cô độc! Chúng ta sẽ ở lại nhà chính đi! Mẹ em và chú Trần còn có cục cưng mà!”

An Ninh giải thích sau khi nghe Chúc Nhan trả lời. “Đúng, nếu đã gả đi rồi, phụng dưỡng cha mẹ chồng và ông cụ là chuyện không thể sơ suất.”

Vương Anh cũng gật đầu theo. “Nhưng mà, con muốn chơi với chị còn có bé cưng nữa.”

Cục cưng kháng nghị. “Tùy thời cưng đều có thể đi tìm chị chơi!”

An Ninh siết chặt khuôn mặt nhỏ bé của cục cưng.

Cục cưng bắt đầu đi học, khuôn mặt tròn của trẻ con dần dần gầy đi, nhưng mà vẫn rất đáng yêu. An Ninh nhéo gương mặt của cục cưng, nhưng vẻ mặt cục cưng tò mò nhéo gương mặt của bé cưng, hai chị em chơi vui vẻ thì, An Sinh ở trong ngực An Ninh không hài lòng, há mồm bắt đầu khóc. An Ninh cuống quýt kiểm tra tã của An Sinh, Chúc Nhan cũng theo đó lấy tã sạch trong túi mang theo bên người. Trong nhà bảo mẫu già không muốn cho An Sinh dùng đi tiểu không ướt, nói vật kia thoáng khí không tốt, bất lợi cho thân thể trở mã của đứa trẻ. Cho nên ngay từ lúc đứa bé chưa ra đời trước đó Vương Anh và Từ Thư Nhã đã đi qua siêu thị mua không ít vải cotton trắng cảm giác rất tuyệt, bên trong đệm thêm vải bông, làm tã cho đứa trẻ mới sinh ra.

Trong nhà tã vậy mà lại treo đầy một tủ quần áo, khiến An Ninh dở khóc dở cười. “Không có tiểu mà!”

An Ninh cau mày không biết cậu nhóc vì sao khóc, cũng chỉ có thể đứng lên xoay quanh trong phòng, nhẹ nhàng dụ dỗ cậu nhóc một chút.

Bà vú theo bên người phải ôm giúp An Ninh, An Ninh cười nói ra.

Phải dụ dỗ đến mười mấy phút đồng hồ, An Sinh mới mở ra miệng nhỏ bé mập mập không có răng cửa, ừ a a cười lên. “Con nha ~ thật là một đứa nhóc hành hạ người!”

An Ninh ngẩng đầu nhìn Chúc Nhan ôm cục cưng tới gần nói: “Ba của con là một người hành hạ người khác!”

Sau khi nói xong cảm thấy lời này có nghĩa khác, ánh mắt lóe lên vội nhìn về phía ngoài cửa sổ. Chúc Nhan khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn lên gương mặt hơi đỏ của An Ninh.

Cục cưng cũng nghiêng người về phía trước Chúc Nhan, một cái miệng nhỏ nhắn không chút khách khí mà hôn lên môi An Ninh, còn phát ra tiếng chụt chụt. An Ninh nhìn cục cưng hôn mà bất ngờ, không nhận được cười lên.

Sắc mặt Chúc Nhan thay đổi liên tục, ở trong lòng hối hận tại sao mình không chiếm trước tiên, trực tiếp hôn lên môi An Ninh, kết quả để tên nhóc con này thừa cơ chui vào. Vật nhỏ trong ngực An Ninh nhìn ba người hôn tới hôn lui, không hài lòng mà hừ hừ hai tiếng.

An Ninh nhanh chóng nâng bé lên, ở trên khuôn mặt đầy mùi sữa của bé ấn hai môi thơm. Bé bị hôn cười khanh khách lên. An Ninh ngẩng đầu nhìn cùng cười với Chúc Nhan, như vậy cả đời, thật ra thì không tệ.

46. Chương 46: Ngoại Truyện 1: Chứng Trầm Cảm Sau Khi Sanh

Hôm nay tắm rửa xong An Ninh không vội mặc quần áo, mà đứng ở trước gương lớn trong phòng tắm quan sát dáng người của mình khôi phục như thế nào.

Khi sinh con xong một thời gian dài An Ninh đều phiền não vì bụng mỡ.

Đó đều là mỡ tích tụ lúc mang thai, muốn giảm xuống rất khó.

Hơn nữa sau khi sinh, cho dù là Từ Thư Nhã hay là Vương Anh, cũng hận không đem thuốc bổ khắp thiên hạ đều rót vào bụng của cô, không có cơ hội giảm béo, cuối cùng còn mập thêm.

May mắn dáng người trước đây của An Ninh không tệ, lúc kết hôn là mùa đông, áo cưới cũng khá dày, lúc đầu nhìn dáng người cũng không tệ lắm.

Nhưng mà, cởi quần áo ra thì An Ninh lại bắt đầu tự ti.

Nhưng Chúc Nhan lại rất thích bóp khối thịt này trên bụng cô, nói mềm nhũn, rất thoải mái. May mắn là mùa đông, nếu là mùa hè, mặc váy liền kết quả sẽ ảnh hưởng đến toàn thân. Cuối năm rồi, trong công ty bề bộn nhiều việc.

Sau khi làm thêm giờ Chúc Nhan trở về không thấy An Ninh, hơi kỳ quái.

Còn tưởng rằng cô ở phòng ngủ, kết quả mở đèn bên trong lên lại không có ai.

Đang khi Chúc Nhan cho là cô ở bên kia với con và Từ Thư Nhã, lúc xoay người muốn đi qua bên kia thì thấy đèn phòng tắm mở. Mấy ngày qua đều vì bận rộn chuyện công ty mà không có thân mật với An Ninh, bỗng Chúc Nhan cảm thấy một luồng nhiệt vọt tới phía dưới, tập trung đến chỗ nào đó.

Anh lén lút mở cửa phòng tắm ra, thấy An Ninh nghiêng người đứng ở trước gương, hai tay che bụng hơi nhô ra mà buồn rầu.

Thật ra thì nói khách quan, bụng dưới của An Ninh một chút cũng không lộ, đừng nói là sinh con, mà ngay cả bụng dưới của không ít các cô gái trẻ tuổi còn lộ rõ hơn so với cô.

An Ninh sở dĩ sinh ra loại chênh lệch này là bởi vì vóc dáng của cô trước kia quá tốt, trước sau lồi lõm, bụng phẳng rắn chắc.

Bây giờ hơi có một chút thịt dư thì chịu không được.

Nhưng thật ra với chuyện này của cô chính là, mặc quần áo vào căn bản là nhìn không ra.

Hơn nữa, Chúc Nhan lại khá hài lòng với bụng dưới có một ít thịt mềm nhũn, nó khiến An Ninh càng có hương vị của phụ nữ hơn.[Chúc Nhan, anh đây là mê cái gì.....] Từ trong gương thấy thân ảnh Chúc Nhan, An Ninh hơi bối rối che kín bộ vị quan trọng sau đó phát hiện như vậy vốn là không có tác dụng, chỉ thấy ánh mắt anh nhìn cô càng ngày càng nóng.

An Ninh nuốt nuốt nước miếng, nhanh chóng vươn tay muốn lấy khăn tắm trên kệ xuống, lại bị Chúc Nhan ăn mặc chỉnh tề ôm vào trong lòng.

Vải quần áo tây lạnh trơn đều cọ vào da thịt mềm mại của An Ninh, khiến cô khó thở.

Chúc Nhan cúi đầu vừa hôn môi An Ninh, vừa cởi quần áo. “Cởi giúp anh.”

Chúc Nhan hôn vành tai nhiều thịt của An Ninh thở hào hển mở miệng.

An Ninh run rẩy vươn tay giúp Chúc Nhan cởi từng cái quần áo ra.

Khiến hai người đứng thẳng, da với da trực tiếp tiếp xúc sau, chân An Ninh không tự chủ được mà mềm nhũn ra.

Chúc Nhan ôm lấy cô để cho cô chuyển người một chút, tư thế hai người đứng từ phía sau tiến vào cô.

An Ninh kinh động thở gấp ngẩng đầu lại thấy thân thể của hai người ở trong gương giống như bánh quai chèo vất vào chung một chỗ, mặt cọ phải một cái giống như là gặp lửa. Chúc Nhan hình như là cố ý, nhìn cô chăm chú, nâng một cái chân của cô lên, từ đầu đến cuối tiến vào càng mãnh liệt hơn.

An Ninh thấy động tác của Chúc Nhan cùng cảnh tượng ở trong gương đồng thời kích thích sau, đứng cũng đứng không vững, Chúc Nhan không thể làm gì khác hơn là chuyển cô trở lại, để cho cả người cô treo lên trên người anh, từ trên xuống dưới tiến vào, kiểu động tác xâm nhập vào mà có lực, Chúc Nhan ra vào không bao lâu, An Ninh co giựt lên cao triều.

Nhiệt huyết vẫn như cũ Chúc Nhan cố gắng buộc phải dừng lại, duy trì động tác dừng lại ở bên trong hôn môi hơi run của An Ninh một chút, đôi tay cũng chậm rãi vuốt da ướt nhẹp của An Ninh.

Kiểu hôn cùng vuốt ve, An Ninh thoải mái nằm ở trước ngực Chúc Nhan bỗng dùng đôi môi đốt lấy, gương mặt giống như con mèo nhỏ mà cọ tới cọ lui, hạ thân cũng không tự chủ được mà co rút lại. Chúc Nhan bị An Ninh kích thích như vậy mạnh mẽ hướng về phía trước một chút, bắt đầu công kích mãnh liệt lần nữa, cuối cùng cả hai cùng đạt tới đỉnh. Hai người tắm rửa thân thể xong, Chúc Nhan ôm An Ninh đặt trên giường nghỉ ngơi một lát, chút xuống ăn cơm.

Nghỉ ngơi một lát An Ninh ăn mặc chỉnh tề xuống lầu cũng khó che được vẻ mệt mỏi, lười biếng ngồi ở bên cạnh Chúc Nhan chờ anh cơm nước xong thì cùng đi qua bên Từ Thư Nhã thăm con. Chúc Nhan sau khi ăn xong nhìn bộ dáng An Ninh ở bên cạnh vừa mới được cưng chiều mạnh mẽ qua, nhìn không được lại cúi đầu mạnh mẽ hôn cô một cái. “Nếu như mỗi một thì cũng không cần qua, ngày mai anh không có việc gì, đến lúc đó cùng chơi với nó vậy.”

Chúc Nhan hôn nhẹ cái trán của An Ninh. “Không được..... Nhất định phải đi qua.”

An Ninh giữ vững tinh thần kéo Chúc Nhan đứng dậy. “Vậy em đi ngủ trước, tự anh đi.”

Chúc Nhan quả thật yêu thương cô. “Không được, hai người cùng đi.”

An Ninh rất kiên trì. Lúc hai người đến bên kia, con nằm một mình ở trên giường trẻ em dùng cặp mắt to đen như quả nho lẳng lặng nhìn Từ Thư Nhã ngồi ở bên cạnh cậu bé đọc sách, rất ngoan ngoãn. “Các con đã tới? Công ty bận rộn đến thế sao? Cũng sắp hết năm cũ rồi, không thể thường xuyên ném vợ con ở nhà mà không quan tâm tới!”

Từ Thư Nhã nhạo báng con trai nhà mình. “Cũng không bận rộn lắm, ngày mai con cũng không cần đi công ty.”

Chúc Nhan ngồi vào bên cạnh An Ninh, nhìn cô ôm con. “Ừ, ở nhà nghỉ mấy ngày cho khỏe.

Công ty nhất định phải quản lý có phương pháp, phải làm được cho dù ông chủ lớn như con vắng mặt, cứ như thường lệ có thể đưa vào hoạt động bình thường, đó mới là có bản lãnh.”

Từ Thư Nhã nói xong dặn dò bảo mẫu bên cạnh mang hai ly sữa nóng đến cho hai đứa con lớn. Vừa nghe uống sữa, sắc mặt Chúc Nhan biến đổi. “Mẹ, con năm nay cũng đã hai mươi ba rồi, có thể không uống sữa hay không?”

Anh hơi ghét mùi vị của sữa. “Trước hai mươi lăm tuổi phải kiên trì thói quen này.

Ninh Ninh, sau này con phải giám sát nó!”

Từ Thư Nhã liên kết với con dâu. “Dạ, chắc chắn.”

An Ninh thừa dịp nói xong sau quay đầu nói với con trai ở trong ngực: “Ba của con còn không có dũng cảm như cục cưng, ngay cả sữa cũng không dám uống.”

Chúc Nhan gặp phải vợ xem thường so sánh với trẻ con sau đó không biết sợ uống hết một ly sữa.

Sau khi uống xong bảo mẫu già trong nhà kịp thời đưa tới một ly nước, anh uống hai ngụm liền chạy vào phòng vệ sinh súc miệng rồi súc miệng, sắc mặt mới như bình thường mà đi ra. “Mẹ, sao con luôn cảm thấy cục cưng rất ít cười?”

An Ninh nhìn An Sinh im lặng ở trong ngực, hơi lo lắng hỏi. “Phải không? Mẹ nhớ lúc nhỏ Nhan nhi cũng là dạng này, rất bình thường mà?”

Từ Thư Nhã thả sách trong tay ra, nhìn cháu trai ngoan ngoãn một chút. “Ừ, ông nhớ lúc Vịnh xuân còn bé cũng như vậy.”

Chúc lão gia đột nhiên tới. “Ông nội, sao ông cũng tới?”

Chúc Nhan vội vàng đi qua đỡ Chúc lão gia. “Tối thăm bọn con một chút những đứa con cháu này, các con bất hiếu cũng không biết đi qua thăm ông, ông đành một mình chạy tới đây.”

Chúc lão gia ngồi ở trên ghế sa lon, An Ninh vội vàng ôm con qua cho ông nhìn.

Chúc lão gia yêu thích yên tĩnh, giống như An Ninh mỗi ngày cùng Từ Thư Nhã mang con đến lầu chính bên kia vắng an, đến một lát thì lập tức rời đi. “Tên nhóc này giống ba nó như đúc!”

Chúc lão gia nhéo gương mặt mập mạp của An Sinh, cậu bé cười khanh khách, làm trò khiến lão gia cũng vui vẻ theo. An Ninh nghe những lời này xong, trong lòng lo lắng hơn.

Cô sợ là sợ con giống dáng vẻ của Chúc Nhan, cuộc sống tương lai sẽ ra sao, truy đuổi vợ cũng rất khó... Không phải có nhiều cô gái cũng dễ dàng tha thứ giống như cô vậy ! Một nhà năm người hưởng thụ vui vẻ một phen sau đó trở về phòng ngủ riêng của mình, bảo mẫu và bà vú ở lại trực đêm chăm sóc An Sinh.

An Ninh trở lại gian phòng sau đó lại lặn qua lộn lại ngủ không được. “Hôm nay không mệt?”

Chúc Nhan kéo An Ninh qua, da nóng nóng trơn bóng dán lên cô, rục rịch. “Tất cả mọi người đều nói An Sinh giống như anh, vậy phải làm sao bây giờ đây?”

An Ninh đẩy bàn tay tác quái của Chúc Nhan ra, hơi lo âu mà ngồi dậy. “Tại sao vậy?”

Chúc Nhan lại có chút không rõ. “Em sợ con quái gở giống như anh.”

An Ninh ngẩng đầu, hơi khổ sở mà nhìn Chúc Nhan. “.....”

Chúc Nhan cũng không biết trả lời như thế nào. Thật vất vả dụ dỗ An Ninh ngủ sau đó, Chúc Nhan cũng ngủ không được.

Vốn là có một người chồng như vậy An Ninh chịu đã đủ, nếu như con cũng như vậy..... Chúc Nhan khê hôn An Ninh đang ngủ say, ôm cô đang cau mày mà ngủ. Mỗi ngày nhiệm vụ lớn nhất của An Ninh chính là trêu chọc cho An Sinh cười, nhưng mà con cười thật giống như hơi kiêu, mặc cho An Ninh bận rộn nửa ngày cũng cười không được mấy lần.

An Ninh quả thực chính là ăn ngủ không yên, lo lắng cho con mỗi ngày. An Ninh trước kia có chứng uất ức, Chúc Nhan cũng không dám qua loa, gọi điện thoại cho Phong Hướng Tiên nói về tình hình của An Ninh, bên kia cho ra kết luận “chứng trầm cảm sau sinh.”

“Loại chuyện này chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Qua không bao lâu thì cô ấy sẽ khỏe thôi, cậu không cần quá lo lắng.”

Chúc Nhan sao lại không lo lắng được! Qua năm Chúc Nhan đưa An Ninh về nhà mẹ đẻ, An Ninh thuận tiện hỏi Vương Anh cục cưng khi còn bé cười có nhiều hay không. Vương Anh suy nghĩ một chút nói, trẻ con không phải đều là vui giận thất thường sao! Một lát cười một lát khóc.

Nói đến An Ninh cũng sắp khóc ra. “Vậy tại sao cục cưng nhà con không cười?”

An Ninh gần như súp đổ rồi, bên cạnh Chúc Nhan nhanh chóng ôm cô và con vào trong ngực dụ dỗ. “An Sinh không phải mới được 5 tháng sao? Trẻ con lớn như vậy không cười cũng rất bình thường.”

Một câu của Vương Anh nói toạc bí mật ra. “A?!”

An Ninh và Chúc Nhan nhìn nhau không nói gì, thì ra là lầm rồi. Cũng không có thể trách bọn họ, An Ninh và Chúc Nhan đều không có kinh nghiệm, mặc dù Từ Thư Nhã sinh hai người con trai nhưng đều là do bảo mẫu và bà vú nuôi lớn, đương nhiên cũng không nhiều kinh nghiệm, hơn nữa bà cũng không biết An Ninh lại lo lắng chuyện này.

Vương Anh trước kia đã làm bảo mẫu, đương nhiên ở phương diện này cũng có khá nhiều kinh nghiệm. Có Vương Anh bảo đảm, An Ninh cuối cùng cũng thở dài một hơi, Chúc Nhan cũng thở dài một hơi theo.

47. Chương 47: Ngoại Truyện 2: Tâm Lý Biến Thái Cùng Làm Nô Lệ Cho Vợ

Lễ Giáng Sinh thì Từ Thư Nhã đón chị em Ngô gia ở nước ngoài về đoàn viên ở nhà chính của Chúc gia.

Hơn hai năm không gặp, Ngô San San xinh xắn ra càng xinh đẹp động lòng người, nâng tay nhắc chân đều tản ra khí chất mê người.

Ngô San San hai mươi hai tuổi nhỏ hơn An Ninh hai tuổi, chính là tuổi của người con gái quyến rũ động lòng người nhất.

Ngay cả Từ Thư Nhã thấy cũng không thể không chắc chắn lấy làm ngạc nhiên, so với đại tiểu Nhã năm đó oanh động thành phố A, Ngô San San không kém chút nào.

Hai năm trước trong nhà bởi vì chuyện của An Ninh và Chúc Nhan còn chưa chắc chắn, Từ Thư Nhã cũng không có sức để trông nom hai đứa nhỏ này.

Bây giờ thấy chúng nó, bà xúc động muôn phần. Ngô Băng cũng cao không kém, có một bé trai mười tám tuổi khó được đáng người kinh người cùng tướng mạo thoát phàm.

Ngô Băng nhìn qua rất giống Chúc Nhan, chẳng qua là khí chất kém xa, Ngô Băng là điển hình bé trai sáng rõ, thấy ai cũng cười, rất giống một mặt trời nhỏ chiếu sáng. “Ba”

An An [nhũ danh của An Sinh] ngo ngoay từ trên người An Ninh xuống tới, đáng tiếc cậu nhóc còn chưa bước đi được, chỉ có thể để An Ninh đỡ đi về phía trước.

Lúc đứa nhỏ gọi ba, tất cả mọi người nhìn ra phía ngoài một chút, còn tưởng rằng Chúc Nhan từ công ty trở về, kết quả cậu nhóc chuyển hai cái chân ngắn nhỏ như cái củ sen, dắt An Ninh đi tới hướng của Ngô Băng.

Cuối cùng, hai tay mập mạp của cậu nhóc vịn đầu gối Ngô Băng, nâng đầu nhỏ lên, rất chân thành hô: “Ba”

Oanh một tiếng, toàn bộ người trong phòng khách cười, Ngô Băng bị hô thì mặt liền đỏ bừng.

Anh hơi khó xử mà ôm lấy An An, mặc cho tay nhỏ bé của cậu nhóc sờ tới sờ lui ở trên mặt anh.

An An sờ soạng một lát, khuôn mặt nhỏ bé cong miệng nhỏ lên từ từ hôn hai cái, sau đó lại lui ra, có chút nghi ngờ nhìn Ngô Bằng. Tất cả mọi người nín thở, chờ nhìn biểu hiện tiếp theo của cậu nhóc. “Thay đổi.....”

An An xoay người lại trở về trong ngực An Ninh. “Mẹ, ba thay đổi.....”

Cậu nhóc nói xong vành mắt đỏ lên, miệng phiết lên, chợt bắt đầu lau nước mắt. Chúc lão gia cười đến râu mép run lên, chụp bắp đùi: “Thằng ngốc này!”

“Bảo bối của mẹ..... con nhận lầm người rồi.”

An Ninh lấy khăn tay lau nước mắt cho An An. Thế giới của An An thật sự là rất đơn giản, căn bản là không biết trên thế giới này có hai người bộ dáng giống nhau.

Nhưng mà vùi vào trong ngực An Ninh lau nước mắt, khuyên như thế nào cũng không nghe. Hiển nhiên, cậu vẫn khá thích “Thì ra là người ba tàn bạo kia”

. An An khóc một lát liền đói bụng, An Ninh kêu bảo mẫu lấy canh trứng gà đã hâm nóng dứt cho cậu ăn.

Cậu nhóc lúc ăn cơm còn không thành thật, vẫn lặng lẽ dùng đôi mắt to đen nhánh len lén đánh giá Ngô Bằng nói chuyện với mọi người. Từ Thư Nhã nhện không được gọi điện thoại cho Chúc Nhan nói: “Nếu con không trở về, con trai liền chạy theo người khác.”

Chúc Nhan không hiểu ra sao vội vàng xử lý chuyện của công ty xong rồi chạy về nhà.

Sau đó Chúc Nhan vất vả mệt mỏi về đến nhà, cục cưng mới vừa cơm nước xong vốn là hơi buồn ngủ, cậu cũng đang nhìn sau ngơ ngác vùi vào ở trong ngực An Ninh, đầu nhỏ chuyển tới rồi xoay qua xoay lại giữa Chúc Nhan và Ngô Bằng, lắc lư giống như trống bỏi. “Lắc lư nữa sẽ chóng mặt, đứa ngốc, mau đi nhìn xem ba của con có thay đổi không.”

An Ninh giao An An cho Chúc Nhan.

Chúc Nhan ôm cổ hai mẹ con, trên mặt mỗi người gặm một cái mới nhận lấy con.

Vừa vào cửa thấy Ngô Bằng ngồi ở trên ghế sa lon, anh liền hiểu là chuyện gì đã xảy ra , cậu nhóc ngốc này nhất định là nhận lầm người rồi. An An sờ sờ mặt Chúc Nhan, lại nhện không được quay đầu nhìn Ngô Bằng.

Ngô Bằng cười híp mắt đứng ở bên cạnh Chúc Nhan, để cậu so sánh một phen cho thật tốt.

Thời gian trước vóc dáng Chúc Nhan lại cao thêm, từ 185 đến 188 cm.

Đương nhiên, Từ Thư Nhã đem công lao quy kết lên ly sữa mỗi ngày kia.

Ngô Bằng hơi thấp hơn anh, chừng 184 cm.

Cục cưng đầu tiên là sờ sờ đỉnh đầu hai người, ý bảo Ngô Bằng không có cao như ba, sau đó lại hôn lên mặt Chúc Nhan, giọng trẻ con bập bẹ nói: “Thơm.”

Sau đó mạnh mẽ mở cánh tay ra ôm chặt lấy cổ Chúc Nhan, kéo một lát mới buông ra.

Té ra mới vừa rồi lúc cậu bé hôn Ngô Bằng thì phát hiện mùi không đúng, mới nói ba thay đổi .

Chúc Nhan hung hăng xoa nhẹ con một hồi, hôn mặt mập mạp của cậu rồi mới ôm cậu ngồi vào bên người An Ninh, tay trái ôm con tay phải ôm vợ, nghe nội dung bọn họ nói chuyện cũng không nói chen vào. Buổi trưa mọi người tề tụ lại, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

An An vùi vào trong ngực Chúc Nhan ngủ thiếp đi, tay nhỏ bé nắm đầu ngón tay của Chúc Nhan thật chặt không buông ra.

Chúc Nhan chỉ có thể ôm cậu bé ăn cơm. Chúc lão gia cao hứng, trên bàn cơm dĩ nhiên nói mấy câu, không khí cũng rất sinh động.

Cơm nước xong, Chúc lão gia và Từ Thư Nhã đều phải ngủ trưa, Chúc Nhan nói với hai chị em Ngô gia: “Các người trở lại cũng tốt, cũng hơn hai năm rồi, tôi sẽ nói cho các người một chút về sản nghiệp phát triển gần đây của Ngô gia.

Ngô Bằng đã mười tám tuổi rồi, cũng nên thực tế một chút.”

Chị em Ngô gia liền đi theo Chúc Nhan vào thư phòng của anh, An Ninh tự mình rót nước trái cây cho bọn họ, lại bảo người giúp việc pha trà ngon bưng lên cho Chúc Nhan.

Vốn là loại chuyện này cô rất lười nghe, nhưng mà An An vẫn còn trong ngực Chúc Nhan, cô cũng chỉ có ngồi xuống, chờ An An tỉnh ngủ thì mang cậu trở về phòng ngủ. Quả nhiên, bọn họ vừa mới bắt đầu một lát, An An liền hừ hừ tỉnh, nói muốn tìm mẹ.

An Ninh ôm cậu bé từ trong ngực Chúc Nhan qua, phải trở về phòng ngủ.

Lại nghe Ngô San San mở miệng nói: “Chị dâu, anh họ em không nở rời chị.”

Một câu nói của cô ấy thiếu chút nữa khiến An Ninh trượt chân té ngã.

Bọn họ đã là vợ chồng già rồi, sao lại buồn nôn như vậy?! “Chẳng lẽ cô là con giun trong bụng anh họ cô, biết anh ấy đang suy nghĩ gì?”

An Ninh xoay người nói câu đùa rồi chuẩn bị rời đi. “Chị khoan hãy nói, ở nước ngoài tôi chọn môn học chính là cái này.”

Ngô San San có chút đắc ý nhìn Chúc Nhan nói: “Anh họ, ban nãy ánh mắt của anh đuổi theo chị dâu lưu luyến không rời, em liền có thể đọc được ý của anh.

Giống như loại người như anh nhìn qua là người đàn ông lạnh lùng, một khi kết hôn với người thích, tuyệt đối chính là điển hình nô lệ của vợ.”

Ngô San San nói sợ người không chết không được. “Mẹ, cái gì là nô lệ vợ?”

An An hết sức phát huy lòng hiếu kỳ của mình. “Cô ở nước ngoài chọn môn học lộn xộn gì đó?”

Chúc Nhan nhú mày “Tâm lý học biến thái.”

Ngô San San nâng cằm lên, giống như khiêu khích nhìn Chúc Nhan. “.....”

An Ninh vì dời đi lực chú ý của An An, lấy một cái tay ấn từng cái từng cái lên chóp mũi tròn vo của cậu, trong miệng theo động tác phát ra tiếng: “Tích tích tích tích”

.

Cho đến khi An An bị chọc cho cười khanh khách không ngừng mới dừng tay.

Nếu như An An lại mở miệng hỏi cô cái gì là biến thái, đoán chừng Ngô San San lập tức sẽ bị đóng gói đưa lên máy bay rồi. “Sao lại đi nghiên cứu cái đó?”

Chúc Nhan đứng dậy ôm An Ninh ngồi lên trên đùi anh. “Em muốn xem anh nghĩ như thế nào, mắt thấy em họ bị người ngoài khi dễ cũng không hỗ trợ.”

Ngô San San này chỉ muốn nói đùa, ở nước ngoài cô chọn môn tâm lý học là bởi vì cô nghĩ không ra mẹ ruột của cô đến tốt cùng là nghĩ như thế nào, lại vô tình bỏ lại cô cùng em mà rời đi như vậy.

Chúc Nhan không giúp một tay, cô cũng không ngại, bởi vì bọn họ và Chúc gia lúc ấy thật sự không có lui tới nhiều.

Nhưng nói tiếp, cô biết có một người anh họ như Chúc Nhan vậy.

Sau anh lại trợ giúp bọn họ, đó là bổ thí của anh đối với chị em bọn họ, cô cảm kích. “Vậy bây giờ cô biết tại sao lúc ấy tôi không giúp chị em cô chưa?”

Chúc Nhan tự nhiên cũng biết đây là nói đùa. “Trên sách nói, cái này chỉ là một loại ý nghĩ biến thái nhằm chán.”

Ngô San San nói bừa. “Vây hiển nhiên cô chưa có tu luyện đến nơi, lúc ấy tôi sợ dĩ không cứu cô, chính là vì bức cô tìm An Ninh.”

Chúc Nhan tự nhiên biết Ngô San San bị buộc đến không lối thoát, tự nhiên sẽ nghĩ tất cả biện pháp đến gần anh hoặc là người ở bên cạnh anh.

Anh chính là muốn cô ấy tìm An Ninh, lợi dụng An Ninh đồng tình trợ giúp cô ấy.

Sau đó, ở trong lòng An Ninh, chuyện trợ giúp Ngô San San thuộc bốn phận của cô thì sẽ biến thành một loại coi trọng cùng trợ giúp.

Tự nhận là thiếu anh một cái nhân tình tự nhiên cô sẽ đối với anh tốt hơn một chút, ngoan ngoãn một chút. “Anh quả nhiên là biến thái.....”

Ngô San San nghĩ tới ý nghĩ của Chúc Nhan, không tự chủ được mà mở miệng. “An An, ba của con là một tên khốn kiếp.”

An Ninh dở khóc dở cười tố cáo với con. “Ba khốn kiếp ~ ôm một cái.....”

Ngay cả ba cũng phân không rõ con trẻ đương nhiên không biết ý tứ của khốn kiếp.

Mọi người đều bị An An chọc cười. “Đúng rồi, ở nước ngoài em gặp một người quen, các người có thể biết.”

Ngô San San đột nhiên mở miệng. “Ai?”

An Ninh không chú ý tới sắc mặt thay đổi của Chúc Nhan. “Bạch Sa Sa, trước kia ba của cô ấy là thị ủy thư ký nơi này của chúng ta.

Em nhớ trước kia cô ấy và chị cùng học một trường.”

Ngô San San tự nhiên không biết những gút mắt giữa An Ninh và Bạch Sa Sa.

Bây giờ lại nói đến Bạch Sa Sa, chỉ do muốn nói chuyện phiếm.

Nhưng An Ninh lại bắt đầu hơi bất an. Buổi tối lúc ngủ, An Ninh nằm ở trên người Chúc Nhan, nhắc tới chuyện Bạch Sa Sa.

An Ninh cảm thấy vĩnh viễn thua thiệt Bạch Sa Sa, cho dù sau đó Chúc Nhan giúp Bạch Sa Sa thoát khỏi tai ương nhà tù. “Người một nhà bọn họ hiện tại đều ở Mỹ, không có ai ngồi tù.”

Chúc Nhan khẽ vuốt tóc trên trán An Ninh. “Ba của Sa Sa cũng không sao?”

Rõ ràng là không ngờ..... Chính vì vậy, An Ninh vẫn cảm thấy mình không có mặt mũi gặp Bạch Sa Sa. “Không có việc gì, anh cũng biết ông ta đi nước ngoài.

Thời gian đó tâm tình em không tốt, nên anh không nói chuyện này với em.”

Thật ra thì Chúc Nhan thật sự không muốn nói về người phụ nữ Bạch gia trước mặt An Ninh.

Anh làm chuyện này, quả thật làm tổn thương cô.

Anh không muốn thảo luận cái vấn đề này nữa, lật người đặt An Ninh ở phía dưới, cúi đầu in một nụ hôn nóng rất ấm ướt. “Chúng ta phải có một đứa nữa, gốc gác giống như tên nhóc gốc, thật đáng yêu.”

Chúc Nhan nói như vậy, đem ý tưởng vào thực tế. “Ừ..... Chậm, chậm một chút.....”

An Ninh vô lực thừa nhận Chúc Nhan thương yêu giống như cuồng phóng mưa lũ. Ôm An Ninh tắm rửa trở lại, Chúc Nhan mới vừa nhắm mắt lại muốn ngủ. “Chúc Nhan, em muốn trước tiên vẽ tranh hai năm, chờ thêm mấy năm nữa thì có con.”

An Ninh hắng giọng dùng giọng đặt biệt khàn khàn nói chuyện. “Ừ, nghe lời em.”

Chúc Nhan cũng không kiên trì nữa.

An Ninh thích vẽ tranh, anh cũng biết.

Trước kia An An luôn dính bên người, căn bản cô không có thời gian vẽ tranh.

Nếu như có con nữa, thời gian vẽ tranh của cô phải đẩy đến nhiều năm sau.

Chúc Nhan hôn nhẹ mặt và tóc An Ninh, có thể cưng chiều cô hơn thì nên cưng chiều hơn nữa đi.

48. Chương 48: Ngoại Truyện 3: Ảnh Gia Đình

An Ninh dưới sự giúp đỡ của Chúc Nhan tổ chức một triển lãm tranh. Sau khi kết hôn luôn xoay quanh gia đình, làm trẻ nãi gần ba năm, cho đến khi An An đi nhà trẻ cô mới chấp bút vẽ một lần nữa.

Chuyện vẽ tranh, cả Chúc gia đều hết sức ủng hộ cô, mà ngay cả Chúc lão gia không có việc gì thì cũng thích ngồi ở trên xích đu không nhúc nhích, mặc cho An Ninh lấy ông làm người mẫu trên giấy cầm thuốc màu đồ tới đồ lui.

Nói thật, Chúc lão gia cũng không thích An Ninh vẽ mình có nhiều thay đổi, nhưng mà ông đều vui vẻ khen đẹp, rất tốt! An Ninh ngoài miệng không nói nhưng thật ra trong lòng hiểu lão gia đang khích lệ mình.

Có một ngày cô hăng hái tốn cả một ngày dùng phong cách tả thực để vẽ khuôn mặt giống lão gia ba phần tư.

Chúc lão gia kinh ngạc nhìn bức tranh, lại soi gương, cuối cùng mừng rỡ nhìn An Ninh nói một câu khiến cô đỏ khốc đỏ cười: “Không ngờ con bé có bản lĩnh này! Chốc nữa cho chúng ta một tấm ảnh gia đình!”

Chúc lão gia lớn tuổi, An Ninh chưa bao giờ có ý không vâng lời ông.

Mặc dù phong cách tả thực cũng không phải là xu hướng phát triển, cũng không phải là mục tiêu cô nghiên cứu, cô có thể tốn rất nhiều thời gian để suy nghĩ, đi tìm tư liệu sống, lật đi lật lại rất nhiều lần cảnh tượng cuộc sống, cuối cùng chôn mình ở phòng vẽ tranh trong suốt một tháng mới vẽ ra một bức tranh vừa là phong cách tả thực lại có một bức ảnh gia đình của mình. Ngày đó An Ninh hoàn thành, toàn bộ mọi người Chúc gia được Chúc lão gia đặc biệt long trọng kêu gọi cùng đi thưởng thức tác phẩm lớn của cô một phen.

Lão gia vây quanh bức tranh sơn dầu dài 4 m 3 m đi tới đi lui hai vòng, nhìn trước nhìn sau một hồi, từ trong lòng bật lên ngón cái với An Ninh: “Con nhóc, được lắm, ông nội coi trọng con!”

Chúc lão gia nhìn tấm hình trông rất sống động người một nhà cùng với cảnh cuộc sống thường gặp, trong lòng liền kích động.

Cho dù An Ninh dựa vào năng lực của mình tạo ra danh tiếng, Chúc lão gia cũng muốn nghĩ biện pháp thổi phồng cô lên, kỳ thực hội họa cùng với làm minh tinh không khác nhau lắm, là cần phải quảng cáo và hỗ trợ.

Chúc lão gia đương nhiên có năng lực như thế thay An Ninh thực hiện mơ ước.

Bất quá, ông biết An Ninh muốn bằng tài nghệ thật sự của mình nói chuyện, ông cũng chỉ có thể thúc đẩy hoạt động của cô nhanh một chút mà thôi.

Bây giờ, đầu tiên ông nhìn, nhìn đứa nhỏ này đến tốt cùng có thể đi bao xa. An Ninh đối với bức họa này cũng khá hài lòng, nghĩ tới nghĩ lui cô thấy may mắn vì trước kia đi học từng có một chút giao tế với Trần Han, xin ông đến nhìn bức tranh của mình một chút.

Trần Han nhìn thấy An Ninh rất kinh ngạc, ông đương nhiên nhớ rõ đứa nhỏ rất có tài hoa này, chẳng qua là cô ấy giống như hoa quỳnh ở trong trường học xuất hiện thì sẽ thấy nhưng lại tìm không được.

Sau lại, ông cũng dò la cô ấy, mới biết được An Ninh nguyên lai là người của Nhan thiếu, cũng hiểu rõ.

Chỉ có thể cảm thấy đáng tiếc cho đứa nhỏ này.

Không nghĩ tới mấy năm sau cô ấy lại xuất hiện ở trước mặt ông lần nữa, hơn nữa bằng thân phận một họa sĩ nghiệp dư xin ông nhìn bức tranh giúp cô ấy! Ông không có lý do gì không đồng ý.

Ông thật sự muốn biết mấy năm nay cô có tiến bộ hay không. An Ninh đưa ra bức tranh gia đình đã vẽ nửa năm trước, sớm tìm trở lại cảm giác lúc trước.

Cho nên cô đối với năng lực tạo hình của mình không có một chút lo lắng.

Chẳng qua là cô sợ bức tranh này không có vẽ ra đặc sắc của bản thân. Cũng không ngờ Trần Hân sau khi nhìn bức ảnh gia đình lại kinh ngạc nói không ra lời.

Nhìn xa nhìn gần hồi lâu, Trần Hân hơi kích động nói: “Mấy năm nay vẫn không có tin tức của cô, còn tưởng rằng cô đã bỏ đi rồi chứ! Cũng không nghĩ cô lại ở chỗ này! An Ninh, cứ cái dạng này, tôi nghĩ cô làm được!”

“Thầy Trần”

An Ninh cũng có hơi kích động, không biết nên nói gì. “Lại dựa theo cảm giác như vậy tìm kiếm mấy bức tranh, có điều kiện thì nên làm một triển lãm tranh.”

Đến lúc đó tôi dẫn bọn họ đến xem cô ngôi sao mới trong giới này một chút!”

Trần Hân vỗ vỗ bả vai An Ninh, lại lần lượt chỉ ra một số khuyết điểm nhỏ mới chuẩn bị rời đi. Từ Thư Nhã đương nhiên sẽ không để cho người trợ giúp An Ninh cứ như vậy mà rời đi, nhất định mời ông ấy ở lại ăn cơm, Trần Hân cũng là một người tùy ý liền ở lại. “Bây giờ tôi không thể nói quá nhiều, cô cứ dựa theo cảm giác của mình vẽ tranh, có thời gian tôi sẽ tới đây xem xét.”

Trần Hân lúc rời đi nói với An Ninh như vậy.

An Ninh gật đầu, đưa mắt nhìn tài xế đưa Trần Hân rời đi. Chúc lão gia nhìn thấy, trong lòng vui vẻ. Triển lãm tranh là được tổ chức nửa năm sau đó, được tiến hành ở một trung tâm văn hoá.

Giống như tổ chức ở nơi này đều là nhân vật cấp bậc thầy, An Ninh một người mới có thể tổ chức ở nơi này, một là do thể diện của Chúc Nhan, còn một là do thể diện của Trần Hân.

Bây giờ bên ngoài đại khái cũng biết An Ninh xem như là đệ tử của Trần Hân.

Với địa vị trong giới hội hoạ của Trần Hân, cùng với địa vị giới thương mại của Chúc Nhan, tác phẩm của An Ninh còn chưa xuất hiện, mọi mặt cũng đã bị chú ý rồi. Lúc lựa chọn tác phẩm tham gia triển lãm, lúc ban đầu An Ninh đối với tám ảnh gia đình rất mâu thuẫn, tác phẩm đó để lộ ra quá nhiều tin tức Chúc gia, Chúc gia không phải là giống như gia đình bình thường khác, hình ảnh cuộc sống không thể dễ dàng tiết lộ.

Hơn nữa, đi trưng bức họa này, khó tránh khỏi sẽ có người bàn tán mảnh khoé của cô đây là tổ chức quảng cáo cho cuộc sống riêng Chúc gia. Người làm mang một vài tác phẩm đưa ra bên ngoài, An Ninh do dự đứng ở trước ảnh gia đình. “Thế nào?”

Bàn tay to của Chúc Nhan hạ xuống đỉnh đầu An Ninh, sờ sờ. “Trưng bức họa này, sẽ có ai nói gì hay không?”

An Ninh cau mày hỏi. Chúc Nhan nhìn cảnh tượng cuộc sống trông rất sống động, nhướng nhướng lông mày nói: “Nhà của chúng ta lại không có làm chuyện gì mà người không nhận ra.”

“Nói đúng!”

Chúc lão gia từ từ đi tới, cười híp mắt nhìn An Ninh. Có Chúc lão gia và Chúc Nhan ủng hộ, An Ninh cũng không bối rối nữa, sáng khoái dẫn dò người làm đem ra ngoài. Trước khai mạc triển lãm tranh, Trần Hân mang theo mấy nhân vật nổi tiếng trong giới hội hoạ tăng bốc lên, nhộn nhịp.

Trần Hân trên căn bản dẹp thân phận thầy giáo của An Ninh lên tiếng.

Người tới có khi là học sinh học viện nghệ thuật, còn có một số họa sĩ nghiệp dư và người của công chúng, hơn nữa là nể mặt mũi Chúc Nhan và Trần Hân mà vội tới cổ vũ An Ninh, còn có một nhóm ký giả truyền thông chạy tới. Dựa theo Chúc lão gia dẫn dò, bức ảnh gia đình kia treo ở đối diện lối vào, khá nổi bật.

Mọi người sau khi nhộn nhịp đi vào bị bức ảnh hấp dẫn, bức họa lấy phong cách cổ điển phòng khách lầu chính của Chúc lão gia làm bối cảnh, bên trong nhân vật lấy phong cách tả thực làm chủ, dáng điệu thơ ngây chân thành vùi vào trên ghế sa lon vừa thổ bọt khí vừa nắm chặt lấy chân nhỏ chơi vui vẻ là An An;

Bộ mặt biểu tình lạnh lùng rồi ánh mắt lại gần như hòa ái ngồi ở trên ghế sa lon tay cầm báo chí nhìn con là Chúc Nhan; Thanh nhàn ngồi ở bên cạnh trên ghế sa lon tiếp nhận đấm bóp của người giúp việc, ánh mắt lơ đãng quét về phía An An là Từ Thư Nhã; Uy nghiêm ngồi ở ghế trên nhắm mắt dưỡng thần, ánh mắt lại hơi chừa ra một đường nhỏ, lén lút nhìn An An là Chúc lão gia; Cùng với cái bóng dáng hình ảnh An Ninh gia nhập, hình ảnh trông rất sống động, vẻ mặt biểu tình của nhân vật khắc hoạ sinh động, vô luận là từ kết cấu căn bản tạo hình hay là hình ảnh hiện ra hơi thở cuộc sống cùng với chuyện bí ẩn âm thầm len vào trong tấm hình là nhân tố thân tình huyết thống, cũng khiến cho lòng người khê động, hơi có chút cảm động. An Ninh đứng ở phía trước ảnh gia đình tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, có lẽ là ngại mặt mũi của Chúc Nhan, mọi người không hỏi cái vấn đề gì gây khó khăn, An Ninh dễ dàng trả lời tất cả vấn đề xong mới bắt đầu chào hỏi một số người khách quen biết, có Trần Hân mang đến , cũng có Chúc Nhan mang đến . Lục Sâm hiển nhiên rất kích động, nắm cánh tay An Ninh liên tiếp nói: “Chị tốt rồi! Tốt rồi!”

Thật giống như kiểu kích động này là do tranh anh ta vẽ ra vậy.

An Ninh mỉm cười nhìn Lục Sâm giống như đứa trẻ, tùy ý anh ta lôi kéo mình phát tiết nội tâm kích động cảm xúc của anh. Nhưng mà, Chúc Nhan vẫn đứng ở bên cạnh An Ninh không cho phép rời, không chút khách khí vươn tay cầm lấy tay Lục Sâm để qua một bên, lại nghiêm trang mà che An Ninh vào trong ngực. “Các người cũng vợ chồng già rồi, có thể đừng buồn nôn như vậy không?”

Lục Sâm bĩu môi. “Ai cần anh lo?”

Chúc Nhan tự nhiên cho đây là do Lục Sâm ghen tỵ. Nói về hai người kết hôn bốn năm, quả thật không giảm buồn nôn, ngược lại có khuynh hướng gia tăng.

Lục Sâm này thường xuyên đi theo Chúc Nhan làm người chứng thật là bị đủ rồi. “An tiểu thư, vị Trương tiên sinh này nói có việc xin muốn thảo luận với cô.”

Một nhân viên quản lý mang theo một người đàn ông trung niên đi tới. “Chào An tiểu thư, chào Nhan thiếu, tôi là Trương Khiêm, đây là danh thiếp của tôi.”

Trương Khiêm chia hai tờ danh thiếp ra cho hai người. An Ninh nhìn thoáng qua danh thiếp, nguyên lai là thương nhân bán tranh. “Xin chào Trương tiên sinh.”

An Ninh gật đầu với Trương Khiêm. “Tôi muốn hỏi An tiểu thư một chút có ý bán tác phẩm hay không?”

Trương Khiêm cũng đi thẳng vào vấn đề.

An Ninh ngẩng đầu nhìn Chúc Nhan, Chúc Nhan không có ý kiến, ý là để cho cô làm chủ. “Này cụ thể nên xem tác phẩm kia một chút.”

An Ninh suy nghĩ một chút mới trả lời.

Mặc dù với điều kiện của Chúc gia, không cần cô kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng mà tác phẩm bán ra tiền cũng có thể được coi là hoạ sĩ có địa vị trong giới hội hoạ, đồng thời cũng là một loại chứng thực của An Ninh đối với thực lực mình. Trương Khiêm chỉ mấy tác phẩm từ hiện trường, An Ninh lấy ra hai bức trong đó nói không thể bán.

Trong đó một bức là An An khi còn bé gặm chân vẽ mặt vô tội nhìn thẳng ống kính vẽ tranh, An Ninh nói như thế nào cũng sẽ không bán, những tác phẩm tường thuật lại cuộc sống đều là hình thức nhật ký về cuộc sống của mình, tình yêu của cô với gia đình, căn bản sẽ không bán. Trương Khiêm gật đầu cho biết đã hiểu rõ, sau đó hai người nói chuyện về vấn đề giá tiền mấy bức tranh khác sau đó sảng khoái thành giao. Trong vòng một tuần triển lãm rất thành công, trong thời gian đó không ngừng có người như Trương Khiêm đến tìm An Ninh mua tranh, hơn nữa truyền thông đưa tin đối với triển lãm tranh lần này cũng đánh giá rất cao, An Ninh thật cao hứng, Chúc lão gia cũng rất cao hứng, Chúc gia trên dưới đều vui vẻ. Nhưng mà buổi tối lúc ngủ, Chúc Nhan ôm An Ninh nói: “Vẽ tranh là nghiệp dư , cuộc sống mới là chánh thức.”

An Ninh biết đây là Chúc Nhan đang ám hiệu An Ninh gần đây quên anh, ngẩng đầu hôn nhẹ hờn kết của anh, ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Nhưng thật ra làm hoạ sĩ lớn gì đó chưa bao giờ là giấc mộng của cô.

Chỉ là từ từ đi lên con đường này, muốn làm ra một chút thành tích, ít nhất chứng minh cả đời này cô không phải là chỉ có vây quanh chồng và con.

Có triển lãm tranh lần này cô đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi, sau này vẽ tranh chẳng qua là cuộc sống nhàn rồi, cả một tuần lễ cũng không chung sống tốt với Chúc Nhan và An An, bọn ta có chút không thích ứng. Chúc Nhan cúi đầu hôn lấy môi An Ninh, động tác trên tay cũng dần dần nóng lên.

Ngay khi Chúc Nhan vận sức chờ phát động thì, tiếng nói bập bẹ trẻ con của An An đột nhiên vang lên: “Mẹ, con nhớ mẹ!”

Cậu nhóc cũng không có phát hiện cha mẹ trẻ tuổi ở phía dưới chân có nhiều khó xử, một đôi chân ngắn nhỏ bước từ từ bò lên giường sau hai ba cái cởi lảng hết liền chui vào trong chăn. “Mẹ..... An An rất nhớ mẹ đó ~”

May mắn An An chỉ có bốn tuổi còn chưa hiểu chuyện, một lòng nghĩ tới tìm mẹ, cũng không có chú ý tới nét mặt Chúc Nhan có chút đau thương. “Ngoan.....”

An Ninh ôm lấy thân thể nhỏ nhắn trơn nhẵn của An An, hơi may mắn quần áo trên người còn không bị cởi hết.

Mới vừa rồi ý thức được cậu nhóc đã qua tới, điều quan trọng nhất hai người rất có ăn ý bốn tay đều giúp An Ninh mặc xong đồ ngủ rồi. An Ninh ôm An An, ý bảo Chúc Nhan nhân cơ hội mặc quần áo vào. An An mấy ngày không có thân mật với An Ninh, một lát hôn nhẹ cô một lát sờ sờ cô, miệng nhỏ còn dùng tiếng nói bập bẹ bô bô vừa nói chuyện lý thú phát sinh trong nhà trẻ, giằng co suốt hai canh giờ mới nhịn không được vui vào trong ngực An Ninh ngủ thiếp đi. “Mẹ là nghiệp dư, vợ mới là chuyên trách.”

Chúc Nhan cách An An ở giữa ôm lấy An Ninh, ở môi cô hung hăng hôn một lát mới buông ra. Sáng sớm ngày hôm sau bảo mẫu tới đón An An đi sau đó Chúc Nhan nhắm mắt lại hừ hừ hai tiếng, vươn cánh tay mạnh có lực hung hăng ôm An Ninh vào trong lòng ngực của anh, nhanh chóng trở mình đặt ở trên người cô giữ tròn. “Nhẹ một chút.....”

An Ninh theo động tác Chúc Nhan mở thân thể tiếp nhận anh. “Ừ..... Hôn anh.”

Hạ thân cuồng liệt Chúc Nhan ghé mặt vào khoe miệng An Ninh. An Ninh ôm cổ Chúc Nhan, chậm rãi in môi của mình.

Kết quả, động tác Chúc Nhan không có nhẹ, ngược lại dùng sức hơn.

An Ninh bị đụng phải hé miệng muốn hít thở, bất đắc dĩ miệng bị Chúc Nhan chặn gắt gao, chỉ có thể phát ra tiếng ừ, khiến Chúc Nhan nhiệt huyết sôi trào. Lúc này lần qua lần lại, thậm chí từ sáng sớm lần qua lần lại đến buổi trưa.

An Ninh nhìn theo Chúc Nhan dặn dò người giúp việc đưa bữa trưa tới, hơi thẹn thùng. “Cũng vợ chồng già rồi, làm sao em vẫn đáng yêu như vậy?”

Tắm rửa ra tới Chúc Nhan nhìn trên mặt An Ninh đỏ hồng, nhịn không được gặm hai cái. Qua hai ngày, An Ninh lại không giải thích được có chút muốn ăn không phần chần, sáng sớm còn xuất hiện khuyên hướng nôn mửa.

Trong lòng Chúc Nhan cả kinh, còn tưởng rằng bệnh An Ninh lại tái phát.

Kết quả An Ninh có chút ngượng ngùng ôm anh bởi vì lo lắng mà có chút cứng nhắc nhẹ nhàng mở miệng nói: “Chúc Nhan, trên ảnh gia đình chúng ta, có thể thêm một người rồi.”

Nói xong, cô ngẩng mặt lên mỉm cười nhìn vẻ mặt đại ra của Chúc Nhan. “Em nói là.....”

Tay Chúc Nhan đặt lên bụng phẳng của An Ninh, có chút không thể tin. “Ừ.”

An Ninh gật đầu, ngẩng đầu hứng lấy cái hôn của Chúc Nhan.

49. Chương 49: Ngoại Truyện 4: Tranh Chấp Trộm Đồ

An Ninh gần đây mê luyện trộm đồ.

Bởi vì nguyên nhân mang thai, bác sĩ đề nghị cô tốt nhất ít tiếp xúc thuốc màu vẽ tranh có tính chất kích thích.

Không thể vẽ tranh An Ninh rất nhàm chán, Chúc Nhan phải đi làm, An An phải đi học, Từ Thư Nhã cũng có phạm vi cuộc sống của chính bà, mà ngay cả Chúc lão gia mỗi ngày cũng bận rộn rèn luyện, vui vẻ, chỉ có một mình An Ninh không có việc gì. Chúc Nhan từng muốn dẫn cô đi công ty, bị cô cự tuyệt.

An Ninh vẫn cảm thấy làm việc chính là làm việc, cuộc sống chính là cuộc sống, nếu có cô ở bên cạnh, Chúc Nhan nhất định làm việc cũng sẽ không chuyên tâm.

Hơn nữa cho dù là hai người kết hôn rồi, cũng không thể một ngày hai mươi bốn giờ lại dính chung một chỗ nhà, nên giữ lại cảm giác thần bí tối thiểu.

Chúc Nhan thấy cô không muốn cũng không có miễn cưỡng, cũng mua không ít vật tiêu khiển cho cô, tập tranh vẽ, máy chơi game, tranh châm biếm lại còn có thêu chữ thập nữa..... Nhưng mà, An Ninh lại cô đơn thích lên nông trường QQ.

Bởi vì mang thai, không thể ngồi ở trước máy vi tính trường kỳ, cô mượn đồng hồ báo thức xác định thời gian lên net trộm đồ, chơi thật vui vẻ, hôm nay Chúc Nhan không cần đến công ty, tính ngủ lấy lại sức, ai ngờ được chưa tới bảy giờ đã bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức. “Còn sớm, anh tiếp tục ngủ.”

An Ninh nhìn Chúc Nhan cau mày đem mặt chôn ở gối đầu, còn phát ra tiếng rên thống khổ, nhin không được vỗ vỗ đầu của anh, nhẹ nhàng nói. “Em đi đâu?”

Chúc Nhan nghe lời của An Ninh vốn định ngủ tiếp, lại phát hiện cô bắt đầu mặc quần áo, Chúc Nhan cũng ngủ không được rồi, cố gắng híp mắt, để cho mình thanh tĩnh một chút, vươn tay túm chéo áo An Ninh thật chặt, giống như sợ cô chạy. “Huân y thảo của em sắp chín!”

An Ninh vội vã đẩy tay Chúc Nhan ra, thuần thục mặc đồ ngủ bằng bông vào, bỏ lại Chúc Nhan còn đang trong cơn mê hoặc đi về phía thư phòng. “Trong nhà lúc nào có loại huân y thảo rồi?”

Coi như là có, cũng không có thể nở hoa ở mùa đông! Bị An Ninh chăm chỉ như vậy, Chúc Nhan cũng thanh tĩnh, tùy tiện dậy thuận tay cầm một áo khoác khoác lên người rồi theo cô chạy ra ngoài.

Ra cửa sau mới phát hiện cô lại đi thẳng về phía thư phòng mở máy vi tính. “Xảy ra chuyện gì?”

Chúc Nhan đem áo khoác vẩy quanh ở trên bụng An Ninh, rồi đem một cái ghế ngồi ở bên cạnh cô. “..... Chậm một bước, bị người đánh cắp rồi.....”

An Ninh bĩu môi, người xa lạ kia là chuyên gia trộm đồ của cô! Chờ An Ninh hái được đồ của mình lại trộm sạch của bạn tốt sau đó tắt máy vi tính quay đầu thấy sắc mặt Chúc Nhan hơi không tốt lắm. “..... Ừ, gần đây em thích cái trò chơi này.....”

An Ninh kéo tay Chúc Nhan, nhẹ nhàng chạm vào, để không tự nhiên của người khác được xuôi thuận.

Nhất định là anh đang oán giận mới vừa rồi cô quên anh. “Trò chơi rất quan trọng sao?”

Ngụ ý là quan trọng hơn tôi sao? Nhưng mà nhất định Chúc Nhan không nói ra lời buồn nôn như vậy. “Cũng không phải là rất quan trọng, nhưng mà chơi rất vui.”

An Ninh cân nhắc nên nói như thế nào. “Chơi rất vui đến không ngủ không nghỉ? Hai ngày trước thức đêm cũng là bởi vì cái này sao?”

Chúc Nhan nhìn màu xanh nhàn nhạt dưới mắt An Ninh, bất mãn nhú mày. “Em chính là quá nhàm chán mà.....”

An Ninh thân thể mềm nhũn tựa vào trong ngực Chúc Nhan, chiều này luôn dùng rất tốt. “Bắt đầu từ hôm nay anh không cần đi công ty, chúng ta đi ra ngoài chơi hai ngày?”

Tâm Chúc nhan chợt mềm nhũn, ôm An Ninh vào trong ngực, xoa nhẹ hai cái, lại đem mặt tiến tới cổ cô mà hôn.

Đã hoài thai trên người An Ninh gần như luôn tỏa ra mùi sữa thơm, cũng không biết là cô uống sữa mẹ nhiều quá hay là xảy ra chuyện gì.

Mà Chúc Nhan luôn luôn chán ghét vị sữa lại bất tri bất giác thích cái mùi vị này, luôn thích đem mặt chôn ở trên người An Ninh cọ cọ .

Thật buồn bực chính là, cọ cọ , anh liền bốc cháy.

An Ninh phụ nữ có thai này đương nhiên không thể giúp anh giải quyết vấn đề sinh lý, Chúc Nhan người kiêu ngạo này lại càng khinh thường với mình ra tay giải quyết, về mặt chỉ có thể quyết tuyệt nằm ở trên người An Ninh hít sâu.

Bởi vì, An Ninh không có chê cười anh.

Chúc Nhan bị cười đến lúng túng, liền bắt được An Ninh hung hăng hôn. Có một lần hôn quá sâu, lúc hai người đi lâu chính ăn cơm Từ thực nhĩ nhìn bọn họ cười gập cả thắt lưng.

Hai người hai mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì khiến Từ Thư Nhã luôn luôn tinh táo kiềm chế cười thành cái dạng này. “Các con.....Sao lại giắt lạp xuống lên trên mặt?”

Từ Thư Nhã cười đủ, mới mở miệng nói chuyện, kết quả vừa nói, lại nhin cười không được, làm hai con trẻ tuổi đỏ cả mặt.

Hai người cơm cũng không ăn, vội vã bởi hai cái trở về gian phòng của mình. “Không được không được, luân y thảo của em vừa mới thu một quý.”

Này nếu là đi ra ngoài chơi, chẳng phải là bị người khác trộm sạch sao? “Vì nó phá vỡ cuộc vui sao? Anh dẫn em đi Hà Lan nhìn luân y thảo thật sự như thế nào?”

Chúc Nhan thấy An Ninh gấp một cái, thì ôm cô đứng dậy trở về phòng. “..... Anh không nói tiếng nào ôm em như vậy, một chút tâm tư chuẩn bị cũng không có.”

An Ninh kinh hô ôm cổ Chúc Nhan. “Không tin anh.....”

Hai tay Chúc Nhan cố ôm An Ninh chắc hơn một chút. “Không phải không tin tưởng, chỉ là tâm tư chưa có chuẩn bị, rất dễ dàng bị giật mình hù dọa.

Anh đó, trước lúc làm việc nên vì người khác suy nghĩ một chút, có đôi khi anh cho rằng là tốt, có lẽ người khác cũng không cho là tốt.”

An Ninh nói xong còn hôn Chúc Nhan, đối với thế giới quan của Chúc Nhan sẽ tiến hành giáo dục lại, nhưng thật ra thì một chuyện rất đơn giản.

Nhiều khi chỉ cần cô nói, Chúc Nhan đều ở trong lòng cải tiến một chút.

Có một người yêu như vậy, An Ninh rất cảm thấy mỹ mãn. “Vậy lần sau anh nhắc em trước.

Vậy cuối cùng chúng ta có đi Hà Lan hay không?”

Chúc Nhan đặt An Ninh ở trên giường sau đó mình cũng nằm trên đó, kéo chăn qua đắp kín hai người.

An Ninh không thích hệ thống sưởi, nói là gian phòng rất khó chịu.

Cô cũng không thích mùi vị máy điều hòa, cho nên trong phòng ngủ bọn họ cũng không phải là quá ấm áp, hơi có chút mát mẻ.

Dùng lời của An Ninh mà nói, lúc này mới có cảm giác mùa đông.

Hai người vui vào ở dưới chăn lông thật dày dán vào nhau thật chắc, Chúc Nhan đột nhiên cảm thấy mùa đông hình như cũng không chán như vậy..... “Không muốn đi.....”

An Ninh ngáp lần nữa, giống như con mèo nhỏ đem mặt vùi ở trước ngực Chúc Nhan chà chà.

Mang thai sau rất hay mỗi một, bây giờ quả thật cô không có tinh thần ra nước ngoài du ngoạn. “Ngủ đi ngủ đi.....”

Chúc Nhan nhìn cái dạng này của An Ninh, cũng chỉ im lặng, nhẹ nhàng mà vỗ lưng của cô dụ dỗ cô ngủ.

An Ninh rất hưởng thụ vỗ nhẹ như vậy, rất nhanh ngủ thiếp đi. Hai người tỉnh lại lần nữa đã mặt trời lên cao, sau khi rửa mặt đến lầu chính vẫn an, ăn một bữa cơm dở dang, An Ninh sau khi trở về thì trực tiếp vọt tới thư phòng mở máy vi tính. Chúc Nhan rối rắm trong lòng, tại sao cô có thể đối với một trò chơi dễ ý như vậy? Ngay cả chồng mình cũng không quan tâm không để ý..... An Ninh vừa trộm món ăn vừa hướng về bên cạnh Chúc Nhan giải thích cách chơi của trò chơi này. “Cái trò chơi này vốn là lợi dụng tâm lý tham lam của người.”

Chúc Nhan tàn khốc vạch rõ chân tướng thật sự của trò chơi. Nhưng mà, mặc dù nói như vậy, Chúc Nhan vẫn đang dưới sự hướng dẫn của An Ninh thích trò chơi trộm đồ trẻ con.

Lúc mới bắt đầu anh đơn thuần chỉ là lo lắng quan tâm cho thân thể An Ninh, mỗi ngày bắt kể sớm muộn gì đều dựa theo dặn dò của cô giúp cô thu đồ.

Nhưng mà về sau trên căn bản không cần An Ninh nhắc nhở, Chúc Nhan liền tự phát đúng hạn ngồi vào trước máy vi tính. Hôm nay lúc Lục Sâm tới, Chúc Nhan hung hăng trừng mắt nhìn anh ấy vài lần, trừng khiến anh ấy hơi khó hiểu.

Mặc dù không biết mình phạm vào cái sai lầm gì, Lục Sâm vẫn còn có chút lo lắng đề phòng.

Thừa dịp lúc Chúc Nhan cho ký phiếu điểm cho An An, anh lén lút hỏi An Ninh: “Tôi chọc tới anh ấy sao?”

“Anh không phải là trộm đồ của tôi đi?”

An Ninh nghĩ tới nghĩ lui chỉ nghĩ đến chuyện này.

Hai ngày trước An Ninh thật vất vả mới có thể thăng cấp loại bỉ ngạn hoa màu đỏ kia, hai người cũng hưng phấn nho nhỏ một lúc.

An Ninh phát hiện, Chúc Nhan giống như cô, thích màu đỏ thắm. Bỉ ngạn hoa là loại đồ hai người họ đều muốn.

Kết quả lúc Chúc Nhan lên sớm để hái hoa thì lại phát hiện bị trộm! Mà biểu hiện hoa loa kèn nhỏ chính là Lục Sâm, người này cũng không biết xấu hổ nhấn lại: Ha ha, tôi rốt cục trộm được đồ của bạn ~ Chúc Nhan vì việc này buồn bực, An Ninh an ủi anh một lát, mãi cho đến khi tặng kèm một cái thơm môi sau đó sắc mặt anh mới hơi nguôi giận.

An Ninh rốt cục hiểu lời của Từ Thư Nhã, bà nói chỉ cần là một điều gì đó Chúc Nhan thích thì hận không thể buộc ở bên cạnh mình.

Mà chính là do Chúc Nhan chuyên tâm, bất kể là đối với người hay là đối với chuyện, chỉ cần là anh thích, đã muốn nắm chắc ở trong tay, may mắn cũng không muốn bị người khác phá hư. “Đây chỉ là một trò chơi mà thôi, chốc nữa chúng ta trộm trở lại.”

An Ninh an ủi Chúc Nhan, đồng thời cũng có một chút hối hận vì để Chúc Nhan tiếp xúc trò chơi này.

Anh quá chăm chú rồi, rất dễ dàng nghiện trò chơi. “Dựa vào Cũng bởi vì cái này! Các người trộm của tôi còn ít sao?”

Lục Sâm dở khóc dở cười, sau lại há miệng thật to: “Chị nói là, Chúc thiếu anh ta..... chơi nông trường?!”

“Hừ.....”

An Ninh nhìn thấy Chúc Nhan đã đi tới, ý bảo Lục Sâm chớ có lên tiếng, người này khó chịu lại còn rất sĩ diện.

Cô từng đề nghị xin anh một số QQ, để cho chính anh chơi, Chúc Nhan không vui, nói vạn nhất bị người ta biết anh là ai, thì rất mất mặt..... Lục Sâm tới đây chính là báo cáo hiện trạng công ty một chút với Chúc Nhan, hết thấy hoạt động cũng rất bình thường, cho nên hai người sau khi nói xong cũng không có chuyện gì. “Hai ngày nữa có thể cho tôi xin phép nghỉ một ngày hay không?”

Lục Sâm đột nhiên có chút ấp a ấp úng nói. “Sao?”

Chúc Nhan nhủ mảy. “Đây không phải là sắp đến lễ tình nhân đến sao, tôi muốn qua lễ với cô bé nhà tôi.”

Lục Sâm ngượng ngùng nhúc nhích đầu.

Lục Sâm này luôn luôn đối với tình cảm nam nữ không quan tâm lắm, thậm chí ngay cả anh cũng từng hoài nghi mình có thể là tình cảm lãnh đạm hay không.

An Ninh vì giải quyết cái vấn đề này của anh, giới thiệu cho Lục Sâm một bạn học lúc trước của mình, nhưng mà Lục Sâm sau khi gặp mặt người ta thì nói thẳng không có cảm giác, liền không lui tới nữa.

Ngược lại cô bé kia rất để ý Lục Sâm cao lớn đẹp trai lại sáng sủa, ba lần bốn lượt gọi điện thoại cho An Ninh hỏi thăm tin tức của Lục Sâm. Lục Sâm đối với bạn gái hiện tại là vừa thấy đã yêu, gặp lại sau cảm mến.

Bây giờ anh ước gì đem toàn bộ đồ tốt trên thế giới đưa đến trước mặt người ta, còn chưa có kết hôn, cũng đã bắt đầu lộ rõ bản tính nọ lệ vợ. Sau khi Lục Sâm đi, Chúc Nhan liền lâm vào trầm tư, lễ tình nhân sao?

50. Chương 50: Ngoại Truyện 5: Lễ Tình Nhân

Lại nói, Chúc Nhan và An Ninh kết hôn cũng nhiều năm như vậy rồi, ngay cả con trai An An cũng đã sáu tuổi rồi, bọn họ còn chưa có cùng ăn mừng lễ tình nhân với nhau.

Ngược lại hàng năm kỷ niệm ngày kết hôn, hai người cùng đi ra ngoài ăn bữa cơm chúc mừng. Chúc Nhan này chỉ quan tâm chuyện người trong lòng mình, đối với những thứ lộn xộn chung quanh có thể nói chính xác là làm như không thấy.

Cho nên anh vẫn cũng không biết trên thế giới này còn có lễ tình nhân như thế.

Ngày đó lúc nói chuyện cùng Lục Sâm xong hôm sau anh len lén chạy đến thư phòng lên máy vi tính tìm kiếm rất nhiều chuyện về lễ tình nhân. Ngày mười bốn tháng hai nhằm đúng mừng sáu tháng giêng âm lịch, bình thường Chúc Nhan đều không đi làm vào Tết Nguyên Tiêu, nhiều nhất thỉnh thoảng qua họp.

Trừ phi công ty có chuyện gì quan trọng, anh mới qua. Buổi sáng Chúc Nhan dậy thật sớm, kiên nhẫn nằm ở trên giường nghiêng người nhìn khuôn mặt An Ninh ngủ, chỉ chờ sau khi cô tỉnh lại thì trước tiên hôn cô một cái lãng mạn, sau đó lại đưa cho cô bó hoa hồng đã đặt ngày hôm qua.

Nhưng mà anh chờ đợi chờ đợi, chờ từ ánh bình minh đến hừng sáng, cũng không thấy An Ninh tỉnh lại.

Ngược lại An Ninh trở mình, trực tiếp đưa cái ót cho anh nhìn.

Chúc Nhan không từ bỏ ý định, lại chuyển An Ninh trở về, tiếp tục chờ. Thật vất vả mới chờ được hai hàng lông mi của An Ninh rung, sau đó nhẹ nhàng rên hai tiếng, mắt anh sáng lên, còn chưa kịp phản ứng, An Ninh lại đột nhiên mở mắt ra ngồi dậy che miệng đi về phía phòng vệ sinh. Thời gian này An Ninh nôn nghén kịch liệt, gần như nhận lấy tất cả đau khổ do lúc mang thai An An. Chúc Nhan đáng thương ngồi ở trên giường lặng hồi lâu mới đuổi theo, vừa vỗ lưng vừa mở nước.

Dù sao tỉnh rồi, hai người dứt khoát trong phòng vệ sinh rửa mặt rồi mới đi ra.

Hai người thấy hoa hồng rơi lả tả trên mặt đất tìm đều đập hơi mạnh và loạn nhịp, chỉ thấy thân thể nhỏ nhắn của An An bò trên mặt đất bày đầy hoa, trong miệng vẫn lẩm bẩm nói: trẻ em sáu bảy, tám chín mười cành hoa..... Cậu nhóc rất tò mò, cũng rất ham học.

An Ninh giống như từ lời nói hằng ngày của con là có thể thấy trong trường giáo viên dạy con cái gì.

Lúc ở nhà nghỉ đông, Từ Thư Nhã và An Ninh đều dạy cho cậu nhóc viết chữ học thơ.

Mà bài thơ đoán chừng là tối ngày hôm qua Từ Thư Nhã vừa mới đọc cho cậu nhóc nghe . Chúc Nhan nhìn hoa hồng trên mặt đất bị con lăn qua lăn lại không còn hình dáng, nhìn lại tủ đầu giường chỉ còn lại có giấy bao, sắc mặt trắng bệch.

Lễ tình nhân lãng mạn được anh tính toán mấy ngày qua cứ như vậy bị con trai hai người làm xáo trộn, còn một tên ở trong bụng An Ninh! “Hoa hồng ở đâu?”

An Ninh sau khi nhìn thấy sắc mặt Chúc Nhan thì đã hiểu đại khái. “Ngày lễ vui vẻ, cưng ơi!”

An Ninh nhìn bộ dáng khổ sở này của Chúc Nhan, không nhịn cười được, hơi nhón lên chân, hôn một cái lên đôi môi đóng chặt của anh, người này vậy mà cũng hiểu được lãng mạn, thật không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu. “Ba mẹ, con ở phòng ba mẹ nhạt được một bó hoa to!”

Lúc Chúc Nhan mới vừa tính làm một nụ hôn sâu thì, An An vốn đang nằm trên sàn nhà cầm lấy một bó hoa bị cậu lăn qua lăn lại gần nát giống như tranh công đến trước mặt bọn họ, hai cha mẹ trẻ tuổi giống như điện giật nhanh chóng tách ra. “Con thật sự cho là trên thế giới có chuyện dễ dàng như vậy sao? Nhặt đồ cũng nhạt được trong phòng ba....”

Chúc Nhan nghiêng răng nghiêng lợi.

Thời gian trước An An ở trong trường học vô tình nhặt được một hộp bút màu, học tập theo tấm gương tốt bạn nhỏ An An thật ngoan ngoãn đem bút màu nộp lên cho giáo viên, cũng chiếm được một hoa hồng nhỏ đại biểu vinh dự cùng một giấy khen.

Từ đó An An đi bộ sẽ không đi quá ..., mỗi trông ngóng có thể nhặt được chút đồ gì đó.

Cậu nhặt đồ bao gồm sách của Từ Thư Nhã đặt ở trên bàn phòng khách, bóng bảo vệ sức khỏe của Chúc lão gia đặt ở trên xích đu, cái kéo lớn của người làm vườn, khăn lau của bảo mẫu..... Nói tóm lại, đủ loại hết, cái gì cần có đều có. Chúc Nhan một tay xách An An không rõ tình trạng đến thư phòng, sau đó không để ý thắc mắc của An Ninh, trực tiếp đóng cửa thư phòng lại.

Về phần cha con hai người ở bên trong tiến hành trao đổi như thế nào, An Ninh không rõ lắm.

Nhưng mà từ đó về sau, lúc bước đi mắt An An nhìn thẳng, bộ ngực nhỏ ưỡn ra rất thẳng, không bao giờ lại nhặt lấy một số đồ linh tinh nữa. Sáng sớm lãng mạn bị lộn xộn rồi, cũng không sao, còn buổi tối nữa. Buổi trưa An Ninh ngủ trưa tỉnh đã bị Chúc Nhan lôi ra cửa.

Nhưng mà bọn họ vừa định lên xe, An An ăn mặc giống như quả bóng nhỏ lăn tới. “Ba mẹ đi đâu? Con cũng muốn con cũng muốn!”

Cậu nhóc biết cầu xin Chúc Nhan thì không được, cho nên chuyển qua tấn công An Ninh, nắm lấy góc áo của cô chết không buông ra. Cho nên, bữa ăn tối dưới ánh nến, giữa hai người còn tăng thêm một bóng đèn nhỏ, bóng đèn nhỏ vẫn không có tự giác.

Một lát nói mẹ con muốn ăn cái kia, một lát nói ba con muốn uống cái này! Bọn họ thành một bàn đặc biệt trong lễ tình nhân ở nhà hàng Pháp, một nhà ba người rưỡi [trong bụng An Ninh còn nữa người] cùng trải qua lễ tình nhân. “Em thật vui vẻ, rất hài lòng.”

Buổi tối thật vất vả dụ dỗ uống chút rượu đỏ, tâm tình hơi cao sau khi An An ngủ, An Ninh bắt đầu trấn an Chúc Nhan kìm nén cả ngày. “Em vui vẻ là được rồi.”

Chúc Nhan ôm An Ninh vào trong ngực, hít thật sâu mùi vị trên người cô.

Suốt một tuần tính toán lễ tình nhân lãng mạn, cứ như vậy bị phá hư rồi..... Nhưng mà Chúc Nhan nghĩ nghĩ, lại bắt đầu phân tâm, tự nhiên bùng cháy lên. “Ồi chao, đây là vật gì?”

An Ninh cố ý dùng chân chà chà vật cứng chia vào bụng cô. “Em đừng động.”

Chúc Nhan vây An Ninh ở phía dưới vừa gặm vừa cắn, một lát sau mê mẩn vùi vào trên người An Ninh không nhúc nhích, nhiệt độ bên ngoài bắt đầu hạ xuống – tập trung, hít sâu, trống rỗng. “Đứa nhỏ cũng sắp năm tháng rồi, bác sĩ nói mang thai bốn tháng thai nhi đã ổn định là có thể làm.....”

An Ninh càng nói giọng càng nhẹ, tiếng hít thở của Chúc Nhan càng nghe càng nặng nề.

Sau khi nói xong, tiếng hít thở nặng nề che mất tiếng nói, tiếng hít thở của hai người hỗn loạn. Cho dù có bác sĩ cho phép, suy cho cùng trong bụng An Ninh còn có một sinh mạng nhỏ, động tác Chúc Nhan quả thực dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn nữa.

Mãi cho đến cuối cùng, anh mới chịu đựng không nổi bộc phát một cái nho nhỏ, mang hai người cùng lên đỉnh điểm của dục vọng. “So với một tình nhân tốt, em càng muốn một người yêu tốt.

Tình nhân chẳng qua là tình đầu ý hợp, người yêu là có thể cùng gánh chịu tất cả với đối phương, bao gồm gia đình, con cái, cha mẹ già còn có một số phiền não nhỏ nhỏ của cuộc sống.

Chỉ là lẽ tình nhân mà thôi, chúng ta mỗi ngày đều trải qua lẽ người yêu.”

An Ninh từ trong dư âm của cao triều khôi phục như cũ, khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi dán lên khuôn mặt cũng ướt đẫm của Chúc Nhan, nhẹ nhàng nói. “Ừ.”

Chúc Nhan chậm rãi quay mặt sang dùng miệng mút vào đôi môi đỏ của An Ninh.

Được vợ như thế, chồng còn đòi hỏi gì?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-thieu-truy-the>